BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

UN RÂU LUNG ȘI LUMINOS

„ȘENZAȚIONAL!" — PAULA HAWKINS,
autoarea romanului *FATA DIN TREN*

LIZ MOORE

LEDA BAZAAR

Cuprins

LISTA
ACUM
ATUNCI
ACUM
ATUNCI
ACUM
ATUNCI
ACUM
ATUNCI
ACUM
ATUNCI
ACUM
ATUNCI
ACUM
LISTA
ACUM
Mulțumiri

LIZ MOORE

UN RÂU LUNG ȘI LUMINOS

Traducere din limba engleză de Carmen Ion
Titlul original: *Long Bright River,* 2010

Corint Books, 2021

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2021

Pentru M.A.C.

Ce se poate spune despre Kensingtonul de azi, cu șirul său lung de străzi comerciale, cu reședințele sale somptuoase ca niște palate și casele sale frumoase, ce nu știm deja? Un Oraș într-un Oraș, culcușit la sânul placidului Delaware. Plin până la refuz de întreprinderi, presărat cu atât de multe fabrici, încât fumul care se înalță din ele acoperă cerul. Zumzetul industriei se aude în fiecare colțișor al vastei sale întinderi. Oameni fericiți și mulțumiți, care se bucură de abundență într-un tărâm al abundenței. Populat de bărbați bravi, femei frumoase și o generație tânără viguroasă, care va prelua frâiele după moartea taților. Te salut, Kensington, tu faci cinste Continentului, ești gloria care încununează Orașul!

Fragment din *Kensington; A City Within* a City (1891)

O tulburare oare s-a iscat în insula cea mică?
Ce e stricat, vă zic: pe veci așa să fie.
Pe zei greu e ca să-i împaci, mi-e frică,
Și greu e ordinea să o refaci din vrie.
Pe lume-s tulburări mai rele decât moartea,
Necaz peste necaz, dureri ce te sfâșie,
Ore prea lungi de muncă și de nesomn noaptea,
Sarcini mult prea anevoioase pentru o inimă plăpândă,
Tocită-n lupte, și pentru ochi ce caută în van izbândă.

Însă întinși pe-un pat de amarant și floarea moly fermecată,
Purtați de vise în boarea dulce înmiresmată,
Cu ochi pe jumătate-nchiși sub pleoape grele,
Vegheați de bolta sfântă și întunecată,
Să adăstăm privind cum râul lung și luminos apa-nspumată
Și-o trage din dealul purpuriu înalt sub stele,
Să ascultăm ecouri înrourate care voios răsună
Din grotă-n grotă printre lujeri împletiți,
În timp ce apa de smarald în rotocoale se adună
În jurul divinelor acante cu spini înlănțuiți!
Atâta doar, să ascultăm și să privim stropii de mare rătăciți,
Cu bucurie în urechi să îi lăsăm să susure sub pinii înfrățiți.

Alfred, Lord Tennyson, fragment din „Mâncătorii de lotus”

LISTA

Sean Geoghehan; Kimberly Gummer; Kimberly Brewer; mama și unchiul lui Kimberly Brewer; Britt-Anne Conover; Jeremy Haskill; doi dintre băieții DiPaolantonio mai tineri; Chuck Bierce; Maureen Howard; Kaylee Zanella; Chris Carter și John Marks (morți la distanță de o zi unul de altul, ambii victime ale aceluiași lot greșit, după părerea cuiva); Carlo, al cărui nume de familie nu mi-l amintesc niciodată; iubitul lui Taylor Bowes, apoi Taylor Bowes, un an mai târziu; Pete Stockton; nepoata foștilor noștri vecini; Hayley Driscoll; Shayna Pietrewski; Dooney Jacobs și mama lui; Melissa Gill; Meghan Morrow; Meghan Hanover; Meghan Chisholm; Meghan Greene; Hank Chambliss; Tim și Paul Flores; Robby Symons; Ricky Todd; Brian Aldrich; Mike Ashman; Cheryl Sokol; Sandra Broach; Ken și Chris Lowery; Lisa Morales; Mary Lynch; Mary Bridges și nepoata ei care avea aceeași vârstă ca și ea, plus iubitul ei; Jim; tatăl și unchiul lui Mikey Hughes; doi frați ai bunicilor, cu care ne vedem rar. Fostul nostru profesor, domnul Paules. Sergentul Davies de la unitatea 23. Verișoara noastră Tracy. Verișoara noastră Shannon. Tatăl nostru. Mama noastră.

ACUM

— Un cadavru pe șinele din Gurney Street. Sex feminin, vârsta incertă, supradoză probabil, zice dispecerul.

Kacey, îmi spun. E o zvâcnire, un reflex, ceva ascuțit și subconștient care trăiește în mine și transmite același mesaj către baza creierului meu de fiecare dată când se raportează găsirea unui cadavru de femeie. Și pe urmă, acea parte mai rațională din mine intervine târându-se letargic, neinspirat, un soldat supus și posac ce îmi reamintește probabilitățile și statisticile: nouă sute de victime ale supradozelor înregistrate anul trecut în Kensington. Kacey nu s-a numărat printre ele. Mai mult decât atât, mă ia la rost santinela, pari să fi uitat îndatoririle unui profesionist. Îndreaptă-ți umerii! Afișează un mic zâmbet! Păstrează-ți fața relaxată, nu te încrunta, nu îți sălta bărbia! Fă-ți treaba!

L-am pus pe Lafferty să răspundă la stația radio toată ziua, ca să se obișnuiască. Acum dau din cap spre el, iar el își drege glasul și se șterge la gură. E agitat.

— 2613, zice el.

Numărul mașinii noastre. Corect.

Dispecerul continuă. Apelul a fost anonim. Efectuat de la un telefon cu fise, unul dintre cele care încă se mai înșiră pe Kensington Avenue, și singurul, din câte știu eu, încă funcțional.

Lafferty se uită la mine. Eu mă uit la el. Gesticulez. *Mai mult. Cere mai multe lămuriri.*

— Am înțeles, spune Lafferty în stație. Terminat.

Incorect. Ridic stația radio la gură. Pronunț cuvintele clar.

— Alte informații de localizare? întreb.

Termin conversația și îi mai dau câteva indicații lui Lafferty, amintindu-i să nu se teamă să discute simplu și direct cu dispeceratul – mulți agenți începători au tendința de a vorbi într-un mod

pompos, masculin, deprins probabil din prea multe filme văzute la cinema ori din serialele TV – și să extragă cât mai multe detalii cu putință.

Dar, înainte să apuc să termin, Lafferty mă întrerupe și repetă: *Am înțeles.*

Mă uit la el.

— Excelent! îi răspund. Mă bucur că ai priceput!

Nu îl cunosc decât de o oră, dar am senzația că l-am ghicit. Îi place să vorbească – am aflat deja despre el mai multe decât va afla el vreodată despre mine – și vrea să pară altfel decât este. Un aspirant. Cu alte cuvinte, un prefăcut. Un om atât de înspăimântat de ideea de a i se spune că e sărac, slab de înger ori prost, încât nu e dispus să-și recunoască niciodată carențele. Eu, pe de altă parte, sunt foarte conștientă că trăiesc în sărăcie. Mai mult ca oricând acum, când cecurile de la Simon au încetat să mai vină. Dar slăbiciuni am? De bună seamă, cel puțin în anumite privințe: sunt încăpățânată, probabil, îndărătnică precum un catâr, refuz orice ajutor, chiar și atunci când mi-ar prinde bine. Temătoare și fizic: nu sunt primul polițist care să se arunce în bătaia glonțului pentru a-și salva un prieten, și nici primul care să se ofere să pornească în urmărirea unui atacator aflat pe fugă. Săracă: da. Slabă de înger: da. Proastă: nu. Proastă nu sunt.

În dimineața asta am întârziat la apel. Din nou. Mi-e rușine să recunosc că este pentru a treia oară în ultima lună, și urăsc să întârzii. Mai mult ca orice, un bun agent de poliție este punctual. Când am intrat în zona comună a clădirii – un spațiu banal, luminos, lipsit de orice mobilier și împodobit doar cu niște afișe ce se cojesc pe pereți –, l-am găsit pe sergentul Ahearn așteptându-mă cu brațele încrucișate la piept.

— Bine ai venit, Fitzpatrick! a zis el. Astăzi vei patrula cu Lafferty în mașina 2613.

— Cine e Lafferty? am întrebat pe negândite și fără intenția de a glumi.

În colțul încăperii, Szebowski a scos un hohot de râs răsunător.

Ahearn mi-a răspuns, arătând cu degetul:

— Ăsta e Lafferty.

Da, iată-l, Eddie Lafferty, în a doua lui zi de muncă la secție. Stătea în capătul opus și se uita la raportul lui de activitate, gol. Mi-a aruncat o privire scurtă, temătoare. Pe urmă s-a aplecat, de parcă zărise ceva murdar pe pantofii proaspăt lustruiți, strălucitori. Și-a mușcat buzele. A fluierat ușor. La acel moment, aproape că mi-a părut rău pentru el.

Și pe urmă a urcat în scaunul pasagerului.

Fapte aflate despre Lafferty în prima oră petrecută împreună: are patruzeci și trei de ani, cu unsprezece mai mult decât mine. A intrat târziu în poliția din Philadelphia. Până în urmă cu un an, când a trecut testul de admitere, a lucrat în construcții. (Spatele e de vină, zice Eddie Lafferty. Îmi dă de furcă și acum uneori. Dar să nu spui la nimeni!) Tocmai a încheiat stagiul de pregătire de teren. Are trei foste soții și trei copii aproape adulți. Are o casă de vacanță în Munții Pocono. Îi place să ridice greutăți. (Sunt pasionat de gimnastică, susține Eddie Lafferty.) Suferă de tulburări de reflux gastroesofagian și, ocazional, de constipație. A copilărit în South Philadelphia și acum locuiește în

cartierul Mayfair. Împarte abonamentul la meciurile echipei de fotbal Eagles cu șase prieteni. Ultima soție avea douăzeci și ceva de ani. (Poate că asta a fost problema, zice Lafferty, era imatură.) Joacă golf. A adoptat două corcituri de pitbull, Jimbo și Jennie. În liceu a jucat baseball. Iar unul dintre colegii lui de echipă a fost sergentul plutonului nostru, Kevin Ahearn, iar el, sergentul Ahearn, este de fapt cel care i-a sugerat să se înscrie în poliție. (Cumva, asta are sens pentru mine.)

Fapte aflate de Eddie Lafferty despre mine în prima oră petrecută împreună: îmi place înghețata de fistic.

Toată dimineața, în timpul foarte rarelor pauze de vorbire făcute de Eddie Lafferty, m-am străduit să strecor în conversație doar informațiile de bază despre ceea ce ar fi trebuit să știe despre cartier.

Kensington e unul dintre cartierele mai noi din ceea ce, judecând după standardele americane, e foarte vechiul oraș Philadelphia. A fost înființat în anii 1730 de către un englez, Anthony Palmer, care a achiziționat o mică parcelă oarecare de teren căreia i-a dat numele unei reședințe regale – la vremea aceea, preferata familiei monarhice britanice. (Poate că Palmer era și el un prefăcut. Sau, mai drăguț spus, un optimist.) Capătul estic al Kensingtonului de azi se află la un kilometru și jumătate distanță de fluviul Delaware, însă la momentul apariției sale se învecina direct cu el. Prin urmare, cele dintâi industrii din zonă au fost construcția de vapoare și pescuitul, iar pe la mijlocul secolului al XIX-lea a început lunga sa istorie ca important centru de producție. La apogeu, cartierul se mândrea cu fabrici de oțel și fier, textile și – poate în chip cât se poate de potrivit – medicamente. Numai că, un secol mai târziu, odată cu fabricile dispărute în număr mare, Kensington a intrat în declin economic, mai întâi unul lent, apoi tot mai rapid. Mulți rezidenți s-au mutat spre centrul orașului sau l-au părăsit cu totul, în căutare de lucru;

alții au rămas, fie din loialitate, fie amăgindu-se cu perspectiva unei schimbări. Astăzi, Kensington e locuit în proporții aproape egale de americani irlandezi sosiți în secolele al XIX-lea și al XX-lea, și de o populație mai nouă alcătuită din familii portoricane sau cu alte origini latino-americane, căreia i se adaugă grupuri care și-au tăiat succesiv felii tot mai mici din graficul reprezentării demografice: afro-americani, asiatici din Orientul îndepărtat, caraibieni.

Kensingtonul actual e străbătut de două artere principale: Front Street, care se întinde către nord până spre capătul estic al orașului, și Kensington Avenue – mai cunoscută sub numele de *Ave,* o apelațiune fie prietenoasă, fie disprețuitoare, în funcție de cel care o rostește –, care începe de la Front și virează către nord-est. Trenul de suprafață Market-Frankford – sau, mai pe scurt, *El,* căci un oraș care își zice *Philly* nu poate lăsa neabreviat niciun element de infrastructură – circulă direct pe deasupra ambelor artere, așa că amândouă străzile rămân, în mare parte a zilei, în umbră. Grinzi mari din oțel sprijină linia ferată, iar pilonii albaștri au fost plantați la distanțe egale de nouă metri, ceea ce conferă întregii structuri aerul unei omizi gigantice și amenințătoare care planează pe deasupra cartierului. Majoritatea tranzacțiilor (narcotice ori sexuale) care se desfășoară în Kensington încep pe una dintre cele două artere și se sfârșesc într-una dintre numeroasele străduțe care le traversează sau, și mai des, într-una dintre casele abandonate ori pe unul dintre terenurile virane ce împânzesc străzile și aleile lăturalnice. Pe străzile principale se înșiră saloane de manichiură, tarabe cu mâncare de luat la pachet, magazine cu telefoane mobile, mărfuri de strictă necesitate, produse ieftine, electrocasnice, precum și case de amanet, cantine ale săracilor și alte sedii ale organizațiilor caritabile și baruri. Peste aproape o treime din fațade au fost trase obloanele.

Și totuși – aidoma blocurilor care răsar acum în stânga noastră pe o parcelă lăsată în paragină după

ce o bilă a demolat fabrica pe care o adăpostea –, cartierul se dezvoltă. Noi baruri și alte afaceri se îngrămădesc la periferie, spre Fishtown, locul copilăriei mele. Fețe noi și tinere apar în spatele acestor afaceri: grave, elegante, naive, ușor de manipulat. Așa încât primarul e tot mai îngrijorat. *Avem nevoie de mai multe patrule,* zice primarul. Mai multe patrule, mai multe patrule, mai multe patrule.

Azi plouă cu găleata, așa că sunt nevoită să conduc mai încet decât o fac de obicei atunci când răspund unei solicitări primite de la dispecerat. Pe măsură ce înaintez, îi povestesc lui Lafferty despre afacerile pe lângă care trecem și proprietarii lor. Descriu infracțiuni recente despre care cred că ar trebui ca el să știe (de fiecare dată, Lafferty fluieră și clatină din cap). Numesc aliații. Pe străzi defilează obișnuitul amestec de oameni în căutarea unei doze ori iviți imediat după injectarea uneia. Jumătate din populația de pe trotuare pare gata să se topească încet în pământ, incapabilă să se țină pe picioare. Slăbănogii din Kensington, așa le spun glumeții. Eu nu fac niciodată glume pe seama lor.

Din cauza vremii, câteva dintre femeile pe lângă care trecem cară umbrele după ele. Poartă căciuli și jachete îmblănite, blugi și tenișI murdari. Sunt cam de toate vârstele, de la adolescente la bătrâioare. Cele mai multe sunt caucaziene, însă dependența nu face discriminări, așa că toate rasele și religiile se întâlnesc aici. Nu sunt machiate, poate doar un cerc mare și negru de dermatograf care le conturează ochii. Cele care prestează pe Kensington Avenue nu poartă nimic care să trădeze faptul că sunt ieșite la produs, dar toată lumea știe cu ce ocupă: privirea lor spune totul, acea privire lungă și lacomă pe care le-o aruncă șoferilor din fiecare mașină, fiecărui bărbat aflat în trecere. Le cunosc pe cele mai multe dintre ele, și cele mai multe dintre ele mă cunosc și ele.

— Asta e Jamie, i-o arăt eu lui Lafferty. Și ea e Amanda. Iar cealaltă e Rose.

A ști cum le cheamă face parte din pregătirea lui, așa consider eu.

Depășim un cvartal și, la intersecția Kensington cu Cambria, o văd pe Paula Mulroney. Azi e în cârje și țopăie nefericită pe un picior, stând cu capul descoperit în ploaie, căci n-are cum să țină în mână și-o umbrelă. Jacheta ei de blugi a căpătat o nuanță închisă și neplăcută de albastru. Ar trebui să intre la adăpost.

Îmi arunc iute privirea în jur, în căutarea lui Kacey. În această intersecție lucrează de obicei ea și Paula. Din când în când se ceartă și se despart, și una dintre ele se duce să stea pentru o vreme într-un alt colț de stradă, dar după o săptămână le văd din nou aici, ținându-se de braț voioase, Kacey, cu o țigară atârnând în gură, Paula, cu o sticlă de apă, de suc sau de bere vârâtă într-o pungă de hârtie.

Astăzi, Kacey nu se vede nicăieri. Și abia acum îmi dau seama că nu am mai zărit-o de ceva vreme.

Paula vede că ne apropiem și-și mijește ochii pentru a descoperi cine se află în interiorul mașinii. Ridic două degete de pe volan; e un salut. Paula se uită la mine, apoi la Lafferty, după care își ridică ușor chipul spre cer.

— Asta e Paula, îi explic eu lui Lafferty.

Mă gândesc că aș putea să-i spun mai multe. De pildă, că am fost colege de școală. Că îmi e prietenă de familie. Că e prietena surorii mele.

Dar Lafferty a trecut deja la un alt subiect: de data asta, este vorba de arsurile stomacale care i-au dat de furcă mai tot anul.

Nici nu știu ce răspuns să-i dau.

— Ești întotdeauna la fel de tăcută? zice el dintr-odată.

E prima întrebare pe care mi-o pune după cea referitoare la preferințele mele în materie de înghețată.

— Sunt doar obosită, îi răspund.

— Înaintea mea ai avut mulți parteneri? întreabă Lafferty, apoi râde, ca și cum ar fi făcut o glumă bună. Scuze, n-a sunat bine! adaugă.

Rămân tăcută destul de mult timp.

Și pe urmă spun:

— Doar unul.

— Cât timp ați lucrat împreună?

— Zece ani.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Primăvara trecută s-a rănit la genunchi, îl lămuresc eu. Va sta un timp în concediu medical.

— Cum s-a rănit? întreabă Lafferty.

Nu știu dacă asta e treaba lui, dar îi răspund:

— La muncă.

Dacă Truman va vrea ca lumea să-i audă toată povestea, n-are decât.

— Ai copii? Sau soț? zice Lafferty.

Mi-aș dori să revină la vorbitul despre sine.

— Un copil. Fără soț, îi răspund.

— Serios? Câți ani are?

— Patru. Aproape cinci.

— O vârstă bună, comentează Lafferty. Mi-e dor de vremea când ai mei erau de vârsta asta.

Când opresc la punctul de intrare în zona cu șine indicată de dispecerat – o gaură făcută de mâna omului în gard cu ani în urmă și pe care nimeni nu s-a obosit să o repare – văd că am ajuns înaintea unității medicale.

Mă uit la Lafferty, cântărindu-l din ochi. Pe neașteptate, simt un fior de compasiune pentru el, pentru ceea ce urmează să vadă. Pregătirea de teren a făcut-o la secția 23, de lângă noi, care are o rată a criminalității mult mai scăzută. În plus, presupun că a făcut mai mult patrulare pe jos și controlul mulțimilor, genul ăsta de lucruri. Nu sunt sigură că a răspuns vreodată unei asemenea alerte de la dispecerat. Există prea puține moduri de a întreba pe cineva câți morți a văzut la viața lui, așa încât, într-un final, decid să-i pun o întrebare vagă:

— Ai mai făcut asta?

Clatină din cap.

— Nu.

— Ei bine, acum o să ai ocazia, rostesc eu voioasă.

Nu prea știu ce altceva aș putea spune. Nu există căi de a pregăti pe cineva suficient de bine.

În urmă cu treisprezece ani, când am început să lucrez ca polițist, nu se întâmpla decât de câteva ori pe an: primeam un apel că cineva luase o supradoză letală și murise de atât de mult timp, încât intervenția medicală nu mai era necesară. Mai frecvente erau apelurile despre supradoze luate recent, și, în general, acele persoane puteau fi resuscitate. Acum însă, lucrurile s-au schimbat. Numai în anul ăsta ne apropiem de un număr de 1.200 de victime, în marea lor majoritate în cartierul nostru. În cele mai multe dintre cazuri, supradoza a fost luată cu puțin timp înainte. În altele, cadavrele au început deja să intre în putrefacție. Uneori, ele sunt ascunse fără îndemânare de prieteni sau iubiți care au fost martori la deces, dar nu doresc să se expună raportându-l și nu vor să dea detalii nimănui despre circumstanțele morții. Adesea însă, cadavrele sunt pur și simplu abandonate, lăsate să zacă în locuri izolate. Uneori, familiile sunt cele care le descoperă. Alteori, copiii. Și, câteodată, noi: când patrulăm, dăm cu ochii de ele, întinse ori chircite la pământ, iar când le verificăm semnele vitale, observăm că nu au puls. Și sunt reci la atingere. Chiar și în toiul verii.

De la gaura din gard, Lafferty și cu mine coborâm dealul spre o mică râpă. În anii petrecuți în poliție am pătruns astfel pe acest teritoriu de zeci, poate de sute de ori. Teoretic, zona năpădită de buruieni face parte din traseul de patrulare. Găsim pe câte cineva ori de câte ori pătrundem aici. Când făceam echipă cu Truman, el intra întotdeauna primul, fiind agentul superior în grad. Astăzi, intru eu prima, ferindu-mi capul inutil, ca și cum așa aș putea să-mi mențin părul uscat. Ploaia nu încetează însă. Mă stropește cu atâta forță pe chipiu, încât abia dacă îmi aud spusele. Pantofii îmi alunecă în noroi.

La fel ca multe alte părți din Kensington, Viaductul Lehigh – mai nou, poreclit, simplu, Șinele – e o întindere de pământ care nu mai servește

scopului inițial. Pe vremea apogeului industrial al Kensingtonului, pe aici circulau trenuri de marfă cu rol esențial în prosperitatea orașului, însă acum zona e mai puțin folosită și năpădită de vegetație. Buruienile, frunzele și crengile acoperă acele și pungile de plastic împrăștiate peste tot. Șiruri de copaci scunzi maschează activitatea. În ultimul timp, în consiliul municipal și la Conrail se discută despre pavarea terenului, dar deocamdată lucrurile nu s-au mișcat deloc. Eu, una, sunt sceptică: nu-mi pot imagina zona altfel decât e acum, o ascunzătoare pentru cei veniți să se drogheze, pentru femeile care prestează pe Kensington Avenue și pentru clienții lor. Dacă totuși locul va fi pavat, noi enclave vor răsări peste tot în vecinătate. Am mai văzut asemenea situații.

Un mic foșnet în stânga noastră: un bărbat își face apariția dintre bălării. Are un aer spectral și bizar. Stă nemișcat, cu brațele atârnând pe lângă corp și mici șiroaie de apă prelingându-i-se pe față. E practic imposibil să-ți dai seama dacă plânge sau doar este leoarcă de la ploaie.

— Domnule, îi spun eu, ați văzut cumva ceva neobișnuit pe aici?

Nu răspunde. Se mulțumește să se holbeze. Își linge buzele. Are acea privire distantă și înfometată a unuia ce are urgent nevoie de o doză. Ochii lui au o nuanță de albastru ireal de deschisă. Poate, îmi zic, și-a dat întâlnire aici cu un prieten ori un dealer, cineva care să îl ajute. Într-un final, clatină încet din cap.

— Să știți că nu ar trebui să vă aflați aici, îl previn eu.

Unii agenți nu s-ar obosi să parcurgă această formalitate, ar considera-o lipsită de sens. Un fel de a smulge buruienile din pământ, deși știi că vor răsări imediat la loc. Eu însă nu renunț niciodată.

— Scuze! zice omul, dar fără a da niciun semn cum că ar vrea să părăsească locul prea curând, iar eu n-am timp să mă iau cu el la harță.

Continuăm să înaintăm. De o parte și de alta a cărării pe care pășim s-au format băltoace mari. De la dispecerat, am aflat că trupul se află la nouăzeci de metri de intrarea pe care am folosit-o, puțin în dreapta. În spatele unui trunchi de copac căzut. Persoana care raportase decesul lăsase un ziar pe trunchiul de copac pentru a ajuta la reperare. Asta căutăm, în timp ce ne îndepărtăm tot mai mult de gard.

Lafferty e primul care zărește trunchiul și iese de pe cărare – care nu e de fapt o cărare, ci doar drumul pe care oamenii l-au bătătorit cel mai mult de-a lungul anilor pe Șine. Îl urmez. Mă întreb, ca de fiecare dată, dacă voi recunoaște femeia, dacă am arestat-o cândva ori am trecut pe lângă ea de nenumărate ori pe stradă. Și pe urmă, fără să mă pot stăpâni, refrenul familiar îmi revine în minte: *Sau poate că e Kacey. Sau poate că e Kacey. Sau poate că e Kacey.*

Lafferty, care mi-a luat-o înainte cu zece pași, se apleacă peste buștean pentru a inspecta capătul îndepărtat. Nu spune nimic, doar se apleacă și-și ține capul înclinat într-un unghi ciudat pentru a studia scena.

Îl ajung din urmă și îl imit.

Nu este Kacey.

Primul gând care îmi trece prin minte este: Slavă Domnului, nu o cunosc pe femeia asta! A murit de puțin timp, acesta este cel de-al doilea gând al meu. Nu zace de mult aici. Corpul e lipsit total de moliciune, de destindere. E țeapăn, întins pe spate, cu un braț îndoit în sus, așa încât mâna pare acum o gheară. Fața ascuțită e contorsionată, iar ochii au rămas deschiși într-un mod dezagreabil. De obicei, victimele supradozelor mor cu ochii închiși, fapt care mă liniștește un pic și îmi aduce o oarecare alinare. Mă gândesc că măcar au murit împăcate. Însă femeia asta are un aer uimit, pare că nu-i vine să creadă ce soartă cruntă s-a abătut asupra ei. Zace pe un pat de frunze. Cu excepția brațului drept, silueta ei formează o linie perfectă, ca un soldățel de

plumb. E tânără. Douăzeci și ceva de ani. Părul este – a fost – strâns într-o coadă de cal, însă acum e răvășit. Câteva șuvițe au scăpat din elasticul cu care îl prinsese. Poartă un maiou și o fustă de blugi. Haine prea subțiri pentru o vreme ca asta. Picăturile de ploaie cad direct pe corpul și pe fața ei. Un lucru dăunător pentru conservarea probelor. Din instinct, sunt tentată să o acopăr, să o înfășor în ceva călduros. Unde îi e jacheta? Poate că i-a luat-o careva, după ce a murit. Deloc surprinzător, pe pământ, lângă corp, se află o seringă și un garou improvizat. Era singură atunci când a murit? Femeile nu sunt de obicei singure; de obicei, sunt însoțite de iubiți sau de clienți care le abandonează atunci când mor, de teamă să nu se implice, să nu fie prinși într-o încurcătură.

Atunci când descoperim un corp, trebuie să verificăm semnele vitale. În mod normal n-aș face așa ceva într-un caz atât de evident de deces, însă cum Lafferty mă urmărește, decid să procedez ca la carte. Îmi fac curaj, trec peste buștean și întind brațul. Mă pregătesc să-i iau pulsul, când aud zgomot de pași și voci în apropiere. „La naiba!” rostesc vocile. „La naiba! La naiba!” Ploaia se întețește.

Au sosit cei de la unitatea medicală. Doi bărbați tineri. Nu se grăbesc deloc. Știu deja că femeia nu mai poate fi salvată. E dusă; nu mai e. Nu au nevoie de niciun legist pentru confirmare.

— E proaspăt? mă întreabă unul dintre ei.

Încuviințez cu o mișcare înceată din cap. Nu-mi place felul în care ei – noi – vorbim câteodată despre morți.

Cei doi bărbați tineri se apropie de buștean și-și aruncă nepăsători privirile dincolo de el.

— Iisuse! îi spune unul dintre ei – Saab, acesta este numele de familie înscris pe ecuson – celuilalt, pe care îl cheamă Jackson.

— Măcar nu atârnă greu, răspunde Jackson, iar eu resimt spusele lui ca o lovitură aplicată în burtă.

Pe urmă păşesc amândoi peste buştean, ocolesc cadavrul şi îngenunchează lângă el.

Jackson întinde braţul şi îl atinge cu degetele. Îndatoritor, încearcă de câteva ori să găsească pulsul, apoi se saltă în picioare. Se uită la ceas.

— E 11:21. O pronunţăm moartă pe necunoscută.

— Înregistrează, îi spun eu lui Lafferty.

Iată una dintre plăcerile de a avea din nou un partener: altcineva care să consemneze descoperirile în raportul de activitate. Lafferty ţine agenda în buzunarul interior al jachetei, ca s-o ferească de ploaie. Acum o scoate şi se apleacă peste ea, ca să nu se ude.

— Stai un pic, îl opresc eu.

Eddie Lafferty se uită mai întâi la mine, apoi îşi mută privirea la cadavru.

Mă aplec şi îngenunchez între Jackson şi Saab. Mă uit atent la faţa victimei, la ochii care s-au înceţoşat între timp, devenind aproape opaci, la maxilarele încleştate dureros.

Acolo, imediat sub sprâncene, presărate peste partea de sus a pometilor, sunt câteva mici puncte roz. De la distanţă, dau impresia unor obraji îmbujoraţi; privite de aproape, sunt distincte ca nişte pistrui ori ca nişte semne făcute cu pixul pe o pagină.

Saab şi Jackson se apleacă şi ei.

— Mda, zice Saab.

— Ce-i? întreabă Lafferty.

Duc staţia radio la gură.

— Posibil caz de crimă, anunţ eu.

— Cum aşa? se miră Lafferty.

Jackson şi Saab nu-l bagă în seamă. Stau încă aplecaţi peste cadavru şi îl studiază.

Închid staţia radio. Mă răsucesc spre Lafferty. Ce pregătire o fi făcut?

— Peteşii, îi răspund şi îi arăt punctele roz.

— Adică?

— Vase de sânge sparte. Indiciu de strangulare.

Criminaliştii, cei de la brigada omucideri şi sergentul Ahearn îşi fac în scurt timp apariţia.

ATUNCI

Prima oară am găsit-o moartă pe sora mea când avea șaisprezece ani. Era în vara lui 2002. Cu patruzeci și opt de ore înainte, într-o după-amiază de vineri, plecase de la școală împreună cu prietenele ei și îmi spusese că se va întoarce până seara.

Nu s-a întors.

Sâmbătă, am intrat în panică și am început să-i sun prietenele ca să le întreb dacă știau de ea. Dar nimeni nu știa unde este, sau cel puțin nimeni nu voia să-mi spună. La vremea aceea, eu aveam șaptesprezece ani și eram o fată foarte timidă, deja intrată în rolul pe care aveam să-l joc toată viața: acela de adult responsabil. „Micuța doamnă bătrână", așa îmi spunea bunica Gee. „Prea iei lucrurile în serios, ți-o spun pentru binele tău." Prietenele lui Kacey mă vedeau, fără îndoială, drept o figură parentală, autoritară, o persoană căreia să-i ascunzi informații. Așa încât, una după alta, s-au scuzat cu indiferență, negând că ar ști ceva.

În zilele acelea, Kacey era o ființă nestăpânită și gălăgioasă. Atunci când stătea acasă, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai rar, viața era mai bună, casa, mai caldă și mai veselă. Râsul ei neobișnuit – un tremur tăcut, cu gura deschisă, urmat de o serie de inhalații vocale acute, ascuțite, ce o făceau să se încovoaie de parcă avea dureri – răsuna între pereții casei. Fără acest râs, absența ei era sesizabilă, iar tăcerea plutea amenințător și straniu în casă. Odată cu sunetele scoase de ea dispăruse și mirosul, un parfum oribil pe care ea și prietenele ei începuseră să-l folosească – probabil pentru a acoperi mirosul de tutun –, pe nume *Patchouli Musk.*

Mi-a luat tot weekendul pentru a o convinge pe Gee să sune la poliție. Nu îi plăcea să apeleze la necunoscuți: cred ca-i era teamă ca nu cumva cineva să cerceteze cu atenție modul în care ne creștea și să-l considere nepotrivit.

Când, în cele din urmă, a acceptat să sune, a greșit numărul și a trebuit să-l formeze din nou pe telefonul ei verde-oliv cu disc. Niciodată nu o văzusem atât de înspăimântată și de furioasă totodată. Când a terminat convorbirea, tremura – de furie sau de supărare sau de rușine, nu știu. Fața lungă și roșcovană i se strâmba în feluri tulburătoare, noi pentru mine. Vorbea încet cu ea însăși, rostind fraze de neînțeles ce aduceau a blesteme ori a rugăciune.

Dispariția lui Kacey era și nu era surprinzătoare. Fusese dintotdeauna foarte sociabilă, iar în ultima vreme se înhăitase cu un grup de scursuri, prieteni aparent drăguți, însă buni de nimic, adolescenți care știau să se facă plăcuți, dar fără a fi luați niciodată în serios. În clasa a opta, trecuse pentru scurt timp printr-o fază hippie, apoi urmaseră câțiva ani când se îmbrăcase punk, își vopsise părul cu Manic Panic, își pusese un cercel în nas și își făcuse un tatuaj neinspirat cu un păianjen-femelă care-și țesea pânza. Avusese iubiți. Eu, nu. Era o fată populară, dar până atunci își folosise, în general, popularitatea în scopuri bune: în școala generală, practic adoptase o amărâtă de fată pe nume Gina Brickhouse, atât de hărțuită din cauza kilogramelor în plus, a lipsei de igienă, a sărăciei în care trăia și a nefericitului nume pe care îl purta, încât la vârsta de unsprezece ani încetase să mai vorbească. În acel moment, Kacey devenise interesată de ea, și, sub protecția lui Kacey, fata înflorise. Până la terminarea școlii, ajunsese să fie poreclită Unica, un titlu rezervat iconoclaștilor ciudați, dar respectați.

În ultima vreme însă, viața socială a lui Kacey luase o altă turnură. Obișnuia și înainte să intre în încurcături serioase, care o puteau duce la exmatriculare. Bea mult, chiar și în școală, și lua medicamente prescrise pe rețetă de care, în zilele acelea, nimeni nu știa să se ferească. Era pentru prima oară în viața ei când Kacey încerca să ascundă anumite lucruri față de mine. Înainte de

acel an, îmi mărturisea tot, ba chiar pe un ton presant și implorator, ca și cum căuta să fie dezlegată de păcate. Noile ei încercări de secretomanie nu erau însă eficiente. Simțeam când mă minte – normal că simțeam. Îmi dădeam seama de schimbările intervenite în conduita și înfățișarea ei, în privire. În copilărie, noi două împărțiserăm aceeași cameră și același pat. Ajunseserăm să ne cunoaștem atât de bine, încât știam dinainte ce va spune cealaltă. Purtam conversații rapide și de neînțeles pentru ceilalți, rosteam propoziții pe care nu le duceam până la capăt, duceam negocieri lungi exclusiv prin gesturi și priviri. Așa că atunci când sora mea a început să doarmă tot mai des acasă la prietene sau să se întoarcă noaptea la ore mici, mirosind a lucruri pe care, la acea vreme, nu le puteam identifica, am fost mai mult decât alarmată.

După două zile în care nu mai știam nimic de ea, nu atât dispariția în sine mi s-a părut surprinzătoare ori ideea că ceva grav i se întâmplase. Singurul lucru care mă mirase era acela că sora mea plecase și mă scosese complet din viața ei. Și că, astfel, putea ține ascunse – chiar și față de mine – cele mai importante secrete ale sale.

La scurt timp după ce Gee telefonase la poliție, Paula Mulroney mi-a trimis un mesaj pe pager, așa că am sunat-o înapoi. În liceu, Paula devenise cea mai bună prietenă a lui Kacey și, totodată, singura care ținea cont de mine, care înțelegea și respecta întâietatea relațiilor de familie. Mi-a spus că auzise ceva despre Kacey și că bănuia unde ar fi putut să se afle.

— Ar fi mai bine să nu-i spui totuși bunicii, în caz că mă înșel, m-a sfătuit ea.

Paula era o fată drăguță, puternică, înaltă și dură. În anumite privințe, îmi amintea de amazoane – un trib cu care făcusem cunoștință în clasa a noua la ora de engleză, când citisem *Eneida,* iar mai apoi în comicsurile de la DC, de care mă îndrăgostisem la cincisprezece ani –, deși singura dată când făcusem

aluzie la această asemănare de față cu Kacey, în chip de compliment adus Paulei, ea îmi spusese: „Mick, să nu mai spui asta niciodată”. În fine, chiar dacă o plăceam pe Paula – și încă o plac –, îmi dădusem seama încă de atunci că avea probabil o influență proastă asupra lui Kacey. Fratele ei, Fran, era traficant de droguri și Paula lucra pentru el, și toată lumea era la curent cu asta.

În ziua aceea, m-am întâlnit cu ea la colțul dintre Kensington și Allegheny.

— Vino cu mine, mi-a zis Paula.

În timp ce mergeam, mi-a povestit că, în urmă cu două zile, fusese împreună cu Kacey la o casă din cartier care aparținea unui prieten de-ai fratelui Paulei. Am înțeles imediat ce voia să zică.

— Eu a trebuit să plec, a continuat Paula, dar Kacey a vrut să mai rămână.

M-a condus pe Kensington Avenue, până la o străduță dosnică al cărei nume nu mi-l amintesc acum, și mai apoi către o casă părăginită dintr-un șir de clădiri identice, cu ușă exterioară dublă vopsită în alb. Pe ușă era silueta din metal negru a unei trăsuri cu cal, dar calului îi lipseau picioarele din față: am avut timp să-l studiez bine, pentru că abia după cinci minute de ciocănit ni s-a deschis ușa.

— Nu se poate să nu fie nimeni înăuntru, m-a asigurat Paula. Întotdeauna e cineva.

Când, într-un final, ușa s-a deschis, de partea cealaltă a ei stătea o fantomă de femeie, mai slabă decât orice altă ființă omenească pe care o văzusem vreodată, cu păr negru și fața aceea roșie și ochii negri pe care, ulterior, aveam să-i asociez mereu cu imaginea lui Kacey. La acel moment însă nu știam ce semnificație au.

— Fran nu-i aici, a zis femeia, cu referire la fratele Paulei.

Era poate cu zece ani mai mare decât noi, deși era dificil să-mi dau seama ce vârstă are.

— Ea cine e? a întrebat pe urmă, înainte ca Paula să apuce să răspundă.

— Prietena mea. Își caută sora.

— N-avem nicio soră aici.

— Aș vrea să-l văd pe Jim, a schimbat Paula subiectul.

În iulie, vremea este adesea greu de suportat în Philadelphia, iar casa reținea toată căldura și se cocea sub acoperișul negru gudronat. Înăuntru putea a tutun și a ceva cu miros mai dulceag. M-a întristat gândul la felul cum arătase casa atunci când fusese construită: căminul unei familii funcționale, poate a unui muncitor în fabrică, împreună cu soție și copii. Cineva care mergea zilnic la lucru într-una dintre acele construcții colosale din cărămidă, acum abandonate, care încă mărginesc străzile din Kensington. Cineva care se întorcea acasă la sfârșitul fiecărei zile de muncă și se ruga înaintea cinei. În acea clipă, ne aflam în ceea ce fusese probabil sufrageria casei. Acum era lipsită de orice mobilier, cu excepția câtorva scaune metalice pliante, rezemate de un perete. Din respect față de casă, am încercat să mi-o imaginez așa cum ar fi putut să arate în urmă cu o generație: o masă ovală, acoperită cu o față din dantelă. Un covor plușat pe podea. Scaune tapițate. La ferestre, perdele cusute de vreo bunică. Pe perete, un tablou cu fructe așezate într-un bol.

Jim, proprietarul casei, sau cel puțin așa am bănuit eu, a intrat în cameră îmbrăcat cu un tricou negru și un șort de blugi și s-a holbat la noi.

Brațele îi atârnau moale pe lângă corp.

— O cauți pe Kacey? m-a întrebat el.

M-am întrebat cum de știa. Probabil că arătam inocent, ca o salvatoare, un tutore, cineva care caută, nu fuge. E înfățișarea pe care am avut-o toată viața. Și mi-a luat ceva timp, după ce am intrat în poliție, pentru a-mi dezvolta anumite deprinderi și gesturi care să îi convingă pe aceia pe care îi arestam că trebuie să mă ia în serios.

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— E sus, a zis Jim.

Mi s-a părut că îl aud cum mă previne că sora mea nu se simțea bine, dar nu știu sigur ce mi-a spus, fiindcă o zbughisem deja pe scări.

Toate ușile de la etaj erau închise și în spatele lor, mi-am spus eu, ar fi putut să se afle cine știe ce grozăvii. Eram speriată, trebuie să recunosc. Am rămas nemișcată o vreme, nu mult. Mai târziu, aveam să regret asta.

— Kacey, am rostit eu încet, în speranța că va ieși, pur și simplu, pe o ușă. Kacey, am repetat, iar capul cuiva s-a ițit de după o ușă, după care s-a făcut din nou nevăzut.

Pe coridor, lumina era difuză. Am auzit-o pe Paula, care făcea conversație măruntă jos, la parter: despre fratele ei, vecini, poliția care în ultima vreme patrula insistent pe Kensington Avenue, spre supărarea tuturor.

Într-un final, mi-am adunat tot curajul și am ciocănit ușor în ușa cea mai apropiată, am așteptat un pic, apoi am deschis-o.

Și, iată!, înăuntru, era sora mea. I-am recunoscut mai întâi părul, pe care și-l vopsise recent într-o nuanță fosforescentă de roz și care acum era împrăștiat pe salteaua goală. Stătea întinsă pe o parte, cu spatele la mine, și, în absența unei perne, capul îi era răsucit într-un unghi nefiresc.

Era sumar îmbrăcată.

Am știut că murise înainte de a o atinge. Poziția în care se afla îmi era familiară după copilăria în care dormiserăm în același pat, însă în ziua aceea moliciunea din corpul ei era diferită. Mădularele păreau să-i atârne prea greu.

Am prins-o pe după umeri și am răsucit-o pe spate. Brațul stâng i-a alunecat pe pat. În jurul bicepsului inferior îi atârna o bucată din tricoul de bumbac. Mai jos de garoul improvizat, râul lung și luminos al venei. Fața îi era lipsită de vlagă și vineție, gura deschisă și ochii închiși, dar cu o mică fantă albă ce se întrezărea pe sub gene.

Am zgâlțâit-o. I-am strigat numele. Seringa zăcea lângă ea, pe pat. Am strigat-o din nou pe nume.

Mirosea a excremente. Am plesnit-o cu putere peste față. Până atunci nu mai văzusem heroină. Nu cunoscusem pe nimeni care se droga cu heroină.

— SUNAȚI LA 911! am strigat – ceea, ce, privind în urmă, a fost cam caraghios.

Era complet exclus ca autoritățile de orice fel să fie chemate la acea adresă. Încă țipam când Paula a intrat în încăpere și mi-a acoperit gura cu palma.

— Fir-ar al dracului! a zis ea uitându-se la Kacey, după care – și mă minunez și acum de cât curaj a dat dovadă, de câtă stăpânire de sine –, cu mișcări iuți și precise, și-a așezat o mână sub genunchii lui Kacey, a prins-o cu un braț pe sub umeri și a așezat-o în fund pe pat.

Kacey era durdulie în liceu, dar Paula nu a părut deranjată. A săltat-o cu forță în brațe și a pornit să coboare treptele, ținând-o cu spatele la perete și înaintând cu atenție, ca să nu se împiedice. A ieșit pe ușa din față, iar eu am urmat-o.

— Să nu sunați de undeva din apropiere! ne-a avertizat femeia care ne deschisese ușa.

E moartă, mi-am spus, e moartă, sora mea a murit. Văzusem cu ochii mei fața moartă a lui Kacey pe acel pat. Cu toate că nici Paula și nici eu nu verificaserăm dacă mai respiră, eram convinsă că o pierdusem, și mintea mea a pornit să anticipeze cu rapiditate momentele din viitor pe care aveam să le petrec fără ea. Ceremonia de absolvire a liceului fără Kacey. Nunta mea. Nașterea copiilor mei. Moartea lui Gee. Mă autocompătimeam și am început să plâng. Pierdeam singura persoană de pe lume care preluase o parte din povara cu care ne născuserăm. Povara părinților noștri morți. Povara lui Gee, de ale cărei momente de tandrețe ne agățam cu drag, dar ale cărei acte de cruzime intraseră deja în obișnuință. Povara sărăciei noastre. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu mai vedeam pe unde calc. M-am împiedicat de o bucată de trotuar ce se înălțase sub forța unei rădăcini crescute dedesubt.

În câteva secunde, am fost reperate de un agent tânăr, nou pe acea rută de patrulare, parte a influxului de agenți de poliție de care Jim și Paula se plânseseră. Peste câteva minute a sosit o ambulanță și eu m-am urcat în spate lângă sora mea și am privit cum îi era administrat Narcan, cum era sculată din morți într-un mod violent și miraculos, și cum plângea de durere, greață și disperare și implora să fie lăsată în pace.

Acesta a fost secretul pe care l-am aflat în acea zi: niciun toxicoman nu vrea să fie salvat. Cu toții vor să se cufunde înapoi, să se lase înghițiți de pământ, să continue să doarmă. Când sunt sculați din morți, pe fața lor se citește ură. E o privire pe care am văzut-o de zeci de ori de când am intrat în poliție. Când mă uitam peste umărul unui biet paramedic, al cărui job este să îi aducă pe drogați înapoi la viață. Aceeași privire o avea în ziua aceea Kacey, atunci când a deschis ochii, a înjurat și a plâns. Uitându-se direct la mine.

ACUM

Eu și Lafferty suntem îndepărtați de la locul crimei. De acum, sergentul Ahearn va prelua sarcina de a închide perimetrul și de a supraveghea munca legistului, a detectivilor din Divizia de Est, a criminaliștilor.

Așezat lângă mine în mașină, Lafferty a tăcut în sfârșit. Mă relaxez un pic în timp ce ascult fâsâitul ștergătoarelor și pârâitul ușor al radioului.

— Ești bine? îl întreb.

Dă din cap.

— Vreo întrebare?

Scutură din cap.

Lăsăm din nou tăcerea să se așternă.

Mă gândesc că există mai multe feluri de tăceri: aceasta e stânjenitoare, încordată, tăcerea a doi străini care lasă ceva nespus între ei. Și îmi e dor de Truman, de tăcerile lui întotdeauna calme, de respirația lui regulată care îmi atrăgea mereu atenția atunci când era cazul să o las mai moale.

Trec cinci minute. Într-un final, vorbește:

— Zile mai bune.

— Poftim? spun eu.

Face un gest larg, arătând în jur.

— Cartierul ăsta a văzut și zile mai bune, nu-i așa? În copilăria mea, era un loc decent. Obișnuiam să vin aici ca să joc baseball.

Mă încrunt.

— Nu-i chiar așa de rău, îi răspund. Are părțile lui bune și părți mai puțin bune. Ca mai toate cartierele.

Lafferty ridică din umeri, lipsit de convingere. E polițist de mai puțin de un an, și deja se plânge. Unii agenți au prostul și distructivul obicei de a critica, pe îndelete, cartierele pe care le patrulează. Am auzit mulți polițiști – printre care, regret să o spun, și sergentul Ahearn – referindu-se la Kensington în termeni nepotriviți pentru cineva angajat să protejeze și să susțină o comunitate locală.

Rahatville, așa îl numește uneori sergentul Ahearn la apelul de dimineață. *Gaura-K, Junktown, SUA.*

— Aș bea o cafea, îi spun acum lui Eddie Lafferty.

De obicei îmi beau cafeaua într-un mic local din colțul străzii, genul acela cu vase de sticlă pe ochiurile de aragaz și cu miros de excremente de pisică și de sendvișuri cu ou impregnat în pereți. Alonzo, proprietarul, mi-a devenit prieten. Am pus însă ochii pe un loc nou, Bomber Coffee, parte a valului de afaceri recent deschise pe Front Street, și poate că tocmai disprețul lui Lafferty față de cartier e cel care mă face să i-l propun.

Aceste locuri noi – și în special Bomber – au ceva care mă atrage de fiecare dată când trec pe lângă ele. Ceva legat de interiorul lor din oțel rece sau lemn cald și durabil. Ceva legat de oamenii dinăuntru, care par să fi fost parașutați acolo de pe o altă planetă. Nu-mi pot decât imagina la ce se gândesc și ce discută între ei, ori despre ce scriu pe laptopurile lor: cărți și haine și muzică și ce fel de plante să-și pună în casă. Fac ședințe de brainstorming pentru a se decide ce nume să le pună câinilor. Comandă băuturi cu nume greu de pronunțat. Uneori, îmi doresc ca măcar pentru o clipă să nu mai fiu pe străzi, ci lângă oameni care n-au decât genul ăsta de griji.

Opresc mașina în față la Bomber Coffee și Lafferty îmi aruncă o privire. Sceptică.

— Ești sigură de asta, Mike? zice el.

E o aluzie la *Naşul.* Pe care presupun că se așteaptă să nu o recunosc. Nu știe că am văzut toată seria *Naşul* de mai multe ori, nu din proprie inițiativă, și că de fiecare dată mi-a displăcut profund.

— Ești gata să dai patru dolari pe o cafea? mă întreabă.

— Sigur, fac eu cinste, îi răspund.

Am emoții când pătrund în local și asta mă enervează. Lumea întoarce capul la unison și aruncă

priviri scurte spre uniformele și armele noastre. Priviri de sus până jos, cu care m-am obișnuit. Apoi se întorc cu toții la laptopurile lor.

Fata din spatele tejghelei e slabă, poartă un breton tăiat drept, care îi acoperă toată fruntea, și un soi de căciulă de iarnă, care îl ține la locul lui. Băiatul de lângă ea are păr negru la rădăcină și restul e vopsit într-o nuanță ștearsă de blond platinat. Are ochelari mari, care îl fac să arate ca o bufniță.

— Cu ce vă servesc? întreabă el.

— Două cafele din boabe prăjite mediu, te rog, îi răspund. (Remarc cu oarecare satisfacție că nu costă decât doi dolari și cincizeci de cenți.)

— Altceva? zice băiatul.

Stă cu spatele la noi și toarnă cafeaua.

— Da, spune Lafferty. Dacă tot ne-ai întrebat, ce-ar fi să adaugi și un strop de whisky?

Zâmbește în timp ce vorbește, în așteptarea unui gest apreciativ. Etalează genul acela special de umor pe care îl recunosc de la unchii mei: răsuflat, previzibil, inofensiv. Lafferty e un bărbat înalt și suficient de chipeș, probabil obișnuit să se facă plăcut. Continuă să rânjească în clipa când băiatul se răsucește cu fața către noi.

— Nu servim băuturi alcoolice în acest local, spune băiatul.

— Am glumit, răspunde Lafferty.

Băiatul ne înmânează cafelele cu un aer solemn.

— Pot folosi toaleta? întreabă Lafferty, care a renunțat acum la tonul prietenos.

— Nu funcționează, spune băiatul.

Însă o văd clar ca lumina zilei, este o ușă în peretele din spate pe care nu se află prins niciun anunț cum că toaleta ar fi defectă. Celălalt angajat al localului, fata cea slabă, își ferește privirea.

— Și alta nu aveți? întreabă Lafferty.

Polițiștii din Philadelphia au înțelegeri cu multe localuri: cum nu avem birouri și patrulăm toată ziua pe străzi, toaletele publice formează o parte importantă din rutina noastră.

— Nț! face băiatul în timp ce ne întinde paharele. Altceva mai doriți? repetă el.

Îi dau banii fără să rostesc niciun cuvânt. Ies. Pentru cafeaua de după-amiază vom merge la Alonzo, în localul acela de pe colț. Alonzo ne lasă să-i folosim toaleta slab luminată și murdară chiar și dacă nu comandăm nimic. Ne zâmbește. O cunoaște pe Kacey. Știe cum îl cheamă pe fiul meu și mă întreabă mereu de el.

— Ce copii drăguți! zice Lafferty după ce ieșim. Niște simpatici.

Vorbește cu amărăciune în glas. Sentimentele i-au fost rănite. Pentru prima oară, îl plac.

Bine ai venit în Kensington, îmi spun în sinea mea. Nu te grăbi să crezi că știi deja totul despre acest cartier.

La finalul turei, las mașina de serviciu în parcarea secției – o inspectez cu mai multă atenție decât aș face-o în mod normal, asigurându-mă că Lafferty mă urmărește –, apoi intrăm ca să predăm raportul de activitate.

Sergentul Ahearn s-a întors de pe teren, e în biroul lui, un spațiu de mărimea unui dulap, cu pereți din beton care transpiră de fiecare dată când aerul condiționat e pus în funcțiune – dar care totuși el al lui. Pe ușă a atârnat un anunț pe care scrie *Ciocăniți înainte de a intra.*

Ne conformăm.

Îl găsim așezat la birou și uitându-se pe computer. Ne ia registrul fără vorbe și fără să se uite la noi.

— La revedere, Eddie! îi zice el lui Lafferty.

Rămân o clipă în prag.

— La revedere, Mickey! spune Ahearn.

Cu subînțeles.

Șovăi o clipă, apoi întreb:

— Ați mai aflat ceva despre victimă?

Oftează. Își ridică ochii de pe ecranul computerului. Clatină din cap.

— Nu încă, îmi răspunde. Nimic nou.

Ahearn e un bărbat mărunt, cu păr grizonant și ochi albaștri. Nu arată rău, dar are complexe din cauza înălțimii. Cu cei un metru șaptezeci și trei ai mei, sunt mai înaltă decât el cu cel puțin cinci centimetri. Diferența aceasta îl face uneori să se înalțe pe vârfuri în timp ce-mi vorbește. Acum, când stă în spatele biroului, este scutit de o asemenea umilință.

— Nimic-nimic? repet eu. Nu a fost identificată?

Ahearn clatină iar din cap. Nu sunt foarte convinsă că ar trebui să-l cred. Ahearn e un tip ciudat, îi place să-și păstreze atuurile în mânecă, chiar și atunci când n-are motive să o facă. Cred că e un obicei menit să sublinieze cantitatea relativ neînsemnată de putere pe care o deține asupra noastră. Nu m-a plăcut niciodată. Dau vina pentru asta pe o greșeală pe care am comis-o mai demult,

la puțin timp după ce a fost transferat la secția noastră: în cursul apelului de dimineață, ne-a dat informații eronate despre un infractor pe care îl căutam, așa că am ridicat mâna ca să-l corectez. A fost un gest prostesc, făcut pe negândite – genul de lucru pe care, mi-am dat seama ulterior, aș fi putut să i-l spun după aceea, pentru a păstra ordinea și rangul –, însă majoritatea sergenților ar lăsa o astfel de mică scăpare să treacă de la sine, ar mulțumi și poate că ar face și o glumă. Ahearn însă mi-a aruncat o privire pe care n-am să o uit prea curând. Obișnuiam să glumesc cu Truman cum că Ahearn îmi pusese gând rău. Însă, în spatele acestor glumițe, eram probabil amândoi la fel de îngrijorați.

Îi spun lui Ahearn:

— Nu am mai văzut-o lucrând în cartier. În caz că vă întrebați.

— Nu mă întrebam, răspunde el.

Ar trebui să te întrebi, îmi stă pe buze să-l reped. E o informație importantă. Înseamnă că fie fata era nouă în cartier, fie se afla doar în trecere. Agenții de patrulă sunt cei care cunosc cel mai bine cartierul: noi ne aflăm mereu pe străzi, ajungem să știm fiecare magazin și casă și pe toți rezidenții. Detectivii de la Divizia de Est care au venit la locul crimei măcar mi-au pus această întrebare, plus altele foarte precise, care m-au mai liniștit cu concizia lor.

Nu îi mărturisesc asta lui Ahearn. Bat o dată în tocul ușii, mă răsucesc pe călcâie și dau să ies.

Nu apuc, căci Ahearn îmi vorbește. Uitându-se în computer, nu la mine.

— Cum se mai simte Truman? zice el.

Rămân tăcută preț de o clipă, luată prin surprindere.

— Bănuiesc că bine, îi răspund.

— Nu mai știi nimic de el?

Ridic din umeri. Uneori e dificil să-mi dau seama ce urmărește Ahearn, dar am aflat, de-a lungul timpului, că are întotdeauna un plan în minte.

— Ce ciudat! zice el. Credeam că voi doi sunteți apropiați.

Își lasă privirea să zăbovească asupra mea o clipă, mai îndelung decât mi-aș dori.

În drum spre casă, o sun pe Gee. Vorbim rareori în ultima vreme. Și ne vedem și mai rar. Când s-a născut Thomas, am luat decizia de a-l crește total diferit de cum fusesem eu crescută, și asta înseamnă s-o evit pe Gee – să evit, de fapt, toată familia O'Brien – cât mai mult posibil. Fără tragere de inimă, dar dintr-un simț de nezdruncinat al obligațiilor familiale, efectuez în fiecare an ritualul de complezență de a-l duce pe Thomas să o viziteze în perioada Crăciunului, și din când în când o sun ca să mă asigur că e bine. Deși se plânge uneori, cred că nu-i pasă cu adevărat de absența noastră. Nu mă sună niciodată. Și nu se oferă niciodată să stea cu Thomas, cu toate că e suficient de sănătoasă cât să-și vadă de treburile ei legate de catering și să presteze orele de serviciu la Thriftway Market, după aceea. Am ajuns la concluzia că dacă nu aș căuta-o eu, noi două nu am mai vorbi niciodată.

— Dă-i drumul, zice Gee atunci când răspunde după mai multe țârâituri.

Așa răspunde ea dintotdeauna la telefon.

— Eu sunt.

— Care eu? întreabă ea.

— Mickey, îi răspund.

— Oh! face ea. Nu ți-am recunoscut vocea.

Tac, lăsând implicațiile să se sedimenteze un pic. Eternul sentiment de culpabilitate. Mereu același.

— Mă întrebam dacă mai știi ceva de Kacey, îi spun.

— Ce-ți pasă ție? rostește Gee cu prudență.

— Nu-mi pasă, îi răspund.

— Nu știu nimic. Știi bine că nu vreau să am nimic de-a face cu ea. Știi că nu pun botul la mizeriile ei. Nu vreau să am nimic de-a face cu ea, repetă Gee, ca să își sublinieze spusele.

— Bine, îi răspund eu. Dacă afli, îmi spui și mie?

— Ce mai pui la cale? mă întreabă.

Suspicioasă.

— Nimic.

— Ai face bine să stai departe de fata asta. Ți-o zic pentru binele tău.

— Așa și fac, îi răspund.

După o scurtă pauză, adaugă:

— Da, știu că așa faci.

S-a liniștit de acum.

— Și ce mai face copilașul meu? schimbă ea subiectul.

Se poartă cu Thomas mai frumos decât s-a purtat vreodată cu Kacey și cu mine. Când îl aduc în vizită, îl răsfață, scoate din geantă munți de bomboane vechi, pe jumătate topite, pe care i le vârâ în gură cu mâna ei. Văd în aceste mici gesturi de tandrețe reminiscențe ale felului în care presupun că se purta cu mama noastră, Lisa.

— E foarte vioi, îi răspund, fără intenția de a face vreo glumă.

— O, taci din gură! zice Gee.

Discern, în cele din urmă, o umbră de zâmbet în vocea ei.

— Nu mai vorbi așa despre copilașul meu.

— Dar așa este, insist eu.

Aștept. O parte din mine încă speră că Gee va face primul pas și îmi va cere să îl aduc în vizită pe Thomas, că se va oferi să stea cu el sau că va vrea să vină să ne vadă noua locuință.

— Altceva? întreabă ea într-un târziu.

— Nu, îi răspund. Asta e tot.

Nu mai apuc să zic nimic altceva, căci îmi închide telefonul.

Când intru cu mașina pe aleea casei, o găsesc pe proprietăreasă, doamna Mahon, greblând în curtea din față. Doamna Mahon locuiește într-o casă în stil colonial cu etaj, peste care a fost trântit, aparent la voia întâmplării, un apartament ce ridică numărul de niveluri la trei. În apartamentul devenit al nostru de aproape un an se ajunge urcând o scară șubredă prin spatele casei. Casa are și un teren în jur, destul de mic, însă Thomas poate folosi curtea lungă din spate, în care un leagăn vechi, confecționat dintr-un cauciuc, stă atârnat de un copac. În afara curții din spate, principalul punct forte al apartamentului este prețul: cinci sute de dolari pe lună, inclusiv utilitățile. Mi-a fost recomandat de fratele unui coleg polițist, care se muta din el. Nu-i cine știe ce de capul lui, spusese fratele, dar e curat și proprietăreasa se ocupă de tot ce e nevoie. Îl iau, îi răspunsesem. Iar în aceeași zi, îmi și scosesem la vânzare casa din Port Richmond. O făcusem cu durere în suflet; iubisem casa aceea. Dar nu avusesem încotro.

Prin geamul din dreptul șoferului îi fac un semn cu mâna doamnei Mahon, care se oprește la vederea mea, stând cu cotul sprijinit în coada de lemn a greblei.

Cobor din mașină. Îmi flutur din nou mâna în direcția ei. Pe bancheta din spate am așezat pungile cu cumpărături, iar acum îmi țin mâinile ocupate cu ele, în timp ce scot mici sunete prin care îmi semnalizez marea și eterna grabă. Dintotdeauna am sesizat din partea doamnei Mahon o nevoie pe care nu mă simt pregătită să o examinez îndeaproape. În primul rând, o găsesc întotdeauna în curtea din față, în așteptarea cuiva cu care să intre în vorbă (am observat că și poștașul, când se apropie, are o expresie prudentă întipărită pe față); cu mine, doamna Mahon se poartă cu un soi de combinație de îngrijorare și speranță, ca și cum ar arde de nerăbdare să fie întrebată ce probleme are, ca să poată să elaboreze pe acea temă. Obișnuiește să dea

sfaturi fără să i se ceară – cu privire la apartament, la mașină, la ținutele noastre, nepotrivite de cele mai multe ori cu vremea, după părerea ei – cu o impetuozitate rezervată, în general, urgențelor medicale. Are părul alb tuns scurt și straturi de guși moi între bărbie și clavicule, care se leagănă atunci când își întoarce capul. Poartă bluze de trening mai groase sau mai subțiri, în funcție de anotimp, și blugi largi, într-o nuanță deschisă de albastru. Vecinii de alături mi-au spus că a fost măritată cândva, dar – dacă așa e – nimeni nu știe ce s-a ales de soțul ei. În momentele mele mai proaste, mă gândesc că ar fi putut muri de iritare. Atunci când Thomas se comportă urât la coborârea sau urcarea în mașină, pot fi sigură că doamna Mahon ne urmărește pe fereastră ca un arbitru imparțial. Din când în când, iese din casă nemulțumită, cu brațele încrucișate la piept, ca să vadă mai bine despre ce este vorba.

Astăzi, când mă îndrept de spate, cu pungile de cumpărături în brațe, doamna Mahon îmi spune:

— Te-a căutat cineva.

Mă încrunt.

— Cine?

Doamna Mahon pare mulțumită de întrebare.

— Nu mi-a spus cum îl cheamă. Doar că o să revină.

— Cum arăta?

— Înalt, răspunde ea. Brunet. Foarte chipeș, adaugă pe un ton conspirativ.

Simon. Simt un mic junghi în stomac. Rămân tăcută câteva clipe.

— Ce i-ați spus? o întreb într-un târziu.

— Că nu ești acasă.

— A spus și altceva? Thomas l-a văzut?

— Nu, zice doamna Mahon. A sunat la ușă și atât. Părea derutat. Cred că și-a închipuit că locuiești cu mine.

— Și l-ați corectat? I-ați spus că locuim în apartamentul de la ultimul etaj?

— Nu, îmi răspunde doamna Mahon încruntată. Era un străin, așa că nu i-am spus nimic.

Șovăi. Instinctul îmi spune că n-ar trebui să îi dezvălui nimic doamnei Mahon despre viața mea privată, însă în cazul de față se pare că nu am de ales.

— De ce mă întrebi? zice ea.

— Dacă mai apare pe aici, spuneți-i, vă rog, că ne-am mutat. Că nu mai locuim aici. Orice.

Doamna Mahon se îndreaptă de spate. Poate că se simte mândră de sarcina primită.

— Sper să nu-mi faci necazuri! zice ea. Nu vreau necazuri.

— Nu e un tip periculos, îi răspund. Doar că nu vreau să vorbesc cu el. Am avut un motiv ca să ne mutăm aici.

Doamna Mahon dă din cap în semn de încuviințare. Cu surprindere, constat semne de aprobare în ochii ei.

— Bun, atunci sunt de acord.

— Mulțumesc, doamnă Mahon!

Îmi face semn că a încheiat conversația.

Apoi, incapabilă să se mai abțină, adaugă:

— Punga o să se rupă.

— Poftim?

— Punga aia, zice arătând spre cumpărăturile mele. E prea grea și o să se rupă. De aceea eu cer tot timpul la magazin pungi duble.

— Așa o să fac și eu de acum încolo, o asigur.

Atunci când m-am întors la serviciu, după nașterea lui Thomas, tânjeam fizic după el spre finalul fiecărei zile de muncă. Era ceva asemănător cu foamea. Alergam să-l iau de la creșă și îmi imaginam ața care ne lega retrăgându-se ca un yo-yo în timp ce mă apropiam. Pe măsură ce Thomas a crescut, sentimentul s-a mai domolit și m-am transformat într-o versiune mai liniștită a mea, însă astăzi urc treptele câte două odată și cu ochii minții văd fața lui, zâmbetul larg, brațele întinse către mine.

Deschid ușa. Iată-l pe fiul meu. Țopăie spre mine și în urma lui vine bona, Bethany.

— Mi-a fost dor de tine, zice el și își apropie fața la doi centimetri de mine, cu mâinile pe obrajii mei.

— Te-ai purtat frumos cu Bethany? îl întreb.

— Da, îmi răspunde el.

Arunc o privire spre Bethany pentru confirmare, dar ea se uită în jos la telefon, deja grăbită să plece. De câteva luni, mi-a devenit clar că trebuie să caut un aranjament diferit, mai bun. Thomas nu o place. Vorbește în fiecare zi despre vechea lui școală din Fishtown și despre prietenii pe care și-i făcuse acolo, despre profesori. Numai că este aproape imposibil să găsești pe cineva care să poată să aibă grijă de un copil trecând din două în două săptămâni de la orele de zi la cele de seară, în funcție de turele mele, iar Bethany – make-up artist cu jumătate de normă, douăzeci și unu de ani – e ieftină și disponibilă la aproape orice oră. Ceea ce oferă în materie de flexibilitate e însă compensat de lipsa ei de seriozitate, și în ultima vreme a lipsit atât de des invocând rațiuni medicale, încât mi-am epuizat toate zilele la care am dreptul de la serviciu pentru rezolvarea unor probleme personale. În zilele în care își face totuși apariția, întârzie cu regularitate, ceea ce mă face și pe mine să întârzii des la muncă, ceea ce îl face pe sergentul Ahearn să se poarte din ce în ce mai puțin prietenos cu mine ori de câte ori ne intersectăm la secție.

Îi mulțumesc lui Bethany și-i dau banii. Pleacă fără să zică nimic. Și casa pare, instantaneu, mai ușoară.

Thomas își ridică ochii spre mine.

— Când pot să mă întorc la vechea școală? mă întreabă el.

— Thomas, știi bine că școala aceea e prea departe. Iar în septembrie vei merge la grădiniță. Ai uitat?

Oftează.

— Mai ai un pic de răbdare! îl rog. Mai puțin de un an.

Alt oftat.

— E chiar așa de rău? îl întreb.

Deși firește că mă simt vinovată. În fiecare seară după turele de zi și, adeseori, și dimineața, încerc să mă revanșez față de el: mă așez pe jos pe podea și ne jucăm împreună până ce obosește. Încerc că îi explic tot ce trebuie să știe despre lume, să îi îndes atâtea cunoștințe în cap, să îi insuflu atâta tărie sufletească și curiozitate, încât să îi ajungă și să-i fie sprijin în lungile perioade de absență ale mele, în nesfârșitele săptămâni când lucrez în tura de seară și nu pot nici măcar să-l duc la culcare.

Acum, îmi arată entuziasmat ce a construit în absența mea: un întreg oraș din șine de tren confecționate din lemn pe care le-am cumpărat la mâna a doua, cu bile din hârtie glasată pe post de bolovani, munți și case, și cu sticle și doze pe care le-a adunat din lada de gunoi pentru a închipui copaci.

— Te-a ajutat și Bethany? îl întreb plină de speranță.

— Nu, zice el. Am făcut totul singur.

Rostește asta cu mândrie. Nu conștientizează – cum ar putea? – că aș fi preferat să îmi răspundă „da”.

La aproape cinci ani, Thomas este înalt, puternic, bine făcut și deja prea isteț pentru binele lui. Este și chipeș. La fel de isteț și chipeș ca Simon. Dar, spre deosebire de tatăl său, el este, deocamdată, blând.

Cei de la omucideri nu ne contactează a doua zi, nici în următoarea și nici în cea de după.

Trec două săptămâni. Ahearn mi-l distribuie în continuare drept partener pe Lafferty. Simt lipsa lui Truman. Simt chiar și lipsa zilelor când, după plecarea lui, am patrulat solo. În ultima vreme, a devenit ceva neobișnuit să ai același partener timp îndelungat – bugetul e mic și vehiculele de o persoană sunt tot mai frecvente –, însă eu și Truman formam o pereche unită. Lucram atât de bine împreună, încât reacționam la unison, iar productivitatea noastră nu era depășită de nicio echipă din secție. Mă îndoiesc foarte tare că voi avea aceeași relație cu Lafferty. În fiecare zi, îl ascult cum îmi povestește despre preferințele lui culinare, despre preferințele lui muzicale, despre afinitățile politice. Îl ascult cum tună și fulgeră împotriva fostei soții numărul trei, apoi împotriva generației născute după anul 2000 și, mai apoi, împotriva vârstnicilor. Sunt încă și mai tăcută decât la început, dacă așa ceva este posibil.

Trecem apoi la tura de seară, de la ora patru după-amiaza până la miezul nopții, și ne simțim tot timpul obosiți.

Mi-e dor de fiul meu.

În repetate rânduri – poate prea des – îl întreb pe sergentul Ahearn despre femeia găsită pe Șine. A fost cumva identificată? S-a stabilit cauza morții? Cei de la omucideri mai vor să afle și alte informații de la noi?

De fiecare dată, mă alungă cu o clătinare din cap.

Într-o zi de luni de la jumătatea lui noiembrie – la aproape o lună de la descoperirea cadavrului îl abordez pe Ahearn la începutul turei. Îl găsesc vârând hârtie în copiator. Înainte să apuc să deschid gura, se răsucește către mine și zice „Nu”.

— Poftim? spun eu.

— Nicio veste.

Rămân tăcută câteva secunde.

— Dar rezultatele autopsiei? Nimic-nimic?

— De ce te frământă așa tare cazul ăsta? mă întreabă el.

Mă privește cu o expresie ciudată, care aproape că aduce cu un zâmbet. Ca și cum m-ar tachina, ca și cum m-ar avea cu ceva la mână. E foarte deranjant. Cu excepția lui Truman, nu am discutat cu nimeni de la secție despre Kacey, și nu intenționez deloc să încep acum.

— Din niciun motiv anume, îi răspund. Doar că mi se pare ciudat. A trecut mult timp de când am găsit cadavrul. Nu credeți că e ciudat că ancheta nu a înaintat deloc?

Ahearn lasă să-i scape un oftat lung. Își așază mâinile pe copiator.

— Uite ce-i, Mickey, zice el. Asta e treaba celor de la omucideri, nu a mea. Am auzit totuși că rezultatele autopsiei au fost neconcludente. Și cum victima a rămas neidentificată, nu pot decât să presupun că nu se află pe lista lor de priorități.

— Glumiți, rostesc pe negândite.

— Sunt la fel de serios ca un infarct, răspunde Ahearn. O zicală care îi place și pe care o folosește des.

Se întoarce la treaba lui de la copiator.

— Fata a fost strangulată, insist eu. Am văzut cu ochii mei.

Ahearn tace. Sunt conștientă că sunt prea insistentă. Nu-i place să fie bătut la cap. Rămâne acolo, cu spatele la mine și mâinile în șolduri, așteptând ca aparatul să termine de făcut copiile. Nu scoate nicio vorbă.

Truman mi-ar spune să-mi văd de treabă. Aici e vorba de politică, așa obișnuia să-mi repete. Totul e doar politică. Găsește persoana potrivită și împrietenește-te cu ea. Chiar și cu Ahearn, dacă-i nevoie. Doar ca să te protejezi.

Dar n-am fost niciodată în stare să fac asta, deși am încercat, în felul meu, de câteva ori: știam că lui Ahearn îi place mult cafeaua, așa că o dată sau de două ori i-am cumpărat cafea, iar o dată, de Crăciun,

chiar și o pungă cu boabe de la un mic magazin de lângă fosta creșă a lui Thomas.

— Ce-s astea? mă întrebase Ahearn.

— Boabe de cafea, îi răspunsesem eu.

— Mai nou, te pun să le macini singur?

— Da.

— N-am aparat dintr-ăla.

— Ah, atunci poate la Crăciunul viitor, spusesem eu.

Zâmbise cu un aer bățos, îmi spusese că nu e cazul să mă preocupe problema râșniței și-mi mulțumise politicos.

Din nefericire, acele eforturi n-au părut să împrăștie încordarea din relațiile noastre. Și cum Ahearn este șeful plutonului meu și alternează turele de zi cu cele de seară la fel ca mine, el este sergentul căruia îi dau raportul în nouă cazuri din zece. Agenții pe care îi favorizează sunt cei cu care e amic, majoritatea dintre ei bărbați, oameni care îi cer părerea sau sfatul și mai apoi ascultă cu atenție ce are el de zis, dând din cap aprobator. L-am văzut pe Lafferty făcând exact acest lucru. Mi-i pot imagina pe amândoi pe vremea când făceau parte din echipa de baseball a liceului: Ahearn, liderul, Lafferty, discipolul. La muncă, dinamica aceasta pare că le convine amândurora. Așa că Lafferty este probabil mai deștept decât pare.

Când termină de făcut copiile, Ahearn le scoate din aparat și le netezește bătând ușor marginea vrafului de copiator.

Nu m-am mișcat din loc, ci stau tăcută, în așteptarea unui răspuns. *Pleacă de acolo, Mick,* îl aud pe Truman șoptindu-mi în ureche.

Ahearn se răsucește brusc spre mine. Nu pare deloc încântat.

— Dacă ai întrebări, pune-le celor de la omucideri, zice în timp ce se îndepărtează cu pași mari.

Știu însă ce s-ar întâmpla dacă aș face asta. În lipsa unor părinți îngrijorați dispuși să apară la televizor, mass-media nu acoperă evenimentul. Iar

dacă presa nu acoperă evenimentul, cazul nu există. Nu e decât o altă târfă drogată, moartă pe Kensington Avenue. Nimic demn de interes pentru tipii din Rittenhouse Square.

Rămân supărată și mai tăcută ca oricând pe tot parcursul turei.

Până și Lafferty observă că e ceva în neregulă cu mine. Stă pe scaunul pasagerului și-și bea cafeaua. Mă urmărește cu coada ochiului.

— Te simți bine? mă întreabă într-un târziu.

Privesc drept înainte. Nu vreau să îl vorbesc de rău pe sergentul Ahearn în fața lui Lafferty. Încă nu sunt sigură cât de apropiați sunt ei doi, însă trecutul lor comun mă face să-mi țin gura în privința sentimentelor mele. Decid, în schimb, să duc discuția la un nivel mai general.

— Sunt doar frustrată, îi răspund.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— E vorba de femeia pe care am găsit-o moartă pe Șine luna trecută.

— Da, ce-i cu ea?

— Au venit rezultatele autopsiei.

Lafferty soarbe din cafea. Buza i se încrețește din cauza lichidului fierbinte.

— Mda, am auzit și eu.

— Sunt neconcludente.

Nu spune nimic.

— Îți vine să crezi? zic eu.

Lafferty ridică din umeri.

— Problema mă depășește.

Îi arunc o privire.

— Dar ai văzut-o și tu. Amândoi am văzut-o.

Contrar felului său de-a fi, Lafferty tace și se uită afară pe geam. Liniștea se prelungește timp de două minute.

Pe urmă zice:

— Poate că nici nu-i un lucru rău, la urma urmei.

Fac o pauză ca să-i diger spusele.

— Nu mă înțelege greșit, continuă el. E păcat când moare oricine. Dar când te gândești la ce viață ducea…

Îngheț. Nu am încredere în mine că aș putea să mă stăpânesc. Prefer să mă concentrez pentru o vreme asupra drumului.

O clipă, iau în considerare ideea de a-i povesti de Kacey. Ca să îl fac să se jeneze. Să se simtă prost. Dar nu apuc să deschid gura, căci se pornește să clatine încet din cap dintr-o parte într-alta.

— Fetele astea! zice el.

Se uită la mine, își duce un deget la tâmplă și bate ușurel de două ori în ea. *Sunt proaste,* asta vrea să spună. *N-au deloc minte.*

Îmi încordez bărbia.

— Ce vrei să spui? întreb eu încet.

Lafferty mă privește ridicând din sprâncene. Îi întorc privirea. Simt cum îmi arde fața. Toată viața am avut problema asta. Mă înroșesc atunci când sunt supărată, jenată sau, uneori, chiar mulțumită. O trăsătură nepotrivită pentru un polițist.

— Ce vrei să spui? repet eu. *Fetele astea.* Cum adică?

— Nu știu, răspunde Lafferty. N-am vrut să spun nimic.

Face un gest din mână, arătând în jur. Cu alte cuvinte, *Îmi pare rău pentru ele, atâta tot.*

— Nu cred că asta ai vrut să spui, zic eu. Dar, în fine…

— Ascultă, zice Lafferty, n-am vrut să jignesc pe nimeni.

ATUNCI

Când eram mici, unii dintre elevii din clasele a patra și a cincea au beneficiat de o excursie în centru pentru a vedea *Spărgătorul de nuci.* La vremea aceea eu aveam unsprezece ani, cu unul mai mult decât colegii de clasă, iar Kacey, nouă.

Eram foarte tăcută la școală. Atunci când vorbeam, o făceam pe un ton foarte coborât, așa încât Gee, la fel ca majoritatea profesorilor, îmi tot repeta că trebuie să vorbesc mai tare. Aveam puțini prieteni. În pauze, citeam. Mă bucuram când vremea proastă ne obliga să rămânem în școală.

Kacey, dimpotrivă, își făcea cu ușurință prieteni. Era mică și rea, avea părul deschis la culoare, mădulare puternice și-și ținea, de obicei, fruntea aplecată. Avea dinții încălecați și încerca adesea să-i acopere cu buza superioară. Între prieteni, se purta afabil și era amuzantă. În general, copiii de vârsta noastră se simțeau atrași de ea. Își făcea însă și dușmani, în principal din rândurile celor care urmăreau să se distingă hărțuindu-i pe cei slabi, un obicei pe care Kacey îl disprețuia încă de la o vârstă fragedă. Atunci când asemenea nedreptăți se petreceau, Kacey le semnala și apoi se ridica aprig și, deseori, violent în apărarea colegilor de clasă aflați pe treptele cele mai de jos ale ierarhiei sociale – chiar dacă nu deținea autoritatea morală sau, așa cum subliniau profesorii ei, acei colegi nu doreau sau nu aveau nevoie de protecția ei. Din acest motiv, Kacey fusese exmatriculată recent de la școala parohială Sfântul Mântuitor (ironia numelui nu mi-a scăpat încă de atunci), ceea ce a însemnat că și eu am fost nevoită să părăsesc școala, căci Gee nu voia să frecventăm școli diferite.

Pentru mine, asta a fost o nenorocire. Îmi plăcuse la Sfântul Mântuitor. Îmi câștigasem susținători acolo: doi profesori, un mirean și o măicuță care se interesaseră personal de mine, îmi străpunseseră carapacea de timiditate și văzuseră în mine ceva ce

se osteniseră din greu să scoată la suprafață de-a lungul anilor. Și care îi spuseseră, pe rând și din proprie voință, lui Gee că eram un copil dotat. Cu toate că le-am fost recunoscătoare la acea vreme – căci astfel îmi validau mica vanitate pe care am avut-o întotdeauna cu privire la inteligența mea –, o parte a mea a regretat gestul lor. Deoarece pentru Gee a fi talentat însemna *a nu cerși milă,* și chiar dacă n-am fost pedepsită după dezvăluirile profesorilor, am fost, ei bine, privită pieziș pentru un timp.

Atunci când Kacey a avut ultima răbufnire violentă și a fost exmatriculată, Gee s-a proțăpit încruntată în fața noastră. Noi două stăteam pe canapea.

— Tu, a zis ea dând din cap spre mine, trebuie să stai cu ochii pe *ea.*

Și a arătat spre Kacey. Așa că am mers amândouă la școala publică din Frankford, alături de ceilalți copii cu părinți prea săraci sau disfuncționali pentru a-i ține în școli parohiale. Ceea ce era, probabil, și cazul lui Gee, mă gândesc.

La Hanover, noua noastră școală primară, Kacey a fost imediat și deloc surprinzător adoptată de un grup de alți elevi populari, în timp ce eu am fost imediat uitată. Acolo, copiii timizi nu erau remarcați de profesori. Orice elev care nu crea probleme profesorilor era lăudat o dată sau de două ori pentru bună purtare și, pe urmă, lăsat să dispară treptat în fundul clasei. Sunt sigură că vina nu aparținea în totalitate profesorilor. Sălile de clasă erau pline până la refuz cu câte treizeci de elevi, în majoritate copii zgomotoși, înghesuiți într-un spațiu mic. Profesorii nu aveau altă cale pentru a rezista.

Totuși, faptul că frecventam cursurile de la Hanover a fost singurul motiv pentru care aveam să vedem *Spărgătorul de nuci.* Uneori, elevii din școlile publice din Philadelphia beneficiau de lucruri pe care cei din școlile parohiale nu le primeau. Orașul făcea diverse donații către școlile

sale publice: haine menite să ne țină de cald iarna; rechizite școlare menite să ne țină ocupați la clase; excursii culturale menite să ne ofere câteva ore de meditație asupra marilor întrebări ale vieții, rezervate, de obicei, celor bogați și leneși. În cazul de față, ieșirea era un premiu acordat elevilor care vânduseră cea mai mare cantitate de hârtie de ambalat în cadrul unei campanii de strângere de fonduri – o provocare pe care eu și Kacey o luaserăm foarte în serios, mergând din ușă în ușă în fiecare weekend pe tot parcursul toamnei. Și, astfel, ne clasaserăm pe primul și al doilea loc.

Eu, una, eram de-a dreptul încântată.

În ziua aceea am purtat o rochie, singura pe care o aveam de fapt, cumpărată de Gee de la un magazin Village Thrift într-un rar acces de frivolitate. Era o rochie de vară frumoasă, după părerea mea: albastră, din bumbac, cu floricele albe cusute pe corsaj. Numai că o aveam deja de doi ani și îmi rămăsese mică, iar peste ea Gee m-a forțat să îmbrac o canadiană bărbătească albastră care îi aparținuse lui Bobby, un văr de-al nostru din partea mamei. Jacheta nu fusese spălată niciodată. Era pătată de transpirație și mirosea un pic a acru, mirosul corpului lui Bobby. Purtată așa, pe dedesubt, rochia arăta groaznic, mi-am dat seama încă de atunci. Totuși, nu mai fusesem niciodată la un spectacol de balet și, nu știu de ce, dar voiam să-mi demonstrez respectul, să subliniez într-un fel solemnitatea ocaziei. Așa că m-am îmbrăcat cu rochia și pe deasupra am purtat canadiana albastră, iar după masa de prânz am așteptat autobuzul pe un coridor lung din școală, în șir cu ceilalți elevi și citind o carte.

Kacey, care stătea în fața mea, era înconjurată de prieteni, ca de obicei.

Când a sosit autobuzul, am urcat în urma sorei mele, am mers după ea până spre fundul vehiculului și m-am așezat cu un rând mai în spate. A fost o alegere prin care îmi declaram independența și, totodată, îmi asiguram proximitatea față de Kacey.

Prezența ei în orice împrejurare, familială ori educațională, era de natură să mă liniștească.

În anul acela avusesem un profesor de muzică inteligent și simpatic, domnul Johns, și el se ocupase de toate aranjamentele. Era un bărbat tânăr – probabil mai tânăr decât sunt eu acum – și în anul următor a fost înșfăcat de o școală mai bună din suburbii. În timp ce autobuzul se apropia de primărie, el s-a ridicat de pe scaun, a bătut de două ori din palme, apoi și-a ridicat mâna dreaptă în aer, cu două degete în sus, un semnal prin care ni se cerea să facem liniște. La care toată lumea trebuia să răspundă cu același gest. Ca de fiecare dată, am așteptat ca altcineva să-l facă primul, apoi am ridicat și eu, ușurată, mâna în aer.

— Atenție la mine! a zis domnul Johns. Care sunt regulile despre care am discutat la ore?

— Nu vorbi! a strigat cineva.

— Una, a spus domnul Johns, ridicând degetul mare.

— Nu da cu piciorul în speteaza scaunului din față! a strigat aceeași voce.

— OK, a spus domnul Johns. Corect, deși nu figurează printre regulile discutate.

A ridicat pe jumătate un al doilea deget, în expectativă.

— Mai știe careva vreo regulă? a întrebat el.

Eu știam una: *Așteaptă ca alții să aplaude înainte să aplauzi tu.* Dar n-am deschis gura.

— Așteaptă ca alții să aplaude înainte să aplauzi tu, a spus domnul Johns.

— Regula numărul patru: stai liniștit pe scaun, a spus domnul Johns.

— Regula numărul cinci: nu șușoti cu prietenii, a spus domnul Johns. Nu chicoti. Nu te foi pe scaun ca un copil de grădiniță.

Ne povestise acțiunea baletului la ora de muzică dinainte cu o săptămână. E vorba de o fetiță care trăiește într-un conac, spusese domnul Johns.

Acțiunea se petrece demult, ne explicase el, așa că toată lumea de pe scenă va fi îmbrăcată în haine de epocă.

Făcuse o pauză de gândire.

— Bărbații vor purta colanți, deci obișnuiți-vă cu ideea. Părinții fetiței dau o petrecere de Crăciun la care îl invită și pe unchiul ei cel ciudat, care este de fapt un tip cumsecade, iar el îi dăruiește fetei o păpușă. Un spărgător de nuci, și oricât de caraghios vi s-ar părea, obișnuiți-vă și cu asta. În noaptea aceea, fetița adoarme și are un vis lung, și tot ce urmează până la capăt se petrece în vis, adăugase domnul Johns. Păpușa spărgător de nuci prinde viață și se transformă în prinț, care luptă și îi alungă pe niște șoareci gigantici, o duce pe fetiță pe un tărâm al fulgilor de nea și, mai apoi, într-un loc al cărui nume l-am uitat. E un fel de împărăție a Dulciurilor. Acolo, fetița și prințul stau și urmăresc alte câteva dansuri. Sfârșit.

— Și ea se întoarce după aceea la realitate? întrebase unul dintre băieții din clasa noastră.

— Nu mai știu, răspunsese domnul Johns. Cred că da.

Crescuserăm la mai puțin de cinci kilometri de centrul Philadelphiei, dar nu mergeam acolo decât o dată pe an, în Ajunul Anului Nou, pentru a-i urmări pe câțiva dintre verii și unchii noștri și pe șefii și prietenii unchilor noștri defilând la Mummers Parade. Prin urmare, este foarte posibil ca ochii să-mi fi căzut încă dinainte pe Academia de Muzică – care se află drept pe Broad Street, adică pe traseul paradei –, însă cu siguranță că înăuntru nu pusesem piciorul niciodată. E o clădire drăguță din cărămidă, cu ferestre înalte și cu arcade luminate în permanență de felinare de modă veche amplasate lângă ușile din față.

Am coborât pe rând din autobuz, în timp ce profesorii, aliniați la marginea trotuarului, interpuși între elevi și trafic, ne făceau semn să intrăm în

foaier cu mâinile lor acoperite de mitene ori de mănuși cu cinci degete.

M-am luat din nou după Kacey, care, din ce auzeam, își târșâia picioarele pe trotuar. Gee avea să se înfurie mai târziu pe ea. Așa era Kacey: făcea întotdeauna ceea ce nu trebuia, de parcă cerșea mustrări, provocându-i pe adulți să o certe din ce în ce mai dur, testându-le limitele furiei. Atunci când puteam, încercam să îi abat atenția de la aceste obiceiuri, căci uram să o văd pedepsită, așa cum se întâmpla în chip inevitabil.

Am intrat în foaier, unde am fost opriți în loc de mulțimea prezentă. Cel mai bine îmi amintesc că se aflau acolo, în mijlocul unei zile de școală, multe fetițe însoțite de mamele lor. Erau de aceeași vârstă cu noi, poate un pic mai mici. Toate, dar absolut toate erau albe. Prin comparație, grupul nostru părea o delegație de la ONU. Proveneau din suburbii; mi-am dat seama pe loc de acest lucru. Erau îmbrăcate în pardesie frumoase, lungi până la genunchi, în culori deschise, iar pe dedesubt purtau rochii ca de păpuși: pline de volănașe, croite din satin, mătase sau catifea, cu margini de dantelă și mâneci bufante. Arătau ca niște bijuterii ori flori ori stele. Toate purtau colanți albi și negri și balerini din piele bine lustruiți, ca și cum urmau aceeași regulă, numai de ele cunoscută. Multe dintre ele aveau părul strâns la spate în coc, la fel cum aveam să văd, ulterior, că se coafau balerinele.

Ne adunaserăm în foaier șaizeci sau optzeci de elevi de la Hanover. Ne împiedicam unii de alții. Nu știam pe unde s-o luăm.

— Mergeți înainte, ne-a îndemnat domnul Johns, cu toată că nici el nu părea foarte sigur.

Într-un târziu, de el s-a apropiat un plasator zâmbitor, care l-a întrebat dacă e de la școala primară Hanover, iar domnul Johns a răspuns afirmativ, vizibil ușurat.

— Pe aici, a zis plasatorul.

Am înaintat în șir pe lângă fetițele venite cu mamele lor, și toate, inclusiv doamnele, s-au holbat

la noi cu gurile căscate. Se holbau la pufoaicele noastre, la teniși, la părul nostru. În clipa aceea, m-am gândit că și mamele își luaseră liber de la serviciu. Ceea ce nu mi-a trecut prin cap era posibilitatea ca ele să nu lucreze. Toate femeile adulte pe care le cunoșteam aveau serviciu – sau, și mai adesea, chiar mai multe joburi. La fel și jumătate dintre bărbați.

Nu o să uit niciodată momentul când s-a ridicat cortina. Am rămas transfigurată de la bun început. Pe scenă cădea zăpadă – zăpadă adevărată, așa mi se părea mie. Nimic n-ar fi putut să mă pregătească pentru acea imagine. Erau arătate exterioare și interioare de case mari și frumoase, iar înăuntru, copii bine îmbrăcați de care se ocupau adulți la fel de dichisiți. Copiilor li se ofereau cadouri frumoase și pe urmă erau distrați de o serie de păpuși-dansatoare de dimensiuni umane. Când copiii se luau la harță, erau despărțiți cu dragoste și grijă de către părinții mai degrabă amuzați decât supărați. În fosă, cânta o orchestră adevărată. Simțeam în propriul corp mișcările frumoase și stranii ale dansatorilor de pe scenă, iar în muzică descopeream pasaje care îmi relevau secrete despre lume necunoscute până atunci. Am fost așa de emoționată, încât mi-au dat lacrimile, pe care am încercat să le ascund de copiii lângă care stăteam. Le-am lăsat să-mi curgă în liniște pe obraji în sala întunecată. M-am stăpânit să nu fonfăi din nas.

Curând însă mi-a fost din ce în ce mai greu să mă concentrez, căci în rândurile rezervate elevilor de la Hanover se declanșase o rebeliune.

Adevărul este că niciunul dintre noi nu fusese învățat să stea liniștit atât de mult timp. Până și la școală existau pauze în care ne puteam mișca. Elevii de la Hanover știau că din partea lor se așteaptă recunoștință și voiau să se poarte frumos, de dragul domnului Johns, însă nu știau cum. Se vânzoleau, șușoteau între ei și încălcau toate regulile de conduită. Domnul Johns și ceilalți șapte profesori

care ne însoțeau se aplecau adesea în față sau se întorceau ca se încrunte la ei. Își duceau degetele la ochi și apoi arătau spre elevi. *Sunt cu ochii pe tine.* La viața noastră, cu toții fuseserăm învățați o groază de lucruri: să-i ascultăm pe cei mari, să ne jucăm singuri, să păstrăm tăcerea, să rămânem muți. Dar niciodată să stăm liniștiți într-un loc și să urmărim ceva abstract ce se desfășura într-un ritm lent preț de trei ore. Nu era genul de deprindere pe care să o fi câștigat vreunul dintre noi.

Lângă mine, Kacey își pierduse interesul. Nu-și găsea locul. Ba își prindea genunchii cu mâinile, ba își lăsa picioarele să cadă lovindu-le zgomotos de scaun. Își clătina capul dintr-o parte într-alta. M-a înghiontit ușor în umăr, iar eu i-am tras un cot. „Au!" a șoptit ea. A căscat cu poftă. S-a prefăcut că adoarme și se trezește din somn de câteva ori la rând.

În fața ei stătea o fată de vârsta noastră, una dintre acelea pe care le zărisem în foaier, cu părul strâns într-un coc și pardesiul roșu împăturit frumos și așezat pe speteaza scaunului. Parfumul mamei ei plutise înspre noi atunci când ne așezaserăm. După o mișcare deosebit de violentă a lui Kacey, fetița se întorsese spre ea o singură dată, apoi își răsucise capul înapoi spre scenă.

Kacey s-a aplecat în față.

— *La ce te uiți?* i-a șoptit ea drept în ureche.

Am înghețat văzând-o pe fetiță cum se trage neliniștită mai aproape de mamă, prefăcându-se că nu a auzit, și pe Kacey, în spatele ei, încleștându-și pumnul și ridicându-l în aer. Preț de o clipă stranie și perfectă, m-am gândit că avea s-o lovească: vedeam deja cum mâna sorei mele intra în coliziune cu mușchii încordați de pe ceafa fetei. Am întins iute brațul ca s-o opresc. Însă mama fetei s-a întors spre noi chiar în acel moment și gura i s-a deschis – la vederea poziției lui Kacey – într-un „O" înspăimântat; și atunci Kacey, rușinată, și-a lăsat brațul să cadă la loc. După care s-a așezat înapoi în

scaun, obosită, neajutorată. Resemnată la ceva ce niciuna dintre noi nu înțelesese până atunci.

Nici până în ziua de astăzi nu am aflat dacă mama fetei a fost cea care a solicitat evacuarea lui Kacey, ori profesorii au decis colectiv să ne elimine. Tot ce știu este că, în antract, am fost mânate de la spate, ca niște vaci, până la autobuzele noastre galbene, de către profesorii noștri furioși, prin foaierul aglomerat, pe lângă fetele acelea și mamele lor, care se așezaseră acum la coadă la dulciuri.

Până atunci, purtasem tot timpul canadiana vărului Bobby, dar cu puțin înainte o scosesem. Judecând cu mintea unui adult, îmi dau seama că gestul meu a fost lipsit de sens, doar ieșeam în frigul de afară. Presupun însă că în clipa aceea am vrut să le demonstrez celorlalți spectatori din foaier că înțelesesem, că mă îmbrăcasem frumos special pentru acea ocazie, că locul meu era acolo. Că eram una de-a lor. O să revin aici, declaram eu prin intermediul rochiei mele din bumbac, rămasă mică. O să revin, cândva.

Acest gest mărunt de scuză nu și-a atins însă scopul și, în schimb, am fost agresată pe neașteptate de doi copii din clasa a patra de la Hanover, un băiat și o fată, care au izbucnit în râs la vederea mea.

— De ce poartă rochia aia urâtă ca naiba? a rostit foarte tare băiatul, fiind răsplătit de câțiva elevi din jur cu râsete prostești.

Kacey – aflată cu câțiva pași în fața mea – s-a răsucit automat spre el.

Așteptase un pretext. Avea întipărit pe chip un zâmbet dureros, aproape ca și cum se simțea ușurată să aibă la dispoziție un loc atât de potrivit în care să-și lanseze lovitura, care n-a întârziat să aterizeze cu precizie. Se abținuse atât de mult timp! La fel ca în cea mai mare parte a vieții ei, probabil.

— Nu, Kacey! am spus eu, însă era prea târziu.

ACUM

După ce Lafferty rostește „fetele astea”, n-am de ales, știu că trebuie să-i spun sergentului Ahearn că nu mai doresc să fiu partenera lui Eddie Lafferty. Sunt dispusă să ofer explicații; mai mult decât atât, am pregătit un discurs despre diferențele dintre noi care ne-ar face să ajungem la un moment dat într-un punct critic, însă, înainte de a continua, Ahearn expiră prelung.

— Bine, Mickey, zice el.

Fără ca măcar să-și ia ochii de pe telefon.

Timp de o săptămână, lucrez solo. Mă simt ușurată să fiu din nou singură. Sunt ușurată să pot să opresc mașina când și unde poftesc, să aleg la ce apeluri să răspund. Și, mai ales, sunt ușurată că acum pot să o sun pe Bethany, bona, ca să-i cer să vorbesc cu Thomas. Pe parcursul fiecăreia dintre convorbirile noastre îndelungate, îi spun povești, îi descriu locurile pe lângă care trec sau planurile mele de viitor. Îmi spun că, deși aceste discuții nu pot înlocui prezența mea fizică, măcar astfel îi pot oferi puțină stimulare intelectuală. În plus, în ultima vreme Thomas și-a dezvoltat foarte mult abilitățile de conversație. Aproape că îmi amintește de discuțiile pe care le purtam cu Truman în mașină.

Într-o dimineață, la începutul turei, intru în zona comună unde se face apelul și remarc prezența unui străin în încăpere. E un bărbat tânăr și îmbrăcat cu gust, într-un costum de culoare gri. Are un aer de om serios. Îl plac instantaneu. Își ține un braț peste talia subțire. În mâna cealaltă are un plic din hârtie maro groasă. Este detectiv, îmi spun. Nu discută cu nimeni. Îl așteaptă pe sergent.

Ahearn sosește, ne cere să fim cu toții atenți, iar bărbatul cel tânăr se prezintă. Se numește Davis Nguyen și lucrează la Divizia de Detectivi Est. Are noutăți pentru noi.

— Azi noapte, spune Nguyen, s-au înregistrat două crime în cartier.

Din fericire, aud că victimele au fost deja identificate. Prima dintre ele este Katie Conway, o fată albă de șaptesprezece ani originară din comitatul Delaware. Dispariția ei a fost raportată în urmă cu o săptămână. Cealaltă se numește Anabel Castillo și este o latino-americană în vârstă de optsprezece ani, asistentă medicală la domiciliu.

Cele două, ne spune Nguyen, au fost găsite în locuri asemănătoare și în poziții asemănătoare: Conway, pe un teren viran la ieșirea din cartierul Tioga, cu trupul neacoperit cu nimic și vizibil din stradă, Castillo, pe un teren viran de lângă Hart Lane, cu picioarele ascunse sub o mașină incendiată, dar cu capul și umerii la vedere pentru orice trecător.

Ambele, zice detectivul, erau, foarte probabil, prostituate. Ambele, zice el, au fost, foarte probabil, strangulate. Și ambele cadavre nu au fost anunțate timp de mai multe ore. (În Kensington, oamenii care zac întinși pe jos fără cunoștință sunt o imagine atât de obișnuită, încât de multe ori nimeni nu se uită la ei a doua oară.)

Nguyen afișează pozele lui Katie și Anabel pe ecranul de computer agățat pe perete. Preț de câteva secunde lungi, toți cei aflați în încăpere rămân nemișcați, cu ochii ațintiți la cele două victime care ne zâmbesc din pozele făcute în vremuri mai bune. Tânăra Katie stă lângă o piscină la o petrecere, poate aceea de aniversare de șaisprezece ani. Anabel ține în brațe un copil care, sper eu, nu e al ei.

— Toate informațiile acestea sunt confidențiale, continuă Nguyen. Nu am dezvăluit presei numele și descrierea fetelor, însă familiile le-au fost anunțate.

Face o pauză, apoi reia expunerea:

— În plus, am redeschis cazul tinerei găsite în octombrie pe șinele de tren din Gurney Street, a cărei autopsie a produs, inițial, rezultate neconcludente.

Arunc o privire în direcția lui Ahearn. Își ferește ochii.

Nguyen continuă:

— Victima aceea a rămas neidentificată, însă, având în vedere evenimentele din noaptea trecută, ne-am reevaluat concluzia inițială.

Ahearn tot nu-și ridică privirea. Vorbește la telefon.

— Înseamnă că e posibil ca un singur făptaș să fie responsabil pentru toate cele trei crime și să umble liber în cartierul vostru.

Nimeni nu scoate o vorbă.

— Orice auziți, spune Nguyen, înaintați un raport sau trimiteți informația direct către noi. Avem vreo două piste, dar nu foarte promițătoare. Avem nevoie de ajutorul vostru.

După apel, rămân un timp nemișcată în mașină și mă holbez fără rost la telefonul mobil. Stejarii care domină parcarea asfaltată se leagănă puternic în vântul care s-a întețit brusc. Stejarii sunt copacii preferați ai lui Thomas.

Un sentiment neplăcut a crescut treptat în mine de când am găsit cadavrul acelei femei pe Șine. Adevărul este că n-am mai văzut-o pe Kacey de ceva vreme. Și dacă e să fiu sinceră, nici n-am căutat-o cu prea mare asiduitate. Nu e ceva neobișnuit să treacă o lună fără să știu nimic de sora mea – uneori, asta înseamnă de fapt că este implicată într-o activitate de dezintoxicare –, însă coincidența legată de momentul absenței ei mă face să-mi pun întrebări și trezește în mine același murmur surd de neliniște pe care îl aveam în copilărie atunci când mama era plecată prea mult timp de acasă.

Oficial, Kacey și cu mine nu ne mai vorbim. De cinci ani. În acest răstimp, au existat câteva ocazii – trei, mai precis – când am fost nevoită să interacționez cu ea la muncă, în calitatea mea de agent de poliție, iar a ei, de suspect –, și de fiecare dată m-am comportat cu demnitatea specifică unui profesionist, fie legitimând-o, fie eliberând-o, așa cum aș proceda cu orice alt infractor. Spre cinstea ei, Kacey s-a comportat și ea respectuos. Atunci când e necesar să o fac, îi prind cu grijă încheieturile mâinilor în cătușe, îi numesc infracțiunea pentru care a fost reținută (de obicei, racolare de clienți și posesie de droguri, o dată cu intenție de comercializare), după care îi citesc drepturile, apoi îi așez ușor o mână pe creștet ca să mă asigur că nu se rănește atunci când se așază pe bancheta din spate a mașinii, închid portiera fără să o trântesc, o conduc cu mașina la secție, îi întocmesc formele de reținere și stăm față în față în celulă fără să ne vorbim, fără măcar să ne uităm una la cealaltă.

Truman se afla cu mine de fiecare dată, și de fiecare dată a rămas și el tăcut, urmărindu-ne cu prudență pe amândouă și mutându-și ochii de la Kacey la mine și înapoi, așteptând să vadă ce se întâmplă.

— A fost cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut în viața mea, a spus el după primul episod de acest gen.

Am ridicat din umeri, fără să-i răspund. Presupun că ar putea părea ceva „ciudat" pentru cei care nu înțeleg specificul relațiilor și trecutului nostru, ca și al acordului tacit la care am ajuns noi două în ultimii ani. N-am încercat niciodată să-i explic toate acestea lui Truman și nici altcuiva.

— O supraveghezi de la distanță, mi-a spus el cu altă ocazie.

Iar când am protestat, a zis:

— Ai fi renunțat la jobul de agent de patrulare de ani de zile dacă n-ai fi vrut să stai cu ochii pe sora ta. Ai fi dat examenul ca să ajungi detectiv.

Am replicat că nu era adevărat, că ajunsesem să mă atașez de cartier și să-mi pese de bunăstarea lui, că istoria sa mi se pare interesantă și-mi place să urmăresc cum se schimbă și se dezvoltă. Și, nu în ultimul rând, că munca pe care o fac nu e niciodată plictisitoare. Dimpotrivă, e incitantă. Unii oameni nu agreează Kensingtonul, dar pentru mine cartierul a devenit o a doua familie, una cu probleme, ce-i drept, dar în același timp dragă în sensul învechit atribuit uneori termenului, adică încărcată de semnificații, prețioasă pentru mine. Cu alte cuvinte, un loc căruia mă dedic trup și suflet.

— Dar *tu* de ce nu te-ai înscris să dai examenul? l-am întrebat atunci pe Truman.

Truman e unul dintre cei mai deștepți oameni pe care îi cunosc. Dacă ar fi vrut, ar fi putut cu ușurință să facă în așa fel încât să fie promovat sau transferat oriunde. Râsese la auzul întrebării mele.

— Presupun că din aceleași motive ca și tine, mi-a răspuns el. Nu vreau să pierd distracția.

Trec zece minute și încă mă holbez la telefon, când observ că sunt ultima rămasă în parcare. Doamne ferește ca sergentul Ahearn să iasă și să mă vadă cum tai frunză la câini. În ultimul an – de când m-am mutat în Bensalem, am renunțat la creșa lui Thomas pe care mă puteam baza pentru a-l da pe mâna neserioasei de Bethany și mi-am pierdut partenerul de cursă lungă –, productivitatea mea a scăzut în chip dramatic, un fapt pe care Ahearn se bucură să mi-l reamintească în mod regulat.

Ies cu spatele din locul meu de parcare.

În drum, fac însă un ocol spre Kensington și Cambria. Dacă nu pot da de Kacey, atunci pot încerca măcar să o găsesc pe Paula Mulroney.

Paula nu pare să se afle la intersecție. Cum micul magazin al lui Alonzo se găsește la același colț, mă opresc să-l văd pe el și pe motanul lui favorit, Romero, după numele unui aruncător de baseball plecat de mult dintre noi. De la fereastra din față a localului am o vedere bună spre locul unde stau de obicei Paula și Kacey.

Din acest motiv, Alonzo o știe pe sora mea destul de bine. La fel ca mine, ea e o clientă fidelă, iar asta încă de dinainte ca noi două să nu ne mai vorbim. Știu pe de rost ce comandă Kacey: ceai Rosenberg cu gheață, prăjiturele Tastykake Krimpets și țigări, aceleași bunătățuri care i-au plăcut din copilărie, cu excepția țigărilor. Atunci când ne nimerim în același timp în cafeneaua lui Alonzo, ne ignorăm reciproc cu sârguință. Alonzo se uită curios de la una la cealaltă. Știe că ea e sora mea, pentru că, sinceră să fiu, îl întreb des cum i se pare că mai arată Kacey ori dacă a observat ceva din locul său bine plasat în spatele casei de marcat despre care ar trebui să știu. Nu îl întreb neapărat din grijă pentru ea, ci mai degrabă din interes profesional față de zonă și de Alonzo însuși. Vrei să le fac să dispară de aici? îl întreb eu frecvent pe Alonzo, referindu-mă la Kacey și Paula. Pentru că, dacă vrei, spune-mi și o să le fac să dispară cât ai clipi din ochi. Însă Alonzo îmi răspunde de fiecare dată că nu îl deranjează prezența lor, că le place pe cele două. Sunt cliente bune, argumentează el. Nu-mi fac niciodată necazuri.

Cândva, în trecut, îmi făcusem un obicei din a pierde vremea în magazin în fața unei cafele, urmărindu-le pe Kacey și Paula la muncă ori cerșind de muncă, pe măsură ce arătau din ce în ce mai bolnave după episoade de sevraj și disperare. Din aceeași poziție, le pot vedea și clientela. Văd bărbați de toate felurile foindu-se în mașinile lor, apoi ținându-și ochii ațintiți drept în față când mă observă pe mine ori mașina de poliție. Sau dacă nu, stând cu privirea fixată pe femeile și fetele de pe trotuar. E ceva crud, josnic și murdar, ceva prădător

în acești bărbați. Nu există un tip anume care să îi definească – sau dacă există, li se adaugă prea multe deviații complicate. Am văzut bărbați cu copii pe bancheta din spate care conduc încet pe Kensington Avenue. Am văzut nemernici în Audiuri venind dinspre Main Line. Am văzut bărbați de toate vârstele și rasele venind aici: bărbați trecuți de optzeci de ani și grupuri de adolescenți. Am văzut cupluri de heterosexuali în căutarea unui al treilea partener de sex. O dată sau de două ori, am văzut și femei: rareori, dar totuși se întâmplă ca și femeile să devină cliente. Nu le plac mai mult decât pe bărbați, deși îmi închipui că Paula, Kacey și celelalte fete le preferă. Sau sunt, în orice caz, mai puțin înspăimântate de ele.

Pot nutri oarecare compasiune pentru orice fel de infractor, cu excepția clienților prostituatelor. Cu ei mi-e imposibil să fiu imparțială sau obiectivă. Mai simplu spus, îi urăsc: nevoile lor fizice, lăcomia, dorința de a profita de pe urma celorlalți, incapacitatea de a-și controla instinctele primare, toate acestea mă dezgustă. La fel și răbufnirile lor frecvente de violență ori depravare. O fi ceva în neregulă cu mine? Poate că acesta este punctul meu slab, ca polițist. Cred însă că există o diferență între doi adulți care stabilesc de comun acord o tranzacție bine cântărită și genul de tocmeală ce are loc pe Kensington Avenue, unde unele femei ar fi dispuse să facă orice cu oricine, unde unele femei au așa mare nevoie de o doză, încât nu pot spune nu sau da. Bărbații care își aleg drept ținte astfel de femei mă fac să mă înfurii atât de tare, încât mi-e dificil să mă uit în ochii lor atunci când sunt obligată să interacționez cu ei. De multe ori, i-am încătușat cu mișcări mai brutale decât ar fi fost nevoie, trebuie s-o recunosc.

Însă e greu să-ți păstrezi mintea limpede atunci când vezi ce văd eu.

Odată, am întâlnit o femeie, o roșcată de vreo cincizeci de ani, fără pantofi în picioare, care plângea gârbovită. Nu-și ascundea fața; dimpotrivă,

o îndreptase, cu gura și ochii deschiși, în sus, spre soare, în timp ce hohotea incontrolabil. Era pe vremea când lucram cu Truman și ne-am oprit ca să vedem ce se întâmplase. Fusese ideea lui. Truman se purta întotdeauna drăguț cu oamenii.

Când ne-am apropiat însă, ea și-a așezat capul pe brațe, ca să nu-i vedem fața, și o altă voce a strigat din ușa învecinată: „Lăsați-o în pace, nu vrea să stea de vorbă cu voi!”

— A pățit ceva? a întrebat Truman.

— A fost trasă în piept, a răspuns aceeași voce feminină gravă.

Nu vedeam posesoarea acelei voci. Înăuntrul casei era foarte întuneric.

„Trasă în piept” poate însemna mai multe lucruri. De obicei, înseamnă „violată”.

— Au fost patru, a continuat vocea. Un tip a dus-o la o casă, unde așteptau alți trei amici de-ai lui.

— Taci, taci odată! a spus femeia roșcată – primul sunet pe care îl scotea în afara hohotelor de plâns.

— Nu vreți să facem un raport? i s-a adresat Truman cu o voce blândă.

Se pricepea să discute cu femeile. Uneori chiar mai bine decât mine, recunosc.

Roșcata și-a așezat din nou capul pe brațe, fără să mai spună nimic. Plângea atât de tare, încât își pierdea suflul.

M-am întrebat ce s-o fi întâmplat cu pantofii ei. M-am gândit că purta probabil tocuri înalte și că-și abandonase pantofii ca să poată fugi. Unghiile de la picioare erau rupte, murdare și arătau groaznic de dureros. Pe trotuar, lângă scobitura gleznei de la piciorul drept, se întinsese o mică baltă de sânge, semn că poate se tăiase.

— Doamnă, a insistat Truman, o să vă las numărul meu de telefon, în caz că vă răzgândiți. OK?

I-a întins cartea lui de vizită.

În josul străzii, o altă mașină a încetinit, în căutarea altei femei.

De la fereastra cafenelei lui Alonzo am urmărit-o de multe ori pe Kacey la lucru. Am văzut-o cum se apleca spre geamul mașinilor care încetineau și se opreau în fața ei. Am văzut cum mașinile continuau apoi să ruleze pe străzi lăturalnice, iar sora mea pornea în urma lor și dispărea în spatele câte unei clădiri, îndreptându-se spre un infinit de consecințe. Este alegerea ei, îmi spun mereu; este alegerea pe care a făcut-o.

Uneori, când mă uit la ceas, constat că stau acolo nemișcată de zece sau cincisprezece minute, așteptând-o să se întoarcă.

Alonzo nu obiectează: mă lasă în pace, mă lasă să mă uit, mă lasă să sorb în tăcere cafeaua din paharul de plastic. Acum servește un alt client, așa că îmi ocup locul la fereastra rece și mă uit afară, așteptându-l să se elibereze.

Sunt încă pierdută în gânduri în clipa când celălalt client din cafenea deschide ușa și pleacă, făcând să sune cei trei clopoței din argint pe care Alonzo i-a agățat deasupra.

Când cafeneaua se golește, mă apropii de tejghea ca să plătesc cafeaua, și atunci îl aud pe Alonzo cum zice:

— Hei, îmi pare rău de sora ta!

Mă holbez la el.

— Poftim? îi răspund.

Alonzo tace. O expresie nouă își face apariția pe fața lui: este expresia clară a cuiva care se teme că a spus prea mult.

— Ce-ai zis? îl întreb a doua oară pe Alonzo.

Începe să clatine din cap.

— Nu știu sigur, s-ar putea să nu fi înțeles eu bine, răspunde el.

— Dar ce anume ai aflat? îl presez.

Alonzo își lungește gâtul ca să se uite în dreapta, spre locul unde stă de obicei Paula. Îi observă absența și continuă:

— Probabil că nu-i nimic serios, dar Paula a trecut deunăzi pe aici și mi-a spus că a dispărut Kacey. Nu a mai fost văzută de o lună, poate și mai mult. Nu știe nimeni unde este.

Dau din cap, cu gura strânsă și îndreptându-mă de spate. Mă asigur că-mi țin mâinile așezate ușor peste cureaua din dotare și că expresia mea degajă un aer de încredere calmă.

— Înțeleg, îi spun.

Aștept.

— Altceva a mai spus Paula? întreb după o clipă.

Alonzo clatină din cap.

— Să știi că s-ar putea să se înșele. Se poartă tare aiurea în ultima vreme. Face tot timpul scandal, de parcă a înnebunit, adaugă el.

Expresia lui a căpătat o tentă de compasiune, ca și cum s-ar gândi să facă cine știe ce gest dezastruos, să întindă mâna ca să mă bată pe umăr și să mă consoleze. Din fericire, niciunul din noi nu schițează vreo mișcare.

— Mda, spun eu, s-ar putea să se înșele.

ATUNCI

Există oameni care dau vina pentru suferințele lor pe dificultățile întâmpinate în copilărie. Kacey, de pildă, mi-a spus într-una dintre ultimele dăți când am discutat cu ea că ajunsese la concluzia că problemele ei apăruseră atunci când părinții noștri o abandonaseră, și mai pe urmă din cauza lui Gee, care, susținea ea, nu o iubise niciodată și poate că nici măcar nu o plăcuse.

M-am uitat la ea, am clipit mărunt și am replicat, cât de calm am putut, că și eu crescusem în aceeași casă cu ea. Cu asta vrând să spun, desigur, că deciziile pe care le luasem în viață fuseseră cele care mă conduseseră pe propriul meu drum – deciziile, nu hazardul. Și că, deși copilăria noastră nu fusese idilică, măcar o pregătise pe una dintre noi pentru o viață productivă.

Dar când i-am răspuns astfel, Kacey s-a mulțumit să-și îngroape fața în mâini și să-mi spună: „Nu e același lucru, Mickey, cu tine lucrurile au fost complet diferite”.

N-am înțeles nici până în ziua de azi ce a vrut să zică.

De fapt, dacă ar fi să mă gândesc mai bine, dacă cineva ar face o comparație care dintre noi a avut copilăria cea mai *dificilă,* orice ar însemna asta, poate că balanța ar înclina spre mine.

Afirm asta deoarece, dintre noi două, eu sunt singura care îmi amintesc, și cu plăcere, de mama. Așa că pierderea mamei a fost dificilă pentru mine într-un mod care nu ar fi putut fi la fel pentru Kacey, prea mică la acea vreme pentru a-și aminti de mama.

Mama noastră era tânără. Avea optsprezece ani când a rămas însărcinată cu mine. Era elevă în ultimul an de liceu și învăța bine, așa ne spunea Gee. Și ne mai povestea că era o fată bună și că nu ieșea cu tata decât de câteva luni atunci când s-a

întâmplat. Că toată lumea fusese luată prin surprindere, iar cel mai tare Gee însăși, care și acum continuă să ne descrie șocul aflării veștii cu aceeași forță și supărare. „Nimănui nu i-a venit să creadă”, zice ea. „Când le-am dat vestea, toți au spus: Nu se poate, nu Lisa.”

Gee era suficient de credincioasă pentru a exclude din start varianta avortului. Dar și suficient de credincioasă pentru a se înfuria și a se rușina, pentru a vrea să ascundă de ochii lumii sarcina mamei. Toate acestea se petreceau în 1984. Gee se căsătorise și ea la nouăsprezece ani și o avusese pe Lisa la douăzeci, dar altele erau vremurile atunci, așa îi plăcea ei să spună. Soțul lui Gee murise de foarte tânăr, într-un accident de mașină – mă gândesc că poate fusese beat, căci Gee pomenește des de problemele lui cu băutura –, și ea nu se recăsătorise niciodată.

Obișnuiam să-mi închipui că lucrurile ar fi evoluat altfel pentru Gee dacă soțul ei, bunicul nostru, n-ar fi murit așa devreme. Gee și-a petrecut o parte mult prea mare din viață nefăcând altceva decât să încerce să-și păstreze capul la suprafață: să pună mâncare pe masă, să-și plătească facturile, să-și achite datoriile frecvente. Dacă ar fi avut un partener în aceste strădanii – cineva care să vină în fiecare lună cu un fluturaș de salariu în mână, cineva alături de care să jelească moartea unicei fiice –, poate că viața ei, și a noastră, totodată, ar fi fost mai bună. Dar genul ăsta de speculație inutilă e poate doar o dovadă de sentimentalism din partea mea, căci Gee a susținut dintotdeauna că nu o interesează bărbații: nu-i vede decât ca pe un obstacol în calea ei, ca pe niște belele ocazional necesare pentru propagarea speciei. Și, implicit, nu are încredere în ei. Și îi evită, pe cât posibil.

Singurul avantaj cu care se pare că s-a ales de pe urma căsătoriei a fost capacitatea de a declara că era măritată atunci când își concepuse fiica – *măritată,* accentua ea adesea, împungând cu degetul într-un piept invizibil. Ea, una, făcuse lucrurile ca la carte.

Prin urmare, atunci când Lisa îi dăduse vestea sarcinii, Gee insistase că cei doi trebuiau să se căsătorească. Nu-l întâlnise pe acel Daniel Fitzpatrick *(acel* Daniel Fitzpatrick, așa se referea ea întotdeauna la tatăl nostru) decât o singură dată înainte, dar i-a așezat pe amândoi pe canapea și le-a spus că trebuie să se vadă cu preotul din parohia ei, pentru a-și formaliza jurămintele. Cât despre tata, el era vlăstarul unei mame singure, recunoscută ca iresponsabilă: o stricată, susținea Gee, o femeie care *nu* era măritată atunci când își concepuse fiul, pecetluind astfel pe veci linia fermă care le despărțea pe ele două în privința respectabilității. Mai rău decât atât, după părerea lui Gee, fiul reprezenta un caz clar de asistență socială, cineva ale cărui taxe de școlarizare erau plătite de oamenii care chiar munceau. Nu știu ce credea mama tatălui nostru cu privire la toate acestea – copilul, căsătoria, Gee însăși. Eu, una, nici măcar nu-mi amintesc să o fi cunoscut. Nu a venit la funeraliile mamei, o jignire pe care Gee avea să o ducă în propriul mormânt cu ea.

După spusele lui Gee – singura versiune a evenimentelor pe care am auzit-o vreodată –, Lisa și Daniel, părinții noștri, s-au căsătorit în secret la Biserica Sfântului Mântuitor într-o după-amiază de miercuri, cu Gee și diaconul pe post de martori. După aceea, Gee l-a primit pe Dan în casa ei, le-a dat fiicei și proaspătului ginere camera din mijloc, le-a acceptat partea din chirie atunci când cei doi își permiteau să o plătească și a dat vestea restului familiei cât mai treptat cu putință. Cu capul ținut sus. Sfidător.

Cinci luni mai târziu, m-am născut eu. Un an și jumătate mai târziu, Kacey.

Patru ani mai târziu, mama noastră era moartă.

Păstrez amintiri și din perioada scursă între nașterea mea și moartea mamei, asta dacă îmi limpezesc suficient mintea cât să mă concentrez. Ceea ce se întâmplă tot mai rar în ultima vreme.

Uneori, în timpul patrulărilor, îmi amintesc momente când mă aflam pe bancheta din spate a unei mașini conduse de mama. Atunci nu existau scaune auto pentru copii. Și nici centuri de siguranță. Mama cânta la volan.

Se mai întâmplă câteodată, atunci când sunt în fața unui frigider, orice frigider, de acasă sau de la muncă, să am o viziune scurtă cu mama mea cea tânără plângându-se lui Gee, în bucătăria lui Gee, că nu era nimic de mâncare în frigider. „Nu mai spune", îi răspundea Gee dintr-o altă cameră. „Atunci de ce nu-l umpli tu?"

Îmi mai amintesc o piscină. Piscina cuiva. Rareori mergeam la piscină. Și foaierul unui cinematograf despre care nu știu unde se află, căci toate sălile de cinema sunt acum în centru și celelalte au fost închise ori transformate în săli de spectacole.

Îmi amintesc cât de tânără era mama, că părea un copil, cu pielea ei curată și netedă și cu părul încă lucios, ca de bebeluș. Îmi mai amintesc și că Gee se înmuia când o avea prin preajmă, că se liniștea și nu se mai agita, nu se mai fâțâia de colo-colo, așa cum face ea de obicei. Că râdea fără să vrea, acoperindu-și gura cu palma, la glumele făcute de fiica ei, și-și clătina capul dintr-o parte într-alta. „Ești nebună. Fata asta e o nebună. Asta-i o casă de nebuni", așa spunea Gee, uitându-se la mine și rânjind mândră. În vremea aceea, Gee era mai blândă, se lăsa vrăjită de fiica ei cea amuzantă și neascultătoare, fără a bănui ce soartă o păștea pe ea și pe noi toți.

Și mai greu îmi e să-mi amintesc de momentele copilăriei în întunericul nemișcat al dormitorului. Atunci când Thomas se află lângă mine, cu capul lipit de capul meu și pielea atât de aproape, încât îi pot adulmeca parfumul, atunci – numai atunci – în ochi îmi apare, ca într-o străfulgerare, imaginea mamei stând lângă patul meu de copil. Fața mamei, fața ei tânără, corpul mamei, corpul ei tânăr, acoperit de un tricou negru cu o inscripție pe el pe care nu pot s-o citesc. Brațele mamei care mă

cuprind. Ochii ei închiși. Gura ei deschisă. Respirația ei dulce, ca de animal ierbivor. Am patru ani și-mi așez o mână pe obrazul ei. „Bună”, zice mama în timp ce-și lipește gura de obrazul meu și-mi vorbește cu fața lipită de fața mea, și îi văd dinții și buzele. „Scumpa mea”, așa îmi repeta mereu mama, asta era expresia pe care o rostea cel mai des. Dacă mă străduiesc din greu, încă o pot auzi rostind-o cu vocea ei înaltă, fericită, uneori marcată de o notă de uimire: uimire că ea, Lisa O’Brien, avea o fetiță.

În schimb, nu-mi amintesc nimic legat de dependența mamei. Poate că mi-am reprimat amintirile, sau poate că pur și simplu nu știam, la vârsta aceea, ce înseamnă dependența, nu știam să-i recunosc semnele sau capcanele. Amintirile mele cu mama sunt calde și pline de dragoste, iar sentimentul de fericire care răzbate din ele le face cu atât mai dureroase.

La fel, nu-mi amintesc nimic legat de moartea mamei, și nici măcar că aș fi fost înștiințată. Amintirile mele se referă numai la perioada de după: Gee umblând de colo-colo prin casă ca o leoaică în cușcă, smulgându-și părul din cap și bluza de pe ea. Gee lovindu-și tare capul cu palma în timp ce vorbea la telefon, apoi mușcându-și dosul încheieturii palmei, ca pentru a-și înăbuși plânsul. Oameni care șopteau. Oameni care ne îndesau pe mine și pe Kacey în rochii bățoase și colanți și pantofi prea mici pentru picioarele noastre. O adunare la biserică: mică, tăcută. Gee, prăbușită pe o bancă. Gee ținând-o strâns de braț pe Kacey pentru a o împiedica să facă zgomot. Pe celălalt rând de bănci, tatăl nostru, stând neajutorat. Tăcut. O adunare de oameni acasă la noi. Un sentiment puternic de rușine. Genunchii și coapsele și pantofii și costumele de haine ale adulților. Foșnetul materialelor. Absența copiilor. Niciun văr. Verii ținuți la distanță. O iarnă lungă. Absență. Absență. Oameni care ne uită, care uită să mai țină legătura

cu noi. Oameni care uită să ne mai ia în brațe. Oameni care uită să ne mai spele. Să ne mai dea de mâncare. Și, pe urmă, căutatul hranei. Eu, hrănindu-mă singură. Eu, hrănind-o pe sora mea. Eu, găsind și adulmecând ceea ce mama lăsase în urmă (tricoul ei negru, cu înscrisul acela pe care încă nu știu să-l descifrez; cearșafurile din patul părinților, unde tata doarme și acum; o sticlă de suc pe jumătate golită în frigider; interiorul pantofilor mamei), până ce Gee pierde o zi întreagă adunând și aruncând lucrurile mamei. Și, pe urmă, găsirea și adulmecare periilor de păr ale mamei, împinse în fundul unui sertar. Înfășuratul firelor ei de păr în jurul degetelor până ce mi se înroșesc buricele.

Toate aceste amintiri se estompează treptat în mine. Le scot pe rând la suprafață și pe urmă le așez cu grijă înapoi în sertarele lor. Le raționalizez. Le conserv. Cu fiecare an ce trece, ele devin tot mai îndepărtate, mai transparente, lăsând în urmă cioburi de dulceață pe limbă. Dacă voi reuși să le păstrez intacte, îmi spun, poate că într-o zi i le voi transmite și lui Thomas.

Kacey era un bebeluș atunci când a murit mama. N-avea decât doi ani. Purta încă scutece, deseori lăsate neschimbate prea mult timp. Kacey se fâțâia pierdută prin casă, se cățăra pe scări pe care n-ar fi trebuit să se cațăre, rămânea ascunsă prea mult timp în dulapuri și pe sub paturi și prin alte locuri înguste. Deschidea sertare în care se aflau lucruri periculoase pentru un copil mic. Îi plăcea să se afle la același nivel al ochilor cu adulții, și când dădeam câte un colț în casă, o găseam de multe ori așezată pe blatul de bucătărie sau pe suportul de la oglinda din baie: mică, nesupravegheată, singură. Avea o păpușă de cârpe pe nume Muffin și două suzete, niciodată curățate, pe care le îndesa cu grijă în locuri unde nu puteau fi găsite de nimeni. După ce le-a pierdut, ghinion: Gee a refuzat să le înlocuiască, iar Kacey a plâns zile în șir după ele și și-a supt degetele cu frenezie sau doar aerul gol.

Nu mi-am propus cu tot dinadinsul să am grijă de sora mea. Poate că mi-am dat seama că nimeni altcineva n-o făcea, așa că m-am oferit fără să fac un caz din asta. În perioada aceea, ea încă mai dormea în leagăn, în camera mea. Nu i-a luat însă mult până să învețe să se dea jos din el, și curând a început să o facă în fiecare noapte. Pe furiș și cu abilitatea de coordonare a mișcărilor specifică unui copil de vârstă mai mare, se strecura afară din leagănul din lemn, tropăia pe picioruşele ei și se urca în pat cu mine. Eu eram cea care le amintea adulților din jur că sora mea trebuia schimbată. Eu am fost cea care am învățat-o să facă la oliță. Mi-am luat în serios rolul de protector al ei. Îmi purtam cu mândrie povara acestei responsabilități.

Când a mai crescut, Kacey mă ruga să-i povestesc despre mama. În fiecare noapte, în patul pe care îl împărțeam, deveneam Șeherezada și-i relatam toate episoadele de care îmi aminteam, inventându-le pe celelalte. Mai ții minte când ne-a dus la plajă? o întrebam, iar Kacey încuviința bucuroasă. Mai ții minte când ne cumpăra înghețată? o întrebam. Mai ții minte clătitele pe care ni le făcea la micul dejun? Mai ții minte că ne citea povești la culcare? (În chip ironic, această activitate parentală era deseori menționată în cărțile pe care le citeam singure.) I-am spus lui Kacey toate poveștile pe care le știam și altele, pe deasupra. I-am spus minciuni. Și, ascultându-mă, ochii i se închideau încet, ca ai unei pisici ce stă tolănită la soare.

Trebuie să recunosc, cu mare rușine, că faptul de a fi depozitara istoriei familiei noastre îmi conferea un soi de putere extraordinară asupra surorii mele, o armă de care nu m-am prevalat decât o singură dată. Eram la finalul unei zile lungi și a unei dispute prelungite, în cursul căreia Kacey mă pisase în legătura cu ceva ce nu-mi mai amintesc. Într-un târziu, am lăsat să-mi scape o atrocitate pe care am regretat-o instantaneu. „Mi-a spus că pe mine mă iubește mai mult”, i-am zis eu lui Kacey. E cea mai urâtă minciună pe care am spus-o vreodată. Mi-am

retras-o imediat, însă era prea târziu. Văzusem cum fețișoara lui Kacey se înroșește și se face apoi fărâme. Văzusem cum deschide gura, ca pentru a-mi da replica. Numai că nu a rostit nimic, doar a scos un vaiet. Un urlet de mâhnire pură. Hohotul unei persoane mult mai vârstnice, care văzuse prea multe la viața ei. Un hohot pe care îl mai aud și azi, dacă mă străduiesc.

După înmormântarea mamei, au existat niște discuții despre posibilitatea ca tata să ne ia cu el și să ne mutăm în altă parte. Numai că tata nu părea să aibă banii necesari, și nici nu a făcut vreun demers în acest sens, așa încât, până la urmă am rămas toți trei acolo, sub acoperișul lui Gee.

A fost o greșeală.

Tatăl nostru nu se înțelesese niciodată cu Gee, dar acum se certau tot timpul. Câteodată, gâlcevile dintre ei aveau de-a face cu suspiciunea lui Gee că tata se droga acasă – în această privință presupun că instinctul nu o înșela –, însă de cele mai multe ori motivele erau întârzierile lui la plata chiriei. Încă îmi amintesc o parte din aceste certuri, dar Kacey nu, din câte mi-a spus ultima dată când am vorbit cu ea.

Curând, tensiunea dintre ei a devenit de nesuportat și tata s-a mutat. Brusc, eu și Kacey am devenit în totalitate responsabilitatea lui Gee. Lucru care o deranja. „Credeam că am terminat cu asta", așa ne tot repeta ea, mai ales atunci când Kacey dădea de vreun bucluc. Atunci când mă gândesc cum arăta ea în acea vreme, cel mai mult îmi amintesc cum își ferea mereu privirea: nu se uita niciodată direct la noi, ci pe deasupra capetelor noastre sau pe lângă, mijindu-și ochii de parcă era orbită de lumina soarelui. La maturitate, am ajuns să mă întreb, în momentele mele de mai mare generozitate, dacă pierderea fiicei, pe care în mod cert o iubise enorm, nu era cumva motivul pentru care ne ținea la distanță. Pentru Gee, noi reprezentam probabil mici mementouri ale Lisei, dar și ale propriei noastre mortalități, potențialul de a cauza și mai multă durere, și mai multe pierderi.

Gee părea deseori iritată de prezența noastră, însă de fapt sentimentele ei erau mai degrabă îndreptate nu spre noi, ci spre tatăl nostru, față de care păstra o furie incredibil de puternică și o uriașă lipsă de încredere cauzată de capacitatea lui de a se eschiva de la îndatoririle familiale. L-am ghicit din prima,

așa ne spunea Gee într-un monolog pe care ni-l recita o dată pe lună, atunci când cecul cu pensia noastră alimentară nu sosea. I-am spus lui Leese că în viața mea n-am cunoscut un om mai alunecos ca el.

Celălalt lucru pe care îl știam despre tata l-am aflat tot de la Gee. *El* a fost cel care a învățat-o cu rahatul ăla, spunea Gee – fără a ni se adresa direct nouă, ci, cel mai adesea, vorbind la telefon, însă suficient de tare cât să o auzim. „El a distrus-o."

După moartea mamei, *acel Daniel Fitzpatrick* a devenit *el.* Singurul *el* din viețile noastre, în afară de câțiva unchi și de Dumnezeu. Când îl vedeam, îi spuneam *tati,* un lucru care acum mi se pare de neimaginat, ca și cum ar fi fost rostit de altcineva. Chiar și atunci mi se părea ciudat să folosesc cuvântul după câte o absență mai îndelungată a lui. Dar el așa se prezenta. „Sunt tatăl lor", îl auzeam spunându-i lui Gee, deseori în toiul unor certuri. Iar Gee replica: „Atunci poartă-te ca atare."

În cele din urmă, tata a dispărut complet. Timp de un deceniu, nu l-am mai văzut deloc. Și pe urmă, pe când aveam douăzeci de ani, un fost prieten de-ai lui mi-a spus nepăsător că tata murise la fel cum mor toți cei din nord-estul Philadelphiei. La fel cum am crezut și eu că murise Kacey prima oară când o găsisem. Și a doua oară. Și a treia.

Prietenul tatei mi-a văzut reacția: credea că aflasem deja.

Nu aflasem.

După moartea mamei, Gee nu a mai adus vorba despre ea decât arareori. Uneori o surprindeam însă uitându-se la poza de la finalul anului școlar, cu mama zâmbind știrb – singura șoaptă a prezenței ei în casă, rămasă și acum pe peretele din camera de zi mai mult timp decât ar fi făcut-o dacă s-ar fi știut urmărită. În alte dăți, am avut impresia că o aud plângând în toiul nopții: un vaiet gol și straniu, un bâiguit ca de copil, sunetul suferinței nesfârșite. În timpul zilei, Gee nu dădea însă niciodată semne că ar simți altceva decât resemnare și resentimente. A

făcut alegeri proaste, spunea Gee despre mama. Nu cumva să faceți și voi la fel.

Am crescut în absența părinților.

Gee era încă tânără atunci când a murit mama, nu avea decât patruzeci și doi de ani, însă nouă ni se părea mult mai bătrână. Muncea tot timpul, și deseori avea mai multe joburi simultan: catering, vânzări cu amănuntul, menaj. Iarna, casa era permanent rece. Păstra temperatura la treisprezece grade, atât cât să împiedice țevile să înghețe. Purtam haine și căciuli înăuntru. „Plătiți voi factura?" ne întreba Gee atunci când ne plângeam. În lipsa ei, casa avea un aer fantomatic: se afla în posesia familiei din 1923, când bunicul ei irlandez o cumpărase, apoi fusese moștenită de tatăl lui Gee și mai apoi de Gee însăși. Era o casă de mici dimensiuni, lipită de alte două identice, cu două niveluri și trei dormitoare minuscule înșirate unul după altul în capul scării. Living, sufragerie, bucătărie, fără uși între ele, doar praguri trântite ici-colo fără tragere de inimă, pentru a marca presupusele hotare dintre ele.

Eu și Kacey ne fâțâiam, de obicei în tandem, din partea din față a casei spre cea din spate și înapoi. Când Kacey urca la etaj, așa făceam și eu; dacă eu eram la parter, acolo era și Kacey. *McKacey,* așa ne spunea deseori Gee, ori *KaMickey.* În zilele acelea eram inseparabile, una umbra celeilalte, una din noi mai înaltă și mai slabă și cu păr mai întunecat la culoare, cealaltă, mai scundă și mai rotunjoară și blondă. Ne scriam bilețele pe care le ascundeam în rucsacuri și în buzunare.

Într-un colț al dormitorului nostru am descoperit că puteam îndepărta covorul pentru a scoate la iveală o scândură desprinsă, și, sub ea, un spațiu gol. Acolo ne lăsam mesajele secrete, diverse obiecte și desene. Făuream planuri elaborate despre viața pe care aveam s-o ducem la maturitate, după ce aveam să scăpăm din casa aceea: eu urma să merg la facultate, așa îmi propuneam, și să-mi iau o

slujbă bună și practică. Kacey nutrea ambiții mai mari. Voia să facă parte dintr-o formație, afirma ea deseori, cu toate că nu știa să cânte la niciun instrument. Sau voia să devină actriță. Ori bucătar șef. Fotomodel. În alte zile, pomenea și ea de facultate, dar când o întrebam la ce facultate voia să meargă, numea instituții unde n-avea nicio șansă să fie admisă vreodată, facultăți despre care auzise la televizor. Facultăți pentru bogătași. Nu m-a lăsat inima să o deziluzionez. Astăzi, mă gândesc că poate ar fi fost mai bine să o fi făcut.

În anii aceia am vegheat asupra lui Kacey așa cum ar trebui să o facă orice părinte, încercând, fără succes, să o feresc de pericole. Kacey, pe de altă parte, veghea asupra mea ca o prietenă, scoțându-mă la întâlniri cu amicii ei, îndemnându-mă să socializez cu ceilalți copii.

Noaptea, în patul pe care îl împărțeam, ne țineam creștetele lipite și mâinile împreunate, un amestec în formă de A de mădulare și șuvițe de păr desfăcute, în timp ce ne plângeam de necazurile de la școală și ne mărturiseam una alteia ce pasiune pentru vreun băiat mai făcuserăm.

Din obișnuință, am continuat să împărțim dormitorul din spatele casei până în anii adolescenței. La un moment sau altul, am fi putut să ocupăm fiecare câte un dormitor, având în vedere că aveam trei. Numai că cel din mijloc – *camera mamei,* așa cum i-am spus încă mult timp după moartea ei – părea bântuit de amintirea ei, așa că niciuna dintre noi nu l-a revendicat. În plus, era frecvent ocupat de cineva care venea sau pleca, un unchi sau un văr itinerant care căuta un loc de ședere și era dispus să-i plătească lui Gee o mică sumă în chip de chirie lunară. Gee însăși s-a mutat în cameră după ce un toc de la fereastra dormitorului ei din fața casei căzuse când înlăturase aparatul de aer condiționat. În loc să angajeze pe cineva care să-l repare, ea acoperise gaura cu folie de plastic, apoi închisese ușa și lipise folie de plastic de colo până colo peste ea, însă, în decembrie,

curentul din cameră ne-a făcut să ne deplasăm prin casă înfășurate în pleduri, ca niște togi.

Îngrijirea și supravegherea noastră a fost întotdeauna o problemă spinoasă pentru Gee. Hanover nu avea program de after-school, ceea ce o punea în dificultate.

În cele din urmă, Gee a aflat de un program gratuit derulat în apropierea casei noastre de Liga Sportivă a Poliției – LPS – și ne-a înscris în el. Acolo – în două săli mari în care răsunau ecouri și pe un teren ales cu grijă –, jucam fotbal european, volei și baschet, împinse de la spate să alergăm dintr-un capăt în altul de către agentul Rose Zalecki, o femeie înaltă și o atletă prestigioasă în tinerețe. Acolo, ascultam discurs după discurs despre cum să nu abandonăm școala, să rămânem abstinenți și să ne ferim de droguri și alcool. (Foști pușcăriași treceau destul de des pe acolo, pentru a da mai mare greutate acestor sfaturi cu ajutorul proiecțiilor de diapozitive, urmate de mici tratații cu fursecuri și limonadă.)

Fiecare agent LSP era o combinație plăcută de autoritate, amuzament și bunătate, o schimbare față de majoritatea adulților cu care aveam în mod normal de-a face, în jurul cărora trebuia să păstrăm tăcerea. Fiecare copil avea polițistul său favorit, mentorul său, și deseori mici șiruri de copii puteau fi văzute ținându-se după idolul lor ca niște rățuște. Agentul favorit al lui Kacey era Almood, o femeie mărunțică și energică, al cărei simț al umorului, ireverențios și nestăpânit – concentrat în chip binevoitor asupra proștilor din jur, asupra prostiei omenești, asupra blestematei de prostii a copiilor – îi făcea pe toți cei care o auzeau să izbucnească în hohote de râs paralizante. Kacey i-a împrumutat gesturile și felul de a vorbi și râsul gălăgios și le-a adus acasă, experimentându-le, până ce Gee i-a cerut să o lase mai moale.

Polițistul meu favorit era un personaj mai liniștit.

Agentul Cleare era tânăr atunci când s-a înrolat în LSP, avea doar douăzeci și șapte de ani, însă vârsta lui mi se părea, la vremea aceea, foarte matură, o

vârstă bună, solidă, o vârstă care, pentru mine, însemna responsabilitate. Avea un fiu mic, de care amintea mereu cu dragoste, însă nu purta verighetă și nu aducea niciodată vorba despre vreo soție sau iubită. Ședea, cu picioarele întinse și încrucișate peste glezne, într-un colț al încăperii ce aducea cu o cantină unde ne făceam noi temele și citea o carte, ridicându-și din când în când ochii spre cei pe care îi avea în grijă pentru a se asigura că nu suntem distrași de la îndatoririle noastre, apoi și-i cobora înapoi deasupra cărții. Se ridica periodic de pe scaun și făcea ture, aplecându-se peste capul fiecărui copil, întrebându-l la ce materie lucra, arătându-i unde greșise. Era mai sever decât ceilalți polițiști. Mai puțin amuzant. Mai contemplativ. Și, din aceste motive, Kacey nu-l plăcea.

Eu însă eram foarte atrasă de el. În primul rând, pentru că agentul Cleare asculta cu atenție tot ce i se spunea, se uita în ochii interlocutorului și dădea ușor din cap pentru a-i arăta că înțelege. În al doilea rând, pentru că era un bărbat chipeș: avea păr negru, pieptănat pe spate, și favoriți un pic mai lungi decât restul agenților bărbați, ceea ce, în 1997, era o considerată o tunsoare la modă, și sprâncene negre ce se împreunau treptat atunci când citea ceva deosebit de interesant. Era înalt și bine făcut și avea un aer care mie îmi părea ușor de modă veche, ca și cum fusese parașutat acolo dintr-un alt timp, dintr-un film vechi. Era extrem de politicos. Folosea cuvinte de genul *sârguincios* și *transcendent* și odată, când îmi ținuse ușa deschisă, spusese „După tine”, fluturându-și mâna în față și înclinându-și ușor capul, un gest care, la acel moment, mi se păruse incredibil de galant. În fiecare zi mă așezam la mese tot mai apropiate de el, până ce am ajuns să stau chiar vizavi de locul lui. Nu îi vorbeam niciodată, doar îmi făceam temele în cea mai mare liniște și cu seriozitate, în speranța că îmi va remarca, într-o bună zi, implicarea și silința.

Într-un târziu, le-a remarcat.

S-a întâmplat la o oră când ne învăța să jucăm șah. Aveam paisprezece ani și treceam prin cea mai dificilă perioadă a adolescenței: eram mai mult tăcută, aveam probleme cu acneea, făceam rar duș și mă îmbrăcam cu haine jerpelite prea mari sau prea mici, primite de la alții sau cumpărate din magazine second-hand.

Deși eram conștientă de înfățișarea mea, mă mândream cu inteligența despre care credeam, în secret, că sălășluiește undeva tainic în mine, ca un dragon adormit care păzește o comoară pe care nimeni, nici măcar Gee, nu mi-o putea lua. O armă pe care, într-o zi, aveam s-o folosesc pentru a ne salva pe amândouă: pe mine și pe sora mea.

În ziua aceea, m-am concentrat asupra fiecărei partide, până ce, la finalul după-amiezii, am ajuns să mă număr printre ultimii patru concurenți rămași în turneul improvizat organizat de agentul Cleare. Curând, elevii s-au adunat în jurul nostru ca să ne urmărească, iar el se afla printre ei. Eram conștientă de prezența lui, cu toate că stătea în spatele meu și nu-l puteam vedea: îl simțeam însă în toată splendoarea înălțimii lui, îi adulmecam răsuflarea. Am câștigat partida.

— Bravo! mi-a spus el, și spatele mi s-a arcuit de plăcere, apoi mi-am lăsat umerii să cadă fără a răspunde.

Următoarea partidă, și ultima, am jucat-o împotriva celuilalt finalist, un băiat mai în vârstă ca mine.

Era bun la șah; juca de mai mulți ani. M-a dat gata din câteva mutări.

Agentul Cleare a rămas tăcut, cu mâinile în șolduri, și m-a măsurat din ochi după plecarea celorlalți. M-am înroșit sub privirea lui. Nu mi-am ridicat ochii.

Încet, a reașezat regele răsturnat pe tabla de șah, după care a îngenuncheat lângă masa lungă de cantină la care ședeam.

— Ai mai jucat șah înainte, Michaela? m-a întrebat el cu blândețe.

Așa îmi spunea întotdeauna, alt lucru pe care îl apreciam la el. Porecla Mickey îmi fusese dată de Gee și mi se păruse mereu cumva lipsită de demnitate, cu toate că prinsese. În amintirile pe care le păstrez cu mama, și ea îmi spunea întotdeauna pe numele din certificatul de naștere.

Am clătinat din cap. Nu, nu mai jucasem. Nu mă simțeam în stare să vorbesc.

Agentul Cleare a dat din cap. O singură dată.

„Impresionant!” a zis el.

A început să mă învețe șah. În fiecare după-amiază, stătea cu mine timp de douăzeci de minute și îmi arăta gambituri de deschidere și, mai apoi, strategii întregi de joc.

— Ești foarte deșteaptă! m-a lăudat el. La școală cum te descurci?

Am ridicat din umeri. M-am înroșit din nou. Când mă aflam în preajma agentului Cleare, avea mereu obrajii îmbujorați, iar sângele îmi circula prin corp într-un mod care îmi amintea că sunt încă vie.

— Bine, i-am răspuns.

— Străduiește-te mai tare! m-a încurajat el.

Mi-a povestit că tatăl lui, care fusese și el ofițer de poliție, fusese cel care îl învățase să joace șah. Murise însă de timpuriu.

— N-aveam decât opt ani, a adăugat în timp ce muta un pion înainte și înapoi.

Mi-am ridicat rapid ochii spre el la auzul acestor vorbe, apoi i-am coborât. Deci știe, mi-am zis.

A început să-mi împrumute cărți de citit. Mai întâi, romane polițiste bazate pe întâmplări reale și povești cu detectivi. Cărțile care îi plăcuseră în mod special tatălui său. *Cu sânge rece.* Raymond Chandler, Agatha Christie, Dashiell Hammett. Mi-a povestit despre filme: *Serpico* era preferatul său, dar îi plăcea și trilogia *Nașul* (toată lumea e de părere că al doilea film din serie e cel mai bun, m-a informat el, dar se înșală, primul e mai reușit), *Băieți buni* și alte filme mai vechi. *Șoimul maltez* (mai bun chiar

decât cartea, după părerea lui), și *Casablanca* și toate thrillerele lui Hitchcock.

Am citit toate cărțile și am văzut toate filmele pe care mi le-a recomandat. Am luat trenul *El* și m-am dus la Tower Records de pe Broad Street, de unde, cu banii câștigați cu greu ca bonă, mi-am cumpărat două CD-uri cu formațiile lui preferate, Flogging Molly și Dropkick Murphys. Mi le descrisese ca fiind formații irlandeze, ceea ce mă făcuse să mă gândesc la melodii pline de scripci și tobe, însă, spre surprinderea mea, când le-am ascultat, am descoperit voci dure de bărbați care strigau la mine pe deasupra unor sunete agresive de chitară. Am rămas totuși să le ascult până noaptea târziu la Discmanul meu, la fel cum stăteam cu lanterna aprinsă peste paginile cărților menționate de el sau așezată pe canapeaua din living, urmărind la televizor filme clasice.

— Ce părere ți-a făcut? mă întreba agentul Cleare despre fiecare recomandare de-a lui.

Iar eu îi răspundeam de fiecare dată că-mi plăcuse la nebunie, chiar și atunci când nu era așa.

Voia să devină detectiv. Și avea să fie cândva, așa zicea, însă cât timp fiul lui era mic, solicitase să lucreze la LSP, pentru a avea un program mai regulat. De câteva ori și-a adus fiul cu el. Pe băiat îl chema Gabriel și, la vremea aceea, avea patru sau cinci ani, fiind o copie mai mică a tatălui: păr negru, corp deșirat, cu gleznele ițindu-se pe sub pantalonii prea scurți. Tatăl lui l-a luat în brațe și l-a purtat prin sală, prezentându-l plin de mândrie. Fără să vreau, în chip pervers, uitându-mă de la tată la fiu, am simțit cum mă împunge ghimpele geloziei. Nu știam ce-mi doream, dar îmi dădeam seama că, într-un fel sau altul, avea legătură cu cei doi.

Și pe urmă agentul Cleare l-a așezat pe băiat jos lângă mine.

— Ea e prietena mea, Michaela, i-a spus el fiului.

Cuprinsă de venerație, mi-am ridicat ochii spre tatăl băiatului, iar vorbele mi-au reverberat în minte

câteva zile după aceea. *Prietena mea. Prietena mea. Prietena mea.*

Din nefericire, cam în aceeași perioadă, Kacey a început să dea serios de belele. Judecând cu mintea de acum, mă tulbură posibilitatea ca asta să fi avut de-a face, direct sau indirect, cu starea în care mă aflam eu atunci, distrasă de la îndatoririle pe care singură mi le asumasem. Căci înainte ca agentul Cleare să intre în viața mea, îi eram complet devotată surorii mele: o ajutam să-și facă temele; îi dădeam sfaturi cu privire la activitățile ei – cel puțin cele pe care i le cunoșteam – și legate de îmbunătățirea comunicării cu Gee; o pieptănam și îi aranjam părul dimineața; îi pregăteam seara pachețelul cu mâncarea de prânz de a doua zi. La rândul ei, Kacey îmi destăinuia lucruri neîmpărtășite cu nimeni altcineva: micile nedreptăți cu care se confrunta zilnic la școală, tristețea profundă care o cuprindea uneori cu atâta forță, încât era convinsă că nu avea să mai scape de ea niciodată. Dar pe măsură ce m-am apropiat de agentul Cleare, am devenit, presupun, tot mai visătoare și mai distantă, iar gândurile și privirile mele s-au îndepărtat de la sora mea.

Kacey s-a retras și ea în propria carapace. La treisprezece ani, a început să chiulească regulat de la programul after-school al LSP. Gee primea telefon ori de câte ori se întâmpla asta, și pentru o vreme a încercat, fără succes, să o pedepsească, însă curând pedepsele s-au suprapus și Gee a renunțat până la urmă.

E suficient de mare cât să-și poarte singură de grijă, bănuiesc că și-a zis ea, vag, în sinea ei. La vremea aceea, eu aveam cincisprezece ani și aveau să mai treacă alți câțiva înainte ca Gee să-mi acorde opțiunea pe care o avea Kacey, aceea de a face tot ce voia după orele de școală ori, și mai bine, de a-și găsi o slujbă stabilă. Așa că am ales să mă înscriu în grupul de adolescenți al LSP, care avea sarcina de a oferi îndrumare și supraveghere elevilor mai mici.

Alegerea mea – cu toate că nu aș fi recunoscut asta pentru nimic în lume – era în mare parte

motivată de dorința de a rămâne aproape de agentul Cleare.

În clasa a noua, Kacey ajunsese să-și petreacă majoritatea după-amiezilor cu un grup de prieteni în fruntea căruia se afla Paula Mulroney.

Deja acești prieteni îi distrăgeau atenția de la școală. Se îmbrăcau, de obicei, numai în negru, fumau țigări și-și vopseau părul și ascultau formații precum Green Day și Something Corporate[1] – muzică pe care, deși eu nu o suportam, deși mă împiedica să studiez, Kacey o asculta cu volumul dat la maximum ori de câte ori Gee nu era casă ca s-o oprească. S-a apucat și ea de fumat atât țigări, cât și marijuana, și păstra câte un mic stoc din fiecare în spațiul gol de sub scândura desprinsă din dormitorul nostru – locul pe care îl folosiserăm, cândva, în scopuri mult mai inocente.

Am simțit acest afront ca pe o palmă peste față. Îmi amintesc limpede prima dată când am găsit pilulele în ascunzătoare. Erau cam șase bucăți, mici și albastre, vârâte într-o punguță de plastic Ziploc. Fapt incredibil, îmi amintesc că le-am ridicat în mână cu un soi de ușurare, constatând că păreau manufacturate profesionist și imprimate cu două litere clare pe o parte, iar pe cealaltă, cu un număr bine și curat stanțat. Când am întrebat-o despre ele pe Kacey, m-a liniștit spunându-mi că erau un fel de Tylenol[2] mai puternic. Fără efecte secundare. Tatăl unui băiat pe nume Albie le lua pe rețetă, la fel ca mulți alți tați din cartierul nostru: muncitori în construcții, foști docheri sau alți lucrători care prestaseră munci fizice grele, aveau oasele teșite și mușchii deformați dureros de monturi și noduri. Era în anul 2000. OxyContin[3] ieșise pe piață de patru ani, era prescris cu generozitate de doctori și primit cu recunoștință de pacienți. Greu de crezut, dar la acea vreme se presupunea că e mai puțin adictiv decât generațiile anterioare de medicamente opiacee, așa că deocamdată nimeni nu-și făcea griji. Dar tu de ce îl iei? îmi amintesc că am întrebat-o pe

Kacey, iar ea mi-a răspuns: Nu știu. Ca să mă distrez.

Ceea ce nu mi-a spus era că ea și prietenii ei le trăgeau pe nas.

Cealaltă activitate de care Kacey se apucase simultan era sexul. Am aflat asta la a doua mână, de la un băiat de clasa a zecea pe care l-am auzit, fără să vreau, cum se laudă cu cruzime în fața prietenilor. Când am confruntat-o pe Kacey, s-a mulțumit să ridice din umeri și să mă înștiințeze nonșalant că tipul nu mințise.

La acea dată, eu nu fusesem nici măcar sărutată.

Ne-am îndepărtat tot mai mult una de cealaltă. Fără ea, singurătatea mea a devenit cumplită, un murmur grav, un mădular în plus, o cutie de tinichea pe care o târam după mine pretutindeni. Îmi era dor de Kacey, duceam dorul prezenței ei în casă. În chip egoist, duceam lipsa eforturilor ei de a mă scoate în lume. De a mă lua cu ea la petreceri. De a face să fiu invitată, împreună cu ea, acasă la prietenii ei. „Mickey tocmai mi-a zis că…”, așa își începea de multe ori Kacey frazele la petreceri atunci când eram mai mici, după care mă credita cu câte o vorbă de duh ori o glumă născocită chiar de ea. Acum, când mă vedea la școală, se rezuma la a da din cap în direcția mea. Deși nu prea mai călca pe la școală.

De mai multe ori i-am lăsat, plină de speranță, mesaje în ascunzătoarea noastră. Știam că e un gest copilăresc, însă am continuat. Bilețele cu comentarii hazlii despre cum îmi petrecusem ziua, despre Gee ori despre un alt membru al familiei care făcuse ceva amuzant sau enervant demn de a fi relatat. Tânjeam să mă vadă, să se întoarcă la mine, să renunțe la cursul pe care îl luase viața ei și să revină la activitățile din copilărie de care ne bucuraserăm cândva împreună.

Însă bilețelele mele au rămas fără răspuns.

În zilele acelea, singurele ocazii în care Kacey părea realmente interesată de mine erau cele în care vorbeam despre agentul Cleare.

Kacey nu îl plăcea.

„E plin de sine”, așa îl descria, iar alteori afirma că e un îngâmfat, însă chiar de atunci mi-am dat seama că, în realitate, criticile ei aveau o tentă mai întunecată, că sora mea sesizase în agentul Cleare ceva ce nu putea sau nu voia să numească.

„Câh!” făcea Kacey atunci când aduceam vorba despre el sau despre diversele lui preferințe, ceea ce se întâmpla destul de des. În fapt, îmi începeam atât de multe fraze cu „Agentul Cleare a zis că…”, încât Gee și Kacey m-au făcut să elimin expresia din vocabular imitându-mă așa de nemilos, că m-au făcut să mă simt caraghioasă. Fascinația mea față de el a dus, pentru scurt timp, la o inversare a rolurilor între mine și Kacey. Pentru prima oară în viețile noastre, am avut impresia că sora mea era cea care-și făcea griji pentru mine, nu invers.

Când Kacey a luat pentru întâia oară o supradoză în casa aceea plină de străini din Kensington, agentul Cleare a fost omul spre care m-am îndreptat pentru ajutor și sfaturi.

Eram în vara dintre anul trei și patru de liceu. Aveam șaptesprezece ani și noi doi deveniserăm foarte apropiați. Conversațiile noastre căpătaseră noi valențe: în afară de a-mi face recomandări și a mă sfătui pe diverse teme, el ajunsese să-mi povestească despre problemele avute în copilărie, problemele cu care se confrunta la serviciu, colegii care-i făceau necazuri, problemele din familie. Din păcate, mama lui începuse să bea prea mult după moartea tatălui său, iar recent căzuse și-și fracturase șoldul. Sora lui era o băgăreață care îi dădea mereu sfaturi de viață. Îl ascultam cu atenție, dădeam din cap și rămâneam de obicei tăcută. Eu nu-i povestisem deocamdată prea multe despre familia mea. Încă preferam să ascult, în loc să vorbesc. Spre deosebire de Gee, lui părea să-i placă seriozitatea și profunzimea de care dădeam dovadă. Mă complimenta des pentru inteligența mea, pentru atenția acordată celor din jur, pentru agerime.

Tocmai fusesem promovată de la statutul de membru neplătit al programului LSP pentru adolescenți la cel de consilier plătit în cadrul activităților desfășurate în vacanța de vară de organizație în rândurile copiilor din cartier – lucru care, îmi spuneam eu, mă punea, cel puțin în anumite privințe, pe picior de egalitate cu agenții de poliție. Alături de o duzină de alți angajați, păstoream copiii veniți în taberele de zi, mergând din cameră în cameră, planificând activități, instruindu-i fără prea mare tragere de inimă în sporturi despre care știam prea puțin. De fapt, îmi petreceam în mare parte timpul discutând cu agentul Cleare.

În ziua de după episodul respectiv, eram tulburată. Am cutreierat clădirea LSP palidă și distrată, deloc sigură că acela era locul în care ar fi

trebuit să mă aflu. Poate că ar fi fost mai bine, îmi spuneam, dacă aș fi stat acasă cu Kacey, care dăduse de necazuri mari cu Gee și intrase probabil în sevraj.

Stăteam în picioare în cea mai mare încăpere din clădire, cu brațele înfășurate în jurul corpului, pierdută în gânduri, când l-am zărit pe agentul Cleare privindu-mă de dincolo de o duzină de mese de cantină. În acea după-amiază, ni se impusese să păstrăm tăcerea deoarece se acumulaseră prea mute abateri de la disciplină, așa că ni se spusese tuturor să citim sau să desenăm în liniște.

Agentul Cleare s-a îndreptat încet spre mine, uitându-se la copiii care își ridicau capetele spre el și îndemnându-i să-și vadă de treburile lor.

Când a ajuns în dreptul meu, și-a înclinat capul spre mine, întrebător. M-a privit pe sub fruntea frumoasă, aplecată.

— Ce s-a întâmplat, Michaela? a rostit el cu atâta tandrețe în glas, încât m-a luat prin surprindere.

Brusc, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Era pentru prima oară, după mulți ani, când cineva îmi punea o asemenea întrebare. Ceva s-a căscat în mine, un abis de dor pe care cu greu aveam să-l mai închid. Mi-am amintit de mâinile moi ale mamei așezate pe fața mea.

— Hei! a zis el.

Mi-am menținut ochii ațintiți în podea. Două lacrimi mari mi s-au prelins în jos pe obraji și le-am șters cu furie. Obișnuiam să plâng foarte rar, mai ales în prezența adulților. În copilărie, atunci când Kacey sau eu plângeam, Gee ne avertiza deseori că ne va da ea un motiv de plâns. Și înainte să o depășim în înălțime, câteodată chiar își punea amenințarea în practică.

— Ieși pe ușa din spate, mi-a spus agentul Cleare prea încet pentru a fi auzit de altcineva. Și așteaptă-mă acolo.

În ziua aceea, erau peste treizeci și două de grade afară. Zona exterioară din spatele clădirii consta dintr-un teren de baschet cu tribune șubrede și un

câmp pe jumătate gol, care putea fi folosit pentru fotbal european sau american. Străzile înconjurătoare erau la fel de pustii. Niciun trecător, niciun privitor, nicio fereastră care să dea spre clădire. Muște bâzâiau leneș pe deasupra capului meu și am dat din mâini ca să le îndepărtez.

Am găsit un loc umbrit și m-am rezemat de clădirea din cărămidă care adăpostea sediul LSP. Inima îmi bătea cu putere în piept. Nu știam de ce.

Mă gândeam la Kacey, la patul în care fusese așezată după sosirea la Spitalul Episcopal. La tăcerea dintre noi. „Nu înțeleg ce e cu tine", îi spusesem, iar Kacey răspunsese: „Știu că nu înțelegi", și asta fusese tot. Kacey părea să aibă dureri mari. Își ținea ochii închiși. Era foarte, foarte palidă la față. În clipa următoare, ușa salonului a fost dată de perete și prin ea a dat buzna înăuntru bunica noastră, cu o expresie rece ca oțelul întipărită pe chip și frământându-și mâinile. Gee fusese dintotdeauna o femeie subțire, plină de un soi de energie nervoasă, genul de persoană incapabilă să stea locului. În ziua aceea rămăsese însă înspăimântător de nemișcată, în timp ce îi șoptea lui Kacey printre dinții încleștați:

— Deschide ochii! Uită-te la mine! Deschide naibii ochii!

După o clipă, Kacey se conformase: își mijise ochii și-și răsucise capul, pentru a-și feri privirea de luminile fluorescente de deasupra patului.

Gee o așteptase să-și concentreze privirea asupra ei.

Și pe urmă spusese:

— Ascultă-mă bine! Am mai trecut prin asta cu mama ta. Și nu voi mai trece niciodată.

Împungea cu degetul spre Kacey. A prins-o de cot și a târât-o jos din pat, iar cordonul de la perfuzia atașată la brațul lui Kacey s-a rupt dureros pentru ea. Am pornit după ele. Niciuna dintre noi nu s-a oprit când o asistentă medicală a strigat în urma noastră că sora mea nu era pregătită să fie externată.

Odată ajunse acasă, Gee o lovise o singură dată, cu forță, peste față, iar Kacey alergase în sus pe scări spre dormitorul nostru, trântise ușa în urma ei și o încuiase.

După o vreme am urcat și eu, am ciocănit ușor în ușă și am repetat la nesfârșit numele surorii mele. Nu mi-a răspuns.

Zidul de cărămidă al clădirii LSP se încălzise așa de tare, încât nu era deloc plăcut să stai rezemat de el. M-am îndreptat de spate. Stăteam cu spinarea spre ușa pe care ieșisem, și când am auzit cum se deschide și se închide la loc încetișor, nu m-am întors. Aerul era plin de umiditate. Picături de transpirație mi se prelingeau pe corp, pe sub cămașă. În timp ce agentul Cleare se apropia, mi-am ținut ochii ațintiți drept în față. L-am simțit cum se oprește în spatele meu și mi-am zis că poate căzuse pe gânduri. L-am auzit cum respiră. Și pe urmă, m-a cuprins iute cu brațele. Mă oprisem din creștere cu câțiva ani înainte, și nu mulți băieți de la școală mă dominau cu înălțimea lor la fel ca el. Când m-a îmbrățișat, m-a depășit cu mult și și-a așezat bărbia pe creștetul meu.

Am închis ochii. Îi simțeam inima cum bate, lipită de spinarea mea. După moartea mamei, avusesem un vis recurent: în el, o siluetă lipsită de chip mă legăna, ținându-și un braț pe după spatele meu și celălalt între picioarele mele, cu mâinile împreunate de cealaltă parte a corpului meu, așa că mă simțeam ca prinsă într-o ladă mică. Silueta fără față mă balansa încet, dintr-o parte într-alta. Au trecut ani de când nu am mai avut acest vis, dar încă îmi amintesc sentimentul cu care mă trezeam. Mă simțeam alinată. Liniștită. Mângâiată.

Încercuită de brațele lui Simon Cleare, am deschis ochii. El este, mi-am spus.

— Ce s-a întâmplat, Michaela? a repetat Simon.

De data aceasta, i-am răspuns.

ACUM

Regret s-o spun, dar îmi ia ceva timp ca să-mi revin după conversația cu Alonzo. Rămân zece minute nemișcată în mașină, apoi pornesc distrată să patrulez sectorul care mi-a fost repartizat. Văd ca prin ceață oamenii de pe trotuar. Din când în când, am impresia că o zăresc pe sora mea, apoi descopăr că nu este ea și că femeia respectivă nici măcar nu seamănă cu Kacey. Deși afară este foarte frig, cobor geamul, ca să las aerul să-mi răcorească fața.

Primesc câteva apeluri de intervenție de la dispecerat, dar răspund prea târziu.

Ajunge, îmi spun într-un final, și trag din nou mașina pe dreapta – prea brusc; un civil oprește cu roțile scrâșnind pe asfalt în spatele meu. Mă gândesc cum aș aborda un caz de persoană dispărută dacă aș fi în realitate detectiv.

Ating șovăitor cu mâna terminalul de date mobile atașat la consola centrală. Arată ca un laptop, iar eu mă pricep destul de bine la computere, însă sistemele astea sunt cunoscute pentru lipsa de anduranță și se strică des. Astăzi, cel din mașina mea funcționează, însă se mișcă foarte lent.

Vreau să caut numele lui Kacey în baza de date cu infractorii din oraș.

Teoretic, n-aș avea voie s-o fac, căci ar trebui să am un motiv serios pentru o astfel de căutare. Știu că datele mele de logare vor apărea în sistem, la dispoziția oricui e interesat, și îmi displace să încalc protocolul, însă mă bazez pe ideea că nimănui nu-i pasă. Și că în cartierul nostru nu are nimeni timp pentru asemenea verificări.

Bătăile inimii mi se accelerează totuși un pic în timp ce tastez.

Fitzpatrick, Kacey Marie. Data nașterii: 16/3/1986.

Cazierul e lung cât o zi de post. Prima mențiune o pot vedea, e în urmă cu treisprezece ani, când Kacey

avea optsprezece ani, următoarele au fost probabil șterse din cauza statutului ei de minor la acel moment. Consum de alcool în public. Acum mi se pare ceva lipsit de importanță, aproape comic, genul de escapadă atât de comună în multe caziere.

Însă, curând, Kacey avea să dea peste necazuri mult mai mari. O arestare pentru posesie de droguri, o alta pentru agresiune (atac asupra unui fost iubit, din câte îmi amintesc, un băiat care o bătea și care a sunat la poliție când ea a ripostat întâia oară). Și pe urmă, prostituție, prostituție, prostituție. Ultima mențiune în cazier datează din urmă cu un an și jumătate. De data asta, pentru furturi mărunte. A primit o lună de condamnare. A treia ei perioadă de detenție.

Ceea ce nu găsesc – ceea ce speram să găsesc – este un indiciu de arest mai recent. Orice indiciu că acum ar fi în viață.

Următorul pas pe care îl face orice detectiv într-un caz de dispariție de persoane este, desigur, interogarea cât mai curând posibil a membrilor familiei celui dispărut.

Stau însă cu telefonul în mână, cuprinsă de același sentiment de neplăcere pe care îl am de fiecare dată când sunt nevoită să intru în contact cu membrii familiei O'Brien.

Cea mai simplă explicație pentru acest sentiment e faptul că ei nu mă plac, iar eu nu mă dau în vânt după ei. Toată viața am avut senzația inconfortabilă că aș fi oaia neagră a familiei – la fel cum s-ar simți, de altfel, față de ei oricine care ar da semne că dorește să participe activ în societate. Numai într-o familie ca O'Brien notele bune la școală ale unui copil, plăcerea sa de a citi și, în cele din urmă, decizia de a intra în rândurile unei organizații însărcinate cu aplicarea legii ar fi privite cu suspiciune. Nu mi-am dorit ca Thomas să trăiască vreodată acea senzație de maximă singurătate atunci când ești un paria în propria familie, și nici să fie

influențat de O'Brieni, care, pe lângă faptul că se complac în infracțiuni minore, au și apucături rasiste și alte forme fermecătoare de prejudecată; așa că după nașterea lui, am luat decizia de a-l ține departe de familie și de valorile ei morale discutabile. Nu e o regulă bătută în cuie – ne întâlnim cu ocazia vizitelor anuale ori bianuale pe care i le fac lui Gee, iar uneori dăm de câte un O'Brien pe stradă sau într-un magazin, iar atunci mă port întotdeauna cordial –, însă în general îi evit.

Deocamdată, Thomas nu înțelege de ce. Nu vreau să-l sperii sau să-l copleșesc cu informații pe care este incapabil, la vârsta lui, să le proceseze, așa că pun contactul nostru limitat cu familia pe seama orelor mele de lucru. În lipsa unor explicații mai amănunțite, el întreabă deseori de ei, vrea să-i revadă pe cei pe care-i știe și să-i cunoască pe ceilalți. Odată, la școala de la care l-am retras, copiilor li s-a dat ca temă alcătuirea arborelui genealogic al familiei. Când Thomas mi-a cerut, emoționat, poze cu membrii familiei, a trebuit să-i mărturisesc că n-am, așa că în schimb a desenat niște siluete așa cum își imagina el că arată, fețe triste sau zâmbitoare, cu smocuri colorate de păr cârlionțat în vârful capului. A atârnat desenul pe peretele din camera lui.

Stând în mașina de serviciu, mă pregătesc să-mi înghit pentru moment mândria și să întind o mână familiei mele lărgite.

Fac, mai întâi, o listă cu persoanele pe care intenționez să le contactez. De data asta, scot carnețelul, găsesc o pagină goală la sfârșit și o rup. Încep să notez numele:

Gee (din nou)

Ashley (o verișoară de vârsta noastră, de care eram foarte apropiate în copilărie)

Bobby (un văr mai puțin simpatic, implicat în afaceri cu droguri, furnizor la un moment dat al lui Kacey, până ce l-am amenințat că-l arestez, și mai rău decât atât, dacă-l mai prind)

Trec la următorii:

Martha Lewis (fostul ofițer supraveghetor pentru eliberare condiționată al lui Kacey, deși presupun că acum se ocupă de alți infractori)

Adaug niște cunoștințe făcute în autobuz și câteva din cartier. Apoi foști colegi de școală generală și de liceu. Câțiva amici actuali care ar fi putut deveni acum inamicii ei. Pentru că nu se știe niciodată.

Rămân în mașină și-i iau pe toți la rând.

O sun pe Gee: nu răspunde. Și n-are nici robot. În copilăria noastră, presupun că nu-și pusese pentru a evita creditorii. Și rămăsese fără din obișnuință, și poate și dintr-o oarecare mizantropie. Cine vrea să dea de mine, zice Gee, n-are decât să insiste.

O sun pe Ashley. Îi las mesaj.

Îl sun pe Bobby. Îi las mesaj.

O sun pe Martha Lewis. Îi las mesaj.

Într-un târziu, îmi dau seama că nimeni nu-și mai ascultă acum mesajele vocale, așa că încep să trimit SMS-uri.

Mai știi ceva de Kacey? tastez eu. *S-a dat la fund de ceva vreme. Dacă ai vești, te rog anunță-mă.*

Pândesc ecranul telefonului. Aștept.

Martha Lewis e prima care îmi răspunde. *Bună Mick, îmi pare rău, nu știu nimic, dar o să fac săpături.*

Urmează verișoara Ashley. *Îmi pare rău, nu.*

Câțiva prieteni vechi mă informează că n-au văzut-o în ultima vreme. Îmi urează noroc. Își exprimă regretele.

Singura persoană care nu-mi răspunde e vărul Bobby. Îi trimit încă o dată mesajul, apoi îi scriu lui Ashley ca să verific dacă numărul de telefon al lui Bobby a rămas același.

E corect, îmi răspunde ea.

Și pe urmă, ca din senin, îmi dau seama de ceva. Astăzi e luni, 20 noiembrie – ceea ce înseamnă că joia asta va fi Ziua Recunoștinței.

În fiecare an, de când eram mică, O'Brienii – familia lui Gee – se întâlnesc cu această ocazie. Mai demult, sărbătoarea se ținea acasă la mătușa Lynn, sora mai mică a lui Gee. Mai nou, fiica ei, Ashley, e cea care o găzduiește de obicei, deși eu n-am mai participat de mulți ani – chiar de dinainte de nașterea lui Thomas.

De fiecare dată m-am scuzat la fel pentru ratarea sărbătorii de Ziua Recunoștinței în fața O'Brienilor: că eram de serviciu. Ceea ce le-am ascuns este că și în anii în care aș fi putut să-mi iau liber, alesesem să fac ore suplimentare pentru câțiva bănuți în plus.

Anul acesta se întâmplă – fapt rar – să fiu liberă de Ziua Recunoștinței. Îmi propusesem să o petrec singură cu Thomas. Să cumpăr cartofi dulci la conservă și piure instant și un pui făcut la rotisor. Să aprind o lumânare în mijlocul mesei și să-i spun lui Thomas povestea adevărată a primei sărbători a Zilei Recunoștinței, așa cum o aflasem și eu de la profesoara mea de istorie favorită din liceu, domnișoara Powell, foarte diferită de versiunea care se predă în general la școală.

Mă gândesc că dacă voi petrece Ziua Recunoștinței cu O'Brienii, voi avea prilejul să-i întreb direct de Kacey, în special pe vărul Bobby, care tot nu mi-a răspuns la mesaj.

O sun din nou pe Gee. De data asta, răspunde.

— Gee, bună, sunt Mickey. Mergi la Ashley de Ziua Recunoștinței?

— Nu, zice ea. Lucrez.

— Dar știi dacă la ea se ține?

— Așa mi-a spus Lynn. De ce mă întrebi?

— Voiam să știu.

— Te gândești să te duci? întreabă ea mirată.

— S-ar putea. Încă nu știu.

Gee tace.

— Hmm, ce chestie! zice într-un final.

— Anul ăsta se întâmplă să fiu liberă. Dar încă nu-i spune lui Ashley, poate că intervine ceva și nu pot să ajung.

Înainte de a închide telefonul, o întreb din nou, ca să mă asigur:

— Tot n-ai nicio veste de la Kacey?

— Ce naiba, Mickey! zice Gee. Doar știi că nu mai vorbesc cu ea. Ce ai de mă tot pisezi?

— Nimic, îi răspund.

Petrec restul zilei scanând fără folos siluetele trecătorilor, în speranța de a da cu ochii de vreun cunoscut. Îmi verific obsesiv telefonul. Nu răspund decât la câteva solicitări de la dispecerat, alese pe sprânceană dintre acelea care știu că nu-mi vor pune probleme.

Seara, când ajung acasă, Thomas pare să-și facă griji pentru mine. Mă întreabă dacă e ceva în neregulă.

Aș vrea să-i pot spune că totul e în neregulă în afară de tine. Că tu ești unica bucurie din viața mea. Tu, cu mica ta prezență, cu fața ta mică și ageră, cu inteligența care crește neîncetat în tine cu fiecare cuvânt sau expresie care îți intră în vocabular, pe care o inventariez și o depozitez ca pe o comoară pentru viitorul tău. Măcar te am pe tine.

Desigur, nu-i spun nimic din toate astea. În schimb, îi răspund:

— Nu e nimic în neregulă. De ce?

După expresia de pe fața lui, îmi dau seama că nu mă crede.

— Thomas, îi spun. Ți-ar plăcea să petreci Ziua Recunoștinței la verișoara Ashley?

Thomas sare în picioare, cu brațele încleștate peste piept în chip teatral. Are mâini băiețești, cuticule zdrențuite, degete puternice, palme care miros întotdeauna a pământ reavăn, chiar și în zilele când n-a săpat cu ele.

— Mi-e foarte dor de ea! răspunde el.

Zâmbesc fără să vreau. Cred că ultima dată a văzut-o pe Ashley în urmă cu doi ani, acasă la Gee, când am vizitat-o de Crăciun; mă îndoiesc, așadar, că și-o amintește.

Știe însă de ea grație arborelui genealogic atârnat pe peretele din camera lui, peste care își trece uneori degetele, murmurând fiecare nume în parte. Știe că verișoara Ashley este căsătorită cu vărul Ron și că este mama verilor Jeremy, Chelsea, Patrick și Dominic. Și mai știe că mama verișoarei Ashley este mătușa Lynn.

Îl văd cum își aruncă brațele triumfător în aer și mă întreabă câte zile mai sunt până la sărbătoare.

Îl duc la culcare. În săptămânile când sunt acasă la ora lui de culcare, avem aceeași rutină: baie, cărți, pat. Frecventăm bibliotecile locale – pe cea din Port Richmond și, acum, pe cea din Bensalem. Toți bibliotecarii îl cunosc pe Thomas după nume. În fiecare săptămână alegem un vraf de cărți de care să ne bucurăm împreună și în fiecare seară îl las pe Thomas să aleagă oricâte vrea să citim. Și pe urmă pronunțăm împreună cuvintele, descriem ilustrațiile și inventăm scenarii, speculând despre ce va urma în povestire.

În săptămânile când lucrez seara și Bethany e cea care îl culcă, am impresia că ea nu-i citește prea mult, asta dacă îi citește ceva măcar.

După ce Thomas se culcușește în pat, eu mai zăbovesc în camera lui difuz luminată și liniștită, gândindu-mă ce bine ar fi să-mi pot lăsa capul lângă el pe pernă și să adorm, măcar un pic, acolo.

Dar am și alte treburi de făcut, așa că mă scol în picioare, îmi sărut fiul pe frunte și închid încet ușa în urma mea.

Revin în living, deschid laptopul – un model vechi, pe care Simon mi l-a dăruit cu ani în urmă, când și-a cumpărat unul nou – și intru pe un browser de internet.

Am rezistat tentației „social media”. Nu-mi place să fiu permanent în contact cu oricine, și cu atât mai puțin cu cei care îmi sunt relativ străini, oameni din trecutul meu cu care n-am niciun motiv să fi păstrat relații. Dar știu că sora mea folosește – sau cel puțin

obișnuia să folosească – frecvent astfel de site-uri. Așa că tastez *Facebook* în bara de căutare, dau clic pe link și încerc să o găsesc pe Kacey.

Iat-o: *Kacey Marie.* Fotografia principală de pe pagina ei o înfățișează ținând zâmbitoare o floare în mână. Are părul la fel ca ultima oară când am văzut-o pe stradă, așa că presupun că poza e destul de recentă.

Nu mă aștept să găsesc prea multe mai jos pe pagină. Nu cred că actualizarea paginii de Facebook reprezintă o prioritate pentru ea. Descopăr însă cu surprindere că are pagina doldora de postări. Multe dintre ele, poze cu pisici și câini. Unele sunt cu copii mici. Ai unor străini, presupun eu. Alte postări sunt ziceri vagi despre loialitate, înșelăciune sau trădare, create probabil de către alții, ca mass-marketing. (Citindu-le, îmi dau tot mai bine seama cât de puțin am ajuns să-mi cunosc sora.)

Câteva postări – cele mai importante – au fost adăugate de Kacey însăși, iar pe acestea le parcurg cel mai avid, în căutare de indicii.

Dacă nu reușești din prima încercare… e o postare din vara trecută.

Știe careva de vreun job pentru mine?

Vreau să văd Brigada sinucigașilor!

Rita's!!! (Alături e o poză cu Kacey rânjind, cu o cană cu apă cu gheață în mână.)

Iubesc iubirea e textul unei postări din august. Lângă el, Kacey apare într-o poză lângă un bărbat necunoscut, un tip alb slăbănog, cu păr tuns scurt și tatuaje pe antebrațe. El și Kacey se uită într-o oglindă. Bărbatul își ține brațele în jurul ei.

E etichetat în poză drept *Connor Dock Famisall.* Sub poză, un comentariu: *Arăți bine, doctore.*

Îmi mijesc ochii și-l studiez. Dau clic pe numele lui. Pagina lui, spre deosebire de cea a lui Kacey, este privată. Mă gândesc să-i trimit o cerere de prietenie, apoi renunț.

Tastez *Connor Famisall* pe Google. Zero rezultate. O să-i caut numele în baza de date a infractorilor mâine, când mă întorc la lucru.

Revin la pagina lui Kacey.

Postarea cea mai de sus datează de pe 28 octombrie și aparține cuiva pe nume Sheila McGuire.

Kace sună-mă.

Niciun comentariu la această postare. În fapt, se pare că ultima postare a lui Kacey e din 2 octombrie: *Sunt în mijlocul a ceva care mă sperie.*

Dau clic pe butonul de mesaje. Și, pentru prima oară în ultimii cinci ani, încerc să iau legătura cu sora mea.

Kacey, îmi fac griji pentru tine. Unde ești?

În dimineața următoare, Bethany ajunge devreme, contrar obiceiului. Recent, am inventat o metodă de a-l mitui pe Thomas să mă lase să plec la serviciu fără a face o scenă: abțibilduri, care, atunci când adună zece, îi aduc o carte de colorat. Așa că ajung devreme la secție și mă îndrept spre vestiar. Îmi șterg pantofii cu un prosop de hârtie, când o transmisie la micul televizor montat într-un colț îmi atrage atenția.

— Un val de violențe în Kensington, anunță crainicul pe un ton solemn, făcându-mă să ridic capul.

Se pare că mass-media a preluat, în sfârșit, povestea. Dacă acele crime ar fi avut loc în centrul orașului, s-ar fi aflat de ele de acum o lună.

În încăpere mai e o singură altă persoană, o agentă tânără, recent angajată. Tocmai și-a terminat tura de noapte. Nu-mi amintesc cum o cheamă.

— Trupurile a patru femei au fost de curând descoperite în incidente separate care au fost, inițial, etichetate drept supradoze. Însă informațiile nou apărute au determinat poliția să ia în considerare posibilitatea unor crime cu premeditare.

Patru.

Nu știu decât de trei: femeia pe care am găsit-o pe Șine, rămasă deocamdată neidentificată; Katie Conway, fata de șaptesprezece ani; și Anabel Castillo, de optsprezece ani, asistenta medicală la domiciliu.

Mă așez pe una dintre băncile din lemn plasate între dulapuri. Aștept cu ochii închiși și, dintr-odată, îmi imaginez viața mea împărțită clar între acest moment și cele de după. Așa am simțit de fiecare dată când am primit vești proaste. Timpul încetinește în clipa când oamenii trag aer în piept după ce mă anunță „Am ceva să-ți spun”.

Sunt enumerate numele victimelor, începând cu Katie Conway. I se ia un interviu mamei, care arată tulburată, distrusă, aproape sigur beată. Vorbește

prea rar. Era o fată bună, zice ea despre Katie. A fost întotdeauna un copil bun.

Aștept, cu răsuflarea tăiată. Nu se poate să fie Kacey, îmi spun. Imposibil: aș fi aflat până acum. Nu vorbesc despre ea la serviciu, dar avem același nume de familie – Fitzpatrick, numele tatălui nostru. Îmi verific telefonul. Niciun mesaj nou.

Crainicul o prezintă apoi pe Anabel Castillo, asistenta medicală la domiciliu, apoi trece la femeia neidentificată descoperită de mine și de Eddie Lafferty pe Șine. În cazul ei, desigur, nu există nicio fotografie oficială. Dar încă o pot vedea cât se poate de clar în minte. I-am văzut imaginea în spatele pleoapelor în fiecare noapte, înainte de a adormi.

Știu că discuția se va muta acum asupra celei de-a patra victime, cea despre care deocamdată nu am aflat nimic. Treptat, mai întâi încet, apoi tot mai repede, ochii mi se încețoșează.

— În dimineața aceasta, zice crainicul, o a patra victimă, un caz posibil legat de cele anterioare, a fost descoperită în Kensington. Victima a fost identificată, susține poliția, însă se așteaptă anunțarea numelui până ce familia va fi înștiințată.

— Te simți bine? mă întreabă colega din vestiar, iar eu încuviințez dând din cap, deși nu e adevărat.

În copilărie, aveam crize. Un doctor mi-a spus odată că erau „atacuri de panică”, dar termenul îmi displace. Episoadele durau minute sau ore, și în acest răstimp aveam senzația că mor și număram fiecare bătaie a inimii, convinsă că va fi ultima. N-am mai avut astfel de crize de ani de zile, din liceu, dar în vestiar îmi amintesc brusc semnele apariției lor. La coada ochilor, vederea se întunecă. Simt că nu mai văd, ca și cum informația pe care ochii mei o primesc nu mai are sens în mintea mea. Încerc să-mi reduc ritmul respirației.

Sergentul Ahearn stă aplecat deasupra mea, roșcovan și impasibil. Lângă el se află tânăra agentă. Are părul blond și e mică și subțire. Îmi toarnă apă pe frunte, picătură cu picătură.

— Mama m-a învățat asta, îi explică agentul începător sergentului Ahearn. Lucrează ca tehnician la serviciul de urgențe, adăugă ea pentru a-și întări spusele.

Mă cuprinde un sentiment profund de rușine. Mă simt de parcă un secret de-al meu ar fi ieșit până la urmă la iveală. Îmi șterg fruntea de apă. Dau să mă ridic prea repede, să râd, să minimalizez cele întâmplate. Dar mă surprind în oglindă și fața îmi e cenușie, întunecată și înspăimântătoare. Simt că amețesc din nou.

În ciuda protestelor mele că n-am nimic, sergentul Ahearn insistă să-mi iau o zi de concediu medical. Ne aflăm la el în birou. Stau așezată pe un scaun în fața lui și încerc să-mi impun să mă simt mai bine.

— Nu se poate să leșini la serviciu! zice el. Du-te acasă și odihnește-te.

Leșin. Un cuvânt stânjenitor, pe care Ahearn pare să se bucure să îl rostească tare. Oare își ascunde cumva un zâmbet? Mi-l închipui relatând episodul în fața celorlalți colegi în timpul apelului de dimineață și mă cutremur.

Mă adun și mă ridic de pe scaun. Dar înainte de a pleca, încerc să-mi limpezesc mintea, îmi fac curaj și-i spun:

— Am auzit că s-a găsit un nou cadavru în cartier.

Mă privește.

— Numai unul? zice el. Ce norocoși am fi!

— Nu despre morți de supradoze vorbesc. Ci de femeia strangulată.

Tace.

— Am văzut la știri, continui eu.

Dă din cap.

— Avem descrierea? îl întreb.

Oftează.

— Care-i treaba, Mickey?

— Nimic special. Mă întrebam dacă o cunosc. Dacă am arestat-o vreodată.

Își ia telefonul. Caută în el. Citește de pe el cu voce tare.

— Christina Walker. Afro-americană, douăzeci de ani, un metru șaizeci și doi, șaizeci și opt de kilograme.

Nu este Kacey a mea.

E Kacey a altcuiva.

— Mulțumesc! îi spun lui Ahearn.

Mă uit pe geamul de la biroul lui la câțiva stejari aproape complet desfrunziți acum, spre final de toamnă. Îmi amintesc că la liceu am învățat că cea mai mare parte a statului Pennsylvania este acoperită de păduri de stejari apalași, ceea ce mi se păruse ciudat, căci *apalași* era un termen pe care îl asociam cu sudul, iar Pennsylvania, cu nordul.

— Mickey, zice Ahearn, și abia în clipa aceea bag de seamă că am rămas încremenită prea mult timp în picioare în fața lui. Ești sigură că n-ai mai vorbit cu Truman în ultima vreme?

Nu-i răspund imediat.

— De ce? îl întreb într-un târziu.

Zâmbește iar, un zâmbet lipsit de bunătate.

— Pentru că i-ai strigat numele în vestiar.

Truman Dawes.

Ies din secție și-i caut numărul în telefon. Rămân un timp cu ochii pe ecran și pe numele lui; îmi amintesc ce des l-am rostit cu voce tare în ultimii zece ani.

Truman Dawes. Cel mai important mentor al meu. Singurul meu prieten timp de mai mulți ani. Truman, omul cu care am lucrat cot la cot cea mai mare parte a ultimului deceniu. Truman, care m-a învățat tot ce știu despre munca de polițist; care m-a învățat că respectului față de comunitate i se răspunde cu respect; care se încrunta atunci când cineva vorbea de rău sau insulta cartierul; care știa să reacționeze rapid cu un cuvânt de consolare sau o glumă atunci când situația o cerea, chiar și în toiul unei arestări – Truman, omul a cărui lipsă o resimt în fiecare zi. Omul de al cărui sfat am acum cea mai mare nevoie.

Adevărul e că l-am evitat.

Încă din copilărie, am căpătat un obicei prost. Mă dau la fund atunci când nu sunt în stare să admit o greșeală, mă eschivez de la orice m-ar putea rușina, fug, în loc să iau în piept situațiile jenante. În această privință, sunt o lașă.

În liceu am avut un profesor favorit – preda istoria –, domnișoara Powell. Nu era bătrână, deși la vremea aceea mie așa mi se părea. Nu era populară printre ceilalți elevi. Nu le câștiga simpatia cu ușurință prin trucuri ieftine, la fel ca alți profesori – în special bărbați albi tineri, care făcuseră sport în liceu și care glumeau cu elevii ca și cum ar fi fost unii de-ai lor. Nu. Domnișoara Powell era altfel. Avea probabil în jur de treizeci și cinci de ani, era afro-americană și mamă a doi copii. Purta numai blugi, avea ochelari și, în general, nu încerca să se facă plăcută, ceea ce însemna că îi atrăgea numai pe elevii mai serioși, cărora li se adresa cu multă gravitate și pentru care (eu numărându-mă printre

aceștia) nutrea ambiții mari. Îmi amintesc că ne dăduse numărul ei de telefon, cel de acasă, și ne spusese că o putem suna oricând aveam nevoie de ajutor. Cu toate că nu am profitat de ofertă decât o singură dată, mi-a plăcut să știu că aveam o asemenea opțiune, că aveam o cale de a lua legătura după orele de curs cu un adult responsabil. Ideea mă liniștea.

Domnișoara Powell fusese angajată pentru a ne preda, timp de doi ani, un curs pentru avansați de istorie a SUA, cu accent pe istoria statului Pennsylvania, însă elevii atenți au învățat de la ea mult mai mult. La orele ei, am deprins elementele de bază ale filozofiei și dezbaterii și am aflat lucruri interesante despre geologie și dendrologie – stejarul fiind unul dintre preferații ei, iar acum, al meu și al lui Thomas –, și am ascultat-o vorbind, în afara ariei curriculare, despre dezechilibrele de putere din țara noastră care au dus la instituționalizarea unor forme de prejudecată –, deși, atunci când aborda asemenea subiecte, domnișoara Powell o făcea cu delicatețe, conștientă fiind de prezența, în fundul clasei, a grupurilor de băieți și fete cu origini poloneze, irlandeze sau italiene, care, dacă se plângeau părinților, îi puteau face viața și munca mai dificile.

Îi eram atât de devotată domnișoarei Powell, încât la un moment dat m-am gândit să-i urmez exemplul și să devin și eu profesoară de istorie la un liceu. Și acum mă gândesc ce turnură ar fi luat viața mea dacă aș fi luat această decizie. Thomas a început să pună întrebări despre cum au ajuns unele lucruri să fie așa cum sunt, iar eu îmi frământ creierii, încercând să-mi amintesc ce am învățat demult de la domnișoara Powell – sau, atunci când nu reușesc să-mi aduc aminte, caut singură răspunsuri pe care i le prezint apoi într-o manieră cât mai atrăgătoare. Așa cum făcea domnișoara Powell.

Ce vreau să spun este că îmi plăcuse atât de mult de domnișoara Powell și de cursurile ei, și o admirasem atât de tare, încât, atunci când am

întâlnit-o într-un supermarket, în urmă cu câțiva ani, am înghețat.

Nu o mai văzusem de foarte mult timp. Ultima oară când discutaserăm, eu îmi trimiteam cererea de admitere la facultăți.

Domnișoara Powell ținea o pungă cu cereale deasupra coșului de cumpărături plin ochi. Încărunțise.

A căscat gura, surprinsă. M-a cercetat din priviri. (Mi-am amintit atunci de o prelegere specială pe care o dedicase revoltelor din Los Angeles și de expresia pe care o avea pe față atunci când ne explicase cauzele.) A ezitat. Și pe urmă am văzut cum ochii i s-au îndreptat spre ecusonul meu, pe care stătea scris *M. Fitzpatrick,* ceea ce i-a confirmat bănuiala.

— Michaela? a întrebat ea pe un ton nesigur. Tu ești?

Timpul s-a oprit în loc.

După o pauză, am răspuns:

— Nu.

Așa cum am spus: am fost o lașă. N-am vrut să mă explic, să-mi susțin deciziile. Nu-mi mai fusese niciodată rușine cu statutul meu de polițist. Dar în momentul acela, din motive greu de înțeles chiar și pentru mine, mi-a fost.

Domnișoara Powell a ezitat câteva clipe, neștiind cum să procedeze în continuare. După care a zis:

— Scuze.

Dar am simțit în tonul ei că-și dăduse seama că o mințisem.

Stând acum în parcare și meditând la acel mic moment nedemn din viața mea, la acea mică slăbiciune de caracter, îmi adun curajul, iau telefonul și formez numărul lui Truman.

Telefonul sună de cinci ori înainte să-mi răspundă.

— Dawes, zice el.

Descopăr, brusc, că nu știu cum să încep.

— Mick? întreabă tot el după o pauză.

— Da.

Am un nod în gât care mă jenează. Nu am mai plâns de ani de zile, și cu certitudine nu de față cu Truman. Deschid gura și scot un chirăit oribil. Îmi dreg glasul. Senzația neplăcută dispare.

— Ce mai faci? întreabă Truman.

— Ești ocupat acum?

— Nu.

— Pot să trec pe la tine?

— Sigur.

Îmi dă noua lui adresă.

Pornesc cu mașina într-acolo.

Iată cum s-au întâmplat lucrurile. Atacul. S-a declanșat din senin și a părut complet nemotivat, doar dacă motivele nu au fost, pur și simplu, uniformele și slujbele noastre. Cu câteva secunde înainte, eu și Truman stătuserăm față în față pe trotuar, lângă mașina noastră de serviciu. Undeva în fundal, în spatele lui Truman, am zărit o siluetă care se apropia. Era un tânăr. Purta o geacă ușoară, cu fermoarul încheiat până sus acoperindu-i parțial fața, și o șapcă de baseball trasă jos peste frunte. Fiind o zi rece de aprilie, ținuta mi s-a părut potrivită și nu mi-a trezit nicio suspiciune. Avea pantaloni de sport și o bâtă de baseball pe care o ținea lejer pe umăr, ca și cum se îndrepta spre casă de la antrenament.

Abia dacă i-am aruncat o privire. Râdeam la o glumă spusă de Truman, iar Truman se amuza și el.

Fără să se balanseze, aproape cu grație, tânărul a rotit bâta metalică în timp ce trecea pe lângă Truman, lovindu-l puternic peste rotulă. Truman s-a prăbușit la pământ. La fel de iute, tânărul l-a călcat apăsat pe genunchiul zdrobit, după care a luat-o la fugă.

Cred că am strigat în urma lui *Hei!* sau *Oprește-te!* sau *Nu mișca!*

Însă senzația care mă copleșise era cea de înmărmurire totală: partenerul meu era căzut și se zvârcolea de durere, iar instinctele m-au trădat în acea clipă așa cum nu o mai făcuseră din perioada când abia îmi începusem cariera în poliție. Uram să-l văd pe Truman în asemenea hal, urlând cuprins de agonie, fără să se poată controla. El, care își păstra întotdeauna calmul.

Am făcut ezitant un pas sau doi – mai întâi în urmărirea atacatorului, apoi înapoi la Truman, pe care nu voiam să-l las singur.

— *Du-te,* Mickey! a scrâșnit din dinți Truman, și până la urmă am sprintat în direcția fugarului.

A cotit după un colț, iar eu l-am urmat.

Imediat după acel colț, m-am trezit față în față cu țeava unui pistol de calibru mic – un pistol de buzunar, un Beretta cu pat de lemn – și a privirii tânărului atacator. De acum, avea fața total acoperită, cu excepția ochilor albaștri.

— Cară-te dracului înapoi! a rostit el încet.

M-am conformat fără să ezit. Am făcut câțiva pași în spate, apoi am cotit înapoi după colț, cu răsuflarea tăiată.

Am privit în dreapta: Truman era în continuare căzut la pământ.

Am scos capul pe după colț cu băgare de seamă: atacatorul se făcuse nevăzut.

Nu am jucat niciun rol în prinderea tânărului. Individul a rămas în libertate o lună, perioadă de mare chin pentru mine. În acest răstimp, Truman a suferit primele două din cele câteva operații prescrise, fiind în concediu medical. Atunci când atacatorul a fost, în cele din urmă, arestat, asta nu s-a datorat vreunei intervenții utile a mea, ci descoperirii unei filmări de la o cameră de supraveghere montată în vitrina unui magazin situat la câteva cvartale distanță, în care fața lui, un infractor cunoscut, cu antecedente penale, apărea clar.

M-am bucurat să aflu că dispărea de pe străzi – și pentru lung timp.

Totuși, arestarea lui nu mi-a adus cine știe ce alinare, căci nu-mi diminuase sentimentul de vinovăție și rușine. Și convingerea că, reacționând cu întârziere și retrăgându-mă la ordinul atacatorului, îmi lăsasem partenerul de izbelițe.

L-am vizitat pe Truman o singură dată, în spital. Mi-am ținut capul aplecat și mi-am exprimat scurt regretele.

Nu am avut tăria să-l privesc în ochi.

Casa în care s-a mutat Truman se află în cartierul Mount Airy. E pentru prima oară când merg acolo. Greșesc de câteva ori drumul, lucru care nu face decât să-mi amplifice starea de neliniște.

Nu-l vizitasem prea des nici la locuința anterioară din East Falls – cu puține excepții, relația mea cu Truman se rezumase la orele de serviciu –, însă măcar știam unde se află: de-a lungul anilor, l-am luat și l-am lăsat acasă de multe ori, și în câteva dăți am fost invitată la petreceri acolo. Cu ocazia absolvirii liceului de către fiicele sale sau la ziua de naștere a soției. Genul ăsta de ocazii. Însă în urmă cu doi ani, el anunțase, cu nonșalanță forțată, că urma să divorțeze de Sheila după mai bine de două decenii de căsnicie și că avea să se mute. Fetele erau la facultate, a susținut el atunci, așa că Sheila și el nu aveau de ce să pretindă că mai aveau ceva în comun. Dacă l-aș fi presat, probabil că l-aș fi făcut să admită că ideea divorțului îi aparținuse ei, nu lui – o anumită tristețe, o lipsă de implicare neobișnuită pentru el m-au convins că așa stăteau lucrurile, precum și anii în care se lumina la față atunci când îmi vorbea despre Sheila –, însă n-am insistat niciodată pe lângă Truman ca să-mi facă mărturisiri cu privire la viața lui personală, iar el mi-a întors favoarea. (Presupun că acesta a și fost unul dintre motivele principale pentru care noi doi ne-am înțeles mereu așa de bine.)

Mount Airy e un cartier necunoscut pentru mine. În copilăria mea, zona de nord-vest a orașului ar fi putut la fel de bine să se afle într-un alt stat. Are și ea problemele ei, inclusiv câteva nuclee de infracționalitate majoră, dar cuprinde între hotarele sale și conace grandioase din piatră, împrejmuite de ziduri masive și lungi și de peluze alcătuite din rulouri de gazon, genul acela de locuințe pentru care Philadelphia era cunoscută pe vremea când numele său era asociat cu Katherine Hepburn, nu cu statisticile polițienești. Ceea ce știu despre partea de nord-vest a orașului provine în cea mai mare parte

din lecțiile de istorie ale domnișoarei Powell: începuturile sale se leagă de o așezare întemeiată de douăzeci de familii de coloniști germani, care au denumit-o, în chip firesc, Germantown.

În cele din urmă, găsesc strada lui Truman. Virez pe ea.

Privită din afară, casa pare fermecătoare: e despărțită de clădirile învecinate de câte o fâșie îngustă de iarbă de o parte și de alta. Fațada pare strâmtă, însă clădirea pare că se adâncește în spate. Peluza mică din față coboară în pantă abruptă spre stradă, pe verandă e un balansoar, iar aleea e poziționată lateral. E suficient de lată pentru două mașini, dar după ce ezit câteva clipe, parchez pe stradă.

Truman deschide ușa în timp ce urc treptele spre verandă. În facultate a participat la curse de cros, iar mai târziu, la maratoane. Tatăl lui, mi-a povestit el, fusese un alergător pe pistă de talie internațională înainte de a emigra din Jamaica în Statele Unite, unde renunțase la pantofii cu cuie pentru un masterat în educație, dar, din nefericire, murise de tânăr. Nu înainte însă de a-i transmite fiului său ceea ce știa despre viteză și rezistență, și ceva din trecutul de sportiv al lui Truman se mai vede și acum în el: e înalt, subțire și vânos. Pășește pe vârfuri, de parcă ar fi mereu gata să țâșnească. Am avut deseori ocazia să-l văd cum fuge după infractori și aproape că mi-a părut rău pentru ei. Truman îi culca la pământ înainte să apuce să facă cinci pași. Acum poartă un bandaj strâns peste piciorul drept, pe deasupra blugilor. Mă întreb dacă va mai putea să alerge vreodată.

Nu mă întâmpină decât cu o înclinare ușoară din cap.

Înăuntru e liniște, pereții sunt zugrăviți într-o nuanță deschisă și curățenia aproape că atinge limitele absurdului. Și casa în care locuise anterior era curată, însă semne ale vieții de familie erau

vizibile acolo – apărători pentru tibie în holul de intrare, bilețele cu notițe mâzgălite, lipite pe un mic panou. Aici, un calorifer vechi, vopsit cu un strat gros de vopsea albă, ocupă spațiul de lângă un perete interior. O lampă luminează un colț al încăperii, altminteri lăsată în semiîntuneric. Casa e umbrită în partea din față de tavanul verandei, iar în lateral nu are ferestre. Ca și cum abia acum ar fi observat întunericul care domnește în cameră, Truman se îndreaptă spre un colț și aprinde o lustră. Peste tot sunt rafturi de cărți încastrate în zid, ceea ce e perfect pentru Truman. Lecturile au fost întotdeauna un subiect important de conversație între noi. Spre deosebire de mine, el crescuse într-o familie funcțională și afectuoasă, însă fusese copil unic, timid, și un defect de vorbire pe care îl depășise la maturitate îl împiedicase să vorbească în public fără a fi luat în râs. Prin urmare, cărțile deveniseră pentru el un prieten de nădejde. Văd și acum o carte deschisă pe măsuța de cafea din living. *Arta războiului.* Sun Tzu. În urmă cu un an, l-aș fi tachinat un pic pe seama unei asemenea cărți, întrebându-l dacă plănuiește să pornească vreun război. Acum, tăcerea dintre noi este grea, tangibilă.

— Cum te mai simți? îl întreb.

— Destul de bine, îmi răspunde.

Nu schițează niciun gest că ar vrea să se așeze, și nici pe mine nu mă invită să iau loc.

Port și acum uniforma cu care m-am îmbrăcat mai devreme în vestiar și în clipa asta regret că mi-am lăsat cureaua din dotare în mașină. În lipsa ei, mâinile mele nu știu ce să facă. Mă scarpin pe frunte.

— Ce-ți mai face piciorul? întreb eu.

— E OK.

Se uită în jos la el. Îl îndreaptă.

Fac un gest vag în jur.

— Îmi place, zic.

— Mersi!

— Și ce-ai mai făcut?

— Una-alta. Am o grădină în spate. Citesc. Lucrez la Co-op.

Nu știu ce înseamnă asta. Nu-i cer lămuriri.

— E un magazin cooperatist, zice Truman.

Mi-a citit gândurile. Unul din lucrurile pe seama cărora obișnuia să facă haz era reticența mea de a-mi recunoaște lacunele în cunoștințele generale.

— Fetele sunt bine? îl întreb.

Un mic portret de familie, o poză făcută pe vremea când fetele erau mici, stă pe o măsuță de lângă canapea.

Observ că în fotografie apare și fosta lui soție, Sheila. Mă deranjează asta. Pare ceva lipsit de demnitate.

Poate că Truman se simte singur. Poate că îi duce dorul. Nu-mi place să mă gândesc la asta.

— Da, sunt, răspunde Truman, iar eu nu știu ce aș putea să mai adaug. Ceai? zice el într-un final.

Îl urmez în bucătărie: e mai nouă decât restul casei, a fost refăcută. Poate că a lucrat singur, îmi spun. Truman a fost dintotdeauna îndemânatic. Se apucă în mod regulat să învețe lucruri noi. Cu puțin înainte de a fi rănit, cumpărase și reparase un vechi aparat de fotografiat Nikon.

Stau în picioare în spatele lui și-l urmăresc cum ia un pachețel gol de ceai dintr-o cutie și scoate frunze de ceai din el.

Îmi e mai ușor să gândesc când nu mă privește direct.

Îmi dreg glasul.

— Care-i treaba, Mickey? mă întreabă Truman fără să se întoarcă spre mine.

— Îți datorez scuze, zic eu.

Cuvintele răsună prea tare în încăpere. Prea formal. Mi se întâmplă des să judec greșit în astfel de cazuri.

Truman se oprește o clipă din ceea ce face, apoi continuă să toarne apa fiartă într-un ceainic.

— Pentru ce să-ți ceri scuze? mă întreabă.

— Ar fi trebuit să-l prind, îi răspund. Ar fi trebuit să reacționez mai rapid, mă înfior eu.

Truman clatină din cap.

— Nu, Mickey, spune el.

— Nu?

— Scuza e greșită, zice el.

Se răsucește cu fața spre mine. Abia dacă-i suport privirea.

Aștept.

— Tipul a scăpat, spune Truman. Se întâmplă. Mi s-a întâmplat și mie de nenumărate ori.

Se uită la mine, apoi spre infuzia de ceai.

— Ar fi trebuit să vii mai devreme, zice. Asta e scuza corectă.

— Dar te-am lăsat de izbelițe, protestez eu.

— Și mă bucur că ai făcut-o! Ce rost ar fi avut să te lași împușcată? Eu am supraviețuit.

Rămân tăcută preț de o clipă.

— Ar fi trebuit să vin mai devreme, spun. Îmi pare foarte rău!

Truman dă aprobator din cap. Aerul se schimbă în încăpere. Truman toarnă ceaiul.

— Ai de gând să te întorci la serviciu? îl întreb.

Sună aproape disperat.

Truman are cincizeci și doi de ani. Pare cam de patruzeci. Are un comportament netulburat, calm, care i-a cristalizat cumva tinerețea, i-a conservat-o. Nu i-am aflat vârsta decât în urmă cu doi ani, când câțiva colegi polițiști i-au organizat o petrecere la aniversarea a cincizeci de ani. Are vârsta necesară și ar putea să se retragă acum, dacă ar vrea, cu pensia întreagă.

Se mulțumește să ridice din umeri.

— Poate că da, zice. Poate că nu. Trebuie să mă mai gândesc. Lumea a devenit un loc ciudat.

Se întoarce, în sfârșit, spre mine și mă privește drept în ochi.

— Știu că n-ai venit doar pentru a-ți cere scuze, spune el.

Nu protestez. Mă uit în jos.

— De ce altceva ai venit? mă întreabă.

Când termin de vorbit, Truman iese din casă pe ușa de la bucătărie. Se uită la grădina adormită acum, în prag de iarnă.

— De când nu se mai știe nimic despre ea? întreabă el.

— De o lună, așa mi-a zis Paula Mulroney. Deși nu știu dacă mai posedă simțul timpului.

— OK, zice Truman.

Are o privire pe care i-am mai văzut-o, cea de dinainte de a acționa, de a țâșni în urmărirea unui infractor. O privire piezișă.

— Altceva ce ai mai aflat? zice.

— Că ultima oară a intrat pe Facebook pe 2 octombrie. Și că are probabil un iubit pe nume Dock. D-O-C-K. Am văzut pe cineva cu numele ăsta pe pagina ei de Facebook.

Truman pare sceptic.

— Dock, repetă el.

— Da, știu. Cunoști pe cineva cu numele ăsta în Kensington?

Cade câteva clipe pe gânduri. Clatină din cap.

— Dar de Connor Famisall ai auzit? îl întreb. Cred că ăsta e numele lui adevărat.

— Cum se scrie? zice Truman.

Și simt o nuanță de amuzament în vocea lui, un zâmbet.

Fără niciun chef, rostesc numele pe litere. Urăsc să nu mă prind la bancuri. O rămășiță din copilărie.

— Mick, zice Truman. De unde ai aflat toate astea, de pe Facebook?

Dau din cap în semn de încuviințare.

Truman izbucnește în râs.

— Familia e tot ce contează[4], Mickey, zice el. Familia și nimic altceva.

Felul în care rostește asta, zâmbetul lui cald, ochii blânzi, slăbesc strânsoarea din pieptul meu. E ca și cum mânerul unei uși s-ar răsuci chiar acolo, pe loc. Și mă trezesc că râd și eu.

— OK, Truman, OK, am priceput, ești mai deștept decât mine.

Devine serios.

— I-ai raportat dispariția? mă întreabă.

— Nu.

— De ce?

Ezit. Adevărul este că mi-e jenă. Nu vreau ca lumea să afle despre sora mea.

— O să se uite la cazierul ei și o s-o treacă ultima pe lista de priorități, îi răspund.

— Raporteaz-o, Mickey. Vrei să vorbesc cu Mike DiPaolo?

DiPaolo este un prieten de-ai lui, detectiv la Divizia de Est, cu care a crescut în Juanita. Spre deosebire de mine, Truman are prieteni în poliție, aliați. El m-a sfătuit întotdeauna să-mi fac relații și mi-a arătat cum să obțin ceea ce vreau.

Clatin din cap.

— Atunci vorbește cu Ahearn, zice el.

Mă încrunt. Mă irită ideea de a discuta cu sergentul Ahearn despre viața mea personală. Mai ales după episodul de mai devreme. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-l fac să creadă, în chip eronat, că am o cădere nervoasă.

— Truman, dacă eu nu o găsesc, atunci cine?

Este adevărat: agenții care patrulează pe străzi sunt ochii și urechile poliției. Mai mult decât detectivii și în mod cert mai mult decât sergenții sau caporalii sau locotenenții. Pe străzile din Kensington, pe ei îi abordează familiile când cer să le fie căutați copiii dispăruți. Pe noi ne roagă copiii să le găsim mamele dispărute.

Truman ridică din umeri,

— Da, Mick, știu. Dar vorbește cu el totuși. N-are ce să strice.

— Bine, îi răspund.

Poate că mint. Sau poate nu. Nu sunt sigură.

— Minți, zice Truman.

Zâmbesc.

Se uită în jos.

— Am pe cineva care ar putea să știe de individul ăsta, Dock, zice el.

— Cine? întreb eu.

— Nu contează. O să verific. Oricum, ar fi un punct de plecare pentru noi.

— Noi?

— Deocamdată am suficient timp de pierdut, îmi răspunde uitându-se în jos la bandajul de peste genunchi.

Știu însă că mai are un motiv.

La fel ca și mie, și lui îi plac cazurile incitante.

Încerc să urmez sfatul lui Truman. Chiar încerc.

Lui Ahearn nu-i place să fie deranjat înainte de apel, însă a doua zi ajung devreme la secție și ciocănesc ușor în tocul ușii lui.

Își ridică privirea și pare iritat la început. Apoi expresia de pe față i se schimbă la vederea mea. Ba chiar zâmbește.

— Agent Fitzpatrick, zice el. Cum te mai simți?

— Grozav! îi răspund. Mult mai bine. Nu știu ce s-a întâmplat ieri. Cred că eram deshidratată.

— Dar ce-ai făcut acum două nopți, ai petrecut?

— Mda, cam așa ceva, îi răspund.

Îmi vine să adaug *Cu puștiul meu de patru ani.* Dar nu m-ar mira să aflu că sergentul Ahearn a uitat cu totul că am un fiu.

— M-ai speriat, spune el. Ți s-a mai întâmplat vreodată așa ceva?

— Nu, îi răspund cu o mică minciună.

— OK.

Își mută privirea în jos, spre dosarele pe care le are în față. Apoi își ridică din nou ochii.

Altceva?

— Dacă se poate, aș vrea să vă mai spun ceva.

— Dar repede, zice el. Apelul e peste cinci minute. Mai am de rezolvat rapid niște chestii.

— Da, mulțumesc! Ăăă…

Dintr-odată, am senzația că mi-am mușcat limba. Nu am știut niciodată cum să rezum povestea lui Kacey – și cu atât mai puțin să o fac iute.

— Știți ceva? Mai bine vă trimit un mail.

Sergentul Ahearn mă privește impasibil.

— Cum vrei, zice el.

Ușurat.

Ies din biroul lui și știu că nu-i voi trimite niciun mail.

Sunt agitată toată dimineața. Creierul îmi transmite încontinuu semnale către corp: *Ceva e în neregulă. Ceva e în neregulă. Ceva e în neregulă.* În subconștient, mă aștept din clipă în clipă ca de la

dispecerat să vină vestea găsirii unui alt cadavru. Și mă aștept pe jumătate să fie al lui Kacey. În fapt, mi-e greu să nu mi-o imaginez pe Kacey moartă atunci când mă gândesc la ea, doar am văzut-o de atâtea ori mai mult moartă decât vie.

Tresar de fiecare dată când stația radio scoate un pârâit. Dau volumul mai încet.

Vestea bună: astăzi e foarte frig, ceea ce înseamnă că activitatea pe străzi e diminuată. Opresc mașina ca să beau o cafea la magazinul din colț al lui Alonzo. Răsfoiesc *Inquirer* și pierd vremea, dar nici urmă de Kacey sau Paula.

Dintr-un motiv sau altul, Alonzo n-a dat azi drumul la muzică și pentru o clipă mă las alinată de interiorul calm: zumzetul luminii fluorescente, bâzâitul frigiderului, miorlăitul motanului Romero.

E atât de liniște, încât tresar la auzul soneriei mobilului.

Verific apelantul înainte de a răspunde. E Truman.

— Ești la muncă? mă întreabă.

— Da.

— Ascultă. Sunt la K și A cu cineva care zice că-l știe pe Dock.

Îi răspund că voi ajunge în zece minute și mă rog să nu primesc niciun apel de la dispecerat.

Ajung la intersecția Kensington cu Allegheny și îl găsesc pe Truman bând o cafea pe trotuar, cu un aer foarte nepăsător. Rămân să-l privesc o clipă. Femeile care trec pe lângă el se opresc ca să-i vorbească – îi fac, fără îndoială, oferte. Truman e un bărbat chipeș și lumea îl tachinează deseori pentru faptul că femeile îl plac – un subiect pe care el îl evită mereu cu asiduitate numai că înfățișarea lui nu m-a interesat niciodată. L-am privit întotdeauna drept mentorul meu respectat și nimic mai mult. Și am avut mereu grijă să nu dau apă la moară bârfelor că între mine și el ar exista și alte relații decât cele profesionale. Totuși, atunci când un bărbat și o femeie fac echipă, e imposibil să nu se răspândească

zvonuri puerile despre ei, și regret să o spun că așa au stat lucrurile și cu noi, în ciuda faptului că Truman a fost căsătorit ani de zile. Mi s-a întâmplat cel puțin o dată să aud fără să vreau o glumă făcută pe seama noastră. Totuși, cred că în mare măsură profesionalismul de care am dat amândoi dovadă a pus capăt oricăror bănuieli despre ceea ce aș numi „activități extracurriculare”.

Ies din mașină și mă apropii de el. Ridică o mână în chip de salut. Apoi, pe tăcute, arată cu capul spre o ușă aflată la câteva clădiri mai încolo, iar eu îl urmez.

Magazinul nu are firmă. E un fel de prăvălie cu de toate: în vitrină are etalate fel de fel de lucruri, de la ustensile de bucătărie, la păpuși și role de tapet. În fața acestor obiecte e amplasat, strâmb, un carton prăfuit. *Stocuri,* așa stă scris pe el, ca și cum asta ar fi o explicație suficientă. Probabil că am trecut de o mie de ori prin fața magazinului și totuși nu l-am remarcat niciodată.

Înăuntru e cald. Bocănesc pe preșul ponosit, ca să scutur umezeala acumulată pe bocanci. Rafturile sunt atât de pline de mărfuri, încât culoarele abia dacă mai sunt vizibile. În spatele casei de marcat, un bărbat bătrân cu căciulă pe cap citește o carte. Nu-și ridică ochii.

— Ea e, spune Truman.

Bătrânul lasă încet cartea din mână. Are ochi umezi și îmbătrâniți. Mâinile îi tremură ușor. Nu zice nimic.

— Sora lui Kacey, adaugă Truman. Mickey.

Bătrânul mă măsoară din priviri și după câteva secunde observ că se holbează de fapt la uniforma mea.

— Nu discut cu poliția, zice el într-un târziu.

S-ar putea să aibă vreo nouăzeci de ani. În vocea lui discern o urmă de accent, poate jamaican. Tatăl lui Truman se născuse în Jamaica. Mijesc ochii spre Truman.

— Zău așa, domnule Wright! spune el pe un ton lingușitor. Doar știi că și eu sunt polițist.

Domnul Wright își mută privirea spre el.

— Dar cu tine e altceva, răspunde el într-un final.

— Domnul Wright îl cunoaște pe tipul ăla, Dock, îmi explică Truman. Știe pe toată lumea din cartier. Apoi mai tare, către domnul Wright: Nu-i așa, domnule Wright?

Bătrânul nu pare foarte convins.

Mă îndrept către el și se ridică, luând o poziție defensivă. Îmi displace profund disconfortul pe care îl afișează unii oameni atunci când au de-a face cu poliția.

— Domnule Wright, mă adresez eu bătrânului, îmi pare rău că nu am apucat să mă schimb de uniformă înainte de a veni aici. Vă cer o favoare personală care n-are nimic de-a face cu munca mea. Știți unde pot să dau de această persoană? De Dock?

Domnul Wright cade câteva clipe pe gânduri.

— Vă rog! insist eu. Orice informație mi-ar putea fi de ajutor.

— Nu vrei să-l cunoști, răspunde domnul Wright într-un final. Nu e un om bun.

Mă străbate un fior. Nu-mi place ce aud, dar nici nu mă miră. Kacey nu a obișnuit niciodată să iasă cu băieți de cor.

Stația mea scoate brusc un pârâit și domnul Wright se încordează. O închid complet și mă rog în gând să nu fi fost un apel de urgență.

— Domnule Wright, continui eu, îmi caut sora. Și cea mai recentă informație pe care o am e că ieșea cu individul ăsta. Așa că, din păcate, nu am încotro, trebuie să dau de el.

— Bine, zice el.

Se uită în dreapta și în stânga, ca și cum ar vrea să se asigure că nimeni nu trage cu urechea. Pe urmă se apleacă în față.

— Întoarce-te pe la două și jumătate. De obicei vine în spate pe la ora aia. Ca să se încălzească.

— În spate? întreb eu.

Dar Truman îi mulțumește domnului Wright și mă trage deja spre ușă.

— Și nu veni în uniformă! strigă domnul Wright în urma noastră.

Truman mă conduce la mașină.

— Cine Dumnezeu… dau să întreb, însă îmi face semn să tac până ce intrăm în mașină.

— Ia-o din loc, îmi zice, și eu pornesc motorul. E vărul tatei, îmi explică el după o secundă.

Îi arunc o privire sceptică.

— Serios?

— Mda.

— Și zici că bunul și bătrânul domn Wright e vărul tatălui tău?

Truman râde.

— Relațiile dintre noi sunt formale.

— N-am știut că ai un văr care ține o prăvălie pe Ave.

Truman ridică din umeri. Mesajul pe care mi-l transmite cu acest gest e cât se poate de clar: *Multe nu știi tu despre mine.*

Continui să conduc. Începe să ningă și pun ștergătoarele în funcțiune.

— Ce e în spatele magazinului? întreb într-un final, și Truman expiră.

— Rămâne între noi? zice.

— Rămâne între noi.

— Acolo îi lasă domnul Wright pe oameni să se drogheze.

Dau din cap. Știu de existența unor astfel de locuri în Kensington. Pe cele mai multe le cunosc. Cel mai probabil nu am aflat și de acesta fiindcă Truman l-a ferit de mine.

— E un om bun, continuă el. Chiar este, nu glumesc. Și-a pierdut doi fii din cauza drogurilor. Acum ține sub tejghea Narcan și ace curate. A instalat o cameră de supraveghere ca să vadă tot ce se petrece în spate. Când este cazul, șontâcăie într-acolo și îi salvează pe cei aflați în pericol. O face gratis. Nu-l plătește nimeni.

E un loc sigur de injectare improvizat. Deocamdată, astfel de locuri nu au fost legalizate în Philly, deși se pare că vor fi în curând. Mă întreb

dacă sora mea a fost vreodată în prăvălia domnului Wright.

Un apel cu pârâituri răzbate din stație: doi agenți de patrulare sunt chemați pentru un caz simplu de violență domestică.

Răspund apelului.

— Vrei să mă însoțești? îl întreb după ce termin să răspund, însă Truman clatină din cap.

— Sunt în concediu de invaliditate, zice. Sau ai uitat? Este o chestie oficială, deci nu trebuie să fiu văzut prin cartier.

— Ce ai de gând să faci acum?

Arată spre o clădire aflată în față.

— Lasă-mă acolo, la bibliotecă. Am mașina parcată în apropiere. Să mă suni, da? Ca să-mi spui ce-ai mai aflat.

Tac câteva secunde.

— Nu vrei să vii cu mine la domnul Wright? îl întreb.

Presupun că, într-un fel, m-am bazat pe faptul că mă va însoți.

Clatină din cap.

— Mai bine nu.

Observă probabil privirea mea decepționată, așa că adaugă:

— Mickey, e posibil ca la un moment dat să ai nevoie de intervenția mea. Și n-ai vrea ca individul să mă recunoască.

Are dreptate. Dau din cap și-l las la bibliotecă, așa cum mi-a cerut.

Îl privesc cum se îndepărtează. Și mă gândesc la toate acele lucruri care mi-au lipsit în absența lui: râsul generos, grav și contagios, terminat uneori într-un sâsâit; încrederea pe care o emana atunci când răspundea apelurilor de la dispecerat, care îmi insufla și mie putere; dragostea față de copii, mândria cu care vorbea despre fetele lui, sfaturile pe care mi le dădea în probleme parentale; grija pe care i-o purta lui Thomas, căruia îi cumpăra din când în când cadouri bine alese, în principal cărți; discreția și modul cum își apăra intimitatea, ca și respectul

față de viața mea personală; și gusturile lui rafinate – cam snoabe, îl tachinam eu – în materie de mâncare și băutură, lucrurile bizare pe care le cumpăra de la magazinele cu hrană sănătoasă, ceai kombucha, chefir, arame, semințe de goji, ca și felul blând în care lua în râs obiceiurile mele alimentare proaste, încăpățânarea mea; modul în care îmi spunea că sunt „dificilă" sau „ciudată" – două etichete pe care nu le-aș accepta cu dragă inimă de la nimeni altcineva. Simțeam însă că el îmi aprecia aceste calități; simțeam că mă înțelege la fel de bine cum nu mă mai simțisem înțeleasă, dacă e să fiu sinceră, din copilărie, când Kacey și cu mine eram aliate.

Încă nu m-am obișnuit să-l văd pe Truman fără uniformă. În mersul său ezitant, în felul cum privește în stânga și în dreapta pe Ave, văd deodată copilul timid pe care mi l-a descris cândva, când mi-a povestit despre trecutul său. Până la douăzeci de ani nu am vorbit, mi-a spus el odată.

Iar eu i-am răspuns: Nici eu.

Când ajung la casa de unde s-a raportat actul de violență domestică, îl găsesc acolo pe celălalt agent, Gloria Peters. Conflictul pare să se fi aplanat pentru moment. O las pe Gloria să discute afară cu reclamanta, în timp ce intru în bucătărie ca să vorbesc cu atacatorul, un bărbat alb de treizeci și ceva de ani, care pare beat. Individul se uită încruntat la mine.

— Sunteți amabil să-mi explicați ce s-a petrecut, domnule? îl întreb.

Sunt întotdeauna foarte politicoasă cu oamenii pe care îi chestionez, chiar și cu cei mai răi dintre ei. Truman e cel care m-a învățat să mă comport așa, și am văzut că dă rezultate.

Numai că acum îmi e de ajuns să mă uit la el, la zâmbetul afectat ce se lățește pe fața lui, ca să-mi dau seama că acest domn e genul recalcitrant.

— Nț, zice el.

E dezbrăcat până la brâu. Își ține brațele încrucișate peste talie. Și el e dependent, probabil, de vreo substanță, însă în starea de beție în care se află, mi-e dificil să mă lămuresc ce cocteil preferă.

— Înțeleg că nu doriți să dați declarație? insist eu, dar el se mulțumește să râdă pe un ton grav.

Cunoaște sistemul. Știe că nu trebuie să vorbească.

Încearcă să-și așeze mâna pe blatul de bucătărie, udă ca urmare a vreunui incident anterior, și mâna îi alunecă, dezechilibrându-l. Se clatină ușor, apoi își revine.

Oare cuplul are copii? mă întreb în sinea mea. Trag cu urechea. De sus răzbate un mic zgomot de pași.

— Aveți copii, domnule? îl întreb, însă nu îmi răspunde.

După atâția ani de experiență ca polițist, nu mă mai sperie mulți oameni. Individul ăsta are însă ceva în el care nu-mi place. Evit contactul vizual cu el, așa cum aș proceda și cu un câine agresiv. Nu vreau să-l fac să se simtă încolțit. Mă uit la sertarele

din bucătărie și mă întreb care din ele conțin cuțite ce ar putea fi folosite ca arme. Totuși tipul e suficient de beat pentru ca, în cazul în care s-ar repezi la mine, să pot să mă feresc și poate chiar să-l dobor la pământ.

Dintr-odată, fața lui mi se pare cunoscută. Mijesc ochii la el și-mi scormonesc mintea.

— Vă cunosc de undeva? îl întreb.

— Nu știu, zice el. Tu să-mi spui.

Ce răspuns ciudat!

Poate că am impresia asta fiindcă patrulez de atâta timp cartierul și, oricum, mi s-a mai întâmplat. Majoritatea fețelor pe care le întâlnesc în patrulare mi se par familiare.

Gloria Peters revine în casă și clatină subtil din cap spre mine. Reclamanta s-a răzgândit și nu mai dorește să-i fie arestat soțul.

— Rămâi pe loc! îi ordon individului.

Am cercetat deja casa; nu are ușă în spate, deci dacă va încerca să fugă, va trebui să treacă pe lângă noi. Mergem amândouă în living și discutăm între noi cu voce joasă.

— Are semne pe față? întreb eu, iar Gloria îmi răspunde că așa i s-a părut.

— E roșie, dar e prea devreme ca să ne dăm seama, adaugă ea. Cred însă că mâine vom vedea niște vânătăi urâte.

— Am putea să-l reținem chiar și așa, zic eu.

Fără dovezi fizice și fără o declarație din partea victimei, altceva nu putem face.

După un timp, un copil coboară pe vârfuri scările și, la vederea noastră, o zbughește înapoi. Nu e cu mult mai mare decât Thomas. Pentru mine și Gloria e de ajuns: îl vom reține pe tip. Mă ofer să o fac eu; astfel, agentul Peters va putea să rămână în urmă ca să se ocupe de copil sau copii și să cheme eventual pe cineva de la serviciile de asistență socială care să cerceteze cazul.

În timp ce îl conduc pe soț la mașină, nu-și mută o clipă privirea. Mă fixează cu ochi goi care îmi dau fiori.

Rămâne tăcut tot drumul până la secție. Sunt obișnuită cu astfel de comportament: de obicei, numai cei care au pentru întâia oară de-a face cu poliția vorbesc, fac scandal, plâng ori se vaită că s-a comis o nedreptate. Veteranii sistemului juridic penal sunt suficient de hârâiți în rele ca să știe că e în interesul lor să tacă. Cu individul ăsta e totuși ceva diferit: am senzația că mă urmărește, că îmi sfredelește ceafa cu ochii.

Fără să vreau, îi arunc o privire – una singură – în oglinda retrovizoare, în încercarea de a-mi da seama de unde îl cunosc. Și văd că-mi zâmbește. Pielea mi se face de găină pe brațe și pe gât.

Sunt nevoită să aștept cu el într-o celulă până i se procesează datele. Mă uit pe telefon și nu-i adresez niciun cuvânt. Nu-și ia deloc ochii de pe mine.

Într-un târziu, în clipa când e condus afară din celulă, zice:

— Știi ceva, eu cred că te cunosc.

— Serios?

— Da, îmi răspunde. Așa cred.

Polițistul care îl escortează se uită întrebător la mine; vrea să știe dacă e cazul să îl îmbrâncească pe coridor, departe de mine.

— Dă-mi un indiciu, zic eu.

Încerc s-o spun pe un ton sardonic, însă mi-e teamă că nu-mi iese.

Individul zâmbește din nou. Îl cheamă Robert Mulvey Jr. Mai devreme, a refuzat să-și dea un act de identitate. Agentul Peters l-a aflat de la soția lui.

Rămâne tăcut ceva vreme.

Și pe urmă zice:

— N-am chef.

Înainte să apuce să adauge ceva, agentul care îl escortează îl trage violent de cot, îndepărtându-l de mine.

Un bun polițist nu se lasă niciodată dominat de sentimente. Trebuie să fie la fel de imparțial ca un judecător și la fel de discret ca un preot. Sunt, prin urmare, dezamăgită să descopăr că mi-e greu să scap de senzația de disconfort creată de întâlnirea cu Robert Mulvey Jr. Tot restul turei îi revăd în minte fața, ochii foarte spălăciți și zâmbetul, o tură care se dovedește a fi mai agitată decât am preconizat văzând prognoza meteo.

În mod normal, când e atât de frig, oamenii stau în case.

După ce îl conduc pe Mulvey la secție, răspund unui apel la un accident cu fugă de la locul faptei în Spring Garden, iar acolo dau de un biciclist rănit întins la pământ, cu o mică mulțime adunată în jur.

Ziua se scurge cam la fel. Cu o oră înainte de momentul când trebuie să revin în prăvălia domnului Wright, încetinesc deliberat ritmul răspunsurilor la apelurile dispeceratului.

La 14:15, parchez mașina pe o stradă de lângă localul lui Alonzo, la câteva cvartale distanță de magazinul domnului Wright.

„Nu veni în uniformă”, asta a fost singura recomandare a domnului Wright. Ușor de zis, greu de făcut. N-am cum să merg la secție și să mă schimb în haine civile în mijlocul turei.

Așa că mă hotărăsc să cumpăr ceva de îmbrăcat de la prăvălia cu mărfuri ieftine din imediata apropiere.

Înainte de a coborî din mașină, mă gândesc ce ar trebui să fac cu stația radio și arma din dotare. Dacă le iau cu mine, ce rost mai are să-mi schimb hainele? Dacă las stația în mașină, risc să ratez ceva important, un apel prioritar, și aș putea da de necazuri serioase. În toți anii de când lucrez ca polițist, nu m-am despărțit niciodată de stație în timpul patrulării.

În cele din urmă, hotărăsc să o las în mașină. Fără niciun motiv logic, o vâr în portbagaj. Pare să fie mai în siguranță acolo decât la vedere.

Cercetez rafturile din prăvălie, în căutare de ceva de cumpărat. De-a lungul unui culoar, alături de treninguri bărbătești negre, stau atârnate tricouri negre de dimensiuni uriașe. O să înot în hainele astea, dar n-am încotro și le cumpăr, apoi mă îndrept spre cafeneaua lui Alonzo, intru și-l rog să mă lase să folosesc toaleta.

— Nicio problemă, zice el, așa cum o face întotdeauna.

Când ies din toaletă îmbrăcată în hainele mele ieftine și cu uniforma îndesată în punga în care le-am primit, se uită de două ori la mine.

— Alonzo, îi spun, îmi cer scuze că te deranjez, dar aș vrea să-ți cer o favoare. Pot să las pentru scurt timp punga aici?

— Nicio problemă, repetă el.

Ezit, apoi las o bancnotă de zece dolari pe tejghea.

Dă să mi-o împingă înapoi, dar nu o iau.

— O mică atenție, adaug.

Sunt minus opt grade Celsius afară. Oriunde în altă parte aș arăta caraghios, alergând așa cele câteva cvartale până la prăvălia domnului Wright îmbrăcată doar cu tricoul. Aici însă, nimeni nu îmi acordă atenție.

La 14:40 ajung la magazinul domnului Wright, deschid ușa și intru, recunoscătoare pentru căldura dinăuntru. Sună un clopoțel. Locul pare pustiu.

Rămân acolo singură și tăcută o vreme, până ce aud cum ușa din spate se închide silențios.

Domnul Wright își face, în fine, apariția de pe un culoar, strecurându-se pe după un morman de cercuri hula-hoop.

Mă privește fără să spună nimic și, preț de o clipă, mă întreb dacă mă mai recunoaște, dacă-și aduce aminte de întâlnirea noastră de azi-dimineață.

Se apropie încet de locul său din spatele casei de marcat și se așază cu greu pe taburetul înalt.

Într-un târziu, îmi spune:

— N-a ajuns încă.

— Cine, Dock? îl întreb.

— Dar despre cine *crezi* că vorbesc? zice el.

— În regulă, îi răspund.

Nu am idee ce ar trebui să fac în continuare.

Mă uit la ceas. E 14:50. Îmi spun că îmi risc slujba aici, în haine civile și fără stația radio la mine. Mă gândesc că aș putea, eventual, să dau vina pe o defecțiune.

— Pot să vă întreb ceva? îi spun domnului Wright.

— Poți să mă întrebi orice îți trece prin cap. Dar s-ar putea să nu-ți răspund.

Totuși, pentru întâia oară, discern un licăr în ochii lui.

— Persoana în discuție vine aici în fiecare zi? Cât de sigur sunteți că…

Ușa se deschide, iar domnul Wright ridică din sprâncene și-și înclină bărbia, foarte subtil, în direcția bărbatului care intră în încăpere.

Mă răsucesc către el.

E cam de înălțimea mea. Poartă o geacă de un portocaliu aprins, închisă strâns cu fermoarul peste corp, și blugi. Și-a lăsat părul să crească, e lung până la gât acum și atât de murdar, încât e greu să-ți dai seama de culoarea lui naturală. Castaniu deschis, cel mai probabil. E un bărbat foarte chipeș. Heroina are efecte negative multiple asupra corpului, dar îl și modelează, reduce greutatea și face ca, în absența cărnii, trăsăturile să iasă mai tare în evidență. Ochi strălucitori, ochi umezi, și o roșeață care dă culoare feței.

Bărbatul nu zice nimic, se mulțumește să mă privească pieziș în timp ce se îndreaptă către tejgheaua la care stă așezat domnul Wright.

Pe urmă se întoarce spre mine.

— Cred că erai la rând, zice el.

Nu mă cunoaște și vrea să mă vadă plecată înainte de a face treburile pentru care a venit.

Aștept să văd dacă domnul Wright o să ne prezinte, însă bătrânul nu se bagă.

— Nu, nu eram la rând, îi răspund. Cumva te cheamă Dock?

— Nu, zice el.

— Nu? repet eu.

De obicei mă descurc mai bine decât atât.

— Nț!

Bărbatul se holbează la mine. Își încrucișează brațele peste talie. Bate de câteva ori cu piciorul în podea, ca să-mi semnaleze că se grăbește.

— OK, replic eu, dar să știi că semeni bine cu cineva pe care l-am văzut într-o fotografie.

Se foiește de pe un picior pe celălalt.

— Ce fotografie? întreabă.

Din când în când, aruncă o privire furișă către domnul Wright. În clipa asta, m-am interpus între el și cheia care îi asigură o doză. De care îmi e limpede că are mare nevoie. Își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

Încerc o altă tactică.

— Ascultă, îi spun. O caut pe Kacey Fitzpatrick.

Dock se oprește din bâțâit și-și așază mâinile pe tejghea.

— Ohhh! murmură el. Oh. Ești sora ei?

Într-o străfulgerare, revăd în minte dățile când, în tinerețea noastră, am scos-o pe Kacey din case unde nu ar fi trebuit să se afle. Revăd toți bărbații care s-au holbat la mine în timp ce îmi puneau această întrebare. Nu știu dacă decizia pe care am luat-o, aceea de a încerca să o ajut pe sora mea de fiecare dată, a fost cea corectă.

— Da, îi răspund.

Nu are niciun rost să neg. În ciuda altor diferențe fizice, eu și Kacey avem aceleași trăsături. Când eram mici, oamenii comentau frecvent pe seama asta.

— Mickey? zice Dock.

— Mda.

Domnul Wright își ține capul plecat.

— Pomenea mereu de tine, zice el, iar eu îngheț o clipă.

Cuvântul *pomenea* îmi evocă o persoană moartă.

— Știi unde e? îl întreb abrupt.

Clatină din cap.

— Nu. M-a părăsit în urmă cu vreo două luni. Nu mai știu nimic de ea de atunci.

— Deci voi doi…

Mă privește de parcă aș fi o idioată.

— Voi doi erați împreună? termin eu fraza.

— Da, răspunde el. Și pe urmă adaugă: Am niște treburi aici. Dar dacă afli ceva de ea, te rog să-mi dai de știre.

— Îmi dai numărul de telefon? îl întreb.

— Sigur că da.

Mi-l dictează.

Ca să fiu sigură că nu mă minte, îl sun imediat. Din buzunarul lui se aude sunetul de apel al mobilului: e o melodie pe care o recunosc vag, populară în copilăria mea. Nu i-am știut niciodată titlul, și nu îl știu nici acum.

— OK, îi spun. Mulțumesc!

Pornesc spre ușă, dar Dock mă oprește:

— Hei. Ești polițistă, nu-i așa?

Șovăi.

— Ba da, îi răspund.

Nu zice nimic. Domnul Wright tace și el.

— Altceva? îl întreb.

— Nu, nimic.

Își ține ochii fixați asupra mea până ce ies din prăvălie.

— Deci, zice Truman la celălalt capăt al conexiunii.

— Deci, repet eu.

Pe jumătate merg și pe jumătate alerg în direcția localului lui Alonzo. Am răsuflarea tăiată. Clănțănesc din dinți de frig. Îmi țin brațul stâng înfășurat strâns în jurul taliei. Vreau să-mi recuperez cât mai rapid stația radio și pistolul. Le simt ca pe niște copii pe care i-am abandonat, la fel cum m-am simțit și față de Thomas atunci când m-am întors la muncă după nașterea lui. Mi-aș dori ca acum să pot sprinta.

— Ce s-a întâmplat? zice el.

Îi povestesc.

— Ce impresie ți-a făcut tipul?

— Cred că e nesincer, îi răspund după câteva clipe de gândire. Și nedemn de încredere.

Truman tace.

— La ce te gândești? îl întreb.

— Probabil că așa și este, zice el.

Ezită. Știu și de ce: dacă mi-ar da dreptate din toată inima, ar însemna că presupune ce e mai rău pentru Kacey.

— Deși, cine știe, se grăbește el să adauge.

— Îți mulțumesc din nou pentru ajutor! îi spun.

— Termină cu prostiile!

Mă întorc la cafeneaua lui Alonzo, îmi iau punga cu uniforma, intru la toaletă și mă schimb de haine cât de repede pot. Îmi verific obsesiv telefonul, pe jumătate așteptându-mă la mesaje de la colegi care să sune cam așa: *Pe unde mama naibii umbli? Te caută Ahearn.* Nu găsesc însă nimic pe telefon. Îi mulțumesc din nou lui Alonzo și mă îndrept spre ușă, înainte ca să mă răzgândesc. Cântăresc în mână punga, plină acum cu hainele mele civile.

— Alonzo, zic eu. Pot să las punga aici? Ai vreun loc unde să nu te încurce?

În timp ce alerg spre mașină și cotesc către străduța laterală unde am parcat-o, nu pot să scap de

gândul că o să dau acolo peste sergentul Ahearn, așteptându-mă. Și uitându-se la ceasul de la mână.

Dar nu e nimeni. Inspir adânc. Deschid portbagajul și scot lucrurile lăsate la păstrare, în siguranță. Primesc un apel prin stația radio. Furt dintr-o mașină: nimic urgent.

Răspund apelului, recunoscătoare.

În drum spre casă, gravitatea faptei pe care am comis-o își dezvăluie implicațiile și îmi apasă umerii ca o greutate palpabilă. Și mă simt copleșită brusc de un sentiment de furie, același pe care îl simțeam cu regularitate și care m-a făcut, într-un final, să rup relațiile cu Kacey. După ce am luat această decizie, viața mea s-a îmbunătățit imediat. Adevărul este că sunt temperamentală din fire: Simon îmi spunea mereu că sunt cea mai calmă persoană pe care o cunoscuse vreodată, până ce n-am mai fost așa.

Ceea ce mă înfurie acum e faptul că episodul de astăzi mi-a pus în pericol slujba, care îmi place în general, precum și stilul meu de viață, capacitatea de a-mi câștiga salariul și beneficiile pentru mine și pentru fiul meu. Cum ar fi fost dacă aș fi fost prinsă și concediată? Cum ar fi fost dacă aș fi pus în pericol tot ce am clădit pentru Thomas, viața modestă, dar respectabilă pe care am făurit-o pentru amândoi? Și pentru ce? Pentru cineva care foarte probabil nu dorește să fie găsită, care a dispărut, poate, în mod deliberat, care toată viața ei nu a luat decât decizii în folosul propriu, care a respins fără să stea pe gânduri orice tentativă făcută de alții pentru a o aduce pe drumul cel bun.

Ajunge! îmi jur. Ajunge! Trebuie să termin cu toate astea! Kacey are viața ei, e treaba ei ce face cu ea. Nu a mea.

Și pe urmă gândul îmi fuge la femeia pe care am găsit-o pe Șine. La buzele ei albastre. La părul lipit de țeastă. La hainele transparente. La ochii larg deschiși, inocenți, neprotejați de ploaie.

Ajung în Bensalem și opresc mașina pe alee. Dau ocol casei și ridic privirea. În ultima vreme, Thomas și-a făcut un obicei să mă aștepte uitându-se pe fereastra de la dormitorul meu. Da, iată-l, stă cu amândouă mâinile pe geam și cu fața lipită de el, deformată de sticlă. Rânjește și se repede ca să mă întâmpine la ușă.

O plătesc pe Bethany, care arată foarte plictisită, și o întreb ce a făcut Thomas toată ziua.

— Bine, zice ea, fără să-mi ofere alte explicații.

Azi dimineață, înainte de a pleca la lucru, i-am dat bani lui Bethany ca să îl ducă pe Thomas la o librărie și să îl lase să-și aleagă o carte. I-am cumpărat un scaun pentru copil ca să îl pună în mașina ei, dar n-am văzut să-l fi instalat.

— Ce ați făcut astăzi? o întreb.

— Ăăă… am citit, răspunde Bethany.

— Și cum a fost la librărie? mă întorc spre Thomas.

— Nu am fost, îmi răspunde el supărat.

Mă uit la Bethany.

— A fost foarte frig, zice ea. Am rămas acasă și am citit câteva cărți.

— O carte, o corectează Thomas. Am citit o singură carte.

Vocea lui a căpătat o tentă de iritație.

— Thomas, îi atrag eu atenția – din obligație, nu din convingere.

Însă îmi simt inima grea.

După plecarea lui Bethany, Thomas stă și se uită la mine cu ochi mari, cu mânuțele lăsate pe lângă corp și palmele îndreptate în față. *Uite ce mi-ai făcut!* pare să zică.

Thomas e foarte inteligent. Știu că nu e corect să afirmi așa ceva despre propriul copil, dar mă bazez pe fapte: a început să vorbească de foarte mic, la un an și jumătate făcea puzzle-uri, înainte de a împlini doi ani știa deja toate literele alfabetului și toate cifrele, și așa mai departe. Are înclinații spre perfecționism, o tendință pe care o urmăresc atent pentru a mă asigura că nu involuează în obsesie sau, și mai rău, adicție. (Când mă gândesc la familia mea, mi-e teamă ca tendințele adictive să nu se ascundă undeva în genele lui.) Însă, în general, îmi spun că este, ei bine, un copil *dotat* – acel cuvânt față de care Gee s-a arătat atât de disprețuitoare

atunci când cineva l-a pronunțat referindu-se la mine.

Când Thomas avea doi ani, m-am documentat pentru a fi sigură de propria mea evaluare privind precocitatea lui, iar când bănuielile mi-au fost confirmate, am reușit să-l conving pe Simon să mă ajute să-l înscriu la școala de zi Spring Garden, aflată în apropiere de secția mea, o instituție foarte apreciată și mult prea scumpă. Deservește în principal cartierele pline de bătrâni Fishtown și Northern Liberties, și costă atât de mult, încât cheltuiam toată pensia alimentară primită de la Simon pe pregătirea lui Thomas. M-am autoconvins însă că-mi permiteam o asemenea extravaganță. Thomas și-a făcut repede prieteni la școală – prieteni despre care vorbește și acum ca și cum i-ar fi dor de ei –, iar eu m-am consolat cu ideea că învăța acolo lucruri care îl pregăteau pentru ani lungi și plini de succese în educație care aveau să se încheie, visam eu, numai cu obținerea unei diplome universitare. În medicină, poate. Sau drept. Îi alesesem fiului meu numele după cel al lui Thomas Holme, primul inspector general în construcții al statului Pennsylvania sub guvernatorul William Penn, individul responsabil pentru planul frumos și rațional de sistematizare a orașului Philadelphia, și uneori visam cu ochii deschiși că Thomas va deveni inginer urbanist sau arhitect. Holme era unul dintre personajele preferate ale profesoarei mele de istorie din liceu, domnișoara Powell.

Atunci când, cu un an în urmă, cecurile lui Simon au încetat brusc și misterios să mai vină, m-am zbătut un timp să-l țin pe Thomas la școală, să o plătesc pe bătrâna bonă care stătea cu el când lucram în tura de seară, să continui să plătesc ratele la ipoteca pentru casa din Port Richmond și să avem ce pune pe masă. Pentru o perioadă scurtă și tensionată, am reușit să o scot la capăt – mâncând ton la conservă și spaghete și fără a cumpăra haine noi pentru ca, în decembrie, să se spargă o țeavă de canalizare a cărei reparație costa zece mii de dolari,

iar în clipa aceea echilibrul s-a destrămat și totul s-a dus de râpă.

În ziua aceea, m-am dus la Divizia de Detectivi Sud pentru a-i cere socoteală lui Simon, care nu numai că încetase să-mi trimită cecurile cu pensia alimentară, dar nu îl luase pe Thomas în două rânduri, își schimbase numărul de telefon și, din câte se părea, se și mutase. Descoperisem asta într-una din zilele în care nu-l luase pe Thomas, după ce mă dusesem acasă la el în South Philadelphia și sunasem fără succes la ușă. Thomas, care-și iubea tatăl, era tare nefericit. În ziua când s-a spart țeava și totul s-a prăbușit în jurul meu, am decis că n-am de ales, trebuie să-l vizitez pe Simon la locul de muncă. Așa că l-am lăsat pe Thomas în grija bonei pe care o aveam atunci și am pornit spre sediul Diviziei de Detectivi Sud. Era un demers total neobișnuit pentru mine. Nici mie și nici lui Simon nu ne plăceau bârfele. Nu discutam niciodată la lucru despre relația dintre noi, probabil și din cauza circumstanțelor mai puțin obișnuite în care se înfiripase. Și deși colegii mei de la secția numărul 24 știu că am un fiu, nu știu în schimb cine e tatăl; m-am străduit să le transmit ideea că orice întrebare pe acest subiect nu e bine-venită.

De aceea, am încercat să merg incognito la locul de muncă al lui Simon: în ziua respectivă, am purtat ochelari de soare și mi-am tras pe cap gluga de la bluza de trening.

I-am recunoscut mașina, un Cadillac sedan de culoare neagră cumpărat la mâna a doua și reparat, parcat în stradă, la cincizeci de pași depărtare de intrarea în sediu, și am oprit mașina în apropiere. Pe urmă, am așteptat să se termine programul de lucru.

Nu voi povesti în amănunt schimbul urât de cuvinte care a urmat după ce, într-un final, Simon a ieșit din clădire, m-a zărit și a încercat să intre înapoi. Pe scurt, m-am înfuriat cumplit și probabil că am și țipat, iar Simon și-a întins defensiv brațele în față, eu i-am spus că dacă nu-mi va trimite cecul într-o săptămână, îl voi târî la tribunal, iar el mi-a

răspuns că n-o să îndrăznesc și m-a întrebat dacă știu câți amici are el în sistem, și că dacă îl reclam, îl va lua pe Thomas de lângă mine uite-așa – și a pocnit din degete –, și că a-l ține pe Thomas la o școală atât de scumpă era oricum lipsit de sens. Cine mă credeam eu? Și ce crezusem de fapt că fusese între noi?

În clipa aceea, am luat o hotărâre. M-am liniștit, ba poate chiar am și zâmbit un pic, nu am mai spus nimic și am plecat. M-am urcat în mașină și am rulat spre nord, fără să mă uit nici măcar o dată înapoi în oglindă, după care am sunat-o pe agenta imobiliară prin intermediul căreia cumpărasem casa din Port Richmond și i-am spus să o scoată la vânzare. Pe urmă, am sunat-o pe directoarea de la Spring Garden și am informat-o cu regret că sunt nevoită să îl retrag pe Thomas de la școală. A fost o lovitură îngrozitoare atât pentru Thomas, cât și pentru mine.

În ziua următoare am vorbit cu colegul de serviciu al cărui frate urma să se mute din apartamentul de deasupra casei doamnei Mahon – îl auzisem pe coleg cum se plângea că trebuie să ajute la mutat – și am pus un anunț pe site-ul de îngrijiri copii la domiciliu prin care căutam o bonă în Bensalem dispusă la un program flexibil.

Nu i-am spus lui Simon unde mă mut.

Mi-am zis că dacă avea ceva să-mi spună, putea să afle unde locuiesc întrebând de mine la secție. Iar dacă voia să-l vadă din nou pe Thomas, trebuia să reînceapă să-mi trimită cecurile cu pensia alimentară.

Și așa am început o nouă viață.

De atunci, am făcut sacrificii mari pentru a-mi păstra independența și a-l proteja pe Thomas. În mare parte, cred că am luat o decizie bună.

Numai că la finalul fiecărei zile de lucru, atunci când mă uit în ochii fiului meu și văd, din expresia lui abătută, că a petrecut alte ore în plictiseală și

solitudine în timp ce Bethany butonează neîncetat telefonul, sunt nevoită să recunosc că am dubii.

Acum îl văd cum dispare pe hol, în timp ce eu mă apuc să pregătesc cina.

Când vine ora mesei, merg la el în cameră și îl găsesc desenând ceva mare și viu colorat pe spatele unui carton pe care l-a adus anul trecut de la școală.

— Ce faci? îl întreb, iar el face o pauză ca să-și admire opera.

— Un desen pentru Ashley, îmi răspunde.

— Pentru Ashley?

— Da, pentru verișoara Ashley. Pentru întâlnirea de mâine.

Mă albesc la față.

Mâine e Ziua Recunoștinței. Am uitat complet.

Thomas sesizează probabil o anumită ezitare la mine și își ridică ochii, îngrijorat.

— Mergem la petrecere mâine, spune el.

E mai degrabă o afirmație, decât o întrebare.

Desenul lui înfățișează, acum îmi dau seama, un curcan și o conservă cu ceva – fasole sau, poate, porumb. Fapt jenant, cea mai mare parte din alimentația noastră cu substanțe vegetale provine în ultima vreme din conserve.

— Desigur, îi răspund.

Vocea îmi tremură și mă întreb dacă mi-a perceput stânjeneala.

Însă fiul meu dă din cap mulțumit.

— Bine, zice el.

E fericit acum. Își reia lucrul, relaxat de data aceasta și încântat că are ceva plăcut la care să se gândească.

Și pe urmă își ridică din nou privirea. Ghicesc ce o să mă întrebe.

— Vine și tati?

Starea de spirit se schimbă brusc în încăpere. Și, pentru a mia oară în ultimul an, sau așa am impresia, sunt nevoită să îi spun că nu.

În dimineața următoare, sunt foarte agitată. Am nevoie să mă călesc zdravăn din punct de vedere emoțional înaintea oricărui eveniment în familia O'Brien, și cu atât mai mult cu cât de data asta nici nu mi-am anunțat prezența. La un moment dat, m-am gândit să o sun pe Ashley ca să îi spun că eu și Thomas vom veni, însă îmi spun că elementul surpriză mi-ar putea fi de ajutor – în special în ceea ce îl privește pe vărul Bobby, despre care sunt sigură, acum, după mai mult de cinci mesaje rămase fără răspuns, că mă evită. Mi-am propus ca, odată ajunsă acasă la Ashley, să fac rapid câteva ture, să întreb pe toată lumea de Kacey și să mă retrag fără a isca vreun incident.

— Ce ai, mami? mă întreabă Thomas când mă vede că mă fâțâi de colo-colo fără rost prin bucătărie.

— Nu găsesc paletele, îi răspund.

În ultima vreme, am momente când simt că fiul meu își pierde prea repede copilăria, care are trebui să fie, în toate privințele, mai bună decât a mea. *Să coc ceva,* îmi spun atunci cu frenezie. *Thomas nu a copt niciodată nimic.* Și mă reped la magazin.

Astăzi coacem negrese, dar cum n-am mai făcut asta niciodată, ratez complet primul lot, care iese ars și uscat. (Îndatoritor și loial, Thomas ia o negresă și o ronțăie între dinți, apoi o declară bună.)

A doua tavă e mai reușită.

Fiascoul cu negresele ne face însă să întârziem, așa că mă grăbesc să urc în mașină și conduc spre Olney cu mai mare viteză decât ar trebui.

În copilărie, eu și Kacey am fost foarte apropiate de verișoara noastră Ashley. Mama ei, Lynn, este sora mai mică a lui Gee, născută la aproape două decenii după ea și mai apropiată ca vârstă de mama decât de bunica noastră. Lynn și Ashley locuiau la un cvartal distanță și Ashley a mers la aceeași școală parohială ca și noi, Sfântul Mântuitor, până ce

Kacey a făcut să fim amândouă exmatriculate. Ashley a avut un copil de tânără, la nouăsprezece ani, ceea ce n-a surprins pe nimeni, cu excepția mamei ei, Lynn, oarbă la prostiile fiicei sale. Trebuie însă să recunosc că, după aceea, Ashley și-a pus ordine în viață. Și-a continuat studiile la seral, în timp ce mama ei avea grijă de copil, și și-a luat diploma de asistentă medicală. Pe la vreo douăzeci și cinci de ani, a cunoscut și s-a căsătorit cu un bărbat pe nume Ron, care lucrează în construcții și, trei ani la rând, au făcut câte un copil, după care s-au mutat în cartierul Olney, într-o casă mai mare și cu o curte minusculă în spate.

Nu îmi displace Ashley. Când o privesc, mă gândesc la felul în care ar fi putut decurge viața lui Kacey: ele două sunt de aceeași vârstă, au aceleași gusturi în materie de muzică și modă și același răutăcios simț al umorului. În adolescență, au făcut parte din același grup. Dintre toți O'Brienii, probabil că Ashley îmi lipsește cel mai mult, și chiar am încercat de mai multe ori să iau legătura cu ea. Însă cum Ashley este, ca și mine, foarte ocupată cu munca și copiii, nu mi-a întors apelurile.

Găsesc cu greu un loc de parcare. Când ajungem, în fine, acasă la Ashley, aud de pe verandă larma dinăuntru. Îmi imaginez că, de cealaltă parte a ușii, camera de zi e plină de oameni pe care nu i-am văzut de ani de zile.

O'Brienii au o insultă anume pe care o folosesc ca să-i descrie pe cei pe care nu-i plac: *Se cred mai deștepți decât noi.* Mă tem că asta se spune și despre mine.

Stând în pragul casei lui Ashley, mă simt din nou cuprinsă de sfiala care m-a dominat toată copilăria. Thomas simte că ceva e în neregulă și se agață de piciorul meu. Ține la spate, făcut sul, cartonul cu desenul pentru Ashley. Tava cu negrese îmi tremură în mână.

Deschid ușa.

O’Brienii discută, strigă, mănâncă din farfurii de plastic roșii. Băutorii țin pahare cu bere în mâini. Nebăutorii sorb din pahare cu Coca-Cola și Sprite. Casa miroase a scorțișoară și friptură de curcan.

Toată discuțiile încetează și toți se holbează la noi. Unii dau din cap spre mine, într-o manieră oarecum formală; două suflete brave, doi veri mai în etate, vin să ne îmbrățișeze. Fratele mai mic al lui Gee, unchiul Rich, este și el aici. Mă vede și-mi face semn cu mâna. E însoțit de o soție sau o iubită pe care nu o cunosc. Prezent este și vărul Lennie, cu fiica lui, cu vreo zece ani mai mică decât mine. Momentan, nu reușesc să-mi amintesc cum o cheamă. Un mic grup de copii trece în goană pe lângă ușă și Thomas îi privește cu jind, însă rămâne lângă mine.

Ashley urcă de la subsol, mă vede și se oprește din mers.

— Mickey? zice ea din capătul opus al încăperii.

Ține în mâini două beri.

— Bună! o salut eu. Sper că nu deranjăm! Nu am aflat decât în ultima clipă că azi sunt liberă de la serviciu.

Îi întind tava cu negrese. O ofertă de pace.

Ashley își revine din surpriză.

— Sigur că nu deranjați! Haide, intrați!

Am mâinile ocupate. Îl împing ușor înainte cu genunchiul pe Thomas. Pășește dincolo de prag, iar eu îl urmez.

Ashley traversează camera și se oprește în fața mea. Se uită în jos la Thomas.

— Ce mare te-ai făcut! zice ea.

Thomas tace. Îl văd cum dă să scoată cartonul cu desenul de la spate, apoi se răzgândește și îl ține în continuare ascuns.

— Pot să te ajut cu ceva? întreb în același moment când Ashley spune:

— Bunica ta vine și ea?

— Nu cred, îi răspund.

Face un semn cu capul înspre bucătărie.

— N-ai cu ce să ajuți, îmi spune. Luați-vă ceva de mâncare. Mă întorc într-o clipă.

Un băiețel de cinci sau șase ani vine la Thomas și îl întreabă dacă îi plac soldățeii, iar Thomas zice că da, deși nu sunt sigură că știe ce sunt aceia.

Și pe urmă dispar amândoi la subsol, de unde răzbat zgomote de război.

Conversațiile se reiau.

Și ca de fiecare dată la petrecerile O'Brienilor, sunt lăsată singură.

Mă vântur o vreme prin casa lui Ashley, încercând să adopt un aer degajat. Înțeleg de ce s-au mutat în Olney: casele de aici sunt mai vechi și mai mari, cam de două ori mai late decât casa înșiruită unde am crescut eu. Nimic pretențios totuși, și nici strada nu e cine știe ce, însă pricep de ce o familie de șase persoane ar vrea să locuiască într-o asemenea casă. Mobila e uzată și pereții sunt goi, cu excepția, iar aici rămân surprinsă, crucifixelor de deasupra pragului ușii din fiecare încăpere, așa cum aveam la școala catolică. Se pare că, mai nou, Ashley a regăsit calea spre credință.

Dau din cap spre unii oameni și le spun salut altora. Răspund stângace la îmbrățișări. Nu m-am dat niciodată în vânt după îmbrățișări. În copilărie, Kacey era cea care mă ajuta să nu-mi iau câmpii la aceste evenimente. Rămâneam lipită de ea la toate petrecerile, urmărind-o cum se mișca abil prin mulțime, eschivându-se de la tachinări și insulte ori întorcându-le cu grație și cu zâmbetul pe buze. La începutul adolescenței, obișnuiam să găsim un colț în care să ne refugiem împreună pentru a mânca și a ne arunca priviri atunci când vreun membru al familiei spunea sau făcea ceva absurd, după care izbucneam în râs în secret. Memoram întâmplări pe care ni le povesteam apoi una alteia zile în șir, etichetându-ne rudele cu cruzimea și creativitatea specifice adolescentelor.

În timp ce cotesc după fiecare colț al casei, nu-mi pot scoate din minte o imagine anume: o viziune a surorii mele așa cum ar fi putut fi acum, dacă viața ei ar fi urmat un alt curs. Mi-o amintesc așa cum arăta în rarele ocazii când, ajunsă la maturitate, se prezentase la reuniunile de familie în stare bună: băuse suc, ținuse în brațe un bebeluș, îngenunchease pe podea ca să se joace cu un văr mic. Mângâiase un câine. Se jucase cu un copil.

Ies pe o ușă din spate pe o peluză răcoroasă, mărginită de un gard din lemn care o separă de

terenurile învecinate.

Și dau cu ochii de el, vărul Bobby. Stă între fratele său și un alt văr de-al nostru și fumează.

Clipește mărunt la vederea mea.

— Hei, iată-te! zice el în timp ce mă apropii.

S-a îngrășat de când ne-am întâlnit ultima oară. E un bărbat de un metru nouăzeci. E cu patru ani mai mare decât mine și m-a intimidat dintotdeauna. Când eram mici, ne alerga pe Kacey și pe mine prin subsolurile caselor familiei O'Brien, amenințându-ne cu tot felul de arme închipuite, spre încântarea lui Kacey și spre spaima mea.

Observ că și-a lăsat barbă și poartă pe cap o șapcă Phillies trasă pe o ureche. Fratele lui, John, aflat în dreapta, și vărul nostru Louie, care îl încadrează în stânga, mă privesc nu foarte interesați. Poate că nici nu mă recunosc.

În dimineața asta m-am gândit mult cum să mă îmbrac; m-am întrebat dacă s-ar cuveni să mă gătesc pentru a-mi arăta respectul față de ocazie sau dacă asta nu ar confirma suspiciunile O'Brienilor cu privire la snobismul sau ciudățenia mea. În cele din urmă, am ales uniforma mea standard din afara serviciului: pantaloni gri strânși pe picior, dar nu mulați, o bluză albă cu nasturi de sus până jos și pantofi fără toc, buni pentru plimbări. Mi-am strâns părul într-o coadă de cal și mi-am atârnat în urechi niște cercei mici din argint în formă de semilună. I-am primit cadou de la Simon la aniversarea de douăzeci și unu de ani, și tocmai din acest motiv am fost tentată să-i arunc de nu știu câte ori, însă sunt așa de drăguți, că nu m-am îndurat. Nu am multe bijuterii. Și ar fi păcat, cred, să arunc ceva așa de frumos doar din dușmănie.

— Ce mai faci, scumpo? zice Bobby când traversez mica peluză către el.

E tot numai miere.

— Nu prea rău, îi răspund. Dar tu?

— Foarte bine, răspunde, iar ceilalți murmură niște răspunsuri similare.

Trag toți trei din țigări.

— Îmi dai și mie una? zic eu.

N-am mai fumat de ani de zile – de când eram cu Simon, care fuma doar la ocazii. Mai fumam și eu, uneori, cu el.

Bobby bâjbâie cu mâini tremurânde după pachetul de țigări. Îi urmăresc cu atenție toate mișcările. Oare respiră mai iute decât ar trebui sau mi se pare? Poate că de vină este totuși frigul. Nu știu ce motive are de nu mi-a răspuns la SMS-uri, însă îmi face impresia că este agitat.

Preț de câteva clipe, iau în considerare posibilitatea de a-i cere să discutăm între patru ochi, însă mă tem că asta l-ar pune în gardă. Așa că îi spun în schimb, cu un aer cât mai nepăsător cu putință:

— Ți-am trimis niște mesaje.

— Știu, zice el.

Îmi oferă pachetul, cu o țigară trasă afară. O iau.

— Știu, repetă el. Îmi pare rău că nu ți-am răspuns! Să știi însă că m-am interesat.

Scoate o brichetă și eu stau în fața ei și trag din țigară până se aprinde.

— Mersi! îi spun. Ai auzit ceva de ea?

Bobby clatină din cap.

— Nu, zice el. John și Louie îl privesc întrebător. Sora ei a dispărut, le explică Bobby arătând cu capul în direcția mea. Kacey.

— Rahat! exclamă John.

E mai vârstnic decât Bobby și mai mărunt. Nu îl cunosc prea bine. Îl priveam ca pe un adult încă de când eram mică. Prin cartier circulă zvonuri că ar fi și el implicat în afaceri necurate, la fel ca Bobby.

— Îmi pare rău să aud asta, adaugă.

Îl privesc cu atenție.

— Mersi! zic eu. Când ai vorbit cu ea ultima dată? îl întreb pe Bobby.

Bobby se uită în sus pe cer, prefăcându-se că se gândește.

— Probabil că… Iisuse, Mickey, zice, habar n-am! Probabil că am mai zărit-o prin cartier din când

în când, poate chiar luna trecută. Dar de vorbit, nu am mai vorbit cu ea de mai bine de un an.

— OK, zic eu.

Tragem cu toții din țigări. E foarte frig. Ni s-au înroșit nasurile.

La petrecerile O'Brienilor, nu se vorbește niciodată despre adicții. Mulți dintre membrii familiei se droghează. Kacey este un caz extrem, însă și alții sunt consumatori mai mult sau mai puțin regulați. Subiectul e atins tangențial – *Am auzit că Jackie e mai bine; Mda, așa e* –, însă este considerată lipsă de respect orice discuție concretă, orice referire specifică la anumite probleme sau episoade. Astăzi ignor aceste reguli.

— Cine mai e acum furnizorul ei? îl întreb direct pe Bobby.

Se încruntă. Pare, pentru moment, realmente jignit.

— Zău așa, Mick!

— Ce?

— Știi că nu mă mai ocup cu chestiile astea.

— Serios?

John și Louie se foiesc.

— Și cum aș putea fi sigură că nu mă minți? îl întreb.

— Va trebui să ai încredere în mine, zice el.

Trag din țigară.

— Mda, aș putea, îi răspund. Sau aș putea să am încredere în cazierul tău, pe care aș putea să ți-l arăt pe loc pe telefonul meu, dacă vrei.

Sunt surprinsă de mine însămi. Încalc toate regulile familiei. Un gest necugetat. Un nor traversează fața lui Bobby. De fapt, nu am acces la cazierul lui de pe telefon. Numai că el nu știe.

— Uite ce-i, dă el să zică, dar nu apucă să continue, căci auzim o voce pe care o recunosc imediat.

Gee obișnuia să spună că sună ca un muget de taur.

— Aia de acolo nu e Mickey? întreabă mătușa mea Lynn, mama lui Ashley. Tu ești, Mickey?

Conversația e deturnată pe moment. Mă răsucesc spre Lynn și mă prefac că o ascult în timp ce-mi cere să-i spun unde am dispărut de atâția ani, trăncănește despre cum a luat-o lumea razna și-și manifestă speranța că viața nu mi-e pusă în pericol la serviciu.

— Ce mai face bunica ta? mă întreabă Nu-mi dă răgaz să răspund și continuă: Am văzut-o acum vreo două săptămâni. A venit la petrecerea de ziua mea dată de Ashley. Îți vine să crezi că am împlinit cincizeci și cinci de ani?

Dau din cap încontinuu, în timp ce Lynn îmi vorbește despre Ashley și cum i-a făcut ea un tort cu morcovi de ziua ei și cum, știind că lui Lynn nu-i place glazura din brânză grasă, a înlocuit-o cu una din vanilie. Toate simțurile îmi sunt direcționate spre stânga, unde verii mei stau și acum și se bâțâie ușor pe picioare, schimbând între ei priviri pe care nu știu cum să le interpretez. Louie șoptește ceva ce nu aud, iar Bobby dă încet din cap în semn de aprobare.

Simon obișnuia să râdă de mine: își dădea seama întotdeauna când nu îl ascultam decât pe jumătate, distrasă de conversațiile purtate de alții în jur. Ești așa o băgăreață, îmi spunea el, iar eu nu l-am contrazis niciodată. Viziunea periferică foarte puternică și abilitatea de a trage cu urechea sunt calități care mi-au prins bine pe străzi.

Cineva trece pe lângă noi cu un platou cu mâncare și Lynn pleacă la fel de abrupt pe cât a venit, fără să-și ia la revedere.

— Lasă-mă să te ajut! strigă ea cu vocea ei metalică după persoana cu platoul, apoi se face nevăzută.

Mă întorc încet spre verii mei, care au schimbat subiectul conversației și au trecut la cel preferat de toată lumea din Philadelphia: seria de victorii neașteptate ale celor de la Eagles și șansele lor de a face o figură frumoasă în Super Bowl. Mă uit la ei și tac toți trei.

— Încă o întrebare, spun eu. Înainte de a dispărea, Kacey se vedea cu un tip pe nume Connor. Nu-i știu numele de familie. Dar cred că e poreclit Dock.

Nu e o intervenție foarte subtilă din partea mea, însă expresia tuturor se schimbă.

— Ce mama naibii, nu se poate! zice Louie cu răsuflarea tăiată.

— Îl știți pe tip? îi descos eu, deși întrebarea a devenit retorică, căci este clar ca lumina zilei că cei trei îl cunosc.

Bobby mă privește acum cu toată seriozitatea.

— Când a ieșit cu el? Cât timp au fost împreună? mă întreabă.

— Nu știu sigur, îi răspund. Și n-am idee cât de serioasă a fost relația lor. Știu că erau împreună în august.

Bobby clatină din cap.

— Tipul e belea mare. Un nenorocit!

Un mic murmur de aprobare din partea verilor mei. Rămân tăcută o clipă.

— În ce fel? întreb eu.

Bobby ridică din umeri.

— Tu ce crezi? Adaugă, apoi: Ascultă, o să încerc să aflu mai multe. Bine? Știi că nu mă mai ocup cu chestii dintr-astea, dar încă mai am relații.

Dau din cap. Văd, din expresia de pe fața lui, că intenționează să-și ia în serios misiunea. Kacey face parte din familie, își zice el, și protejarea ei e noul său țel în viață.

— Mulțumesc! îi spun.

— Pentru nimic! răspunde Bobby.

Mă fixează cu o privire plină de înțeles. Apoi se îndepărtează.

Mă întorc în casă și-l caut mult timp pe Thomas – atât de mult, încât încep să mă îngrijorez. Ashley trece pe lângă mine și o ating pe umăr, făcând-o să se răsucească așa de brusc, încât își varsă paharul cu vin.

— Scuză-mă! îi spun, dar nu-l găsesc pe Thomas. Nu știi unde e?

— Sus, zice Ashley.

Urc scara acoperită cu mochetă subțire și rămân pentru o clipă pe hol. Una după alta, deschid toate ușile: o baie, un dressing, o cameră cu două paturi, împărțită probabil de cei doi băieți mai mici ai lui Ashley. O altă cameră, zugrăvită în nuanțe de violet și decorată cu un *C* italic pe perete, îi aparține lui Chelsea, singura fiică a verișoarei mele. Al treilea dormitor pare a fi al celui mai mare dintre fii.

Ultimul dormitor în care intru este cel al lui Ashley și Ron. Un radiator țăcăne într-un colț, degajând un miros nu foarte neplăcut de praf cald. În centrul încăperii se află un pat cu baldachin, iar pe peretele de lângă el stă agățat un tablou. În el, Iisus ține de mână doi copii. Toate trei siluetele merg pe un drum ce duce către o întindere de apă sclipitoare.

Vino cu mine! așa stă scris sub picioarele lui Iisus.

Contemplu tabloul, când aud un mic zgomot înfundat din dulapul din dreapta mea.

Mă apropii de el și deschid ușa. Înăuntru, dau cu ochii de fiul meu și de alți doi băieți. Par să se joace de-a v-ați ascunselea.

— *Șșșșșt!* spun ei la unison.

OK, le răspund eu pe mutește, după care închid ușa și mă retrag în liniște.

Cobor la parter și-mi umplu farfuria cu mâncare de pe masa așezată în sistem bufet. Stau în picioare, singură, în living, și mănânc dizgrațios, cu un sentiment de vină, aruncând din când în când priviri spre televizorul din colț, la care se transmite parada de Ziua Recunoștinței a lanțului de magazine

Macy's. În jur, o larmă de voci pe care nu le-am mai auzit din copilărie, toate urcând și coborând în același timp. Suntem înrudiți, legați prin ramurile unui arbore de familie tot mai atrofiat, tot mai slăbit cu fiecare an. Lângă mine, un văr mai vârstnic, Shane, povestește câți bani a câștigat seara trecută la cazinoul Sugarhouse. Tușește cumplit. Își întinde un braț pe după umăr ca să se scarpine pe spate.

Ashley intră în living însoțită de Ron. Cei patru copii își târșâie picioarele în spatele lor; e clar că au fost instruiți ce trebuie să facă.

Ashley zice:

— Atenție, toată lumea! Hei!

Nimeni nu tace, așa că Ron își vâră două degete în gură și fluieră.

Sunt pe cale să duc furculița la gură. Mă opresc, jenată.

— Of, a venit momentul să mergem la biserică, zice Shane.

Ashley îi aruncă o privire încruntată.

— Uite ce-i, spune ea. Nu vă reținem mult. Vrem doar să vă spunem că vă iubim. Și să vă spunem cât de recunoscători suntem că ne-am adunat astăzi aici, cu toții.

Ron o ia de mână și, în spatele lui, copiii se prind și ei de mâini.

— Sper să nu vă supărați, dar vrem să spunem o rugăciune, zice Ron.

Mă uit în jur. Lumea pare sceptică. În privința religiei, trebuie spus că O'Brienii sunt catolici. Mai mult sau mai puțin credincioși: unele dintre mătușile mai vârstnice merg la slujbe de mai multe ori pe săptămână. Mulți dintre verii mei mai tineri nu merg deloc la biserică. Eu îl duc de obicei pe Thomas de Paști, de Crăciun și ori de câte ori mă simt tristă. Și, din câte îmi amintesc din copilărie, la nicio reuniune a familiei de Ziua Recunoștinței nu ne-am rugat.

Ron se roagă cu capul său chel plecat și încăperea e acum cufundată în liniște. Mușchii puternici de pe brațele lui s-au încordat din cauza emoției. Mulțumește lui Dumnezeu pentru mâncarea pe care

o vom consuma, pentru membrii familiei aflați de față și pentru cei care ne-au părăsit. Mulțumește pentru casele în care locuim, pentru slujbele pe care le avem și pentru copiii noștri. Mulțumește pentru conducătorii țării și se roagă ca ei să continue să-și facă treaba cât mai bine cu putință. Nu-l cunosc prea bine pe Ron – l-am întâlnit probabil de patru ori de când s-a căsătorit cu Ashley, incluzând aici și nunta lor –, dar mi se pare un bărbat hotărât, muncitor, direct, o persoană cu opinii ferme despre orice și dispusă să ți le împărtășească dacă dorești. E din ținutul Delaware, aflat imediat dincolo de sud-vestul Philadelphiei, ceea ce îl face totuși să fie considerat un intrus printre O'Brieni, dar îi și conferă un fel de aer exotic ce le insuflă membrilor familiei un anumit respect, dar și o oarecare neîncredere, sau cel puțin așa presupun eu.

Ron termină, în sfârșit, rugăciunea, lumea rostește înăbușit *Amin,* iar un deștept de văr zice: „Mâncare bună, carne bună, bunul Dumnezeu, hai să mâncăm!"

Rich, fratele lui Gee, apare brusc lângă mine, cu un pahar de bere în mână. Nu știu de unde a răsărit.

— Nu mă așteptăm să te văd azi aici, zice el.

E îmbrăcat în blugi și cu un tricou inscripționat cu numele echipei Eagles. Seamănă cu Gee, doar că e mai solid. La fel ca multe dintre rudele mele mai vârstnice de sex masculin, e vorbăreț și glumeț, genul care îți trage coate ca să te îndemne să râzi la bancurile lui.

Dau din cap.

— Și totuși iată-mă, îi răspund.

— Mi se pare mie sau ți-e cam foame? zice Rich arătând spre farfuria mea. Eu unul sunt atent la siluetă, adaugă făcându-mi cu ochiul.

Scot un mic râset.

— Cum te-ai acomodat în noua locuință? mă întreabă el. Bunica ta mi-a zis că te-ai mutat. În Bensalem, nu-i așa?

Confirm cu o mișcare din cap.

— Cu vreun bărbat misterios, pot să pun pariu, continuă Rich. Am dreptate? Sigur te așteaptă un iubit acasă. În familia asta, toate se află.

Știu că mă tachinează cu blândețe. Știu foarte bine. Așa că nu-i răspund.

— Adu-l cu tine, să-l cunoaștem și noi, insistă Rich.

— Nu mă văd cu nimeni, îi răspund.

— Glumesc, zice el. Hei, o să vezi, o să-și găsești tu pe cineva.

— Nu vreau să găsesc pe nimeni.

Îmi îndrept din nou atenția spre farfurie. Vâr în furculiță un pic din toate, ca să obțin îmbucătura perfectă. Asta îmi ia ceva timp, căci descopăr, brusc, că îmi e greu să mă concentrez asupra mâncării.

De data asta, contrar obiceiurilor sale, unchiul Rich se abține să mai zică ceva.

ATUNCI

După ce i-am mărturisit lui Simon Cleaver prin ce trecea sora mea, am început să ne întâlnim și în afara sediului LSP.

În vara aceea, după ce îmi terminam programul de lucru, mergeam la bibliotecă, prin parcuri ori la restaurant, în locuri unde Simon credea că nimeni nu avea să ne vadă împreună. Aveam șaptesprezece ani. („Nu vrem ca lumea să-și facă idei greșite”, spunea el, și adevărul e că, la vremea aceea, faptul că ne ascundeam mă entuziasma.) Uneori mergeam la film la unul dintre cinematografele independente din centru, și în timp ce mă conducea la stația trenului El de la Second and Market, Simon îmi vorbea despre punctele forte și slăbiciunile scenariului și ale actorilor. Alteori mergeam la un debarcader de pe fluviul Delaware care nu mai era folosit de decenii, era stricat și nu prezenta probabil siguranță, însă, fiind aproape abandonat, ne puteam așeza pe marginea lui ca să privim spre orașul Camden. Eu ajungeam prima în toate aceste locuri, iar Simon mi se alătura după puțin timp. Știa, de acum, totul despre Kacey și asculta cu atenție tot ce îi povesteam că intervenise între timp.

La mai puțin de o săptămână de la prima supradoză, Kacey a început din nou să se furișeze afară cu regularitate. Încă împărțeam patul, așa că știam tot ce face. Și am încercat de fiecare dată să o conving să nu plece de acasă. Câteodată o amenințam că am să o pârăsc lui Gee. Însă îmi era mai teamă de ceea ce i-ar fi putut face Gee decât de ceea ce își făcea Kacey cu mâna ei. Și cel mai mult mă temeam că o s-o dea afară din casă. Iar dacă se întâmpla acest lucru, nu știam ce se va alege de amândouă.

— *Nu pleca!* așa îi șopteam lui Kacey.

— *Lipsesc doar cât să fumez o țigară,* îmi răspundea ea.

După care dispărea cu orele.

Și tot așa. Starea ei s-a înrăutățit repede. Acum părea mereu beată, avea privirea sticloasă și roșeață în obraji, vorbea rar și împiedicat, iar râsul ei frumos aproape dispăruse. Când o vedeam în ce hal ajunsese, îmi venea uneori să bat tare din palme sub nasul ei. Să o îmbrățișez strâns, ca să storc din ea tot întunericul care o făcea să vrea să-și petreacă viața în totală amorțire. Îmi era dor de sora mea mai mică și veselă, de Kacey cea isteață, care umbla de colo-colo, debordând de energie; de mica versiune pătimașă și nestăpânită a adolescentei care părea acum să trăiască într-un amurg infinit și neînduplecat.

Deși m-am străduit din greu să ascund față de Gee comportamentul lui Kacey, bunica noastră era o persoană vicleană. Știa. Cotrobăia mereu prin lucrurile lui Kacey, până ce Kacey a devenit neglijentă. Și atunci, Gee a găsit un teanc de bancnote de o sută de dolari – Kacey începuse, în secret, să facă trafic de stupefiante, mărunt și sporadic, împreună cu Fran și Paula Mulroney –, iar pentru Gee asta a fost suficient. Așa cum mă temusem, a dat-o pe Kacey afară din casă.

— Spune-mi, unde ar putea să se ducă? am întrebat-o.

— Crezi că-mi pasă? mi-a răspuns Gee sfidător și cu o privire aproape sălbatică. Crezi că e treaba mea?

— Dar are șaisprezece ani!

— Exact. E suficient de mare cât să-și poarte singură de grijă.

Evident, după o săptămână Kacey s-a întors. A luat totul de la capăt și starea ei s-a înrăutățit, în loc să se îmbunătățească.

Toate aceste întâmplări i le povesteam lui Simon atunci când ne vedeam. Faptul că puteam discuta deschis cu el îmi aducea o oarecare alinare: să știu că, în afară de mine, pe lume mai exista cineva care cunoștea detaliile coborârii lui Kacey în infernul dependenței, care îi urmărea povestea, care știa să

asculte și oferea sfaturi ce păreau rezonabile și mature.

— Îți pune loialitatea la încercare, îmi spunea el plin de încredere. E doar un copil. O să depășească momentul, o să vezi.

Și pe urmă, înclinându-și ușor capul spre mine, mi-a mărturisit:

— Am trecut și eu printr-o astfel de fază.

Acum nu se mai atingea de droguri, m-a asigurat el. Și-a suflecat cracul pantalonului pentru a-mi arăta pe spatele puternicei sale gambe drepte un tatuaj cu un *X* mare, simbol al abstinenței. Nu mai mergea la întruniri, dar era în continuare precaut, conștient că recidivele nu erau excluse.

— Nu trebuie să lași garda jos niciodată, mi-a spus el. Și a-ți face mereu griji e iadul pe pământ.

Sinceră să fiu, discuția aceea m-a consolat. M-a consolat să aflu că cineva ca Simon, un om atât de funcțional, de inteligent, de onest și de versat în treburi lumești, și un tată bun totodată, fusese cândva aidoma lui Kacey. Și reușise să treacă de partea cealaltă.

La momentul acela, nimeni, nici măcar Kacey, nu știa că îmi petreceam timpul cu Simon Cleare în acest mod. În nopțile când Kacey rămânea acasă, ne întindeam în același pat, fiecare cu secretul ei, despărțite de o linie și de o prăpastie ce se căsca tot mai larg între noi.

Kacey a încetat să mai meargă la liceu. Nu i-a spus lui Gee. Iar școala noastră, subfinanțată și supraaglomerată cu elevi cu probleme, nu a trimis nicio notificare.

Am tăcut și eu. Ca întotdeauna, prioritatea mea era aceea de a o menține pe Kacey sub acoperișul lui Gee, așa că i-am ascuns tot ce știam bunicii noastre. Nici până în ziua de azi nu m-am lămurit dacă am procedat bine sau nu.

Dar o iubeam pe Kacey. Iar între noi încă mai existau momente de tandrețe. Atunci când era deprimată sau drogată, tânjea după o îmbrățișare când ajungea acasă. Tânjea să se așeze lângă mine și să se sprijine de mine, cu capul pe umărul meu, în timp ce ne uitam amândouă la televizor. Îmi amintesc că mă ruga să-i împletesc părul în două cozi; se așeza pe podea între picioarele mele și, cât timp o pieptănam, făcea alene comentarii hazlii despre ceea ce se difuza la televizor – încă mai era capabilă să mă facă să râd respirând încet, cu capul greu între mâinile mele. În acele momente simțeam față de ea un fel de dragoste maternă – o emoție pe care nu am înțeles-o decât privind în urmă, după ce Thomas a intrat în viața mea.

În clipele acelea, stăruiam pe lângă ea, o imploram să-și revină. Plângeam. Așa o să fac, îmi răspundea ea, sau îți promit, sau o să fie mai bine. Însă de fiecare dată fără să se uite la mine, ci altundeva, la podea sau pe fereastra cea mai apropiată.

În ultimul an de liceu, am început să micșorez lista facultăților la care intenționam să mă înscriu. Timpul petrecut gândindu-mă unde voiam să merg îmi oferea un respiro de la grijile care mă măcinau constant: în sfârșit, în sfârșit, îmi spuneam, a venit vremea să scap de aici. Și după ce scăpam și îmi făceam o viață bună, aveam să o salvez pe sora mea. Visam la asta de ani de zile, de când sora Angela Cox de la școala Sfântul Mântuitor îmi spusese că

aveam suficient creier cât să pot face orice vreau în viață.

Știam că nu trebuie să apelez la Gee pentru ajutor. Ori de câte ori cineva îi spunea că sunt deșteaptă sau o elevă bună, ea reacționa cu scepticism. „Te păcălesc", așa mi-a spus odată încruntându-se. Toți O'Brienii, Gee numărându-se printre ei, se mândreau cu spiritul lor practic. Pentru cei mai mulți dintre ei, a-ți câștiga existența cu puterea minții – chiar și ca profesor – părea un fel de fudulie. De muncit, se muncea cu corpul, cu mâinile. Facultatea era pentru visători și snobi.

Totuși, cu sprijinul iubitei mele profesoare de istorie, domnișoara Powell, și la recomandarea departamentului de consiliere, nu foarte competent (sau, mai blând spus, redus numeric) al școlii, am completat două cereri de admitere la universități aflate în apropiere: una la Temple, cealaltă la St. Joe's. O universitate publică și una particulară.

Am fost admisă la ambele.

I-am arătat scrisorile de admitere domnului Hill, consilierul la care fusesem repartizată. M-a felicitat.

Și pe urmă mi-a dat un teanc de pliante cu informații despre burse și un formular FAFSA.[5]

— Ce-i ăsta? l-am întrebat.

— E despre cum să obții bani ca să plătești facultatea. Trebuie să fie completat de părinți.

— N-am părinți, i-am răspuns.

Îmi amintesc că am sperat ca felul îndrăzneț și neechivoc în care rostisem afirmația să îl convingă că puteam – sau că aveam, la o adică – să mă descurc și singură.

Și-a ridicat ochii spre mine, surprins.

— Atunci tutorele tău, a zis el. Cine e tutorele tău?

— Bunica mea.

— Ea trebuie să completeze formularul.

Simțeam deja că mi se pune un nod în gât.

— Altă cale nu există? am întrebat.

Dar fie am vorbit prea încet, fie domnul Hill era prea ocupat, cert e că nu și-a ridicat privirea din

hârtiile împrăștiate pe birou.

Știam ce va urma. Și totuși, i-am dus toate formularele, strângându-le încet în brațe.

Stătea pe canapea și mânca cereale la cină, uitându-se la știrile locale de la televizor. Clătina din cap urmărind poznele huliganilor și bătăușilor, cele două cuvinte pe care le folosea cel mai des în acea parte a zilei.

— Ce-s astea? m-a întrebat atunci când i-am întins vraful de hârtii.

Și-a așezat lingura în castron cu un clinchet puternic. Și-a pus bolul pe măsuța de cafea din față. Și-a vârât un picior sub ea, cu genunchiul atingându-i glezna. N-a spus nimic. A continuat să mestece în timp ce răsfoia hârtiile. Și pe urmă a început să râdă încetișor.

— Ei, poftim! a exclamat ea.

Pe vremea aceea nu mă simțeam deloc în largul meu în propriul corp. Acasă, eram nebăgată în seamă, îmi amintesc că mi-am încrucișat și mi-am descrucișat brațele. Că mi-am pus mâinile în șolduri.

— Scuze, a zis Gee râzând tot mai tare. Doar că… a continuat ducându-și o mână la gură ca să își potolească râsul. Cine a mai pomenit așa ceva? Ce să caute un copil ca tine la St. Joe's? Tu, care abia dacă scoți un cuvânt! O să-ți ia banii și o să te scuipe afară, pe trotuar. O să râdă pe seama ta și o să scape cât mai repede de tine. Asta o să facă. Și dacă-ți închipui că o să-ți dea după aceea banii înapoi, înseamnă că visezi cai verzi pe pereți.

A împins vraful de formulare pe măsuță. Puțin lapte s-a vărsat pe câteva hârtii. A luat în mână bolul cu cereale.

— Nu o să completez hârtiile alea, a zis dând din cap spre formularele de ajutor financiar. N-o să te ajut să te îngropi în datorii pentru o bucată de hârtie nefolositoare la final.

La începutul anului școlar, domnișoara Powell ne dăduse tuturor numărul de telefon de acasă și ne spusese că o puteam suna oricând dacă aveam probleme. M-am gândit că dacă era să folosesc vreodată acea ancoră, atunci era momentul. N-o mai sunasem niciodată și aveam emoții dureros de mari când am format numărul.

A durat mult până să răspundă. Iar când a făcut-o, în fundal se auzea plânset de copil. Era cinci și jumătate sau șase seara. Ora mesei, mi-am dat eu seama prea târziu. Domnișoara Powell avea doi copii de care ne vorbea cu mare drag, un băiat și o fată, amândoi foarte mici.

— Alo? a rostit ea în telefon pe un ton agasat.

Copilul începuse de acum să urle: „Mama, mama."

— Alo? a repetat domnișoara Powell.

S-a auzit un clinchet de oale.

— Nu știu cine e, a zis domnișoara Powell, dar am treabă și nu-mi place să fiu întreruptă.

Nu o auzisem niciodată vorbind așa de aspru. Am închis încet telefonul. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi arătat viața mea dacă m-aș fi născut într-o familie precum cea a domnișoarei Powell.

La puțin timp după aceea, i-am trimis un mesaj pe pager lui Simon. Am rămas să aștept să mă sune în bucătărie, cu capul rezemat de perete. După cincisprezece minute, telefonul a sunat și am ridicat receptorul cât de repede am putut.

— Cine e? a strigat Gee, iar eu i-am răspuns că era un agent de vânzări.

La celălalt capăt al firului, Simon mi-a spus încet:

— Ce este? Nu pot vorbi decât un minut.

Pentru întâia oară de când îl cunoscusem, părea iritat. Aproape supărat. Am izbucnit în plâns. După ratarea convorbirii cu domnișoara Powell, simțeam că e prea mult. Aveam nevoie să fiu consolată.

— Îmi pare rău! am șoptit în telefon. Nu vrea să completeze formularele.

— Ce formulare? Cine? a întrebat Simon.

— Formularele de facultate. Bunica nu vrea să le completeze. Nu pot să merg la facultate fără ajutor financiar.

Simon a făcut o pauză lungă.

— Ne vedem la debarcader, a zis într-un târziu. Ajung într-o oră.

Era toamnă atunci când ne întâlniserăm acolo ultima oară și încă se întuneca târziu. Acum, în februarie, vremea era rece și se întunecase deja când am plecat de acasă. I-am spus lui Gee că merg să învăț la o prietenă. Kacey ridicase din sprâncene în timp ce mă îndreptam spre ușă.

Mă bucuram să ies din casă, să scap de toanele lui Gee, de frica mea perpetuă că, într-o bună zi, Kacey nu avea să se mai întoarcă.

Pe de altă parte, eram tulburată, așa cum nu mai fusesem niciodată la întâlnirile cu Simon. În vara și toamna acelea, ne întâlniserăm ori de câte ori avuseserăm ocazia, deși toate ieșirile noastre erau platonice. Odată cu sosirea iernii și a anului școlar, întâlnirile se mai răriseră. Împlinisem optsprezece ani, dar eram necoaptă pentru vârsta mea. Deși, cu toate că eram naivă, eram în același timp conștientă de naivitatea mea. Știam că alții de vârsta mea – inclusiv Kacey – făceau sex, și încă de ceva ani. Știam că viața mea romantică se limita la imaginația mea, la visatul cu ochii deschiși la bărbații tineri care apăreau la televizor, la notițele din jurnal în care inventam, cu stângăcie, întâlniri amoroase cu cel mai recent obiect al dorințelor mele – un băiat popular în școală, o celebritate și, cel mai obsesiv, Simon. În legătură cu el și cu intențiile sale, nutream două păreri care se băteau cap în cap. Prima era aceea că interesul său față de mine nu era decât cel al unui mentor intelectual: Simon râdea adesea la remarcile mele, chiar dacă nu asta urmărisem, uneori amuzat, alteori doar ca să mă tachineze; rânjea ca răspuns la felul în care mă înroșeam la față, ceea ce eu credeam că este flirt; mă urmărea atent și concentrat atunci când îi

vorbeam, cu ochii ațintiți la fața mea și un zâmbet mic pe buze; și uneori, observasem că privirea îi aluneca în jos spre mâinile mele, spre gât, spre sâni. N-am putut spune niciodată dacă eram sau dacă sunt drăguță. Am fost dintotdeauna înaltă și slăbănoagă, și nu m-am machiat niciodată. M-am îmbrăcat mereu foarte simplu. Port rareori bijuterii și, de obicei, îmi strâng părul într-o coadă de cal pe care, pe atunci, o umezeam și o netezeam ca să nu se zburlească. Dacă e să am trăsături plăcute, atunci doar foarte puțini oameni le-au remarcat. Și, în acea perioadă, mă întrebam deseori dacă Simon se număra printre ei. Atunci când îmi aminteam cum își așeza brațele în jurul meu, simțeam un fior în abdomen, o mică lovitură surdă în măruntaie, și o căldură electrizantă mi se răspândea încet în tot corpul. Și pe urmă, o altă voce se înălța în mine și îmi spunea că tot ce gândesc era pură invenție; că Simon nu vedea în mine decât un copil cu potențial, cineva față de care nutrea un interes profesional și, poate, altruist; că eram nebună să cred orice altceva.

Un pâlc de copaci despărțea Delaware Avenue de debarcaderul de la râu. Poteca de pământ era mărginită de bălării și gunoaie. Se întunecase așa de tare, încât mi-am ținut brațele întinse în față în timp ce mergeam. Dintr-odată, mi-am dat seama cât de periculos putea fi locul. De câteva ori, găsisem pe cineva atunci când ajunsesem la debarcader; de obicei, o persoană care își plimba câinele. Totuși, odată întâlnisem un om fără adăpost, un bărbat vârstnic, care vorbea singur cu voce tare. Mă privise sălbatic și rânjise. Făcuse un gest obscen cu mâinile. Și atunci, mă retrăsesem pe Delaware Avenue ca să-l aștept pe Simon.

De data asta, mi-am zis eu, era prea întuneric și prea frig pentru a da peste altcineva la debarcader. Când am ieșit din pâlcul de copaci, am văzut că avusesem dreptate. Nu eram totuși sigură dacă singurătatea mea și liniștea ce înconjura debarcaderul îmi aduceau sau nu vreo alinare.

Am înaintat până în capătul debarcaderului și m-am așezat. Mi-am tras jacheta mai strâns în jurul trupului. Podul Ben Franklin era luminat și reflexia sa strălucea în apă ca un șirag de mărgele roșii și albe.

Au trecut zece minute până să aud pași. M-am răsucit și l-am văzut pe Simon, care venea alene, cu mâinile în buzunare. Nu purta uniforma de serviciu, ci o alta, diferită: blugi cu manșetă, bocanci negri, o căciulă de lână și o haină de piele cu guler din blană de oaie. Ținuta pe care o purta întotdeauna în afara orelor de program. De acolo, de jos, unde stăteam așezată, părea mai înalt și mai puternic ca oricând.

S-a așezat lângă mine. Ne-am lăsat picioarele să se bălăngăne peste marginea debarcaderului din lemn.

Înainte de a vorbi, m-a cuprins cu brațele sale.

— Ce mai faci? m-a întrebat privindu-mă.

I-am simțit pe frunte respirația, căldura buzelor. Și m-am înfiorat.

— Nu prea bine, i-am răspuns.

— Ce s-a întâmplat? a zis și, ca de fiecare dată, am început să-i povestesc.

Aceea a fost noaptea în care Simon m-a îndemnat să mă gândesc serios la ideea de a deveni polițistă. Astăzi, vârsta minimă pentru recrutare este douăzeci și doi de ani; atunci era nouăsprezece.

— Ascultă, a zis Simon. Ai putea s-o înfrunți. Sau să te declari independentă și să completezi singură formulare. Deși cred că ar lua ceva timp.

— Și până atunci ce ar trebui să fac?

— Nu sunt sigur. Să continui să lucrezi. Și să te înscrii la un colegiu comunitar. Oricum ai nevoie de credite. Dar să știi că sunt sigur că ai face față cu brio. Ai fi un bun detectiv. Mereu ți-am spus asta. Și nu te-am mințit.

— Mda, poate, am spus eu.

Nu eram prea convinsă. Îmi plăceau mult romanele detectiviste. Îmi plăceau și filmele recomandate de Simon – unele mai mult, altele mai

puțin –, bună parte din ele centrate pe activitatea polițienească. Și, mai important ca orice, îmi plăcea Simon, și el era ofițer de poliție. Pe de altă parte, eram o elevă foarte bună și îmi plăcea să citesc. Și, mulțumită domnișoarei Powell și poveștilor ei despre trecut – care aveau efectul de a mă face să mă simt cumva mai puțin singură cu puțin timp în urmă, hotărâsem că vreau să devin profesoară de istorie, ca ea.

Ezitam.

— E alegerea ta, a declamat Simon într-un final.

S-a foit puțin. Încă își ținea brațele în jurul umerilor mei. M-a frecat energic pe braț, ca pentru a mă încălzi.

— Ceea ce vreau să-ți spun este că sunt convins că vei fi bine. Că orice vei alege, o să te descurci de minune.

Am ridicat din umeri. Mă uitam spre fluviul din fața noastră, luminat de orașele aflate pe ambele maluri. Mă gândeam la ceea ce ne spusese domnișoara Powell despre el la ore: că izvora ca râul West Branch și că se vărsa în golful Delaware. Și că, la puțin peste cincizeci de kilometri spre nord, George Washington și trupele sale îl traversaseră în 1776, într-o noapte de iarnă la fel de rece. Numai că pe vremea aceea fluviul era cufundat total în beznă, mi-am zis. Pe maluri nu existau orașe. Și nici lumini după care să te ghidezi.

— Uită-te la mine! mi-a cerut Simon.

Mi-am ridicat fața spre el.

— Câți ani ai acum? m-a întrebat.

— Optsprezece, i-am răspuns.

Îi împlinisem în octombrie. În anul acela, până și Kacey uitase de aniversarea mea.

— Optsprezece, a repetat el. Ai toată viața înainte.

Și pe urmă și-a coborât capul și m-a sărutat. Creierul meu a reacționat cu întârziere față de corp. Dar atunci când a făcut-o, mintea mea a strigat: *Primul meu sărut. Primul meu sărut. Primul meu sărut.* Le auzisem pe câteva fete comentând cât de

îngrozitor fusese primul lor sărut: subiectul fusese inundat de un potop de salivă sau forțat să accepte în gură limba agresivă a unui adolescent la fel de neexperimentat sau aproape înghițit de gura larg deschisă a băiatului. Dar sărutul lui Simon a fost extrem de rezervat, doar și-a trecut ușor buzele peste ale mele, după care s-a retras, iar mai apoi și-a frecat încet dinții de buza mea inferioară. Asta m-a excitat. Până atunci, nu-mi trecuse prin cap că dinții erau și ei parte a unui sărut.

— Mă crezi? a întrebat Simon încet.

Mă privea intens. Își ținea fața atât de aproape de a mea, încât am fost nevoită să-mi răsucesc gâtul într-un unghi ciudat pentru a-mi menține poziția.

— Da, i-am răspuns.

— Ești frumoasă, a continuat el. Mă crezi?

— Da, am repetat.

Pentru prima oară în viață, chiar credeam asta.

Mai târziu în seara aceea, stând întinsă în pat lângă Kacey, am simțit nevoia de a-i povesti cele întâmplate. Cu câțiva ani înainte, când Kacey fusese sărutată prima oară, îmi descrisese totul. Avea doisprezece ani și la vremea aceea încă eram prietena ei cea mai bună. Intrase în casă după ce se jucase afară și mă strigase, surescitată, după care urcase în fugă scara și se aruncase pe pat.

— M-a sărutat Sean Geoghehan, a spus.

Ochii îi străluceau. Și-a acoperit gura cu o pernă. A țipat, cu fața înfundată în ea.

— M-a sărutat. Ne-am sărutat.

Eu aveam paisprezece ani atunci. N-am spus nimic, Kacey și-a îndepărtat perna de pe față și m-a privit. S-a ridicat în șezut, cu o mină îngrijorată, și a întins un braț spre mine.

— Oh! Mick, a zis ea. O să se întâmple, ai să vezi. Nu-ți face griji! O să ți se întâmple și ție.

— Probabil că nu, i-am răspuns.

M-am forțat să râd, dar sunetul pe care l-am scos era unul trist.

— Ba sigur că da, m-a contrazis Kacey. Și promite-mi că, atunci când se va întâmpla, o să-mi povestești!

În seara când Simon m-a sărutat, m-am întrebat cum să încep povestea. Dar înainte să apuc să deschid gura, am auzit o respirație ușoară, vulnerabilă, semn că sora mea adormise.

Am urmat sfatul lui Simon. Am absolvit liceul și am continuat să locuiesc în casa lui Gee. M-am mutat, în cele din urmă, în camera din mijloc, care încă părea bântuită de prezența mamei. Mi-am luat un job de casieră cu jumătate de normă la o farmacie din zonă și am început să-i plătesc lui Gee o chirie lunară de două sute de dolari. Am obținut cele șaizeci de credite de studii la Colegiul Comunitar Philadelphia. Și, pe urmă, am dat examenul de admitere în poliție. La douăzeci de ani, am devenit agent de poliție. Nimeni nu a venit la ceremonia mea de absolvire.

Între timp, Kacey continua să decadă. A devenit tot mai nestăpânită și mai capricioasă. Înainte și imediat după ce a împlinit douăzeci de ani, a lucrat uneori ca barmaniță fără acte legale, iar alteori la firma de vânzări de mașini din Frankford a unchiului Rich. Ocazional, o făcea pe bona pentru părinții iresponsabili dispuși s-o angajeze, și cred că se mai ocupa și cu vânzarea de droguri pentru Fran Mulroney, fratele mai mare al Paulei, își împărțea nopțile în mod egal dormind acasă la Gee, la prieteni sau pe stradă. Petrecea mai mult timp în Fishtown decât în Kensington, așa că încă nu o întâlneam în turele mele de patrulare. Nu știam niciodată unde va fi atunci când ajungeam acasă seara și trăiam cu gândul că, într-o zi, avea să nu se mai întoarcă. Nu ne vorbeam decât foarte rar.

Și totuși, Kacey era singura persoană care știa de relația mea cu Simon. Găsise un bilet de la el printre lucrurile mele – abia mai târziu aveam să-mi dau seama că, foarte probabil, scotocise în căutare de bani pe care să-i șterpelească –, și atunci când mă văzuse, mi-l aruncase furioasă în față.

— Ce naiba e în capul tău? mi-a zis.

M-am simțit prost. Bilețelul se referea la o noapte pe care eu și Simon o petrecuserăm recent la un hotel. Timpul pe care îl petreceam cu Simon era o ușurare pentru mine, o evadare, primele momente

de adevărată fericire pe care le cunoscusem vreodată, și dacă era să fac din asta un secret, ei bine, era secretul meu.

Mi-am așezat mâna protector peste bilețel. N-am spus nimic.

Cred că după aceea Kacey a spus: „E un nenorocit și un pervers.” Sau, și mai rău: „Încearcă să se vâre în chiloții tăi de când aveai paisprezece ani.” Mă cutremur la amintirea acelor vorbe. Încă de când eram foarte mică am încercat să-mi păstrez demnitatea, indiferent de situație. La muncă, încerc să-mi păstrez demnitatea profesională. Acasă, cu Thomas, mă străduiesc să-mi păstrez demnitatea parentală, să-l protejez ca să nu audă lucruri care să-l supere sau să fie nepotrivite pentru vârsta lui. Și pentru că mi se pare lipsit de demnitate, nu mi-a plăcut niciodată ca cineva să-și facă griji pentru binele meu sau doar să manifeste interes; am preferat să dau impresia că sunt întotdeauna bine, că am totul sub control. În mare parte, cred că această imagine pe care o proiectez asupra mea este una corectă.

— Nu e adevărat! am ripostat.

Kacey a râs. Un hohot deloc blând.

— Cum zici tu, a replicat.

— Nu e! am repetat.

— Oh, Mick.

A clătinat din cap.

Iar în expresia feței ei am perceput ceva ce aducea a milă.

La cei douăzeci de ani ai mei, credeam că spusele lui Kacey erau o evaluare deopotrivă nerezonabilă și incorectă a situației. Eu fusesem cea care alergase după Simon, nu invers. Nu m-am considerat niciodată o romantică, dar uneori îmi spun că momentul în care ochii mi-au căzut asupra lui a fost singura mea experiență de dragoste la prima vedere. În schimb, Simon mi-a spus că i-a luat ani buni până să vadă în mine altceva decât un copil. Totuși, atât eu, cât și Simon eram conștienți de felul în care

relația noastră putea fi percepută de cei care știau că mă aflasem la un moment dat în grija lui, ca profesionist, așa încât făceam tot posibilul să o țin ascunsă. Simon dăduse, în sfârșit, examenul de detectiv și îl trecuse, așa că își începuse cariera în cadrul Diviziei de Sud și nu voia să-i fie afectată. Nu ne întâlneam decât în hoteluri – susținea că nu vrea să riște ca fiul lui, Gabriel – care avea unsprezece ani la acea vreme –, să afle de noi, iar mama lui îl aducea uneori acasă la el pe neașteptate și, în fine, totul era foarte *complicat,* acesta era termenul pe care îl folosea.

— Într-o zi o să ai casa ta, îmi spunea el adesea, și atunci vom putea să ne întâlnim acolo.

În mare parte din acest motiv, în primii mei doi ani în poliție am depus la bancă toți banii și am folosit economiile pentru a plăti avansul pentru o casă în Port Richmond. Aveam douăzeci și doi de ani când am semnat contractul. Am achitat patruzeci la sută din preț – o sumă mică, trebuie să recunosc, dar cea mai mare pe care am avut-o vreodată în cont. Agenta imobiliară s-a arătat impresionată și mi-a spus că nu multe persoane de douăzeci și doi de ani erau așa de cumpătate, încât să economisească atât de mulți bani, în loc să-i cheltuiască pe ieșiri cu prietenii seara în oraș. Eu nu sunt ca majoritatea persoanelor de douăzeci și doi de ani, așa mi-a venit să-i răspund, însă m-am abținut.

Când am părăsit casa lui Gee – și am lăsat în urmă certurile teribile dintre ea și Kacey, care, la acel moment, escaladau uneori în confruntări fizice –, m-am simțit de parcă mă salvam dintr-un război.

Nu le spusesem despre planul meu de a mă muta nici lui Kacey, și nici lui Gee. Nu o făcusem din două motive. Primul a fost acela că nu voiam ca ele să afle de situația mea financiară – Gee, pentru că ar fi putut să-mi ceară mai mulți bani pe chirie, iar Kacey, fiindcă nu doream să îi ofer un impuls pentru a mă jecmăni. (La acel moment, pusesem piciorul în

prag, însă, din când în când, tot mai venea la mine să mă roage s-o împrumut.) Al doilea motiv pentru care am păstrat planul secret a fost acela că am crezut realmente că nici lui Gee, și nici lui Kacey n-o să-i pese.

Am fost, prin urmare, surprinsă, când Kacey a reacționat cu tristețe la anunțul meu.

În ziua în care m-am mutat, când a venit acasă, m-a găsit târând cutii în jos pe scări.

— Ce faci? m-a întrebat.

Și-a încrucișat brațele peste piept. S-a încruntat.

M-am oprit pentru o clipă, gâfâind. Nu aveam de mutat decât haine și cărți, prea multe însă din a doua categorie de lucruri, și tocmai aflasem cât de mult putea cântări un vraf de volume broșate.

— Mă mut, i-am răspuns.

Mă așteptam să ridice din umeri. În schimb, Kacey a început să clatine din cap.

— Nu, Mick! a zis ea. Nu se poate să mă lași singură aici!

Am așezat pe scară cutia pe care o țineam în mâini. Spatele mă durea deja; abia peste câteva zile aveam să-mi revin.

— Am crezut că o să te bucuri, am adăugat.

A părut cu adevărat șocată.

— De ce ai crezut așa ceva? m-a întrebat ea.

Pentru că nu mă placi, mi-a venit să-i răspund. Ar fi sunat însă prea sentimental, prea autocompătimitor și trist, așa că i-am spus că trebuie să plec și că o să mă întorc în seara aceea ca s-o anunț pe Gee. Cu un gest aproape formal, Kacey mi-a ținut ușa deschisă ca să trec. Am privit în urmă o singură dată, căutând pe fața ei semne ale vechii Kacey, fantoma copilului care, cândva, depinsese de mine în totalitate. Dar n-am descoperit nicio urmă.

Casa pe care o cumpărasem era urâtă și veche, dar era a mea. Și lucrul cel mai important, în ea nu se țipa și nu existau certuri. Când ajungeam acasă după muncă, intram și rămâneam câteva clipe cu spatele rezemat de ușă și mâinile așezate deasupra inimii, doar pentru a lăsa liniștea să-mi poposească pe umeri. Și îmi spuneam: ești singură aici, în casa ta.

Cât a fost goală, casa a avut un ecou cald și plăcut. Nu m-am grăbit s-o decorez, am vrut să aleg totul cu mare grijă, așa încât în primele luni de după mutare nu am avut în casă decât o saltea așezată direct pe podea și câteva scaune ieftine adunate de pe stradă. Când am început să cumpăr mobilă, am selectat-o cu multă atenție. Am bătut în lung și-n lat magazinele de antichități și pe cele la mâna a doua, unde obțineam prețuri bune la obiectele pe care le consideram frumoase. Farmecele casei au început treptat să mi se reveleze. În dreapta ușii de la intrare era un panou ciudat cu vitralii, pictat cu flori roșu cu verde, scoase în evidență de armătura cu plumb, și am fost încântată să aflu că altcineva înaintea mea prețuise casa la fel de mult ca și mine și se ostenise să o înfrumusețeze cu detalii atât de mărunte și meșteșugite. Îmi umpleam frigiderul cu mâncare sănătoasă. Ascultam muzică în liniște. Atunci când, într-un final, am achiziționat un pat adevărat, am cheltuit mulți bani pe el – a fost singurul lux pe care mi l-am permis. L-am făcut cât mai comod cu putință, cu o saltea de o persoană cumpărată de la magazinul Macy’s din vechea clădire Wanamaker. Din același magazin am cumpărat și lenjeria de pat, despre care vânzătoarea m-a asigurat că era cea mai fină pe care dormisem sau aveam să dorm vreodată.

Acum, aveam un loc numai al nostru. În cele din urmă, Simon a început să rămână câteodată toată noaptea cu mine. Atunci, asupra mea cobora o liniște profundă și plăcută. Nu mai dormisem așa de bine de când eu și Kacey eram mici. De când trăia mama noastră.

În anii care au urmat plecării mele, nu le-am văzut pe Gee și Kacey decât ocazional. De fiecare dată, Kacey arăta tot mai rău, iar Gee, tot mai bătrână. Nu o întrebam niciodată pe Kacey ce mai făcuse, dar ea îmi oferea de bunăvoie o mulțime de informații, în cea mai mare parte false: Mă întorc la școală, m-a anunțat în mai multe rânduri. O să-mi iau diploma de bacalaureat. (Din câte știu, nu a urmat niciun curs.) Sau: Mâine mă duc la un interviu. Sau: Mi-am luat o slujbă. (Nu-și luase.)

Era greu de aflat cu ce se ocupa ea de fapt în acele zile. Nu cred că începuse să-și vândă trupul, nu încă; în orice caz, nu o vedeam pe stradă în timpul patrulării. Într-un moment de luciditate, Kacey mi-a mărturisit că în adicție timpul se scurge ca într-o spirală. Fiecare dimineață aduce cu sine posibilitatea schimbării, fiecare seară, rușinea eșecului. Singura țintă de peste zi devine căutarea unei doze. Fiecare doză e o parabolă, drogat-nedrogat-drogat: fiecare zi devine o serie de astfel de valuri; zilele și, mai apoi, lunile însele se măsoară în timpul însumat petrecut de utilizator în liniște sau în durere. Socotelile se încurcă atunci când intervin perioade de abstinență, uneori voluntară – ca de exemplu, atunci când Kacey se interna la Kirkbride, Gaudenzia, Fairmount sau alte centre de dezintoxicare ieftine și cu rate de succes îndoielnice –, alteori involuntară, ca atunci când Kacey dăduse de necaz și ajunsese în închisoare. Dar și aceste perioade deveneau, cu timpul, parte a unui tipar: valuri de abstinență urmate de recidive, urmate de valuri și mai mari de drogare masivă. Constanta rămânând tot timpul Kensington Avenue, sentimentul apartenenței familiale, rutina oferită de casă.

Aceste suișuri și coborâșuri ar fi putut continua la nesfârșit dacă nu ar fi intervenit incapacitatea lui Kacey de a lua decizii corecte. În 2011, s-a lăsat convinsă de un iubit să fure televizorul din casa părinților lui. Părinții n-au vrut să-și lase fiul să

meargă la închisoare și au dat toată vina pe Kacey. Iar Kacey a tras toate ponoasele. La acel moment, ea avea deja un cazier lung, așa că judecătorul a pedepsit-o aspru.

A fost condamnată la un an de detenție în închisoarea Riverside.

Unii ar fi considerat întâmplarea drept regretabilă. Nu și eu. Pentru prima oară după multă vreme, aveam speranțe pentru sora mea.

ACUM

În dimineața de luni de după ziua recunoștinței, același tânăr detectiv, Davis Nguyen, vine la apel în camera comună de la secția noastră. Arată obosit. Poartă un costum care pare scump și foarte diferit croit față de costumele largi ale detectivilor mai în vârstă: strâns pe corp și tăiat scurt, așa încât pe sub pantaloni să se vadă o bucată mică de ciorap. Are părul tuns la fel ca puștii din Northern Liberties și Fishtown, ras pe laturi și pieptănat într-o parte în vârf. Câți ani o avea? Se apropie de treizeci? Sau poate că e de vârsta mea, deși simt că aparține unei alte generații. Probabil că a mers la facultate și a studiat dreptul penal. Observ că ține în mână un pahar de la Bomber Coffee.

— Am vești, zice Nguyen. S-ar putea să avem o pistă pentru omuciderile din Kensington.

Un murmur slab străbate încăperea.

Se apleacă peste computer. O înregistrare video apare pe ecranul de pe perete.

A fost făcută de o cameră de supraveghere montată de proprietarul unei case, nu departe de terenul viran de lângă Tioga unde a fost descoperit cadavrul lui Katie Conway.

În imaginea alb-negru granulară, o tânără traversează ecranul. După cinci secunde, este urmată de un bărbat cu gluga trasă peste cap și mâinile în buzunare.

— Aceasta, zice Nguyen dând filmul înapoi, este Katie Conway. Iar acesta, adaugă arătând spre bărbat, este o persoană suspectă.

Dă zoom la imagine. Fața bărbatului e granulară. Cu greu se poate discerne ceva din ea. Nici măcar rasa, din câte îmi dau eu seama. Pare solid, deși poate că nu e decât o impresie, prin comparație cu Katie, care e mărunțică.

Bluza de trening, cu gluga ridicată pentru a-i ascunde părul, ne oferă cea mai importantă

informație: în față stă scris *Wildwood; Wild* de o parte a fermoarului, și *wood* de cealaltă parte.

Wildwood, un oraș de coastă din sudul statului New Jersey, e o destinație destul de comună și, prin urmare, nu foarte utilă ca informație. Am fost odată acolo cu Simon într-unul din puținele weekenduri petrecute împreună. Cred că aproape toată lumea din Philadelphia a fost la Wildwood. Totuși, înscrisul de pe trening ne oferă un licăr de speranță.

— L-ați văzut vreunul din voi pe acest individ? întreabă Nguyen.

Tonul vocii lui nu este însă optimist. Lumea din încăpere clatină din cap.

— Am trimis deja imaginea poliției din Wildwood, care a început să-l caute, continuă Nguyen. Între timp, vă rog să vă verificați telefoanele! O să vă trimitem și vouă filmul astăzi. Fiți cu ochii în patru, întrebați de tip fiecare persoană pe care o rețineți.

Ahearn îi mulțumește și Nguyen se întoarce și dă să plece.

Un alt polițist, Joe Kowalczyk, intervine:

— Am o întrebare.

Nguyen se răsucește la loc.

— Dacă ar fi să ne dăm cu părerea, zice Kowalczyk, ce rasă credeți că este? Și ce vârstă are?

Nguyen nu răspunde imediat.

— N-am vrut să vă spun pentru că vreau să fiți vigilenți față de oricine, zice el într-un final. Iar filmarea nu a fost clară. Se uită în tavan, apoi continuă: Dar dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aș zice că e un bărbat alb de patruzeci-cincizeci de ani. Asta rezultă, oricum, din profilul psihologic. În categoria asta intră de obicei bărbații care comit asemenea fapte.

Astăzi, străzile din Kensington sunt mai liniștite decât în mod normal. Frigul nu a trecut. E ger afară, cerul e complet senin și vântul bate cu o forță atât de mare la nivelul feței, încât mă lasă fără suflare de fiecare dată când sunt nevoită să cobor din mașină.

Numai cei mai temerari sau mai disperați ies din casă pe o asemenea vreme.

Cotesc cu mașina pe o stradă laterală și trec pe lângă un șir de șase case cu ferestrele și ușile bătute în scânduri. Abandos, așa li se spune în cartier. Uitate, condamnate, unele din ele locuite acum, fără îndoială, de niște suflete amărâte care și-au găsit adăpost în ele. Mă gândesc ce curent e înăuntrul lor, mă gândesc la mobila rămasă în urmă, la fotografiile rămase pe pereți. Mă gândesc ce sentiment de singurătate îi cuprinde pe noii locatari atunci când privesc aceste bunuri, rămășițe ale vieții familiilor care au trăit în urmă cu decenii în casele acelea. Textiliști. Metalurgiști. Pescari, dacă acele clădiri sunt suficient de vechi.

Acum două ierni, un incendiu teribil a izbucnit într-o fabrică din vecinătate. A fost declanșat de doi ocupanți care, în nevoia lor disperată de căldură, au făcut focul într-un container de gunoi din tablă chiar în mijlocul incintei. Un pompier a murit în încercarea de a stinge focul. Ultimul punct din lista lungă de lucruri la care ni s-a spus să fim atenți în cursul patrulării este mirosul de fum de la lemn provenit din surse necunoscute.

Timp de o oră, nu primesc niciun apel prin sistemul de alerte publice. La ora zece, parchez mașina în apropiere de localul lui Alonzo și intru ca să beau o cafea.

Când ies, văd că două fete tinere, de șaisprezece sau șaptesprezece ani, pe care le-am mai văzut în cartier, se apropie încet de mine mestecând gumă. Poartă amândouă tenișii din pânză fără șosete, ceea ce mă face să mă înfior un pic din compasiune

pentru ele. Nu-mi dau seama dacă au ieșit la produs sau doar se plimbă.

Ajung în dreptul meu și mă iau prin surprindere. În general, oamenii din cartier îi ignoră pe polițiștii în uniformă sau se holbează la noi provocator, fără să zică nimic.

Dar una dintre fete mi se adresează:

— Ați mai aflat ceva despre crime? zice ea.

E pentru prima oară când sunt interpelată pe stradă pe tema asta. Zvonurile par să se fi răspândit.

— Ne ocupăm de asta, îi răspund. Ancheta avansează.

E răspunsul meu standard atunci când sunt întrebată despre o anchetă aflată în desfășurare. Simt că așa se cuvine să răspund, deși nu știu cu mult mai mult decât ele. Uneori, la muncă, mă simt la fel ca atunci când vorbesc cu Thomas despre tatăl lui: pe de o parte, vinovată fiindcă mint, pe de alta, mândră de felul în care îi protejez sentimentele. Sunt dispusă să suport povara minciunii pentru binele fiului meu, pentru binele acestor fete.

Și pe urmă îmi amintesc de filmul video.

— Vă rog să vă uitați la asta!

Scot telefonul și caut clipul scurt pe care cei de la omucideri ni l-au trimis după apelul de dimineață. Îl rulez și-l opresc la cadrul în care apare suspectul.

— Îl recunoașteți pe acest bărbat? le întreb.

Cele două fete se uită cu atenție la imagine. Și clatină din cap. Nu.

Arăt stop-cadrul și altor oameni pe parcursul zilei. Dar nimeni nu pare să-l cunoască pe individ. Câteva femei scot mici murmure când o văd pe Katie Conway traversând ecranul: o recunosc, poate, sau recunosc în ea propria lor fragilitate, riscul să fi căzut chiar ele victime.

Cu puțin înainte de ora patru, când tura mea se apropie de sfârșit, o văd pe Paula Mulroney pentru prima oară de ceva vreme. Nu mai e, în sfârșit, în cârje; stă rezemată de un zid de lângă cafeneaua lui Alonzo, cu o țigară în mână.

Opresc mașina. Cobor. N-am mai văzut-o de la dispariția lui Kacey și mi-am propus de mai mult timp să discut cu ea.

Paula nu a lăsat ca răceala intervenită în relația mea cu Kacey să afecteze prietenia dintre noi două. „E numai treaba voastră”, mi-a spus ea odată între patru ochi. De obicei, atunci când mă vede, mă întâmpină cu un zâmbet și o glumă nevinovată. „A venit poliția; drace, am încurcat-o!” așa zice de multe ori.

Astăzi însă fața ei e impasibilă.

— Bună, Paula! o salut eu.

Nu-mi răspunde.

— Mă bucur să te văd! continui. Nu mai știu nimic de Kacey de ceva timp. Ai idee cumva pe unde umblă?

Clatină din cap. Trage din țigară.

— Nu.

— Când ai văzut-o ultima dată?

Pufnește pe nas. Tace.

Brusc, mă simt derutată.

— Dar nu tu i-ai spus lui Alonzo că a dispărut Kacey? Pentru că…

Mă întrerupe:

— Uite ce-i, nu discut cu poliția.

Rămân cu gura căscată. Paula nu mi-a vorbit niciodată așa.

Încerc o altă tactică.

— Ce-ți mai face piciorul?

— Groaznic!

Trage din nou din țigară. Stă la doar câțiva centimetri de mine.

— Îmi pare rău! îi spun.

Nu prea știu cum să continui conversația.

— Vrei să te duc la spital? o întreb, dar Paula dă din mână și clatină din cap. Mai am ceva să te întreb, adaug.

— Dă-i drumul, zice, dar pe un ton indiferent, cu implicații clare: *N-ai decât să întrebi. Dar n-am de gând să-ți răspund.*

Scot telefonul și rulez filmulețul. Nu se poate abține: e curioasă. Se apleacă pentru a vedea mai bine.

Când Katie Conway traversează ecranul, îmi aruncă o privire tăioasă.

— Mda, e Katie. O cunoșteam.

— Serios?

Dă din cap. Își ridică ochii spre mine și mă privește intens.

— E fata pe care au găsit-o lângă Tioga, nu-i așa? O cunoșteam.

Tac. Nu știu de ce îmi spune asta.

— Era o fată tare drăguță, zice Paula. Un copil. Un copil tare drăguț. Am cunoscut-o și pe maică-sa. O nenorocită. Ea a dat-o afară din casă.

Continuă să mă sfredelească din priviri. Cu o expresie cumva acuzatoare. Își duce țigara la buze. De fiecare dată când vorbesc cu Paula, în minte îmi revine o imagine anume a ei, din liceu: cum mergea pe coridor în fruntea unei găști de fete populare, cu capul sus, râzând la o glumă spusă de una dintre ele. Chiar și acum, în ciuda schimbărilor ivite în viețile noastre, mă simt un pic intimidată în preajma ei.

— Cunoști amănunte despre cum a murit? o întreb pe Paula, care îmi răspunde după o pauză, netulburată:

— Nu tu ar trebui să știi?

Încerc să găsesc un răspuns, dar de data asta nu-mi vine în minte nimic.

— Doar ești polițistă, nu-i așa? continuă Paula.

— Ne ocupăm, repet eu.

— Mda, vezi să nu!

Mijește ochii și se uită în josul străzii. Judecând după bruschețea mișcărilor și clănțănitul dinților, are nevoie de o doză. S-a aplecat un pic în față, cu brațele înfășurate în jurul taliei. Are greață.

— Sigur că te ocupi, Mickey, zice. Ei bine, e cazul să te străduiești mai tare!

Știu că e momentul să plec, s-o las să-și caute alinarea.

Dar, înainte de asta, îi spun:

— Nu vrei să te mai uiți o dată? Partea cea mai importantă e la sfârșit.

Paula își dă ochii peste cap, dar se apleacă spre ecranul telefonului și-și mijește ochii. Se uită la bărbatul din filmare, apoi îmi smulge telefonul din mână. Face ochii mari.

— Îl recunoști? o întreb.

Observ, dintr-odată, că îi tremură mâinile.

— Nu pot să cred! zice.

— Îl cunoști?

Începe să râdă, însă discern o tentă de mânie în râsul ei.

— Nu face mișto de mine! spune ea. Asta e tot ce vreau: să nu mă ia nimeni de proastă.

Clatin din cap.

— Nu înțeleg ce vrei să zici.

Închide ochii o clipă. Trage un ultim fum din țigară, apoi o aruncă pe jos. Strivește mucul cu talpa pantofului.

Într-un final, ridică privirea. Mă măsoară din ochi.

— E unul de-ai voștri, Mick, zice ea. E polițist.

ATUNCI

Așa cum sperasem, detenția de un an la închisoarea Riverside a schimbat-o pe Kacey.

Întrebați pe oricine care s-a dezintoxicat în închisoare și urmăriți-i fața în timp ce povestește: ochii închiși, fruntea încruntată, colțurile gurii lăsate în jos la amintirea greței și disperării, la amintirea acelei versiuni de netrăit a vieții. Asta, mi-a spus Kacey, a fost convingerea ei în cele mai negre momente de sevraj: că ar trebui să-și ia viața. A sfâșiat cearșafurile cu dinții. Le-a răsucit. Le-a legat, a făcut un nod și a prins acest șireang improvizat într-un cârlig din tavan, după care s-a suit pe chiuvetă, pregătită să sară în gol – însă ceva a oprit-o; o forță, mi-a spus ea, care i-a șoptit că ceva bun o așteaptă dacă nu-și va curma viața.

S-a dat jos, tremurând, de pe chiuvetă, și a decis, în final, să-mi scrie.

În scrisoare, și-a cerut iertare pentru întâia oară: pentru că încălcase promisiune după promisiune, pentru că mințise, pentru că ne înșelase așteptările, pentru că se trădase pe ea însăși. Mi-a scris că îi e dor de mine. Că eram singurul om de pe lume de a cărui părere îi păsa. Și că nu suporta să știe că mă dezamăgise în asemenea hal.

I-am răspuns. Timp de o lună, am continuat să ne scriem: un schimb de epistole care îmi amintea de copilăria noastră, când ne lăsam bilețele în spațiul gol de sub scândura din dormitor.

Curând, am decis să-i fac o vizită. Când am văzut-o, abia am recunoscut-o. Avea și ochii, și mintea limpezi. Fața ei căpătase tenta palidă pe care nu o mai avusese de ani de zile. Obrajii nu mai aveau acea roșeață descrisă în cărțile pentru copii ca semn de sănătate, dar care pentru mine devenise un indiciu al dependenței. Am început s-o vizitez regulat. Un an e timp suficient pentru readaptarea corpului la starea de trezie permanentă, astfel încât creierul să reînceapă, treptat, să funcționeze, pentru

ca liniile sale de producție să-și reia activitatea, manufacturând în doze mici acele chimicale care, timp de ani de zile, au fost pompate artificial prin vene.

Așa încât am urmărit cum sora mea a făcut tranziția de la tristețe la depresie, de la oboseală la furie, până ce, la ultima mea vizită, a ajuns la faza de optimism timid. Părea hotărâtă. Știa că o așteaptă o muncă grea, însă era dispusă să încerce.

Acasă în Port Richmond, eu îmi făceam planuri. Îmi cântărisem cu seriozitate opțiunile, argumentele pro și contra aducerii lui Kacey să locuiască, după ieșirea din închisoare, împreună cu mine. Aveam ezitări mari. La fiecare vizită, mă gândeam și mă răzgândeam în mod capricios, bazându-mă de multe ori pe superstiții: *da,* îi voi oferi un loc unde să stea dacă-și găsea sponsor; *nu,* nu îi voi face oferta decât dacă își va exprima din proprie inițiativă dorința de a participa la întâlniri ale narcomanilor anonimi după ce va fi eliberată.

Aveam totuși să pregătesc casa pentru sosirea ei, mi-am zis. Pentru orice eventualitate. Și, pe urmă, voi aștepta să văd ce se întâmplă.

În spatele casei aveam o mică terasă betonată, crăpată, scorojită și goală în momentul mutării mele acolo. În anul petrecut de Kacey în detenție, am restaurat-o și readus-o la gloria de odinioară. Am confecționat niște jardiniere din lemn și am cultivat verdețuri, roșii și ardei grași. Am cumpărat, la mâna a doua, un set de mobilier de grădină, și deasupra lui am atârnat becuri, iar lângă gardul din spate am plantat iederă cățărătoare.

În anul acela, am amenajat și dormitorul din partea din spate a casei într-o manieră care știam că va fi pe placul lui Kacey. Am zugrăvit pereții într-o nuanță liniștitoare de albastru, culoarea ei preferată, am cumpărat o cuvertură de pat bleumarin, am găsit la un magazin la mâna a doua o masă de toaletă drăguță, iar pe pereți am atârnat tablouri vag asociate cu interesul ei față de tarot. Pe la

începuturile adolescenței, Kacey își cumpărate un astfel de pachet de cărți și învățase singură cum să le interpreteze. Am ales o imagine cu Marea Preoteasă – fără îndoială, speram ca privirea ei blândă și hotărâtă să îi amintească lui Kacey de propria demnitate, înțelepciune și valoare – și altele cu Lumea, Soarele și Luna. Pentru mine nu aș fi cumpărat niciodată asemenea tablouri. Nu cred în tarot, în astrologie sau orice altceva de genul ăsta. Însă pe Kacey mi-o puteam imagina locuind în acea cameră, și, pe măsură ce i-o pregăteam, mă bucuram în sinea mea la gândul că i-o voi oferi.

La ultima mea vizită la Riverside, am găsit-o liniștită și încrezătoare. Era fericită să plece, dar și suficient de îngrijorată, exact așa cum ar fi trebuit să fie, după părerea mea, la gândul încercărilor care o așteptau. De bunăvoie mi-a jurat că nu se va mai droga, că va merge la întâlnirile narcomanilor anonimi și că-și va găsi sponsor. Că nu se va mai vedea, pentru moment, cu prietenii care încă se mai drogau.

În ziua aceea m-am hotărât să o întreb, în mod oficial, dacă voia ca, după eliberare, să vină să locuiască împreună cu mine, iar ea a acceptat cu bucurie.

Nu pot vorbi în numele surorii mele, însă pentru mine lunile care au urmat eliberării ei din închisoare au fost cele mai fericite din viața mea.

Eram două femei mature, scăpate – în sfârșit – de sub privirea vigilentă a lui Gee. Și, prin urmare, capabile să facem ce voiam. Eu aveam 26 de ani, iar Kacey, 25. În amintirile mele din acea perioadă e un final de primăvară perpetuu, cu aer călduț și umed, iar noi ne aflăm la prima tentativă de a ne aventura afară fără geci pe noi. Am pierdut șirul serilor petrecute de mine și Kacey pe terasa din spatele casei, disecându-ne copilăria și discutând despre viitor. Kacey era bine; nu se mai atingea de droguri și renunțase până și la băutură. A luat în greutate; și-a lăsat părul să crească; vechile semne de pe față au

dispărut; pielea i s-a netezit. Cicatricele care îi afectaseră pielea de pe brațe și gât, urme ale bubelor, s-au decolorat și estompat cu timpul. Și-a găsit de lucru la un cinematograf independent din apropiere și a început să iasă cu un alt plasator, un tânăr timid și stângaci pe nume Timothy Carey, căruia nimeni nu îi spunea Tim, și care n-avea nici cea mai vagă idee despre trecutul lui Kacey. (Dacă vrea să afle, n-are decât să mă întrebe, zicea ea.) Slujba de la cinematograf ne convenea amândurora: după ce îmi terminam tura, mă opream deseori la ea și vizionam filmul care se proiecta în acel moment.

Simon mă însoțea câteodată.

În acea perioadă, între ei doi s-a instalat un soi de armistițiu forțat.

Nu prea aveau de ales: casa era a mea, eu eram cea care plătea facturile, iar ei erau oaspeții mei.

Am discutat de vreo două ori deschis cu Kacey despre acest aranjament.

— Nu am încredere în el, mi-a spus ea odată, și nu o să-l plac niciodată, dar o să-l suport.

Cu altă ocazie mi-a zis:

— Mickey, ești cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu vreau să suferi.

Mă întreba frecvent de ce nu mă întâlneam cu Simon la el acasă.

— Fiul lui vine uneori pe neașteptate la el, îi explicam eu. Cred că Simon nu vrea ca băiatul să mă cunoască înainte ca noi doi să ne logodim.

Iar ea mă privise pieziș.

— Ești sigură că ăsta e motivul? m-a întrebat.

Dar niciodată nu a insistat mai mult de atât. Iar eu nu i-am răspuns niciodată.

Sigur că simțeam încă de atunci cât de ciudat era comportamentul lui Simon. Însă în acea etapă din viața mea eram așa de fericită, de binecuvântată, de împăcată cu soarta! De câteva ori pe săptămână, Simon îmi bătea la ușă – de obicei pe neanunțate –, intra în casă, îmi lua capul în mâinile lui și mă săruta. Uneori luam cina împreună. Alteori

mergeam direct în dormitor, unde el mă dezbrăca, ceea ce la început m-a făcut să mă simt expusă, după care a devenit mai excitant decât orice trăisem până atunci: pielea mea arzând de bucuria de a fi privită, ochii mei în ochii lui, eu imaginându-mi cum mă vedea el. Mă gândeam la adolescenta care visase cu ochii deschiși la cineva care să o iubească și îmi doream să o întâlnesc ca să-i pot spune: Uite, vezi, tot ce ți-ai dorit s-a împlinit.

Am încercat din răsputeri să ignor zgomotul înfundat de avertisment ce-mi răsuna, precum un clopoțel, în mine. N-am vrut să-l ascult. Voiam ca totul să rămână așa cum era. Îmi era mai teamă de adevăr decât de minciună. Adevărul putea să schimbe situația în care mă aflam. Minciunea era statică. Minciuna însemna pace. Îmi convenea să trăiesc în minciună.

În felul acesta s-au scurs șase luni. Și pe urmă, într-o zi de toamnă, am aranjat să fac o tură suplimentară: controlul mulțimilor la un eveniment special. Dar când am ajuns la secție, sergentul Reynolds, superiorul meu la acea vreme, m-a informat că nu avea nevoie de serviciile mele. Prea mulți agenți se oferiseră, mi-a explicat el. Iar eu eram încă începătoare.

Fără a fi prea afectată, am părăsit secția. Afară era o vreme foarte plăcută, răcoroasă și înviorătoare, așa că am decis să merg pe jos până acasă în Port Richmond în loc să iau autobuzul. Eram binedispusă. În drum, m-am oprit și am cumpărat flori, un gest total neobișnuit pentru mine. Nu mai cumpărasem niciodată flori. M-am simțit ca o proastă ținându-le pe braț – absurditatea asocierii dintre un agent de poliție în uniformă și un buchet elegant nu mi-a scăpat –, așa că, în final, le-am luat de cozi și le-am ținut cu vârfurile îndreptate în jos, de parcă voiam să le scutur de apă.

Când am ajuns acasă, am găsit ușa de la intrare descuiată. După ce văzusem atâtea tâlhării cauzate de neglijența proprietarilor, devenisem foarte strictă în legătura cu încuierea ușii, și deja o certasem pe Kacey pentru că o uitase descuiată o dată sau de două ori de când se mutase la mine.

În ziua aceea am oftat și am încuiat ușa în urmă în timp ce plănuiam să am o nouă discuție cu sora mea, când, dintr-odată, am auzit zgomote venind de la etaj. Kacey, mi-am zis eu atunci, ar fi trebuit să fie la muncă.

Aveam arma la mine și mi-am apropiat o mână de ea în timp ce urcam treptele. În cealaltă mână încă țineam afurisitul de buchet.

Am încercat să nu fac zgomot, însă casa era veche și scândurile s-au mișcat și au scârțâit sub pașii mei. Pe măsură ce înaintam, zgomotele se amplificau: am auzit sunete de sertare deschise și închise la loc și, mai apoi, niște murmure înfundate.

Am luat repede decizia. Am lăsat florile să cadă pe podea și am scos pistolul.

Am ajuns în capul scărilor și am dat cu piciorul de perete ușa dormitorului din spatele casei. Fără a vedea cine era înăuntru, am strigat:

— Nu mișca! Mâinile sus!

— Ce mama naibii! a exclamat un bărbat necunoscut.

Lângă el era Kacey.

Cei doi stăteau umăr la umăr în mijlocul dormitorului, un loc ciudat pentru stat în picioare, însă, judecând după patul boțit, în mod cert se aflaseră acolo cu un moment înainte.

Erau amândoi îmbrăcați complet; nu cred că între ei se petrecuse ceva de natură intimă. De fapt, am avut impresia că bărbatul era homosexual. Totuși, expresia de pe fața lui Kacey mi-a spus că se făcea vinovată de ceva.

— Mick, a zis ea. Ce cauți aici? N-ar fi trebuit să fii la muncă?

Mi-am coborât încet arma.

— Același lucru aș putea să te întreb și eu, i-am răspuns.

— Am încurcat turele. El e prietenul meu Lou, a zis ea uitându-se la bărbat, care a ridicat molatic un braț în aer.

Dacă intenția lui Kacey fusese aceea de a mă liniști, ei bine, nu-și atinsese scopul.

Într-o clipită, mi-am dat seama: am detectat cu ușurință vechile semne în vocea ei poticnită și pe fața îmbujorată.

N-am spus nimic. M-am dus în schimb la șifonier și am început să scotocesc prin sertare. Le-am găsit într-un fund de sertar: seringi, elastice, brichete. Săculețe transparente cu etichete revoltătoare. Am închis încet sertarul.

Când m-am răsucit pe călcâie, prietenul dispăruse și eu rămăsesem singură cu Kacey.

ACUM

Paula continuă să râdă. Clatină din cap, incredulă, dezgustată.

— Cine e? o întreb.

— Un curcan care vânează fete și le cere să-i facă sex oral, că dacă nu, le arestează, răspunde ea. Și pe urmă adaugă: Spune-mi că el e suspectul vostru! Spune-mi că el e nenorocitul vostru de suspect! Dumnezeule, spune-mi că îl căutați printre polițiști! Ar fi grozav! Ar fi perfect!

Îi răspund fără să mă gândesc. Sunt copleșită de o confuzie profundă și tulburătoare.

— Nu. E doar cineva pe care dorim să îl chestionăm.

Expresia de pe fața Paulei se schimbă.

— Mă crezi proastă? Mă crezi tâmpită?

Începe să se îndepărteze șontâc-șontâc.

— Cum arată individul? strig după ea.

E cu spatele la mine acum, dar tot aud ce-mi spune.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu toată povestea asta.

Se răsucește brusc și scurt pe călcâie și îmi aruncă o privire încărcată de furie, periculoasă.

Apoi continuă să meargă.

— Paula, strig eu, Paula, nu vrei să dai o declarație?

Râde.

— Nici să nu te gândești! îmi aruncă peste umăr, după care se îndepărtează. Asta mi-ar mai lipsi. Să dau o declarație! Și să mă pună pe lista neagră toți curcanii de rahat din orașul ăsta blestemat.

Dispare pe după un colț. Și pentru prima oară în cariera mea de polițist – o meserie de care am fost întotdeauna mândră mă cuprinde un sentiment bolnăvicios: acela că mă aflu de partea greșită a ceva important.

Pe drumul înapoi la secție, îl sun pe Truman. Am nevoie de sfatul lui. Vreau să aflu dacă și la urechile lui au ajuns informațiile pe care le-am primit de la Paula.

— Ești bine? se grăbește el să mă întrebe înainte de orice.

— Poți să vorbești? Ești ocupat? zic eu.

— Nu. Ce e?

— Ai auzit de vreun polițist care poartă o bluză de trening cu o inscripție *Wildwood* pe ea?

Tace câteva clipe.

— Nu cred, răspunde Truman după un timp. Nu-mi sună cunoscut. De ce mă întrebi?

În fundal, aud pe cineva vorbind: e o femeie. „Truman?" zice ea. „Cine e la telefon?"

— Ești ocupat. Vrei să revin? îl întreb.

— Nu, spune Truman.

— Să te mai întreb ceva: Ai auzit vreodată de un polițist care – fac o pauză, în căutarea cuvintelor potrivite – cere *favoruri* de la femei în sectorul nostru? Pentru ca, în schimb, să nu le rețină?

De data aceasta, Truman face o pauză mai lungă.

— Mda, presupun că am auzit cu toții povești dintr-astea.

Eu, una, nu. Nu până astăzi, cuget în sinea mea.

Vocea din fundal se aude din nou, mai presantă acum: *Truman?*

Oare Truman are o iubită?

— Rămâi la telefon, zice el, după care aud glasuri înăbușite; își ține probabil telefonul acoperit cu mâna. Revine și-mi spune: Te sun eu înapoi. OK?

— OK, îi răspund, dar a închis deja telefonul.

La întoarcerea la secție, nu îl găsesc pe sergentul Ahearn. Nu reușesc, de fapt, să dau de niciun sergent. Totuși, informația pe care o dețin trebuie transmisă cât mai urgent.

Rămân în pragul sălii de operațiuni până ce mă observă caporalul Shah.

— L-ai văzut pe sergentul Ahearn? îl întreb.

— E la locul unei crime, îmi răspunde caporalul Shah, care, ca de obicei, mestecă gumă.

Încearcă – probabil pentru a unsprezecea oară – să se lase de fumat, și de o săptămână pare să se îndrepte spre succes.

— Vrei să îi spun că l-ai căutat?

— Nu, o să-l sun eu. Poți să-i dai tu ăsta? îi spun, întinzându-i raportul de activitate.

Mă schimb de uniformă și rămân pentru o vreme în parcarea secției, așezată în mașina personală. Caut pe telefon numărul sergentului Ahearn. Îl formez. Intră căsuța vocală.

— Domnule sergent, sunt Michaela Fitzpatrick, rostesc eu în telefon. Trebuie să vă vorbesc despre ceva ce s-a întâmplat astăzi în tura mea. Este urgent.

Îi las numărul de telefon, cu toate că știu că îl are.

Ies din parcare și pornesc spre casă.

Intru pe aleea casei și o găsesc pe proprietăreasă în curte, cu mâinile în șold și uitându-se în sus spre cer. Am mașina plină de resturi și gunoaie, așa că o salut scurt cu o fluturare din mână, după care deschid portiera din spate și mă aplec ca să scot pungile dinăuntru. Mi-aș dori ca doamna Mahon să intre înapoi în casă. Poartă una dintre bluzele ei de trening sezoniere cu inscripții haioase – astăzi e o ghirlandă cu decorațiuni tridimensionale –, pe care bănuiesc că le consideră un bun subiect pentru înfiripparea unei conversații.

Adun un braț de pungi și ambalaje și o pereche de pantofi de pe podeaua mașinii. Îmi îndrept spinarea și pornesc spre curtea din spate.

Doamna Mahon strigă după mine:

— Ai auzit de ninsoare?

Mă întorc scurt către ea.

— Ce ninsoare? întreb.

— Au spus că se va așterne peste noapte un strat de treizeci de centimetri, zice doamna Mahon. E o bombogeneză.

Rostește fraza pe un ton imperios, uitându-se pe deasupra ochelarilor, de parcă m-ar anunța că un tsunami se îndreaptă în direcția Philadelphiei. Probabil se așteaptă să nu cunosc termenul bombogeneză. Numai că îl cunosc.

— O să mă uit la știri, îi promit cu toată seriozitatea de care mă simt în stare.

Îi fac jocul. De când ne-am mutat în apartamentul de deasupra celui în care locuiește ea, doamna Mahon a făcut anunțuri apocaliptice despre vreme de vreo douăsprezece ori, iar odată ne-a obligat să lipim bandă adezivă la ferestre din cauza unei grindine de mărimea mingilor de golf care avea să se abată asupra noastră. (N-a căzut nicio grindină.) Oamenii de genul doamnei Mahon se bulucesc în magazinele alimentare în nopțile dinaintea furtunilor și cumpără lapte și pâine pe care nu le vor consuma niciodată, și-și umplu căzile de baie cu apă pe care, patruzeci și opt de ore mai târziu, o vor

privi cu tristețe cum dispare încet pe canalul de scurgere.

— Noapte bună, doamnă Mahon! îi urez.

Casa pare pustie în clipa când deschid ușa. Camera de zi, cel puțin, e cufundată în întuneric și televizorul e stins.

— Hei! strig.

Niciun răspuns.

Înaintez rapid spre partea din spate a apartamentului. Fiul meu iese brusc din baie pe hol. Poartă accesoriul său preferat: o șapcă Phillies cumpărată de tatăl lui în urmă cu un an. Își duce un deget la buze.

— *Șșșt!*

— Ce-i? îl întreb.

— Bethany trage un pui de somn.

Arată spre dormitorul lui. Și, într-adevăr, înăuntru o zăresc pe Bethany, întinsă peste cuvertura imprimată cu desene de mașini de curse a lui Thomas, cu o mână încolăcită sub obraz și părul și machiajul impecabile.

Trântesc cu putere ușa. O deschid iar. De cealaltă parte a ei, Bethany se ridică încet, cu mișcări imperturbabile, și se întinde fără a da semne de grabă. O linie perfectă îi traversează obrazul drept: o cută de pe fața de pernă și-a lăsat urma pe fața ei.

— Hei, zice nonșalantă înainte de a arunca un ochi pe telefon. Scuze! adaugă, probabil remarcând, în sfârșit, expresia mea aproape incredulă. M-am culcat târziu azi-noapte. Am simțit nevoia unui pui de somn, ca să mă energizez.

Abia mai târziu – după o scurtă conversație cu Bethany despre Thomas, care, deși pare matur, nu are totuși decât patru ani și nu poate fi lăsat singur; după ce Bethany pleacă, rănită în amorul propriu, stare pe care mi-o transmite prin tăceri și priviri încruntate; abia atunci, după ce pregătesc cina și o așez pe masă – îmi dau seama că nu am deschis televizorul ca să urmăresc știrile.

Când o fac, descopăr că am subestimat-o pe doamna Mahon. A avut dreptate: Cecily Tynan prognozează un strat de zăpadă de douăzeci și unu până la treizeci de centimetri depus peste noapte, mai gros în părțile de nord și de vest ale orașului.

— Oh, nu! murmur eu.

Ca polițist, nu poți invoca zăpada pentru a nu te prezenta la serviciu. Și mulțumită în mare parte lui Bethany, nu mai am dreptul la zile de concediu medical ori pentru rezolvarea unor probleme personale.

— Mama, zice Thomas.

Aștept să fiu luată la întrebări. Thomas e foarte perspicace și nu am nicio îndoială că simte că ceva e în neregulă.

Totuși, rămâne tăcut o vreme și se mulțumește să stea pe canapea lângă mine. Își ține capul aplecat.

— Ce s-a întâmplat, Thomas? îl întreb.

Îl prind pe după umeri cu un braț. Are pielea caldă. Părul, moale ca mătasea de porumb. Se lasă să alunece lângă mine, și pentru o clipă mă gândesc să mă întind pe canapea și să-l trag spre mine, cu obrazul lipit de sternul meu, așa cum făceam când era mic. Ce alt sentiment poate fi mai plăcut decât să simți pe piept greutatea unui bebeluș? Mai nou însă, lui Thomas i-a intrat în cap că e deja *mare,* că nu mai e copil mic, și foarte probabil că s-ar zvârcoli ca să scape din îmbrățișare.

— Sunt așa de norocoasă să te am! îi șoptesc. Știi asta, nu-i așa?

Faptul că o rostesc cu voce tare – până și faptul că îmi declar prea des în gând recunoștința pentru existența fiului meu – pare să aducă, într-un fel, ghinion, e ca o invitație, un soi de fereastră uitată deschisă prin care cine știe ce creatură s-ar putea strecura în toiul nopții ca să-l răpească.

— Thomas? repet eu, iar el își ridică, în sfârșit, ochii spre mine.

— Când e ziua mea de naștere? mă întreabă.

— Știi răspunsul. Când ți-am spus eu că e?

— Pe trei decembrie, îmi răspunde. Dar cât mai e până atunci?

Clipesc din ochi, dându-mi seama cât de aproape e aniversarea.

— O săptămână. De ce mă întrebi?

Thomas se uită iar în jos.

— Azi am vorbit cu Bethany despre zile de naștere și m-a întrebat când e a mea. Și i-am răspuns. Și pe urmă m-a întrebat dacă o să dau o petrecere.

Înainte, în fiecare an, de ziua lui sau în preajma ei, Simon a pregătit ceva special: la aniversarea de patru ani, au fost împreună la cinema; la cea de trei, au mers la Franklin Institute; la cea de doi ani, pe care Thomas nu are cum să și-o amintească, au vizitat Please Touch Museum. Anul acesta, sarcina îmi va reveni mie. Vom face ceva similar, doar noi doi. Dar Thomas mă privește acum plin de speranță. Și presupun că nu pot exclude ideea unei mici petreceri cu prietenii.

— Știi ce? îi spun într-un final. Dacă vrei să dai o petrecere de ziua ta, cred că se poate aranja. Poate că îți vei invita și câțiva dintre foștii colegi de școală.

Rânjește.

— Nu îți promit nimic, continui eu. Să vedem mai întâi cine e disponibil.

Dă din cap.

— Pe cine ai vrea să inviți? îl întreb.

— Pe Carlotta și Lila, îmi răspunde Thomas fără să ezite.

Saltă acum pe canapea, cu picioarele întinse în față.

— OK. O să îi sun pe părinții lor. Și ce anume vrei să faceți?

— Să mergem la McDonald's, zice el pe un ton ferm. La acela cu loc de joacă.

Rămân tăcută preț de o clipă. Apoi spun:

— Sună bine.

E vorba de localul McDonald's din sudul orașului, cel cu spațiu de joacă în interior, la care

obișnuia să-l ducă Simon. Nu a mai fost acolo de mai bine de un an. Mă și mir că și-l mai amintește.

Își împreunează mâinile strâns și le duce sub bărbie, așa cum face atunci când nu-și poate ascunde surescitarea.

— McDonald's, zice el din nou. Și o să primesc tot ce-mi doresc, nu-i așa?

— În limite rezonabile, îi răspund.

Nu după mult timp, adoarme pe canapea și-l car în brațe până în patul din dormitorul lui.

Am fost întotdeauna strictă în privința locului unde doarme Thomas. Când era mic, avea dureri mari de la colici și plângea încontinuu, iar sunetele pe care le scotea îmi sfâșiau inima. O parte din mine – una animalică, sălbatică, guvernată de forțe care par să încerce să iasă din abdomenul meu croindu-și drum cu ghearele – are dintotdeauna un soi de foame de Thomas, tânjește mereu după el și amenință de fiecare dată când Thomas se trezește noaptea să strice tot ce am realizat în perioada când era mic. Însă manualele despre obiceiurile de dormit pe care le-am citit sunt toate foarte clare în această privință: să nu lași niciodată copilul să doarmă în pat cu tine, nu numai pentru că astfel i-ai pune viața în pericol, ci fiindcă e un obicei la care e aproape imposibil de renunțat mai târziu și care are drept rezultat un copil lipsit de încredere în sine și dependent de tine, un copil incapabil să-și găsească singur alinarea și prost pregătit să dea piept cu lumea.

De aceea, încă de când avea câteva luni, Thomas a avut propria lui cameră, iar eu pe a mea. Cât am locuit în Port Richmond, aranjamentul a funcționat de minune. Durerile de colici s-au atenuat, exact așa cum sperasem, curând a început să doarmă bine toată noaptea și amândoi ne trezeam odihniți și revigorați.

Însă când ne-am mutat în noul apartament, lucrurile s-au schimbat. Thomas mă roagă din ce în ce mai des să îl las să doarmă cu mine. Uneori îl

găsesc dormind încolăcit la picioarele patului meu, după ce s-a furișat, fără să-l simt, la mine în dormitor. Când văd ce a făcut sau când îl surprind asupra faptului, mă comport foarte ferm, îl duc înapoi în patul lui cu cuvertură imprimată cu desene cu mașini de curse, îl asigur că n-are de ce să se teamă și las aprinsă lumina de veghe pe care am cumpărat-o pentru a-i oferi mai multă liniște.

În general, consider că procedez corect în această privință. Un singur episod recent mă face să-mi pun certitudinea sub semnul îndoielii. S-a petrecut în urmă cu câteva săptămâni: la primele ore ale dimineții, am fost trezită de un scâncet cum nu mai auzisem. Venea de la picioarele patului și aducea mai degrabă cu schelălăitul unui cățeluș. Și pe urmă o voce mică a pornit să psalmodieze un cuvânt, un singur cuvânt: „Tati, tati, tati."

M-am ridicat tiptil din pat și am mers în vârful picioarelor până în capătul lui. Și acolo l-am văzut pe fiul meu, culcușit printre pături și perne. Vorbea în somn. L-am urmărit o vreme, incapabilă să mă hotărăsc dacă să-l scol sau nu. Visa și pedala din picioare cu forță, ca un câine care hăituiește iepuri. În lumina difuză din încăpere, nu am putut decât să-i întrezăresc expresia feței, care se schimba cu repeziciune: mai întâi a zâmbit, pe urmă s-a încruntat și și-a încrețit sprâncenele și bărbia. M-am aplecat peste el și abia atunci am observat că plânsese în somn; fața de pernă de lângă el era leoarcă de lacrimi. Mi-am așezat o mână pe fruntea lui, apoi pe umăr. „Thomas", i-am șoptit. „Thomas, totul e în regulă!"

N-am reușit să-l trezesc, așa că în noaptea aceea, numai în acea noapte, l-am urcat în pat cu mine, mi-am așezat foarte ușor mâna pe fruntea lui, așa cum obișnuia să facă mama cu mine, și i-am mângâiat sprâncenele până ce s-a liniștit.

Când a părut, în fine, că s-a domolit, l-am dus în brațe în camera lui. Iar a doua zi dimineața, când mi-a spus că-și amintea că mă văzuse peste noapte, i-am răspuns că visase.

Noaptea, deschid ochii și descopăr că ne aflăm în toiul urgiei.

Văd pe fereastră, în conul de lumină aruncată de felinarul de la poalele aleii doamnei Mahon, cum zăpada cade din abundență.

Dimineața, mă trezește alarma de la telefon. Smulg telefonul de pe noptieră și apăs butonul *Anulează.* Și pe ecran apare, deloc surprinzător, un mesaj trimis de Bethany în zori, la ora șase.

Circulația razna. N-ajung 😟

— Nu! rostesc cu voce tare.

Mă ridic din pat și mă apropii de fereastră. Un strat gros de albeață acoperă totul.

— Nu! repet eu.

Aud pașii lui Thomas. Se apropie de ușa mea. Ciocănește, apoi o deschide.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Bethany nu poate să ajungă astăzi. A rămas înzăpezită.

Sau, și mai probabil, s-a bosumflat din cauza schimbului nostru de replici de ieri.

— Da! exclamă Thomas și în clipa aceasta îmi dau seama, cu întârziere, că își închipuie că o să rămân cu el acasă.

— Nu, Thomas, îmi pare rău, nu mai am zile libere. Trebuie să merg la serviciu.

Fața lui mică se încrețește de îngrijorare. I-o prind în mâini.

— Îmi pare rău, repet. O să mă revanșez, îți promit! Mă așez pe marginea patului ca să mă gândesc. Thomas își sprijină pe umărul meu bărbia mică, ușoară ca o pasăre.

— Și atunci, eu ce o să fac? zice el.

— Încă nu știu, îi răspund.

— Aș putea veni la lucru cu tine. Pot să stau în scaunul din spate al mașinii.

Zâmbesc.

— Mi-e teamă că nu-i permis așa ceva.

Îl așez în poala mea. Ne gândim amândoi la ce am putea face.

Fără prea mare tragere de inimă, o sun mai întâi pe Gee. În trecut, a stat de patru sau cinci ori cu Thomas, când am avut urgențe. Nu sunt deloc optimistă însă. Și presimțirile îmi sunt adeverite: nu-mi răspunde la telefon, încerc și cu Carla, fosta bonă part-time a lui Thomas. Carla lucrează însă acum la o firmă de asigurări din centru și mă informează, cu regret, că trebuie să plece la serviciu.

Ashley, îmi spun. Ultima mea salvare. O sun pe mobil. Nu-mi răspunde. Îi las un mesaj.

În timp ce o aștept pe Ashley să-mi răspundă, îi pregătesc micul dejun lui Thomas și mă uit pe fereastră. Afară ninge în continuare. Înainte de a pleca la muncă, trebuie să dau zăpada de pe alee.

— Pune-ți ghetele, îi spun fiului meu.

O parte din buna dispoziție îmi revine în timp ce muncesc afară. Când locuiam în Port Richmond, mergeam regulat la sală. Pentru scurt timp, am practicat Crossfit. Și chiar m-am înscris într-o echipă mixtă de fotbal european. Exercițiile fizice grele de trei sau patru ori pe săptămână mă ajutau să-mi păstrez calmul. În ultima vreme n-am mai avut însă timp pentru așa ceva.

Îi dau lui Thomas un făraș și-i cer să mă ajute. Curăță un singur loc timp de douăzeci de minute, după care se apucă să construiască niște castele de zăpadă.

Mai am de curățat cam un metru și jumătate din alee, când doamna Mahon își face apariția în prag.

— Nu trebuie să măturI tu aleea! strigă ea spre mine. Nu-i treaba ta.

— Nu mă deranjează, îi răspund.

— Pot să-l plătesc pe Chuck pentru asta, așa cum fac de fiecare dată.

Chuck este fiul adolescent al vecinului de alături. Face un ban dând cu grebla, cu mătura sau, îmi

închipui, cu lopata atunci când ninge.

Continui să lucrez.

— În fine, dacă așa vrei, zice doamna Mahon. Mersi!

— Pentru puțin! îi răspund.

Îmi vine o idee. Mă uit pe telefon. Niciun răspuns de la Ashley.

— Doamnă Mahon, aveți ceva în plan pentru astăzi?

Doamna Mahon se încruntă.

— Eu nu-mi fac niciodată planuri, Mickey, îmi răspunde.

Nu am intrat niciodată până acum în casă la doamna Mahon. Contractul l-am semnat în apartamentul de sus. Când doamna Mahon ne deschide ușa, rămân surprinsă. Îmi imaginasem un decor cumva asemănător cu cel din casa lui Gee, cu o mulțime de fleacuri și covoare vechi care ar trebui înlocuite. În schimb, văd un apartament cu mobilă puțină și impecabil de curat. Podelele din lemn de esență tare sunt acoperite din loc în loc de mochete. Mobilierul pare a fi în stare bună. Pe pereți stau atârnate tablouri de artă modernă, picturi din tușe de penel. Deloc rele. Oare doamna Mahon le-a făcut? Nu mă văd punându-i o asemenea întrebare, însă sunt curioasă.

— Îmi plac tablourile! spun în schimb.

— Mulțumesc! zice doamna Mahon fără a dezvolta ideea.

— Îmi cer scuze că sunt nevoită să apelez la dumneavoastră!

Thomas stă complet nemișcat. Îmi dau seama că este intrigat, dar și înspăimântat. Se apleacă un pic spre dreapta și își întinde gâtul ca să arunce o privire spre etaj. Presupun că acolo e dormitorul doamnei Mahon.

Scotocesc prin buzunar și-mi scot portofelul. Îl deschid și mă rog în gând să găsesc înăuntru ceva bani peșin, dar nu dau decât peste o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Poftim, zic întinzându-i-o doamnei Mahon. O să vă dau restul când mă întorc de la serviciu.

Doamna Mahon își flutură mâna în semn de respingere.

— Nu fi caraghioasă! spune ea brusc.

— Vă rog! insist eu. Vă rog, luați banii! Altfel, o să mă simt prost.

— Nici nu vreau să aud! zice doamna Mahon.

Refuză orice argumentație.

Îi întind o pungă adusă de acasă.

— Am pus un schimb de haine înăuntru, îi explic, niște cărți și câteva jucării. Și i-am împachetat prânzul.

Ce nu-i spun totuși: Thomas nu are decât patru ani. Încă mai face pe el uneori. Se sperie de lucrurile înspăimântătoare văzute la televizor, inclusiv la știri. Mă uit la Thomas și știu că nu ar aprecia dacă i-aș dezvălui toate astea doamnei Mahon.

— N-ar fi trebuit să-i pregătești prânzul, spune ea. I-aș fi putut prepara eu ceva. Doar dacă tânărului domn aici de față nu-i plac sendvișurile cu unt de arahide. Se întoarce către Thomas. Îți plac sendvișurile cu unt de arahide?

Thomas încuviințează dând din cap.

— Bine! zice doamna Mahon. Atunci cred că o să ne descurcăm bine.

Îngenunchez lângă Thomas. Îl sărut pe obraz.

— Să fii cuminte! Foarte, foarte cuminte! Înțelegi ce vreau să spun? îl întreb.

Thomas dă din nou din cap.

— Că trebuie să fiu ascultător, zice arătând spre o ureche.

Încearcă să fie curajos. Ce o să facă azi toată ziua?

Scriu numărul mobilului meu pe un blocnotes de lângă telefonul fix, deși cred că doamna Mahon îl are.

— Vă rog să mă sunați oricând! Orice s-ar întâmpla. Vorbesc serios.

Și pe urmă ies pe ușă. Mă forțez să nu mă uit înapoi la Thomas, a cărui bărbie tremura un pic

atunci când l-am pupat la despărțire, o expresie care știu că mă va bântui pe tot parcursul turei.

Îmi fac griji tot drumul până la secție. Ce am făcut? Cu cine l-am lăsat pe Thomas? Abia dacă o cunosc pe doamna Mahon. Nu i-am întâlnit nicio rudă, deși am auzit-o vorbind despre o soră. Nu am idee în ce stare de sănătate se află. Dacă se împiedică și cade? Dacă nu se poartă frumos cu Thomas?

Și pe urmă îmi reamintesc, așa cum fac întotdeauna, că nu trebui să-l răzgâi pe Thomas. Are aproape cinci ani, Michaela! îmi spun. Și e tot mai independent pe zi ce trece.

Azi este mai cald decât ieri și ninsoarea s-a oprit. Zăpada a început deja să se topească și în locurile pe unde au trecut plugurile s-au format băltoace maronii. Dacă ar fi vrut, Bethany ar fi ajuns cu siguranță la noi acasă.

Sergentul Ahearn este cel care se ocupă în dimineața asta de apel, și la finele lui mă duc și îl întreb dacă mi-a primit mesajul.

— Ce mesaj? zice el.

— Mesajul vocal de aseară, îi răspund.

— A, da. L-am primit. Ce s-a întâmplat? Ce voiai să-mi spui?

Arunc o privire de jur-împrejurul zonei comune. Cel puțin trei polițiști stau în apropiere și ne pot auzi.

— E o chestiune destul de sensibilă, domnule, rostesc eu încet.

Sergentul Ahearn oftează.

— La mine în birou se desfășoară chiar acum o prezentare de mostre de veste antiglonț. Așa că dacă nu cumva vrei să ne ascundem în baie, ai face bine să-mi spui ce vrei aici, pe loc.

Mă uit din nou la ceilalți ofițeri din încăpere. Doi dintre ei se potrivesc descrierii lui Nguyen: bărbați albi de patruzeci-cincizeci de ani.

— Putem să ne întâlnim la prânz pentru vreo douăzeci de minute? insist eu.

— OK, răspunde Ahearn. E bine la Scottie’s?

Scottie’s e un local cu mese frecventat de polițiști.

Drept urmare, vreau să-l evit, la fel ca pe oricare alt loc unde obișnuiesc să se adune colegii.

— Haideți să ne întâlnim la Bomber Coffee de pe Front Street, propun într-un final.

Dimineața se scurge încet. Însă, pe la ora zece, ceva îmi atrage atenția: un bărbat în geacă portocalie care stă cu brațele încrucișate la piept, uitând-se prudent în jur de sub acoperișul stației El de la intersecția Kensington cu Allegheny. Pe un braț îi atârnă o sacoșă.

Dock.

Parchez la o jumătate de cvartal distanță și îl urmăresc.

Nu știu dacă a observat mașina, dar ce știu e că nu reacționează. Și, oricum, e prea departe ca să poată vedea cine se află înăuntru. Din punctul meu de observație, cu parasolarul de la mașină coborât, văd că buzele i se mișcă încet ori de câte ori cineva trece pe lângă el. Bănuiesc că repetă același cuvânt: ace, *ace, ace.* Sunt seringi curate ce pot fi cumpărate cu bani puțini. În cartier, mulți oameni se ocupă cu așa ceva, fac din vânzarea lor ceva bani, atâția cât să le ajungă ca să se poată droga. Unii oferă și alte servicii: te ajută să te injectezi, de obicei în gât, atunci când ți-ai epuizat venele promițătoare; mai rar, și dacă clinica gratuită e închisă sau se află prea departe, încearcă să-ți trateze infecțiile și să dreneze abcesele – deseori cu rezultate dezastruoase.

Scot telefonul și caut numărul lui Truman. Ezit pentru o clipă, însă curiozitatea învinge.

Eşti ocupat? tastez. Îmi amintesc vocea feminină care se auzea în fundal atunci când am vorbit ultima oară cu el. Nu vreau să-i creez necazuri.

Îmi răspunde foarte repede. *Ce-i?*

Ce-ai zice de un filaj? îl întreb.

Îi ia o jumătate de oră ca să ajungă. În tot acest timp, rămân nemișcată și încordată în mașină. Mă rog ca Dock să nu părăsească intersecția și ca nimeni să nu-i accepte oferta. Spre ușurarea mea – și supărarea lui, probabil – n-o face nimeni.

Într-un târziu, sună telefonul. E Truman.

— Uită-te în dreapta, îmi zice.

Îmi răsucesc subtil capul. Abia după câteva clipe îl reperez vizavi. E îmbrăcat foarte diferit de cum l-am văzut săptămâna trecută: poartă un rucsac, pantaloni de trening largi, pufoaică, căciulă și un fular înfășurat peste gură și nas. Plus ochelari de soare. Doar constituția atletică îl trădează.

— Ce părere ai? mă întreabă.

Se uită drept în față, evitând să arunce vreo privire în direcția mașinii mele de poliție.

— De unde ai făcut rost de hainele alea? zic eu.

— De la brigada de moravuri.

Începând de pe la douăzeci și ceva de ani, deci înainte de a-l cunoaște eu, Truman a lucrat sub acoperire cam un deceniu. În mare parte pentru divizia de narcotice.

— Îl vezi pe tipul în geacă portocalie? îl întreb.

Dă din cap.

— El e.

Truman îl urmărește câteva clipe din ochi.

— Hmmm, ce tupeu au oamenii ăștia! rostește el.

Două fete trec pe lângă el. Îi aruncă ocheade.

— OK, mă ocup, spune Truman. Te sun mai încolo.

Pornește către ținta noastră. Recunosc în mersul lui o hotărâre care îmi e familiară. Aceeași pe care a avut-o întotdeauna în anii când am lucrat împreună.

Trece o oră și încă n-am vești de la Truman. Se apropie ora întâlnirii cu sergentul Ahearn.

Îi trimit un mesaj, ca să mă asigur că nu a intervenit ceva între timp. După care anunț că-mi iau pauza de prânz, transmit prin stația radio poziția în care mă aflu – falsificând un pic datele, indicând Wawa, un local de lângă Bomber Coffee – și intru în cafenea.

Sergentul Ahearn a ajuns deja. Stă așezat la o masă și se uită în jur cu un aer sceptic. Și cu o atitudine mai înțepată decât a restului clientelei.

A ales o masă de lângă toaletă, mai izolată de celelalte.

Își înalță privirea când mă apropii, dar nu se ridică de pe scaun. Mă așez de cealaltă parte a mesei.

— Aici obișnuiești să vii? mă întreabă.

— Nu tocmai, îi răspund. Nu am mai fost aici decât o singură dată. Dar m-am gândit că e un loc mai ferit.

— Mda, zice Ahearn făcând ochii mari. Un loc de fițe.

E sarcastic. Se foiește pe scaun. În fața lui, pe masă, are o cafea. Nu mă întreabă dacă vreau și eu una.

— Bun, deci care e treaba? mă întreabă.

Arunc o privire scurtă în jur. Nimeni în apropiere. Scot telefonul și caut filmulețul distribuit de cei de la Omucideri. Mă aplec în față, întorc ecranul spre Ahearn și dau play.

În timp ce filmul rulează, îi vorbesc în șoaptă:

— Ieri am arătat filmul oamenilor din cartier.

— De ce? mă întrerupe Ahearn.

Rămân mută.

— De ce? repet eu.

— Exact, zice Ahearn. De ce?

— Pentru că detectivul Nguyen ne-a spus să… dau eu să răspund.

Ahearn clatină din cap.

— De unde primești tu ordinele? Nu de la detectivul Nguyen, nu-i așa? E treaba *lui* să-l găsească pe individul ăsta. Nu a ta.

Deschid și închid gura. Încerc să-mi păstrez concentrarea.

— Sigur că da, o să țin cont de asta. Dar uitați care-i treaba…

— Avem și așa destule pe cap, continuă Ahearn.

Oare are de gând să nu mă lase să vorbesc?

Aștept o clipă. Ahearn așteaptă și el.

— Înțeleg ce spuneți, domnule. Dar cineva a recunoscut ieri suspectul din filmul ăsta. Una dintre fetele de pe Kensington Avenue. O femeie pe care o cunosc destul de bine. Și care mi-a spus – arunc din nou o privire peste umăr și mă aplec în față – că individul e polițist.

Ahearn soarbe din cafea.

Mă reazem de spătarul scaunului, în așteptarea unei reacții. Ahearn pare însă netulburat.

— Sigur că l-a recunoscut, zice el într-un final. Ți-a spus și cum îl cheamă?

— Nu.

Sunt complet derutată.

— Probabil că nu-i știe numele, adaug. Dar mi-a zis că femeile din cartier îl știu pe tip.

Cobor vocea, astfel încât să nu fie auzită decât de Ahearn.

— Mi-a zis că…

Nici de data asta nu găsesc termenul potrivit. Cel direct sună atât de rece.

— …că individul le cere favoruri sexuale, rostesc într-un final. Și le amenință că le arestează dacă-l refuză.

Ahearn dă din cap, calm.

— Nu am mers cu informația asta direct la detectivul Nguyen, continui eu. Am considerat că e o chestiune sensibilă și am vrut s-o discut cu superiorul meu.

Mi se pare sau Ahearn zâmbește acum?

Sunt mai multe reacțiile pe care mi-am imaginat că o să le aibă. Dar zâmbetul nu se numără printre

ele. Scoate capacul de pe paharul cu cafea. Așază paharul cu grijă înapoi pe masă și lasă cafeaua să se răcească. Aburul se înalță din ea în valuri unduitoare.

— Aveați… ăăă, aveați deja cunoștință de genul ăsta de lucruri?

Ahearn duce cafeaua la gură și suflă în ea înainte de a sorbi zgomotos.

— Mda, zice el gânditor. Nu-ți pot dezvălui totul, dar da, avem cunoștință de astfel de acuzații.

— În ce sens? întreb eu.

Mă privește pătrunzător.

— În sensul că știm de ele. Ce altceva?

— Și ce măsuri ați luat în această privință?

Simt că se întâmplă: sângele îmi urcă la cap și fața mă trădează. Stomacul îmi fierbe.

— Mickey, zice Ahearn.

Își duce mâinile la tâmple și le freacă. Pare indecis dacă să continue sau nu.

— Uite ce-i, Mickey. Hai să presupunem că ești un amărât fără un ban în buzunar. Și că ești pe Kensington Avenue și ai chef de distracție. În ce fel ai putea să o obții gratis?

Șovăi, doar pentru o clipă.

Ahearn dă din cap.

— Te-ai prins? Te dai drept polițist.

Tac. Îmi feresc privirea. Admit, e posibil. Dar Paula e fată isteață. Nu cred că s-ar lăsa păcălită așa de ușor.

— Totuși, spune Ahearn, dacă asta te face să te simți mai bine, o să transmit informația detectivului Nguyen și celor de la Afaceri Interne. Cine e persoana care a făcut acuzația?

— Nu vrea să dea declarație, îi răspund.

— Rămâne între noi. N-am cum să mă duc la cei de la Afaceri Interne cu o acuzație anonimă. O să râdă de mine și o să mă trimită la plimbare.

Șovăi din nou.

— Sau pot, la fel de bine, să nu le spun nimic. Tu decizi, zice Ahearn.

— Neoficial?

— Neoficial.

— Paula Mulroney, spun eu.

Definiția eticii utilitariene, așa cum am învățat-o de la domnișoara Powell, este binele cât mai mare posibil pentru cât mai mulți oameni. Asta îmi trece prin minte în clipa când o trădez pe Paula.

Sergentul Ahearn dă din cap.

— O știu după nume. Mi se pare că a fost reținută o dată sau de două ori, nu-i așa?

— Sau trei, completez eu. Sau patru.

Ahearn se ridică de pe scaun, cu cafeaua în mână. Așază capacul la loc. Se întinde tacticos, dându-mi de înțeles că întrevederea a luat sfârșit.

— O să transmit mesajul, zice.

— Mersi!

— Și Mickey, adaugă el fixându-mă cu privirea. Concentrează-te la ce ai de făcut la slujbă, ne-am înțeles? Lucrezi la secția 24, să nu uiți asta. Și nu prea ai timp să te ocupi de alte lucruri.

Mă întorc la mașină și transmit dispeceratului că am terminat pauza de masă. Mă așez în spatele volanului, clocotind de furie.

Nici înainte nu îl plăcusem pe sergentul Ahearn, dar acum îl detest. Felul în care mi-a vorbit a fost de neconceput. Felul în care s-a comportat, arogant și dând tot timpul din cap, de parcă știa dinainte tot ce aveam să-i spun. Mă gândesc la toate replicile pe care aș fi putut să i le dau. Și pe urmă, neputincioasă, îmi verific telefonul. Un mesaj vocal de la Truman Dawes. Îl ascult.

— Sună-mă cât de repede poți, Mickey!

Mâinile încep să-mi tremure. Îl sun. În timp ce aștept să răspundă, pornesc spre Kensington Avenue.

— *Răspunde,* șoptesc. *Răspunde. Răspunde odată!* N-o face. Sun din nou.

Telefonul sună îndelung până să răspundă.

— Mickey, zice el. Unde ești?

— La Front colț cu Coral. Merg spre nord pe Front.

— Ne vedem la Emerald colț cu Cumberland.

Deja aproape că am ratat întoarcerea spre Emerald, așa încât virez brusc și periculos. Câteva clipe, dau drumul la radio pe postul cu muzică pop comercială și două mașini opresc scrâșnind din roți foarte aproape de mine. Abia dacă mă mai recunosc.

— Kacey e bine? îl întreb pe Truman.

— Nu știu, răspunde el.

Și-a schimbat ținuta. Cară totuși rucsacul, în care bănuiesc că și-a îndesat vechile haine. Și-a tras din nou pe el blugii, cu bandajul de pe genunchi vizibil, și a scăpat de fular, de ochelarii de soare și chiar și de pufoaică.

Intră în mașină și se așază, aplecându-se cu greu, pe scaunul pasagerului. Se uită în jur în timp ce închide portiera.

— Hai să plecăm cât mai iute de aici.

Pare o idee bună. O iau din nou spre sud-est, către Fishtown.

— Cum a fost? îl întreb.

— Am cumpărat o seringă de la el. I-am spus că am venit din Bucks. L-am întrebat dacă știe un loc ferit.

Dau din cap. Povestea îmi e familiară: jumătate din supradozele din cartier așa debutează. Cu oameni care se aventurează în Kensington venind din suburbii, în căutarea drogurilor, și se aleg cu mai mult decât ar putea ei sau corpurile lor să suporte. Așa și-a făcut loc în heroina oferită spre vânzare aici puternicul, letalul fentanil, care a ajuns să ucidă până și cei mai experimentați toxicomani.

— „Ia-te după mine”, așa mi-a zis individul, își continuă Truman relatarea. Și a luat-o pe jos spre nord, pe Kensington Avenue.

— Ți-a vorbit? A zis ceva despre el? îl întreb.

— Doar m-a întrebat „Nu ești polițist, nu-i așa?” Iar eu i-am răspuns „Îi fut, mama lor de copoi nenorociți!” Altceva n-a mai zis.

Truman își drege glasul și-mi aruncă o privire. Apoi continuă.

— M-a dus pe o alee care pleacă dintr-o străduță; îi zice Madison. Se intră pe ușile din spate de la două case abandonate. Nu era nimeni în jur și Dock începe să-mi înșire ce-mi poate oferi, zice că e cea mai pură marfă. Mă întreabă câtă vreau și câți bani intenționez să cheltuiesc, îmi zice că e doctor și că o

să mă ajute să mă injectez, dacă sunt dispus să-l plătesc. „Nu-i nevoie”, îi răspund.

Se uită atent la mine. Și zice: „Ești sigur? Pentru că poți s-o faci aici, înăuntru, dacă vrei.”

Mă cam sperii atunci. Încep să mă gândesc cum să scap. Mă gândesc că poate m-a recunoscut și știe că sunt polițist. Când lucram la Moravuri, aveam o echipă care îmi asigura spatele și purtam microfon. Și aveam un plan de retragere.

„Nu-i nevoie”, repet.

Îi dau niște bani și tipul îi ia. Îmi spune să-l aștept. „Doar n-ai de gând să fugi cu banii?” îi zic.

„Nțțț!” îmi răspunde el. „Dacă aș face așa ceva, adio afacere.” Îndepărtează placajul care acoperea o ușă și dispare înăuntru.

Îl întrerup pe Truman.

— Ai văzut numărul de la casă?

— Am încercat, dar n-am reușit, îmi răspunde. E o casă cu peretele lateral zugrăvit în alb și pe o scândură bătută în cuie peste una dintre ferestrele din spate e un graffiti: *BBB*. Trei litere.

După ce tipul dispare înăuntru, mă duc la o fereastră și încerc să arunc o privire rapidă înăuntru, continuă Truman. Mă uit prin crăpăturile dintre scânduri. Numai că în interior e întuneric. Nu văd mare lucru. Deslușesc totuși patru siluete, poate că or fi fost mai multe. Sunt în diverse stadii de pierdere a cunoștinței. Una dintre ele pare moartă. Poate că și era.

Am pierdut șirul caselor de acest gen pe care le-am văzut. Cercuri ale infernului, așa îmi par mie.

— Trag cu urechea, zice Truman, și aud niște zgomote înăuntru, cineva bocăne în sus pe scări. După o clipă, tipul ăsta, Dock, coboară și dintr-odată îl văd cum vine spre mine, înspre spatele casei. Tresar, mă răsucesc spre el și mă prefac că-mi văd de treburile mele.

„Poftim”, zice el. „Ești sigur că nu vrei să te injectez eu? Cinci parai.”

„Nu”, îi răspund. „Mă descurc singur.”

Mă măsoară din priviri. „Să te duci mai încolo, nu pe aici, prin preajmă, da? Și testează marfa mai întâi.” Îi mulțumesc și dau să plec. Îmi pare rău că n-am reușit să mă uit mai bine înăuntru. Tipul mă vede probabil că ezit, așa că mă întreabă: „Cauți și altceva?”

„Cum ar fi?” zic eu.

„O fată”, îmi răspunde nenorocitul ăla.

Îngheț. Truman mă privește atent preț de câteva clipe, înainte de a continua.

— Îi răspund: „Poate.”

Zice: „Vrei să vezi niște poze? Am poze.” Îi răspund că da. Scoate telefonul și începe să-mi arate poze cu fete. Și, Mickey, printre ele era și Kacey.

Dau din cap. Mă așteptam.

— „Îți place vreuna?” zice rahatul ăla cu ochi.

Îi spun că da. Dar că mai întâi vreau să-mi rezolv treaba. Că o să mă întorc altă dată. Îmi dă numărul lui de mobil. „Sună-mă când ai nevoie”, zice el. „De acum, eu sunt omu’ tău. Sunt doctoru’.”

Mă uit drept înainte.

— Te simți bine? mă întreabă Truman.

Dau din cap. Ceea ce simt e o scârbă profundă, ce tot crește în mine.

— Cum arăta? zic, dar abia după ce termin de rostit cuvintele îmi dau seama că am vorbit prea încet și Truman nu m-a auzit.

Repet întrebarea.

— Cum adică? spune el.

— Cum arăta în poză?

Truman își încleștează maxilarul.

— Ăăă… era cam dezbrăcată. Foarte slabă. Părul vopsit roșu aprins. Arăta de parcă fusese bătută.

Avea un ochi umflat. N-am apucat să mă uit mai bine.

Dar măcar era în viață, îmi spun. Poate că încă mai e în viață.

— Încă ceva, spune Truman. Exact când dădeam să plec, cineva se apropie pe după colț. Un tip dur, plin de tatuaje. Pare să fie prieten cu Dock. Arată cu degetul spre el, bucuros să-l vadă, și zice: „Ce mai faci, McClatchie?”

— McClatchie, repet eu.

— Da.

— Connor McClatchie, rostesc, amintindu-mi de poza de pe Facebook și de înscrisul *Connor Dock Famisall* de dedesubt.

Truman dă din cap. Arată pe urmă spre terminalul de date mobile atașat la consola centrală.

— Pot? mă întreabă.

— Dă-i drumul, îi răspund.

E aproape ca pe vremuri, când partenerul meu se ocupa de hârțogăraie, în timp ce eu conduceam mașina.

Loginul lui Truman a fost suspendat când a intrat în concediu medical, așa că i-l dau pe al meu. Face o căutare în baza de date cu infractorii din oraș.

Încerc să arunc o privire în timp ce șofez și aproape că intru pe banda opusă.

— Iisuse, Mickey! zice Truman. Trage mașina pe dreapta.

Dar nu îl ascult. Vreau să ne îndepărtăm suficient de mult cât Truman să nu poată fi nici el recunoscut. Scanez șoseaua care se întinde în fața ochilor și arunc des priviri în oglinda retrovizoare, de teamă să nu ne întâlnim cu vreun coleg. Sau cu sergentul Ahearn însuși.

— Citește-mi cu voce tare, îi cer lui Truman.

Truman citește o vreme pentru sine. Și pe urmă zice:

— OK, uite cum stă treaba. McClatchie, Connor. Data nașterii: 3 martie 1991. Locul nașterii: Philadelphia. Ce tânăr e! remarcă el.

Se uită la mine.

— Altceva? insist.

Scoate un fluierat.

— Ce-i? Spune-mi!

— Mda. Tot ce vrei și ce nu vrei, de la jaf armat, la agresiune și posesie ilegală de arme de foc. A fost închis de trei, ba nu, de patru – de cinci ori.

Face din nou o pauză.

— Și?

— Are și o acuzație de proxenetism la activ.

Proxenetism. Un lucru destul de neobișnuit, de fapt: majoritatea femeilor de pe Kensington Avenue lucrează pe cont propriu. Dar sigur, există și excepții.

Truman tace din nou.

— Are și un mandat de aducere pe numele lui, zice el. Asta s-ar putea dovedi o chestie utilă cândva.

— Poate.

Mă uit la ceasul de pe tabloul de bord. Tura se apropie de sfârșit. E momentul să mă pregătesc să-l salvez pe Thomas de doamna Mahon și pe doamna Mahon de Thomas. În plus, n-am mai răspuns de mult timp la niciun apel de la dispecerat.

— Unde ți-ai lăsat mașina? îl întreb pe Truman.

Îmi spune.

Rămân tăcută un timp.

Într-un târziu, zic:

— Crezi că era acolo, în casă?

Truman cade pe gânduri.

— Nu știu. E posibil. La parter nu am zărit-o, dar casa are etaj și știu că și sus era ceva acțiune.

Dau din cap.

— Mickey, zice Truman. Nu cumva să faci vreo prostie.

— Nu, îi promit. N-o să fac.

Telefonul lui Truman suna. Se uita pe ecran ca să vadă numele apelantului și-mi spune să opresc, că o să coboare acolo.

— Pot să te duc până unde ți-ai lăsat mașina, îi spun.

— Nu e nevoie, nu-i departe.

Pare nerăbdător să coboare. Telefonul continuă să sune.

Bate o dată cu palma în capotă, apoi pleacă.

Abia atunci bag de seamă că nu i-am povestit despre întâlnirea mea de la prânz cu Ahearn. Dacă ar fi ca cineva să-mi poată oferi un sfat în această privință, acesta n-ar putea fi decât Truman, numai că Truman a răspuns deja la telefon.

Îl urmăresc câteva clipe în timp ce se îndepărtează.

Și mă întreb din nou cu cine vorbește.

Tura se termină, în sfârșit. Tot drumul spre casă mă întreb cum și-a petrecut Thomas ziua și-mi fac griji. Tânjesc după ușurarea pe care mi-o aduce reîntâlnirea cu el după o perioadă de despărțire: o doză rapidă de dopamină care îmi face umerii să se destindă și respirația să se domolească.

Este aproape beznă când ajung acasă, chiar dacă nu e încă cinci după-amiaza. Urăsc zilele acestea, urăsc întunecimea celei mai întunecate părți din iarnă. Fiecare licăr de lumină pare acum comestibil, ceva dulce de înghițit și pus la păstrare pentru noaptea cea lungă și rece.

Primul lucru pe care-l observ la sosire este acela că toate luminile sunt stinse în apartamentul doamnei Mahon. Stomacul mi se strânge un pic. Ies din mașină și pornesc la trap prin zăpadă spre ușa de intrare. Apăs pe sonerie. Fără să aștept prea mult, încep să ciocănesc.

Îmi lipesc fața de geamul de lângă ușă, în încercarea de a arunca o privire înăuntru. Unde sunt? Mă pregătesc să sparg ușa cu piciorul. Am revenit la modul polițist în acțiune, cu mâna dusă aproape de armă.

Dau să ciocănesc din nou, dar ușa e dată de perete. De cealaltă parte a ei stă doamna Mahon, iar în spatele ei, încăperea e cufundată în semiîntuneric. Thomas nu se zărește pe nicăieri. Doamna Mahon clipește la mine din spatele ochelarilor ei mari.

— Thomas e aici? o întreb.

— Sigur că da. Te simți bine? Dumnezeule, dar ce tare ai bătut în ușă! Aproape că am făcut infarct.

— Îmi cer scuze! îi spun. Unde e Thomas?

În clipa aceea își face și el apariția lângă doamna Mahon. Are o dungă roșie deasupra buzei de sus. A băut ceva lipicios și dulce. Rânjește.

— Sper să nu te superi că i-am dat un suc Kool-Aid, zice doamna Mahon. Îl țin în bufet pentru nepoții surorii mele, atunci când vin în vizită.

Nu i-am văzut niciodată nepoții de când locuim aici.

— Nu-i nimic, îi răspund. A fost o tratație specială.

— Ne-am uitat la un film ca la cinema, zice Thomas cu glas ascuțit din cauza surescitării.

— Vrea să spună că am făcut pop-corn și ne-am uitat la film cu luminile stinse, îmi explică doamna Mahon. Hai, intră odată, nu lăsa aerul rece să pătrundă în casă!

Înăuntru, în timp ce Thomas își pune haina și pantofii, observ un tablou atârnat pe peretele din holul de la intrare: pare o fotografie de școală, granulată și îngălbenită de vreme. În ea sunt mai multe rânduri de copii de diverse vârste, de la pușți de grădiniță, la tineri aflați în pragul adolescenței. Pe ultimele două rânduri stau niște călugărițe îmbrăcate în veste tricotate și fuste și cu acoperăminte de cap simple, la fel cum purtau cele de la școala parohială unde am mers eu și Kacey. Fotografia e alb-negru și dificil de datat. Mi-e greu să-mi imaginez că doamna Mahon a fost cândva copil, însă poza mă contrazice. Scanez rapid fețele, încercând să o recunosc printre atâtea chipuri, însă doamna Mahon îmi atinge brusc cotul.

— Că tot nu e aici băiatul, șoptește ea, trebuie să-ți spun că bărbatul acela a trecut din nou pe aici.

Îmi stă inima în loc.

— Thomas l-a văzut? o întreb.

— Nu, răspunde doamna Mahon. L-am zărit pe fereastră și l-am recunoscut, așa că i-am spus lui Thomas să urce la etaj câteva minute. Iar lui i-am spus că nu mai locuiești aici, așa cum m-ai învățat.

Ușurare.

— Și cum a reacționat?

— A părut dezamăgit, îmi răspunde doamna Mahon.

— Nu face nimic. N-are decât să fie. A crezut ce i-ați spus?

— Așa am avut impresia. S-a purtat foarte politicos.

— Da, e în stare, dacă are vreun interes.

Doamna Mahon și încleștează maxilarul și dă din cap.

— Oricum, bravo ție! mă complimentează ea. Nu dau doi bani pe majoritatea bărbaților. Stă o clipă pe gânduri, apoi adaugă: Dar unu sau doi pot să suport.

Intrăm în apartamentul nostru și Thomas debordează de povești.

— Doamna Mahon m-a lăsat să mă uit la *E.P.,* zice el.

— Ce-i ăla?

— Un film. Un film despre un tip care merge cu bicicleta unui copil.

— Un tip?

— Un monstru, de fapt.

— A! *E.T.,* îl corectez.

— Și monstrul zice „E.P. Sună acasă”. Și doamna Mahon mi-a arătat cum se face, cu degetul, uite așa.

Întinde micul lui arătător spre mine și eu i-l ating cu al meu.

— Uite așa, repetă el.

— Ți-a plăcut filmul? îl întreb.

— Da. Doamna Mahon mi-a dat voie să mă uit la film, chiar dacă e înfricoșător, zice Thomas.

E surescitat din cauza filmului și, probabil, a excesului de zahăr.

— Ți-a fost frică?

— Nu. *Filmul* era înfricoșător. Dar *mie* nu mi-a fost frică.

— Bine. Mă bucur pentru tine!

Dar mai târziu, după ce îl culc în camera lui, sunt trezită din somn de lipăitul unor picioruțe, și iată-l pe fiul meu, înfășurat într-o pătură și arătând foarte asemănător cu protagonistul filmului pe care l-a văzut astăzi.

— Mi-e frică! mă anunță el solemn.

— Nu-i nimic, Thomas.

— Am mințit. De fapt, mi-e frică!

— Nu-i nimic, repet eu.

Tace și-și mușcă buza, cu privirea ațintită în jos. Anticipez ce vrea să spună.

— Thomas, i-o iau eu înainte pe un ton de avertisment.

— Pot să dorm cu tine în pat? mă întreabă, însă resemnarea se deslușește deja în vocea lui.

Știe răspunsul.

Mă ridic din pat și mă apropii de el. Îl iau de mână și-l conduc pe hol spre dormitorul lui.

— Ai aproape cinci ani, îi spun. Ești băiat mare de acum. Fii curajos! De dragul meu. Vrei?

În întunericul de pe hol, îl văd cum dă din cap.

Intrăm în camera lui și aprind lumina de veghe. Thomas urcă în pat, iar eu îl învelesc cu pătura și-mi așez o mână pe capul lui.

— Știi ceva? îi spun. Am vorbit cu mama Carlottei și cu mama Lilei și le-am invitat pe fete la petrecerea ta aniversară.

Tace.

— Thomas? zic eu.

Își ferește privirea. Ezit, dar doar pentru un moment. Și pe urmă mă gândesc la ceea ce am citit despre modul în care poți inspira putere și autonomie unui copil, despre cât de important este să-l înveți să aibă încredere în sine și să fie independent pentru a deveni un cetățean și un adult bine adaptat în societate.

— Au fost de acord să vină, adaug.

Îl sărut apoi pe frunte și ies în liniște.

În dimineața următoare trebuie să merg la tribunal ca să depun mărturie. Procesul este pentru actele de violență domestică constatate în urmă cu o săptămână. Acuzatul e Robert Mulvey, Jr.; după reticența inițială, soția s-a decis totuși să depună plângere. Eu și Gloria Peters vom fi chemate ca martore.

Ar putea fi un caz de rutină într-o zi de rutină, cu excepția stării de disconfort pe care o trăiesc când mă uit la Mulvey. Își ține ochii fixați tot timpul asupra mea și, de fiecare dată când privirile ni se intersectează – întotdeauna fără să vreau –, îmi spun că îl știu, că ar trebui să-l recunosc. Mă forțez să-mi aduc aminte împrejurările în care l-am văzut întâia oară, însă nu reușesc.

Nu rămân până la finalul audierilor, ca să aflu dacă a fost sau nu condamnat.

Mă întorc în mașină și verific obsesiv ceasul de pe tabloul de bord.

Nu știu prea multe despre Connor McClatchie, dar unul dintre ele este că în jurul orei 14:30 vine în fiecare zi în prăvălia domnului Wright ca să se injecteze și să se încălzească. Ceea ce înseamnă, desigur, că în acel moment nu se află în casa la care l-a dus pe Truman.

„Nu cumva să faci vreo prostie”, așa mi-a spus ieri Truman. Numai că a urma o pistă nu este o prostie, după părerea mea. De fapt, pare ceva cât se poate de rezonabil.

E unsprezece dimineața acum și mai am de așteptat câteva ore până să pot porni în siguranță în recunoaștere. Fac eforturi să nu mă gândesc prea mult la încetineala cu care se scurge timpul. Nu reușesc să mă abțin și rulez de două ori cu mașina pe străduța Madison – nu de prea multe ori, nu destul pentru a alerta sau alarma pe cineva – și-mi lungesc gâtul ca să zăresc aleea descrisă de Truman.

Dacă planul urbanistic al centrului orașului – cu unghiurile lui drepte și cu simetria sa – este

rezultatul gândirii așezate și raționale a celor care au sistematizat Philadelphia, Kensington este dovada a ceea ce se întâmplă atunci când intenția e distorsionată de necesitate. Peisajul e presărat din loc în loc cu mici parcuri, bună parte din ele cu forme ciudate. Cu excepția liniei drepte și ferme a străzii Front și a celei în diagonală trasată de Kensington Avenue, restul străzilor din cartier sunt ușor piezișe și înclinate față de ecuatorul din centru, reprezentat de artere precum Vine, Market sau South. Străzile din Kensington încep și se sfârșesc pe neașteptate și trec de la o bandă la două la fel de abrupt. Madison nu e același lucru cu East Madison; West Susquehanna se întinde neabătută mai jos de East Cumberland. Majoritatea străduțelor din Kensington sunt rezidențiale; de-a lungul lor stau umăr la umăr șiruri de case cu fațade din cărămidă și stuc, cu excepția porțiunilor unde clădirile au fost demolate, lăsând în urmă terenuri virane care arată ca niște guri știrbe. Unele cvartale sunt relativ bine întreținute, cu numai una sau două case abandonate, cu ușile și ferestrele bătute în scânduri. Alte cvartale au fost însă devastate de nenorocirile ocupanților și aproape toate casele par părăsite.

Multe dintre străzile laterale din Kensington sunt intersectate de alei și mai mici, mărginite, la rândul lor, de spatele unor case ce par supărate pe trecători, cărora le-au întors dosul într-un acces de furie. În general, pe aceste alei nu circulă autovehiculele.

De-a lungul unei asemenea alei mă uit eu acum, în căutarea casei cu trei *B-uri* descrisă de Truman.

Dar dacă o astfel de casă există, din locul în care mă aflu nu o pot vedea.

Când se apropie ora, parchez mașina de serviciu și intru în cafeneaua lui Alonzo. Ridică privirea și, apreciind corect că n-am venit ca să beau o cafea, arată pe mutește spre dulapul în care mi-a pus la păstrare hainele de schimb.

— Mulțumesc, Alonzo! rostesc eu, după care intru la toaletă, de unde ies, cu toată demnitatea de

care sunt în stare, îmbrăcată în pantaloni de trening și tricou, ținuta mea neagră și lălâie.

Nu spun nimic. Doar dau din cap și așez sacoșa cu uniforma pe tejghea, apoi dispar pe ușă. De data asta, las la Alonzo și stația radio, dar și arma. N-am unde să o ascund pe sub hainele civile.

Merg în ritm rapid spre Madison. Asta mă ajută să mă încălzesc. Mă uit la ceasul de la mână: e 14:30 fix.

Când intru pe stradă, încetinesc, apoi pornesc pe aleea ce o traversează perpendicular. Încerc, însă foarte probabil nu reușesc, să adopt un aer nonșalant.

Iată-l, exact în capătul opus al aleii: spatele casei pe care o caut. Partea laterală zugrăvită în alb. Trei B-uri vopsite cu spray pe scândura care acoperă una dintre cele două ferestre din spate. O bucată mare și putrezită de placaj peste ceea ce a fost cândva ușa din spate a casei. Pare ușor de împins într-o parte și presupun că așa intră și ies ocupanții temporari ai locuinței.

Îmi lipesc fața de scândura care acoperă fereastra și încerc în zadar să arunc o privire prin crăpături, însă în interior e mult prea întuneric pentru a putea zări mare lucru. Șovăi o clipă, apoi ciocănesc rapid în scândura care acoperă ușa. Habar n-am ce voi face dacă îmi va deschide Dock.

Aștept un pic. Și încă un pic. Ciocănesc din nou. Nu răspunde nimeni.

Într-un final, împing placajul la o parte și pășesc tiptil înăuntru.

Încă de la intrare, mă întâmpină mirosul familiar al acestor case și răcoarea profundă a unei clădiri umbrite pe timp de iarnă. Răceala unui interior e chiar mai aspră decât cea de afară, cred eu. Din cauza scândurilor în care sunt bătute ușile și ferestrele, nicio rază de soare nu pătrunde înăuntrul acestor case abandonate. Aerul e nemișcat și apăsător, ca într-un congelator.

Fac doi pași și aștept ca ochii să mi se acomodeze cu întunericul. Scândurile podelei scârțâie în chip periculos. Mă tem să nu calc pe una ruptă sau chiar lipsă și să fiu azvârlită de-a berbeleacul la subsol.

Îmi pare rău că n-am la mine cureaua de polițist, măcar ca să mă pot folosi de lanterna din dotare. Palmez în schimb telefonul și apăs pe butonul cu aplicația lanternă.

Îndrept mobilul încolo și încoace, spre toate cele patru colțuri ale încăperii în care mă aflu. Mă aștept să zăresc corpuri umane, în viață sau nu, n-am idee. Dar nu, nu văd așa ceva. Ci doar câteva saltele întinse pe podea și acoperite de cartoane și saci de gunoi și pături, iar unele, de mormane de materiale – cel mai probabil, haine –, plus alte obiecte neidentificabile. Acest abandon pare a fi, cel puțin pe moment, realmente abandonat.

Mă gândesc la descrierea făcută de Truman întâlnirii cu Dock și-mi amintesc că, la un moment dat, mi-a spus că a auzit un sunet care l-a făcut să creadă că Dock urca niște trepte. Numai că nu zăresc nicio scară. Nu imediat, în orice caz.

Înaintez încet, cu lanterna de telefon aprinsă, spre partea din față a casei, opusă celei prin care am intrat. Văd ușa din față a casei și un mic prag tăiat într-un perete ce dă spre vestibul. Îmi dau seama că scara trebuie să se afle de cealaltă parte a peretelui.

Ochii mi s-au obișnuit, în sfârșit, suficient de bine cu întunericul, așa că pășesc mai încrezătoare, însă, deodată, mă simt împinsă de la spate de o senzație nouă de pericol iminent. Intră și ieși repede, îmi spun.

Urc în grabă scările, pășind pe câteva scânduri putrezite și ținându-mă cu mâna stângă de lemnul aspru al balustradei.

Când ajung în capul scărilor, zăresc un chip uman care se holbează la mine cu ochi mari.

Scap telefonul din mână, care aterizează cu un zăngănit puternic, și în aceeași clipă îmi dau seama că fața e a mea și e reflexia din oglinda montată pe perete.

Ridic telefonul de pe jos cu mâini tremurânde și declanșez vechea rutină familiară a privitului din ușă în interiorul fiecărei camere, în căutarea sorei mele.

Îmi dau seama că adulmec inconștient aerul după mirosul de corpuri în putrefacție. Un miros pe care nu îl uiți ușor. Însă deși casa pute îngrozitor, constat cu ușurare că miasma distinctă și îngrețoșătoare a morții umane e absentă.

Într-o baie, lipsesc atât vasul de toaletă, cât și cada; în locurile unde s-au aflat se cască acum găuri în podea.

Într-un dormitor, văd o canapea veche, un teanc de reviste și niște prezervative folosite și abandonate pe jos.

Într-un altul, pe podea e o saltea goală, iar pe perete, o tablă pe care cineva a desenat ceva cu creta în linii îndrăznețe, trasate parcă de o mână de copil. Ferestrele de la etaj n-au fost bătute în scânduri și în lumina zilei strecurată în încăpere pot deslușI ce a înfățișat artistul: e un soi de cer pe care se profilează clădiri înalte cu nenumărate ferestre, reprezentate prin mici puncte. Mă uit la desen și mă întreb dacă a fost creat înainte de abandonarea casei sau dacă un copil l-a făcut ceva mai recent. Pe suportul de lemn de sub tablă au rămas trei cioturi de cretă și nu pot rezista tentației: iau unul și fac un semn micuț, aproape insesizabil, în colțul din dreapta. Sunt ani de zile de când nu am mai desenat pe o tablă.

În clipa când dau să pun creta la loc, aud cum cineva intră în casă prin ușa de la parter.

Tresar puternic, iar creta descrie încet un arc în drumul de la suportul de lemn până la podea, unde aterizează cu un bufnet inconfundabil.

— Cine-i acolo? se aude de jos.

O voce masculină.

Caut din ochi, panicată, cea mai apropiată fereastră. Cât de rău m-aș răni, mă întreb, dacă aș deschidem și m-aș arunca de la etaj?

N-apuc să mă decid, căci aud pași tropăind zgomotos în sus pe trepte și încremenesc.

Ce bine ar fi fost să am acum arma la mine!

Îmi țin mâinile la vedere. Îmi dreg glasul, pregătită să vorbesc.

Persoana se oprește pe palierul din capul scării. Când am intrat în dormitorul ăsta, am închis ușa în urma mea, dar nu am tras zăvorul. Aproape că-mi simt gustul inimii, care îmi bubuie în piept. A urcat așa de sus, de parcă ar vrea să scape din corpul meu trecând prin gât.

Ușa dormitorului e dată de perete. Cineva a împins-o cu piciorul.

Inițial, nu-l recunosc.

A fost bătut măr. Are ochiul drept negru cu verde, umflat și închis complet. Pare că nasul i-a fost dislocat. Urechea îi e și ea umflată, la fel și buza de sus.

Îi recunosc însă tunsoarea și geaca portocalie.

— Dock? îl întreb.

Tremur toată. Genunchii mi se lovesc unul de celălalt. În chip pervers, mă simt jenată. E tare frig aici, îmi vine să zic. Tremur din cauza frigului.

— Ce mama dracului cauți aici? spune Dock.

— Pe tine, îi răspund.

Improvizez.

Face încet un pas în față.

— Cum de m-ai găsit? zice.

— Am întrebat încolo și încoace. Știi că am relații în cartier.

Scoate un sunet care vrea să aducă a râset, dar sună de fapt dureros. Își duce o mână la coaste. Mă întreb dacă sunt rupte.

— Ești înarmată?

Ezit pentru o clipă. Am o șansă, foarte, foarte mică, ce-i drept, ca să-l conving că sunt înarmată. Și că, astfel, aș putea să scap. Numai că nu știu dacă el e înarmat și, prin urmare, ar fi o prostie din partea mea să blufez.

— Nu, îi răspund.

— Ridică mâinile, îmi ordonă.

Mă conformez. Se apropie și-mi ridică tricoul. Verifică betelia pantalonilor. Mă pipăie peste tot. Rămân nemișcată și neputincioasă.

— Ar trebui să te ucid, îmi șoptește.

— Poftim?

— Ar trebui să te ucid pentru ce mi-a făcut familia ta.

Îngheț.

— Nu înțeleg.

— *Nu înțeleg,* mă maimuțărește el. Kacey mă tot bătea la cap despre cât de deșteaptă ești. O fi fost ea furioasă pe tine, dar după spusele ei ești un al doilea Alfred Einstein.

Mă uit în jos. Tac. Mă stăpânesc cu mare greutate să nu-l corectez: *Albert.*

— Așa că nu prea-mi vine să te cred când zici că nu înțelegi, adaugă Dock.

Îmi țin ochii ațintiți în jos. Încerc să nu-l provoc. Unul dintre lucrurile cu adevărat utile pe care le-am învățat la academia de poliție este cum să-ți folosești corpul pentru a transmite ceea ce nu poți exprima prin cuvinte.

Dock arată cu degetul spre fața lui.

— Uite! Uită-te la mine! zice el. N-a fost o luptă cinstită. Ți se pare că a fost corectă? Dacă îl vezi pe Bobby O'Brien, să-i spui să-și păzească spatele.

Bobby.

Închid ochii. Îmi amintesc de umbra ciudată care îi acoperise fața atunci când rostisem numele lui Dock la întrunirea familiei de Ziua Recunoștinței.

— Scuze sincere dacă vărul meu ți-a făcut asta! Cred că știi că nu prea ne vorbim. Nu suntem apropiați.

Pufnește batjocoritor.

— Nu zău!

— E adevărat, insist eu. Dacă el e vinovatul, să știi că a făcut-o de capul lui. Eu n-am avut niciun amestec.

Dock tace. Mă măsoară din ochi.

Se foiește. Se scarpină în cap.

— Nu știu de ce, da' te cred. Ciudat, da' te cred.

— Asta e bine, spun ridicând un pic ochii și aruncând o privire în sus, pentru a-i coborî apoi la loc.

— Hm! face Dock, părând surprins. Totuși, să-i zici ce ți-am spus când îl vezi! Spune-i să nu se apropie de Kensington Avenue. Pe-acolo mulți sunt de partea mea.

— O să transmit mesajul, îi promit.

Râde iar. Pe urmă, face o grimasă.

— Lasă mâinile jos, zice. Probabil că ți-au obosit brațele. Ia zi-mi, ce naiba *cauți* pe aici?

— Pe Kacey, îi răspund.

Am epuizat minciunile.

Dă din cap.

— O iubești? mă întreabă.

Înțepenesc.

— E sora mea, spun prudentă. Și, totodată, cetățean al cartierului pe care îl patrulez.

Dock izbucnește din nou într-un râs scurt.

— Ești o ciudată. Uite ce-i! O să-ți dau drumu' să pleci. Nu știu unde e soră-ta. Nu te mint.

— Foarte bine! îi răspund. Mulțumesc!

Nu știu dacă mă minte sau nu. Știu doar că vreau să părăsesc nevătămată casa asta. Încă îi simt mâinile pe corpul meu. Și asta îmi creează o senzație neplăcută și trezește în mine nevoia de a face un duș.

Mă grăbesc să pornesc spre ușă și să ies pe hol, ca nu cumva să se răzgândească. Dar când dau să cobor scara, mă strigă din spate:

— Mickey!

Mă răsucesc încet spre el. Silueta lui, în umbră și cu lumina venind acum din spate, e încadrată de fereastră. Nu-i pot vedea expresia feței.

— Ar trebui să fii mai atentă, zice el. Să te gândești la fiul tău.

Mușchii mi se încordează, de parcă m-aș pregăti să sar la bătaie.

— Ce-ai spus? șoptesc.

— Am spus că ai un fiu. Thomas, parcă așa îl cheamă.

Se așază apoi pe salteaua din colțul încăperii și se întinde cât e de lung, gemând de durere.

— Asta e tot, adaugă.

Închide ochii.

Plec.

În minte îmi răsună necontenit vocea lui Dock din clipa când a rostit numele fiului meu, Thomas. Dacă a vrut să fie o amenințare, ei bine, i-a ieșit.

Stau în mașină și mă gândesc la următoarea mișcare. Dacă vărul Bobby este într-adevăr autorul atacului asupra lui Dock, înseamnă că știe mai multe decât mi-a spus la întâlnirea de Ziua Recunoștinței. Dar pe de altă parte, la fel de clar este și faptul că nu e dispus să-mi împărtășească ceea ce știe.

Singura mea șansă este să-l iau cumva prin surprindere sau să obțin informații la a doua mână.

Fără prea mult optimism, îi trimit un mesaj verișoarei Ashley.

Ai idee unde locuiește Bobby acum?

În timp ce aștept răspunsul lui Ashley, îl sun pe Truman. Îmi răspunde imediat.

— Mickey, zice el când termin relatarea. Nu pot să cred! Ce-a fost în mintea ta?

Sunt cuprinsă de un val de încăpățânare.

— Truman, nu am făcut decât să mă bazez pe dovezi pentru a lua o decizie în cunoștință de cauză, îi răspund. Știam că Dock nu va fi în casa aceea la ora 14:30. Și știam că trebuie să cercetez casa pentru a descoperi indicii despre locul unde s-ar putea afla Kacey. Așa am luat decizia.

Aproape că îl văd cum clatină din cap. Cum își duce mâinile la tâmple.

— Te înșeli, Mick, zice el. Nu așa merg lucrurile. Ai fi putut fi ucisă. Înțelegi ce-ți spun?

Certitudinea că am acționat corect mi se clatină când îl aud cum îmi vorbește atât de lipsit de menajamente.

— Ascultă, adaugă. Ai prea multe pe cap. Amândoi avem. Ai raportat dispariția lui Kacey?

Întârzii răspunsul.

— Am încercat. Am încercat să-i spun lui Ahearn, dar era prea ocupat.

— Atunci vorbește cu un detectiv, spune Truman. Cu unul adevărat, nu ca noi. Cu DiPaolo.

Reticența mea crește cu fiecare rugăminte exprimată de Truman. Nu-mi dau seama de ce, dar un clopoțel sună undeva, departe, în creierul meu, și dacă aș reuși să-l fac să tacă pe Truman, poate că aș putea să îl aud mai bine.

— Uite ce-i, Mickey, treaba e serioasă. Tipul știe de Thomas. I-a menționat numele. E cazul să termini cu prostiile.

Motivul reticenței mi se arată, în sfârșit. Îmi amintesc expresia de incredulitate de pe fața Paulei Mulroney în clipa când a rostit vorbele care m-au hăituit neîncetat de atunci. „E unul de-ai voștri", așa mi-a spus Paula. De-ai voștri. De-ai voștri. Și pe urmă, mă gândesc la reacția lui Ahearn când i-am transmis informația. La rapiditatea cu care a respins-o.

Iată, în fine, motivul. Motivul pentru care nu le-am spus colegilor de dispariția sorei mele este acesta: nu mai sunt sigură că pot avea încredere în ei.

Truman a tăcut între timp. Tac și eu. Singurul sunet care se aude acum în telefon e cel al respirațiilor noastre.

— Hei! zice el într-un târziu. Chiar dacă ție nu-ți pasă de viața ta, lui Thomas îi pasă. La fel și mie.

Mă înroșesc din reflex. Nu sunt obișnuită ca Truman să-mi vorbească așa de direct.

— Mă auzi? întreabă el.

Dau din cap. Abia apoi îmi dau seama că sunt la telefon, așa că îmi dreg glasul și îi răspund că da.

După ce închei conversația, mobilul meu scoate un sunet de notificare.

E un mesaj scurt de la Ashley.

Nu.

În seara asta, petrec o oră în plus citindu-i lui Thomas pe canapeaua de acasă. Îl ascult cum îmi povestește despre micile necazuri și bucurii de peste

zi. Numim și numărăm împreună zilele rămase până la aniversarea lui. Sunt fericită să-l știu că așteaptă cu nerăbdare un eveniment important din viața sa.

Carlotta și Lila, începe Thomas să intoneze de cum le vede vizavi, în față la McDonald's. CARLOTTA ȘI LILA. CARLOTTA ȘI LILA.

Ne-am grăbit să ajungem. Am întârziat cincisprezece minute la propria lui petrecere. South Philadelphia se află la o jumătate de oră distanță de Bensalem și, cumva, am pierdut noțiunea timpului.

Fetele fug spre Thomas.

— Bună! le salut pe cele două mame, iar ele mă salută la rândul lor.

Mama Lilei îmi oferă o îmbrățișare pe care o accept țeapănă. Le știu vag pe amândouă din perioada când Thomas mergea la școala de zi Spring Garden, dar am fost nevoită să le caut prenumele înainte de a le suna.

Cele două doamne diferă între ele. Mama Carlottei este mai în vârstă decât mine, are probabil în jur de patruzeci și cinci de ani. Are părul cârlionțat și este îmbrăcată cu o canadiană practică, închisă de sus până jos cu fermoar, și o pereche de mănuși cu un deget ce par a fi fost tricotate de mână.

Mama Lilei e cam de vârsta mea, cu puțin trecută de treizeci de ani. Are breton și păr lung, ondulat. Poartă un pardesiu albastru prins peste talie cu o curea, ambele atât de frumoase, încât îmi vine să întind mâna ca să le ating. În picioare are cizme cu tocuri butucănoase, iar în urechi, cercei delicați din aur care îi atârnă până aproape de guler. Are aerul unei femei care lucrează în domeniul modei. Care folosește parfumuri fine. Care ține un blog.

În pantalonii mei largi și bluza albă încheiată cu nasturi, eu arăt probabil ca o chelneriță.

Ambele mame par, în feluri diferite, să provină din familii bune și să fi frecventat facultăți de prima mână.

Și ambele, observ eu brusc și cu întârziere, par genul care nu au călcat niciodată într-un McDonald's.

— Ce *grozav!* zice Lauren, mama Lilei. Copiii sunt în al *nouălea* cer.

Georgia, mama Carlottei, pare însă mai rezervată. Cercetează din ochi echipamentele de joacă, în căutarea unor eventuale pericole.

— N-am știut că au un loc de joacă în interior aici, zice ea.

— Da, îi răspund eu. Ăsta e elementul de atracție. E singurul din oraș și lui Thomas îi place la nebunie. Îmi pare însă rău că a trebuit să străbateți tot orașul pentru a ajunge aici!

— Nicio problemă! spune Lauren. Nu a fost greu de ajuns. Am mers pe Columbus de la un capăt la celălalt. Și localul ăsta are și parcare, adaugă. Ce mai lux!

— Mda, nicio problemă! consimte după o clipă și Georgia.

Rămânem tăcute câteva clipe, uitându-ne la copiii noștri, care se joacă. Lila și Thomas s-au cățărat pe scara care duce spre locul de joacă înălțat, iar Carlotta s-a scufundat în groapa cu mingi și dă energic din brațe și picioare, de parcă ar face un înger în zăpadă. Arunc o privire spre mama ei, care, judecând după expresia feței, pare să se întrebe cât de des sunt curățate și dezinfectate mingile.

— Și ce mai e nou la muncă? mă întreabă Lauren.

Nu am discutat niciodată cu nimeni de la școala lui Thomas despre jobul meu, însă presupun că ambele femei m-au văzut când am venit să îl iau de la școală îmbrăcată în uniformă atunci când nu avusesem timp să mă schimb.

— Bine! îi răspund. Treabă multă, știi cum e.

Ezit. Aș vrea să le întreb pe cele două cu ce se ocupă, dar mă gândesc că poate nu au serviciu – că poate dispun de resursele necesare ca să-și trimită copiii la o astfel de școală pentru a le îmbogăți cunoștințele, nu pentru a le ridica standardul de viață.

Nu reușesc să dau glas întrebării, căci Georgia mi-o ia înainte:

— Ce se mai aude cu crimele acelea din Kensington?

— Oh! exclam eu surprinsă. Avem niște piste, dar deocamdată nimic cert.

— Există vreo legătură între crime? zice Georgia.

— Așa se pare.

— Sper să-l prindeți pe ucigaș cât mai curând, spune ea. Crimele alea s-au petrecut în apropiere de școală și treaba asta nu-mi place deloc.

Tac.

— Ei bine, rostesc după câteva clipe, nu cred că această persoană vânează preșcolari.

Se uită amândouă lung la mine.

— Și eu sunt îngrijorată, mă grăbesc să adaug. Cred că nu mai durează mult. Stați liniștite!

Altă promisiune falsă. Altă tăcere. Îmi încrucișez brațele la piept și-mi mut greutatea de pe un picior pe altul.

— Sper ca ceilalți să nu fi pățit ceva, spune Georgia în timp ce-și verifică ceasul.

— Cine? întreb eu nedumerită.

— Vreau să zic că sper să fi găsit cu toții drumul. Eu, una, m-am rătăcit un pic.

— Oh, asta era! exclam.

— Nu, e doar o petrecere restrânsă, intervine Lauren. Foarte drăguț!

— Ăștia suntem toți? întreabă Georgia trasând un cerc cu mâna în aer.

Thomas se apropie de noi, gata să-mi prezinte lista cu ceea ce intenționează să comande. Un shake, nuggets de pui, hamburger, cartofi prăjiți și încă un shake. Lila și Carlotta vin în urma lui, pregătite cu propriile comenzi. Mi-e clar că au complotat toți trei.

Georgia se lasă pe vine și-și așază mâna pe umărul fiicei.

— Carlotta, am discutat despre asta. Ai uitat? Ne-am adus prânzul de acasă.

Carlotta face ochii mari. Începe să-și clatine capul într-o parte și-n alta, fără să-i vină să creadă la ce nedreptate e pe cale să fie supusă.

— Nu, zice ea. Nu, vreau un hambirder. Hambirder și cartofi prăjiți.

Georgia își aruncă iute spre noi privirea, înainte de a se ridica în picioare și a o conduce pe Carlotta, care plânge acum, la trei metri mai încolo. Se lasă din nou pe vine și reîncepe să pledeze în șoaptă, pe un ton imperios.

Mă întorc cu spatele și mă prefac că nu mă uit și că nu-mi pasă. Îmi pot însă imagina cu ușurință ce-i spune Georgia fiicei sale: Mâncarea asta nu e pentru noi, scumpo. Nu e sănătoasă și hrănitoare și nu pot să permit să te îmbuibi cu asemenea prostii.

Îmi închipui că și-o fi zis că va fi o petrecere cu mulți invitați. Că se vor putea strecura neobservate ca să-și mănânce mâncarea lor sănătoasă și hrănitoare.

— Ce are Carlotta? întreabă Thomas.

— Nu știu, îi răspund, dar hai s-o lăsăm în pace, da?

Georgia o ia de cot și o conduce pe Carlotta, care urlă acum de-a binelea, afară din local. Se uită în spate înspre noi și ridică un deget în aer: *un minut.*

— Dar o să se întoarcă? întreabă Thomas, care se agață acum, uimit, cu ambele mâini, de brațele mele încrucișate.

— Așa cred, îi răspund, deși devin din ce în ce mai conștientă de greșeala comisă invitându-le pe prietenele lui aici.

Lauren e cea care sparge în final tăcerea, bătând din palme.

— Nu știu dacă vouă vă e foame, dar eu mor de poftă să mănânc un Big Mac.

Mă uit la ea incredulă.

— Mă dau în vânt după Big Mac! Este plăcerea mea vinovată, adaugă Lauren cu toată seriozitatea, iar mie îmi vine să-i spun *Mulțumesc, îți mulțumesc mult!*

— Și eu mă dau în vânt după Big Mac, zice Thomas. Este și plăcerea mea vinovată.

După ce comandăm, ne așezăm toți patru – Lauren, Lila, Thomas și eu – la o masă de șase persoane. Georgia și Carlotta se întorc și Georgia își împinge pe furiș fiica înapoi în spațiul special amenajat în interior, unde să se joace singură până ce terminăm noi cu masa.

Lauren șade vizavi de mine și la început nu prea știu ce să-i spun. Nu m-am priceput niciodată să fac conversație, și cu atât mai puțin cu cineva ca Lauren, care – îmi închipui – n-a cunoscut pe nimeni care să semene cât de cât cu rudele mele. Am presupus întotdeauna că oamenii de genul lui Lauren îi consideră pe cei ca mine și ca familia mea niște gunoaie, sau măcar persoane înspăimântătoare ori prea complicate și dificile pentru a merita să pierzi timpul cu ele. Noi și problemele noastre, multe, multe, un șir fără început și fără de sfârșit.

Dar Lauren se poartă nonșalant. Își ține lejer sucul în mână și-și tachinează fiica în momentul când își varsă ketchup pe bluză.

— Rahatul ăsta se întâmplă tot timpul, zice ea dându-și ochii peste cap.

Nu mă așteptasem să și înjure.

M-am înșelat și într-o altă privință: Lauren lucrează, are un job care implică trezirea în fiecare dimineață și mersul la locul de muncă. E producător la postul de radio public din Philadelphia. Are o diplomă în comunicații radio, îmi spune. A vrut să devină prezentatoare TV. (E destul de drăguță pentru a ocupa o asemenea funcție.) A sfârșit, în schimb, prin a construi segmente radio.

— Îmi place mai mult, îmi mărturisește. Nu trebuie să mă trezesc cu noaptea în cap ca să mă machiez.

Timp de cincisprezece minute, pălăvrăgim cu o ușurință remarcabilă, în timp ce, lângă noi, copiii se îndoapă mulțumiți cu mâncarea pe care mama Carlottei a considerat-o nepotrivită pentru fiica ei. Fața micuță a lui Thomas radiază de plăcere și entuziasm, mâinile i se mișcă iute pe deasupra mesei, atingând Big Macul și cartofii prăjiți, iar mai

apoi shake-ul. Își pipăie trofeele. Are parte de o petrecere aniversară fericită.

După scurt timp, văd cum expresia de pe fața fiului meu se schimbă.

— Thomas? îi spun.

Nu apuc să-l opresc; sare de pe scaun și traversează în fugă spațiul dintre masa noastră și casa de marcat.

Mă ridic în picioare și mă răsucesc spre el.

O aud pe Lauren, care mă întreabă:

— Thomas îl cunoaște pe bărbatul acela?

Prea târziu: Thomas și-a aruncat deja brațele în jurul picioarelor bărbatului respectiv, pe care îl văd numai din spate.

E Simon, desigur. Am știut că e el înainte de a-mi întoarce capul. În ciuda tuturor celor întâmplate, în ciuda purtării lui și a felului cum ne-a tratat pe Thomas și pe mine, pe moment mă simt atrasă de el. Îmi suprim pornirea copilărească de a alerga la el, de a-l urma pe Thomas, de a-i ierta pe loc toate păcatele.

Mă lupt cu acest impuls, când remarc o femeie care stă lângă Simon. Are părul lung, drept și închis la culoare, prins cu o agrafă. E mică de statură.

Furia mă cuprinde instantaneu. Urmăresc scena ce se desfășoară de partea opusă a încăperii: văd cum Simon se întoarce și se uită în jos spre Thomas, se holbează la el prea lung, fără a-l recunoaște, fără a-și recunoaște propriul fiu, pe care nu l-a mai văzut de un an. Și pe urmă, în final, își dă seama cine e copilul agățat de piciorul lui și se uită la femeie înainte de a-și muta privirea la Thomas, mai preocupat de sentimentele ei decât de ale fiului său.

Thomas saltă pe vârfuri acum și-și întinde brațele spre tatăl său cel înalt și chipeș. Îi recunosc expresia feței, e aceeași pe care a avut-o atunci când l-a văzut ultima oară pe Simon: adulație, venerație, mândrie. Aruncă iute o privire spre Lauren și Lila, iar eu reușesc să îi citesc gândurile: vrea să se laude cu Simon. Vrea să-și prezinte tatăl prietenelor sale.

— Tati, zice el. Tati, tati!

Crede, îmi dau seama cu durere în suflet, că tatăl lui a venit aici ca să-i facă o surpriză.

Nu-și poate imagina că tatăl lui nu l-a recunoscut, că nu-și va întinde brațele lungi în jos spre el pentru a-l ridica la piept, așa cum obișnuia să o facă.

Mă grăbesc spre el. Vreau să îl iau de acolo înainte să apuce să-și dea seama ce se întâmplă.

Thomas mă vede și își întoarce spre mine fața plină de bucurie.

— Mami, tati a venit la aniversarea mea! zice el.

Femeia de lângă Simon se răsucește și ea spre noi.

Îi văd fața. Pare extrem de tânără, poate chiar adolescentă. E mică și drăguță și are în obraji două piercinguri care îi trădează vârsta.

În brațe ține un bebeluș de opt sau nouă luni, o fetiță îmbrăcată cu o jachetă roz.

Simon își mută privirea sălbatic în triunghiul nostru, de la Thomas la mine și de la mine la femeia de lângă el.

Thomas a renunțat de acum la ideea de a fi luat în brațe. Și-a coborât mâinile de-a lungul corpului. Fața i s-a boțit. Nu pricepe ce se petrece.

— Tati? mai face el o ultimă încercare.

— Tati? repetă tânăra femeie, holbându-se la Simon.

Simon își ațintește acum ochii asupra mea.

— Michaela, zice el. Ea e soția mea, Jeanine.

Într-o străfulgerare, ultimul an devine limpede pentru mine.

Jeanine dispare înainte ca Simon să apuce să mai zică ceva. A luat fetița cu ea. Simon stă pe loc câteva clipe, cu brațele lăsate să atârne moi pe lângă corp și privirea ațintită în jos. Lângă el, Thomas a rămas nemișcat.

Într-un târziu, Simon se apropie de ușa din sticlă de la intrare și se uită cum Cadillacul lui negru e scos cu spatele din parcare cu o viteză prea mare.

Îmi dau seama până la urmă că trebuie să mă duc la Thomas. Îl iau în brațe, chiar dacă e mare și greu. Își așază capul pe umărul meu.

Nu știu ce să fac mai departe. Îmi vine să urlu, să țip la Simon, să îl lovesc o dată tare peste față pentru felul cum l-a ignorat pe Thomas. Pentru modul cum l-a rănit. Și tocmai de ziua lui de naștere.

Însă refuz să-i ofer această satisfacție. În schimb, îl conduc pe fiul meu spre masa unde sunt așezate Lauren și Lila și-i spun lui Lauren:

— Vrei, te rog, să ai grijă de Thomas câteva minute?

— Sigur, zice ea. Stăm noi cu tine, Thomas.

Mă îndrept apoi către Simon, care și-a scos telefonul și acum tastează furios. Mă proțăpesc în fața lui fără a scoate un cuvânt. În cele din urmă, își ridică ochii spre mine. Vâră telefonul la loc în buzunar.

— Uite ce-i… dă el să zică, însă eu clatin din cap.

— Nu vreau să aud nimic! îl reped.

Oftează.

— Michaela…

— Stai departe de noi! îi spun. Nu vreau nimic de la tine, asta e tot ce-ți cer, să ne lași în pace!

Se uită la mine nedumerit.

— Dar *tu* m-ai căutat.

— Poftim?

— Când ai venit să mă cauți la serviciu. Ce, ai uitat?

Clatin din cap.

— Nu știu de unde mi-ai aflat adresa, dar să știi că nu agreez deloc vizitele tale.

Simon își încrucișează brațele la piept.

— Michaela, n-am nici cea mai vagă idee unde locuiți.

Și, pentru prima oară după mai mulți ani, îl cred.

Pleacă. Presupun că va încerca să se împace cu Jeanine, să se concentreze iar asupra noii sale vieți. La cererea mea, nu-și ia la revedere de la Thomas, iar Thomas se topește în hohote de plâns. E mai bine așa, îmi spun. O despărțire curată. Un plasture smuls brusc și mai puțin dureros. A prelungi un adio este lipsit de sens.

Petrecerea se încheie.

— Îmi cer scuze! le spun iute lui Lauren și Georgiei.

Le înmânez copiilor micile pungi cu cadouri cumpărate de la magazinul cu produse ieftine.

Georgia, care nu a văzut cele întâmplate, mă privește confuză. Lauren mă privește cu compasiune. O să o pună la curent pe Georgia, îmi zic. O să mă bârfească. Situația a fost cum nu se poate mai limpede.

Thomas plânge tot drumul spre casă.

— Îmi pare foarte rău, Thomas! îi spun. Nici nu știi cât de rău. Știu că ți-e greu să înțelegi acum, dar crede-mă, tot răul e spre bine. Viața poate fi grea câteodată, adaug după o vreme.

Însă cuvintele mele par să nu-i aducă alinare.

Sunt distrasă de la încercările de a-l consola pe Thomas de o senzație puternică de disconfort, ca răspuns la următoarea întrebare: dacă nu Simon a fost cel care m-a vizitat acasă, atunci cine?

Sunt atât de pierdută în gânduri, încât atunci când telefonul sună, virez brusc, iar Thomas scoate un scâncet.

Răspund la telefon.

— Agentul Fitzpatrick? se aude o voce.

Feminină, mai vârstnică.

— Da.

— Sunt Denise Chambers, de la Afaceri Interne, poliția din Philadelphia, zice persoana.

— OK.

— Sergentul Ahearn ne-a dat niște informații pe care am dori să le cercetăm. Vreau să stabilim o întâlnire.

Stabilim întâlnirea pentru ziua de luni. Sunt, deopotrivă, surprinsă și ușurată. Poate că, în ciuda aparențelor, Ahearn a procedat așa cum se cuvine.

Odată ajunsă acasă, îl instalez pe Thomas în fața televizorului și cobor în fugă scara spre ușa de la apartamentul doamnei Mahon. Ciocănesc.

Deschide ușa clipind din ochi, ca și cum aș fi trezit-o din somn.

— Doamnă Mahon, nu puteți să-mi dați mai multe informații despre bărbatul acela care ne-a căutat aici?

— Ce fel de informații? mă întreabă doamna Mahon.

— Păi… Vârsta? Rasa? Înălțimea? Greutatea? Culoarea ochilor? Culoarea părului? Semne distinctive?

Doamna Mahon își potrivește ochelarii pe nas. Cade pe gânduri.

— Să vedem, zice ea. Vârsta – greu de precizat. Era îmbrăcat foarte tinerește, dar la față arăta mai bătrân.

— Cât de bătrân? întreb eu.

— Nu știu, nu prea mă pricep să estimez vârsta. N-am idee. Treizeci și ceva, patruzeci și ceva de ani? Era înalt, ți-am mai spus asta. Și chipeș. Trăsături bine proporționate.

— Rasa?

— Albă.

— Păr facial?

— Nu excesiv. Oh! exclamă doamna Mahon. Îmi amintesc că avea un soi de tatuaj. Un înscris pe gât, imediat sub ureche. Foarte mărunt. N-am putut descifra ce scria.

— Cu ce era îmbrăcat?

— În trening. Cu bluză dintr-aceea, cu glugă și fermoar.

Tresar. Și pe urmă îmi spun că multă lume poartă genul ăsta de hanorac.

— Așa a venit îmbrăcat de ambele dăți?

— Da, așa cred.

— Avea ceva scris pe bluza de trening?

— Nu știu, nu-mi amintesc, zice doamna Mahon.

— Sunteți sigură? o întreb.

— Foarte sigură, îmi răspunde ea.

— OK, zic într-un final. Mulțumesc! Dacă vă mai amintiți ceva, vă rog să-mi spuneți! Și încă ceva, doamnă Mahon.

— Da?

— Dacă revine, spuneți-i să lase un mesaj. Și sunați-mă, vă rog, imediat!

Doamna Mahon mă privește gânditoare. Îmi fac griji că s-ar putea simți iritată de solicitările mele. La urma urmei, „nu vrea necazuri”, așa cum mi-a amintit de multe ori apăsat.

Dar tot ce spune acum e:

— Așa o să fac.

După care închide încet ușa.

Numele oficial al sediului departamentului de Poliție din Philadelphia nu este The Roundhouse, dar n-am auzit să i se spună altfel.

Clădirea e, desigur, rotundă, și în stil Brutalist, construită din beton gălbui-cenușiu care se închide la culoare atunci când plouă. Se vorbește că, în curând, poliția se va muta într-un nou sediu, ceea ce are sens, căci locul a devenit neîncăpător. Clădirea arată acum învechită și sumbră. Totuși, nu-mi pot imagina că ar putea găzdui alte instituții, după cum nu-mi pot imagina ca Șinele să nu mai adăpostească oamenii care le frecventează acum. De săptămâna trecută, compania Conrail și primăria au început, în sfârșit, să paveze zona. Dar haosul va prevala întotdeauna, chiar și atunci când îi dispare casa.

Pe hol, mă întâlnesc cu doi agenți pe care îi recunosc și îi salut. Se uită la mine cu priviri ciudate, care zic: *Ce cauți aici?* Îmi pare rău că am fost văzută. Atunci când ești chemat la Afaceri Interne se iscă întotdeauna bârfe, iar uneori, suspiciuni.

Denise Chambers are cincizeci și ceva de ani. E o femeie prietenoasă și rotunjoară, cu păr grizonant și ochelari cu rame albastre. Mă primește în biroul ei și mă invită să mă așez de cealaltă parte a mesei de lucru, pe un scaun cu aspect nou care mă poziționează la înălțimea unui copil.

— E frig afară? zice ea arătând din cap spre fereastră și aerul rece de iarnă de dincolo de ea.

Ne aflăm la etaj și de aici se vede Piața Franklin, cu caruselul oprit momentan, îmi dau seama.

— Nu-i rău, îi răspund. Nu mă deranjează prea tare frigul.

Tac și rămân în așteptare, în timp ce Denise Chambers termină de lucrat la computer. Se răsucește spre mine.

— Știi de ce ți-am cerut să vii aici? zice ea fără ocolișuri.

Întrebarea îmi amintește vag de felul în care le vorbesc eu pe stradă suspecților: *Știi de ce te-am reținut? Știi de ce te-am tras pe dreapta?*

Un licăr de îndoială se trezește pentru întâia oară în mine.

— Mi-ați spus că sergentul Ahearn v-a transmis niște informații, îi răspund.

Chambers mă cântărește din ochi. Vrea să vadă ce știu.

— Da, spune ea încet.

— Ce anume v-a spus?

Chambers oftează și-și încrucișează brațele pe masa de lucru.

— Uite ce-i, asta e partea cea mai dificilă din jobul meu, dar n-am de ales, sunt obligată să te informez că ai fost plasată sub anchetă internă.

Vorbele îmi iese din gură pe negândite:

— Cine? *Eu?* întreb prostește, arătând cu degetul spre piept. *Eu* am fost plasată sub anchetă?

Chambers dă din cap în semn de încuviințare. Brusc, îmi amintesc sfatul lui Truman de a-mi face aliați în cartier. *Politica, Mick.*

— Pentru ce? întreb.

Chambers enumeră pe degete.

— În ziua de marți, săptămâna trecută, ai fost văzută cu un pasager neautorizat în mașina de serviciu. Ai fost, de asemenea, văzută circulând în afara sectorului de patrulare repartizat. Miercuri și joi ai fost văzută fără stația radio și fără uniformă în timpul turei. Vineri nu ai răspuns niciunui apel de la dispecerat timp de două ore. Productivitatea ta a scăzut cu douăzeci de procente în toamna aceasta. Ai făcut de mai multe ori căutări nejustificate asupra a doi civili în baza de date cu infractorii din oraș. Și, în final, avem motive să bănuim că ai mituit un proprietar de magazin din cartier.

Mă holbez la ea.

— Pe cine? întreb șocată.

— Alonzo Villanueva, răspunde Chambers. Mai credem că ții un schimb de haine civile la el în local cu scopul de a le folosi pentru activități neautorizate

în timpul orelor de serviciu. Și că cel puțin cu o ocazie ți-ai lăsat acolo, neasigurată, arma din dotare.

Tac.

Teoretic vorbind, tot ce a spus Chambers este adevărat. Și totuși, sunt șocată. Și jenată să aflu că am fost urmărită. Îmi răscolesc amintirile de săptămâna trecută, încercând să-mi reamintesc ce am spus și ce am făcut în timp ce mă aflam în mașina de poliție. Mă întreb dacă au obținut informațiile prin metode audio sau video, ori pur și simplu cineva de la Afaceri Interne m-a urmărit în timpul serviciului. Orice este posibil.

— Pot să întreb ce anume a declanșat această investigație? îi spun lui Chambers.

— Mi-e teamă că nu-ți pot răspunde.

Nici nu-i nevoie, pentru că știu.

Ahearn, fără îndoială, de la el a pornit totul. Sergentul Ahearn nu m-a plăcut niciodată. Adevărat, productivitatea mea a scăzut dramatic de când Truman e în concediu, iar rapoartele mele de activitate reflectă în mod cert această stare de lucruri. Uneori, asemenea situații sunt suficiente pentru a declanșa monitorizarea internă, o cerere de supraveghere. Dar mai cred că Ahearn caută de ani de zile o cale de a scăpa de mine.

— Sergentul Ahearn v-a mai spus și altceva? întreb eu. V-a spus despre Paula Mulroney? Despre acuzațiile aduse de ea împotriva a cel puțin un agent de poliție?

Chambers ezită.

— Da, a menționat toate acestea, zice ea. Da.

Dintr-odată, conștientizez ce s-a întâmplat: Ahearn a otrăvit fântâna. A bagatelizat informațiile. A anunțat-o pe Chambers că e posibil ca eu să depun o plângere, dar că nu sunt o persoană demnă de încredere.

— Și ce s-a ales de acuzația aceasta? întreb. Detectivul Nguyen a fost informat?

— Da, răspunde Chambers. Și se ocupă să verifice.

— Uitați care-i treaba, continui pe un ton ceva mai aprins. Ahearn nu m-a plăcut niciodată. Nu suntem prieteni. Dar nu vă mint: vă spun că unul dintre polițiștii noștri – cel puțin unu – e acuzat că-și folosește poziția și puterea pentru a cere favoruri sexuale unor femei care nu-și pot permite să-l refuze.

Las, pentru moment, tăcerea să se aștearnă în încăpere.

— Și, continui eu cu mai mult curaj, această persoană a fost recunoscută dintr-o înregistrare video și e cea care o urmărea pe una dintre victimele din cartierul Kensington.

Privirea lui Chambers ezită o clipă. Faptul că suntem amândouă femei – două polițiste, una mai în vârstă, alta mai tânără, care stau de o parte și de alta a unei mese de lucru – nu poate trece neobservat și plutește câteva clipe în aerul dintre noi, precum fumul.

— V-a oferit și informația asta? o întreb. Sau a făcut-o uitată?

Dar Denise Chambers refuză să-mi răspundă de această dată.

Ies din Roundhouse cu un dosar în mână. Conține informații despre drepturile și îndatoririle mele pe perioada suspendării, până la definitivarea investigației interne.

Măcar nu va mai trebui să-mi fac griji cine va sta cu Thomas în zilele când ninge. Măcar atât.

În holul de la intrare, îmi țin ochii aplecați.

Singura persoană cu care vreau să vorbesc în clipa asta e Truman.

Urc în mașină și scot telefonul. Dau să îl sun, dar un gând mă oprește. Nu știu dacă am devenit sau nu paranoică, dar din moment ce oamenii de la Afaceri Interne știu deja atât de multe lucruri despre mine, nu e exclus să fi obținut autorizația de a-mi urmări convorbirile telefonice sau să fi plasat microfoane în mașina mea personală. Mă uit în sus și verific lumina de plafon, apoi bancheta din spate, cu scaunul de copil al lui Thomas așezat în mijloc. Nu știu ce acțiuni au dreptul să întreprindă ei. În plus, nu vreau să-l vâr în bucluc pe Truman; a făcut deja destul pentru mine.

Las telefonul deoparte, ies din parcare și pornesc orbește spre Mount Airy.

Nu mă simt în largul meu la gândul să dau buzna acasă la Truman fără a telefona în prealabil, dar nu știu ce altceva aș putea face. Sper să nu-l surprind într-un moment nepotrivit. Îmi tot amintesc vocea feminină pe care am auzit-o în fundal atunci când l-am sunat. „Truman?” zicea ea. „Cine e la telefon?”

Mașina lui Truman, un Nissan Sentra curat și bine lustruit, e pe aleea casei. Truman și-a întreținut întotdeauna impecabil mașina personală. Nici vorbă de mâncare ori praf ori murdărie, nici pe dinăuntru, și nici pe dinafară. Mai ales după nașterea lui Thomas, mașina mea a fost tot timpul arhiplină: cu jucării, cu firimituri și sticle cu apă, plină cu sacoșe de cumpărături, ambalaje de alimente, monede și gustări.

Parchez pe stradă și mă îndrept spre veranda casei lui Truman. Ezit înainte de a ciocăni, gânduri întârziate îmi dau târcoale: să îndrăznesc sau nu?

Stau indecisă, cu mâna în aer, când ușa de la intrare se deschide brusc. De cealaltă parte a ei e o doamnă foarte scundă, cu puțin peste un metru cincizeci înălțime.

— Ce vinzi? zice ea. Orice ar fi, n-am trebuință.

— Nu vând nimic, îi răspund eu surprinsă. Mă scuzați, Truman este acasă?

Doamna ridică din sprâncene, dar nu se clintește din loc și tace.

Îmi cântăresc opțiunile. Femeia din fața mea poate avea orice vârstă cuprinsă între șaizeci și optzeci de ani. Arată ca o hippie vârstnică. Poartă o bandană pe cap. E îmbrăcată cu un tricou pe care stă scris *Virginia Is for Lovers.* O fi mama lui Truman? Știu că mama lui trăiește și că el e tare atașat de ea. Mai știu că a lucrat la un moment dat ca directoare la o școală elementară.

Dar ultima dată când Truman mi-a vorbit de ea, mi-a spus că s-a pensionat și că locuiește în Poconos.

Încerc să arunc pe furiș o privire înăuntru, însă doamna împinge ușor ușa, ca pentru a-mi bloca vederea.

Reiau încercarea.

— Sunt o prietenă a lui Truman. Vreau să-i vorbesc.

— Truman, repetă ea, ca și cum și-ar scotoci prin memorie. Truman…

Acesta e momentul când Truman își face, în sfârșit, apariția, venind din partea din spate a casei, cu un prosop înfășurat peste mijloc și țopăind oarecum până să ajungă la ușă. Știu că e jenat că l-am surprins astfel: Truman, mereu pus la punct; Truman, pe care rareori l-am văzut altfel îmbrăcat decât în uniformă, chiar și în afara orelor de serviciu.

— Mamă, ea e prietena mea, Mickey, mă prezintă el.

Femeia dă din cap, suspicioasă, mutându-și privirea de la mine la Truman și înapoi.

— OK, spune ea, dar fără a schița vreun gest prin care să-mi facă loc să intru în casă.

— Așteaptă puțin, Mick, zice Truman, dând-o cu blândețe din drum pe mama lui. Mă întorc într-o clipă.

Închide ușa în urma lor. Ochii ni se întâlnesc o secundă înainte să dispară în casă.

Cinci minute mai târziu, stăm toți trei, nu foarte în largul nostru, în camera de zi. Truman e acum complet îmbrăcat și șade cu spinarea lipită de spătarul scaunului și cu piciorul drept întins în față pe o sofa. Bem ceai. Mama lui Truman se uită la ceașca pe care o ține în mâini.

— Poți să bei, mamă, zice Truman. Ceaiul s-a răcit.

Își mută privirea spre mine.

— Mama locuiește de ceva timp cu mine, îmi explică el. Ezită înainte de a continua, uitându-se la ea ca să verifice dacă ascultă: A căzut și trebuie să am grijă de ea. Și a început să uite unele lucruri, șoptește el iute.

— Sunt aici, fiule, zice doamna Dawes în timp ce-și ridică brusc ochii. Sunt aici, în cameră cu tine. Și nu uit nimic.

— Scuze, mamă! Ce-ar fi să ieșim în curte? îmi propune Truman.

Îl urmez. Truman o ia înainte și-i văd spatele lat și felul plin de siguranță în care se mișcă. De câte ori i-am văzut spatele din unghiul ăsta când pornea în frunte să urce scara unei case, când ajungea primul la locul unei fapte, când răspundeam, unul după altul, la apelurile primite de la dispecerat? De câte ori m-a protejat astfel de impactul vederii unui cadavru, al unei răni îngrozitoare? Trecutul nostru

comun îmi aduce o alinare stranie acum, când vin în urma lui.

În curtea din spatele casei este un frig năprasnic. Niște arbuști pitici și despuiați de frunze după venirea iernii se înșiră de-a lungul gardului maro din lemn. La fiecare respirație a noastră, rotocoale mici de abur se înalță în aer.

— Îmi cer scuze pentru mama! zice Truman. Își caută cuvintele, ezită. E… protectoare, adaugă în cele din urmă.

— Nicio problemă, îi răspund.

Adevărul e că mă simt un pic geloasă, îmi spun în sinea mea. Ar fi frumos să am și eu pe cineva care să fie protector cu mine.

Îi relatez întâlnirea cu Denise Chambers și rezultatele ei surprinzătoare. Mă urmărește cu o privire plină de căldură și îngrijorare. Cuvintele mi se revarsă de pe buze din ce în ce mai iute.

— Nu pot să cred! zice el la final. Vorbești serios?

— Da. M-au suspendat.

Rămâne tăcut câteva clipe.

— Ceva nou despre Kacey? mă întreabă.

— Nimic.

Tace mult timp și-și mușcă buza, părând indecis dacă să spună ceva sau nu. Într-un târziu, zice:

— Care-i treaba cu Cleare?

Mă holbez la el.

— Care *Cleare*?

Mă fixează din priviri.

— Zău așa, Mick!

Totul în jur se prăbușește când îl aud, prefăcătoria mare și greu de stăpânit, zidul de apărare pe care l-am ridicat în urmă cu mulți ani și pe care m-am bazat, așa cum m-am bazat și pe discreția și respectul lui Truman pentru a fi ferită de întrebări directe.

Dintr-odată, simt că-mi pierd glasul.

Plâng rar. N-am plâns nici măcar atunci când m-am despărțit de Simon. De enervat, m-am enervat,

ce-i drept: am dat cu pumnul în frigider, am țipat, am lovit pernele. Dar nu am plâns.

Clatin din cap. O lacrimă fierbinte mi se prelinge pe obraz și o șterg cu furie.

— Futu-i!

Nu-mi amintesc să fi înjurat vreodată de față cu Truman.

— Hei! zice el.

E stânjenit, nu știe ce să facă. Noi doi nu ne-am atins niciodată, cu excepția momentelor întâmplătoare când ne luptam să punem un infractor la pământ.

— Hei! repetă Truman, după care întinde brațul și își așază o mână pe umărul meu.

Însă fără a încerca să mă îmbrățișeze, lucru pe care îl apreciez. Sunt și așa destul de umilită.

— Te simți bine? mă întreabă.

— Da, îi răspund eu tăios. De unde ai aflat de Simon?

— Îmi pare rău, Mick, dar nu prea mai e un secret! Multă lume știe. Poliția din Philadelphia nu e o organizație chiar mare.

— Mda, murmur eu.

Încerc să mă adun. Mă uit în sus la cerut plumburiu până ce lacrimile îmi îngheață pe obraji. Pufnesc pe nas și-l șterg trecând o singură dată, într-o doară, peste el cu mănușa.

— Relația noastră a început pe când eram foarte tânără, mormăi în chip de explicație, sau poate scuză.

— Nu mai spune! exclamă Truman.

Îmi feresc privirea. Mă înroșesc; fața mă trădează din nou. E o slăbiciune care mă costă și pe plan profesional.

— Hei! zice Truman. Hei! N-ai de ce să te simți jenată! El este ticălosul. Tu nu erai decât o copilă.

Cuvintele lui nu mă ajută, dimpotrivă, mă fac să mă simt și mai prost. Îmi displace ideea de a fi „victimă” – în toate accepțiunile termenului. Îmi displac atenția, compasiunea, tonurile înăbușite. Prefer să nu se vorbească despre mine în niciun fel,

prefer ca nimeni să nu mă bage în seamă. Iar gândul la colegii din poliție care m-ar bârfi pe mine și pe Simon, care și-ar da ochii peste cap și ar sorbi din cafele în timp ce își dau coate plini de voioșie, mă face să-mi doresc să dispar în pământul dur din curtea din spate a casei lui Truman.

Truman mă privește atent, își măsoară cuvintele, cântărește ce vrea să spună. Își duce mâna la mijloc. Se uită în jos.

— Știi că are o anumită reputație, zice el ezitant.

— Cine? Simon?

Dă din cap.

— Nu vreau să te fac să te simți prost sau să-l vorbesc de rău, dar să știi că n-ai fost singura. Au circulat zvonuri cum că s-ar fi dat și la alți copii din programul LSP. Se pare că a existat un fel de tipar, numai că nimeni nu a făcut mărturisiri și nu a depus plângere. A și fost suspendat o vreme din cauza bârfelor vehiculate pe seama lui, dar nu s-au găsit dovezi ca să fie pus sub acuzare.

Deschid gura, o închid la loc. Sunt multe alte lucruri despre el de care tu nu ai habar, îmi vine să spun. Dar tac. E prea penibil. Tatăl fiului meu…

Ne uităm unul la celălalt.

— Ce vârste aveau victimele din Kensington? întreabă Truman.

— Prima victimă nu a fost identificată și nu i se cunoaște vârsta, răspund eu. A doua avea șaptesprezece ani. A treia, optsprezece, și a patra, douăzeci.

— Mai ai înregistrarea aia video pe telefonul tău?

Încuviințez cu o mișcare din cap. Nu vreau să mă uit la filmuleț. Numai la gândul ăsta și mi se strânge stomacul.

Truman întinde brațul în tăcere după telefon și eu dau play la înregistrare.

Îl urmărim împreună. Imaginea e granulată, un fel de iluzie optică. Silueta care traversează cea dintâi ecranul își schimbă forma, iar fața îi rămâne ascunsă. Și totuși, înălțimea și mersul mă duc cu gândul la Simon.

— Ce crezi? îl întreb pe Truman ca să nu mă pronunț eu prima.

Ridică din umeri.

— E posibil, zice el. Tu îl cunoști mai bine decât mine. Eu nu m-am amestecat niciodată în porcării, în timp ce individul ăsta este un nemernic. Fără supărare, adaugă el ridicându-și privirea spre mine.

Revedem filmul de mai multe ori.

În cele din urmă, Truman face inventarul dovezilor pe care le avem până acum.

— Ascultă, zice el la final. Partea bună e că mâine nu trebuie să mergi la serviciu. Și că și eu sunt liber. Ce piste avem deocamdată? Ce suspecți?

— Connor McClatchie, răspund eu. Și presupun că și Simon.

— Hai să ne împărțim sarcinile. Eu o să mă ocup de McClatchie. După discuția pe care ai avut-o cu el și după ce ți-a spus, nu vreau să te mai apropii de el. Iar tu o să te ocupi de Simon.

Cum Simon știe ce mașină conduc, convenim să facem schimb de mașini. O las pe a mea în Mount Airy și o iau pe a lui Truman. Mă îndrept spre Bensalem. Dar mai întâi îmi cer scuze pentru mizeria pe care o va găsi înăuntru.

Înainte să plec, Truman își așază din nou mâna pe umărul meu.

— O s-o găsim, zice el. Chiar cred cu tărie că o să o găsim.

E un lucru ciudat să-mi petrec prima zi din perioada de suspendare făcând muncă de polițist.

Când mă trezesc dimineața, mă îmbrac cu un pulover închis la culoare și-mi pun pe cap o șapcă de baseball fără înscrisuri. Thomas mă privește suspicios.

— De ce porți astea? Unde sunt lucrurile tale obișnuite? mă întreabă.

— Care lucruri?

— Sacoșa. Și cureaua de serviciu.

— Astăzi sunt liberă, îi răspund.

Încă nu m-am hotărât ce să îi spun și am nevoie de timp ca să mă decid. Nu știu cât va dura perioada de suspendare, așa că nu-i pot spune că sunt în vacanță.

— Deci astăzi nu o să vină Bethany, zice Thomas, dar cu jumătate de gură.

— Ba da, replic eu.

După ce Bethany sosește, cu întârzierea obișnuită de cincisprezece minute, pornesc cu mașina spre South Philadelphia.

Am avut o perioadă când circulam frecvent ca pasager în mașina personală a lui Simon. Dacă mă străduiesc un pic, încă mă pot imagina în ea: mirosea a piele și puțin a tutun, căci Simon fuma, deși numai ocazional și, de obicei, în zilele cu vreme frumoasă, când putea coborî geamurile. Își ținea mașina foarte curată, iar în weekenduri o lustruia. The Caddy, așa îi spunea el cu afecțiune. Lui Simon îi plăceau mașinile: mi-a spus că, înainte să moară, tatăl lui îl învățase multe lucruri despre ele.

Acum, când o privesc cum stă în parcarea de la sediul Diviziei de Detectivi Sud, îmi amintesc fără să vreau de numeroasele momente de intimitate pe care le-am trăit cu Simon în ea. Alung gândul din minte cât de repede pot.

Am parcat mașina lui Truman pe aproape. Cobor ambele parasolare. Trebuie să rămân vigilentă, așa că am adus un audiobook, ca să am cu ce să-mi omor timpul și să stau totodată cu ochii pe ușa clădirii. Am adus și niște mâncare și apă. Pe cea din urmă o voi raționaliza cu strictețe, ca să nu fiu nevoită să merg la toaletă.

Ușa de intrare se deschide și se închide repetat toată dimineața, pe măsură ce personalul diviziei, în mare parte oameni necunoscuți mie, vine la muncă sau pleacă în oraș cu treburi. O dată sau de două ori am impresia că-l zăresc, doar ca să descopăr că era cineva care îi semăna.

La unsprezece dimineața însă, îl reperez: iese din clădire, se uită în stânga, apoi o ia la dreapta spre mașina lui. Poartă un pardesiu drăguț. Pantaloni gri cu dungă, pe sub care se întrevăd pantofii negri bine lustruiți. Și-a pieptănat părul lins pe spate. E ținuta lui standard de când a devenit detectiv.

Intru instantaneu în alertă. Strada pe care ne aflăm e destul de puțin circulată, așa că voi aștepta să plece Simon înainte de a porni motorul mașinii lui Truman.

Îl urmăresc. Poate că e la datorie, mă gândesc, în drum spre un suspect, o victimă sau un martor pe care să-i interogheze. Ori poate că a ieșit ca să ia prânzul mai devreme. Rulează spre nord pe Twenty-Fourth Street, însă la intersecția cu Jackson cotește și se îndreaptă către sud.

Virează la dreapta la Passyunk Square. Și, dintr-odată, mă trezesc urmărindu-l pe autostradă.

Presupun că mi-am dat seama încotro mergem chiar dinainte de a ne îndrepta într-acolo, însă felul cum lucrurile pot uneori să evolueze – în chip inevitabil, s-ar zice – exact așa cum anticipai, tot mă ia prin surprindere.

Simon iese de pe autostradă pe 676 East, apoi alege ieșirea spre Allegheny și pornește pe autostrada 95.

De aici încolo aș putea practic să șofez cu ochii închiși.

Astăzi, cartierul este animat și îmi dau seama de ce: e începutul de lună. Oamenii și-au primit salariile. Clienții au ieșit la cumpărături. Văd, în dreapta, o tânără cu tulburări psihice care-și aruncă geanta pe jos, se ghemuiește la pământ și începe să plângă.

La un cvartal distanță de Kensington Avenue, Simon oprește brusc mașina și o parchează. Sunt forțată să rulez pe lângă ea pentru a nu-mi deconspira prezența. Stau cu un ochi în oglinda retrovizoare și aproape că sunt izbită în lateral de o mașină ce apare de pe o alee din dreapta. Întorc pe Avenue și parchez în primul spațiu liber pe care îl găsesc, în fața unei cantine pentru săraci unde s-au așezat la coadă, în așteptarea deschiderii, treizeci sau patruzeci de persoane. Ies din mașină. Arunc apoi o privire pe după colțul clădirii, ca să mă asigur că Simon nu se îndreaptă în direcția mea.

Nu o face.

Din poziția în care mă aflu, văd Cadillacul gol. Asta înseamnă că Simon a plecat pe jos într-una dintre cele trei direcții, toate departe de locul în care mă aflu.

Pornesc în fugă spre mașina lui.

Ce caută el în Kensington la acest moment al zilei? Doar zona lui de muncă e sudul Philadelphiei. Acolo sunt cazurile de care trebuie să se ocupe. Este posibil – deși nu prea cred – să lucreze sub acoperire. Numai că, în cazul acesta, s-ar fi îmbrăcat mai puțin formal.

Ajung în dreptul mașinii lui Simon și mă uit de-a lungul celei mai apropiate străzi, după care alerg până la o altă stradă laterală, situată la jumătate de cvartal distanță. Nu îl zăresc pe niciuna dintre ele. Continui să alerg, accelerând, aruncând priviri pe toate aleile care îmi ies în cale după pardesiul lui gri elegant și după case cu uși deschise. Trec cinci minute.

L-am pierdut, îmi spun.

Într-un târziu, mă opresc pe o stradă laterală pe nume Clementine, într-unul dintre cvartalele din Kensington relativ bine întreținute, cu numai vreo două abandos și restul caselor îngrijite. Cu respirația tăiată, rămân în mijlocul cvartalului și îmi așez mâinile în șolduri, dezamăgită că mi-am ratat șansa. Truman nu l-ar fi pierdut probabil din ochi, îmi spun. După anii petrecuți la brigada moravuri, devenise priceput la urmăriri.

Ridic privirea și mă trezesc în fața unei case care, nu știu din ce motiv, îmi pare cunoscută.

Oare am arestat pe cineva aici? Am intrat ca să verific dacă locatarii sunt bine?

În cele din urmă, îmi concentrez privirea la silueta metalică a unei trăsuri cu cal, o imagine care decorează multe uși exterioare duble în această zonă din Philadelphia. Calului îi lipsesc picioarele din față, remarc eu. Și, dintr-odată, am din nou șaptesprezece ani și aștept afară cu Paula Mulroney să intru în casă în căutarea sorei mele.

Închid ochii pentru o clipă, atâta cât să călătoresc înapoi în timp la acel moment, unul în care încă îmi puneam întrebarea dacă sora mea mai este în viață, pentru ca răspunsul să îl capăt după scurt timp și să fie *da.* Momentul în care, deși nu am știut atunci, eram pe cale să o găsesc pe Kacey și s-o aduc acasă.

Deschid ochii la sunetul scos de ușa care se descuie acum pe dinăuntru.

O femeie se uită la mine. Nu-mi amintesc dacă e aceeași care ne-a deschis ușa în urmă cu atâția ani; în amintirile mele, femeia aceea avea părul negru, iar cea din fața mea are părul complet încărunțit. Totuși, de atunci a trecut mai mult de un deceniu, așa că s-ar putea să fie ea.

— Te simți bine? mă întreabă femeia.

Dau din cap.

— Îți trebuie ceva? zice ea.

Nu vreau să-mi arunc banii pe fereastră – nu prea am mulți de cheltuit oricum –, însă mă tem că va intra la bănuieli dacă o refuz. În plus, e posibil să-mi poată oferi informații utile.

Poate că o cunoaște pe Kacey.

Așa că îi răspund că da, iar femeia deschide ușa dublă cu silueta metalică pe ea și, dintr-odată, mă trezesc înapoi în prima casă în care a murit sora mea.

Ultima oară când am fost aici, am găsit casa aproape goală. Și peste tot erau oameni ascunși în umbră.

Acum interiorul e cald și surprinzător de bine întreținut. Miroase a paste. Pe pereți, tablouri: Iisus, Iisus, Fecioara Maria, un poster cu Eagles cu un autograf indescifrabil. Pe podea sunt prești curate și mobilă e destulă, ieftină, dar nouă.

— Ia loc, mă invită femeia arătând spre un scaun.

Pe moment, sunt confuză. Îmi pregătisem comanda: atâtea pastile de Percocet cât pot cumpăra cu cei douăzeci de dolari din buzunar. Trei, poate, în funcție de dozaj. Una, dacă femeia bănuiește că nu sunt decât o amatoare. Pastile pe care, după ce voi ieși de aici, le voi arunca în rigolă. Sunt practic dispusă să cheltuiesc douăzeci de dolari pe orice informație îmi va oferi ea.

Îmi țin mâinile în buzunar ca să le încălzesc, în timp ce femeia dispare pentru scurt timp în bucătărie, de unde reapare cu un pahar cu apă în mână. Mi-l întinde.

— Poftim, bea, mă îndeamnă ea. Nu arăți bine.

Mă conformez. Și pe urmă aștept. Am senzație că la mijloc ar putea fi o neînțelegere.

— De unde ai auzit de mine? întreabă femeia.

Pauză.

— De la un prieten, răspund după câteva secunde.

— Cine?

Șovăi.

— Matt.

Nu prea am cum să dau greș; Matt e un nume foarte comun aici, în cartier.

— Ești prietenă cu Matty B? zice femeia. Îl iubesc pe Matty B!

Dau din cap.

— Bea apa, repetă ea. Ascultătoare, iau o înghițitură. Nu te-ai drogat azi, nu-i așa?

— Nu, îi răspund.

E primul adevăr pe care îl rostesc de când am intrat în casa asta. Mă simt cam prost că o mint.

Femeia își așază o mână pe umărul meu.

— Bravo ție, scumpo! Sunt mândră de tine!

— Mulțumesc!

— Cât a trecut?

Abia atunci observ posterul înrămat cu *Cei 12 pași* agățat pe peretele din spatele capului ei. E atât de mic, încât nu sare în ochi decât celor care știu să-l caute. Din tabloul alăturat, Iisus își înclină ușor capul în direcția posterului, ca și cum ar contempla și el, alături de privitor, pașii spre abstinență. Mă întreb dacă poziția personajului a fost special gândită.

Tușesc în palmă.

— Hmmm… trei zile.

Femeia dă energic din cap,

— Minunat! zice ea.

Mă privește.

— Pun pariu că e pentru prima oară când încerci să te lași.

— Cum de ți-ai dat seama? o întreb.

— Nu arăți ca și cum ai fi epuizată. Cei care încearcă de ani de zile arată mult mai rău. Așa, ca mine, râde ea.

Totuși, sunt epuizată. Așa mă simt de la nașterea lui Thomas. De când ne-am mutat în Bensalem, mă simt copleșită. Și de când a dispărut Kacey, nu-mi mai găsesc liniștea. Știu însă ce vrea să spună femeia: am văzut și eu oameni precum cei despre care vorbește ea, oameni care de un deceniu, de două sau chiar mai multe, pendulează între consumul de droguri și abstinență. Și care, atunci când sunt treji, par să nu-și dorească altceva decât să fie lăsați să doarmă.

— Mergi la întâlnirile narcomanilor anonimi? zice acum femeia. Ai unde să dormi?

Se uită în sus spre scări.

— Am vreo șase oameni care stau acum aici; altfel, ți-aș fi oferit un pat. Deși, știi ceva, așteaptă o clipă.

Se apropie de baza scărilor și strigă în sus:

— TEDDY! TED!

— E-n regulă, spun eu. Am unde să dorm.

Femeia clatină din cap.

— Nu, e mai bine să rămâi aici.

Un bărbat îi răspunde din capul scării:

— Ce-i, Rita?

— Pe bune! insist eu, chiar am unde să stau. Acasă la bunica. Nimeni nu se droghează acolo.

Femeia pe nume Rita mă privește plină de îndoială.

Cu ochii încă ațintiți spre mine, strigă în sus:

— Când trebuie să pleci la West Chester?

— Vineri, mi se pare, îi răspunde invizibilul Ted.

— Ai înțeles? îmi zice Rita. Poți să te muți aici vineri. Poate chiar de joi seara, dacă nu te deranjează să te culci pe canapea.

Clatin din cap. Rita spune:

— Gata, am priceput, ai unde dormi. Totuși, nu exclude posibilitatea asta. Se schimbă brusc la față. N-o să-ți cer niciun ban, dragă, mă asigură ea. De aceea îți făceai griji? Nu, fac asta fără nicio obligație. E un fel de a da binele mai departe, ceva de genul ăsta. Nu o să-ți cer decât să-ți împarți mâncarea cu ceilalți atunci când ai și să-ți aduci hârtie igienică, prosoape de hârtie și așa mai departe. Și nici să nu te gândești să te reapuci, că te arunc imediat afară.

— OK, spun eu.

Mă simt îngrozitor că înșel încrederea acestei femei.

Mă scrutează.

— Ai un fel deosebit de a vorbi, zice ea. Ești din zonă?

Dau din cap.

— De unde?

— Fishtown.

— Aha!

Nu mă gândesc decât cum să-mi fac ieșirea din scenă cât mai elegant cu putință. Totuși, încă n-am apucat s-o întreb de Kacey.

— Hai să-ți dau numărul meu de telefon, zice Rita. Ai mobil?

Scot telefonul. Rita recită numărul și eu îl trec la contacte. Văd pe ecran un mesaj de la Truman.

Unde ești?

Nu departe de K și A, îi răspund.

Pun o poză de-a lui Kacey pe ecran și-l răsucesc spre Rita.

— Ce-i asta? zice ea.

— Întreb lumea din cartier dacă a fost văzută recent. E sora mea, îi explic. Și a dispărut de ceva vreme.

— Vai, dragă, ce rău îmi pare! spune Rita.

Îmi ia telefonul din mână și îl ține la distanță de un braț, încercând să-și focalizeze privirea. Îl aduce apoi mai aproape. Se încruntă.

— Și zici că asta este sora ta? mă întreabă ridicându-și ochii spre mine.

— Da, îi răspund. O cunoști?

Într-o clipă, un nor trece peste fața Ritei. Cade pe gânduri, pare să-și dă seama de ceva, mintea ei face legături de neînțeles pentru mine.

— Ieși dracului afară din casa mea! zice ea brusc, arătând spre ușă. Ieși imediat de aici!

Alte explicații nu mai primesc. Cobor treptele și ușa se trântește în urma mea. Întorc o dată capul ca să arunc o privire siluetei calului și trăsurii, înainte de a-mi relua mersul și a mă îndrepta spre locul unde am parcat mașina lui Truman.

Scot aburi vizibili pe nas. Îmi vâr bărbia mai adânc în gulerul hainei. Ochii îmi lăcrimează.

Mă uit în stânga și în dreapta după Simon. Nici urmă de el.

Truman îmi trimite un alt mesaj.

În cât timp poți ajunge la Kensington cu Somerset?

2 min, îi răspund.

Alt mesaj vine după o clipă.

Sunt la K cu Lehigh.

Truman e în mișcare. Nu se oprește. Vrea să scape de orice eventuali urmăritori.

Mă deplasez mai repede pe jos decât cu mașina, așa că ajung înaintea lui și îl aștept în intersecție. Mi-ar prinde bine o băutură caldă. Gerul m-a prins în gheare și nu reușesc să-mi înfrânez tremuratul.

Tresar când Truman mă strigă pe nume.

— Să mergem, zice el. Am parcat în apropiere. Putem sta de vorbă la tine în mașină.

Mă așez în spatele volanului și-i spun să înceapă el primul.

Vreau și în același timp nu vreau să aud ce a descoperit. Îi arunc o privire cu coada ochiului. Are o expresie sumbră. Știu că se gândește cum să-mi prezinte veștile.

— Dă-i drumul, Truman, te rog! îi spun.

— Am mers la casa aia de pe aleea din Madison, își începe el relatarea. Cea cu trei B-uri. Am bătut în placajul care acoperă ușa din spate. McClatchie a apărut într-un minut. Arăta foarte rău, avea un aer pierdut. Dădea din cap incontrolabil, știi și tu cum e. Ceea ce, mi-am zis eu, ar putea fi în favoarea mea, pentru că lăsase jos garda.

„Cine ești?” mă întreabă.

„Ți-am trimis un mesaj, chestia aia cu fata”, îi răspund.

E dus rău de tot. Abia dacă-și poate ține capul în sus.

„OK”, zice.

Aștept. „Deci care-i treaba?” îl întreb. „Ai sau nu ai o fată pentru mine?”

„Mda, hai înăuntru”, spune el.

Îl urmez pe tip în casa cu ferestre și uși bătute în scânduri. Înăuntru, sunt niște oameni adormiți sau leșinați și vreo doi care se injectează. Nimeni nu se uită la mine.

McClatchie se reazămă de un perete, ametit, și practic adoarme în picioare. Îngheț de frig, casa pute a rahat și tipul pare să fi uitat cu totul de mine. Așa că îi zic: „Hei!”

Deschide un ochi.

„Unde ți-e telefonul? Arată-mi din nou fetele.”

Într-un final, scoate telefonul, caută pozele cu fete și mi-l dă. Încep să derulez pozele și recunosc multe dintre fetele pe care mi le-a arătat înainte. Dar nu dau de nicio poză cu Kacey.

Mă uit la el. Știu că dacă l-aș întreba în clipa aceea de Kacey, s-ar prinde. Ar face legătura dintre mine și tine.

Totuși, ce am de pierdut? îmi spun. Poate că tipul e așa de dus, încât nici nu mai știe pe ce lume e.

Așa că-mi adun curajul și-l întreb: „Unde-i roșcata? Data trecută mi-ai arătat o roșcată.”

McClatchie răspunde, foarte, foarte încet: „A, aia e Connie.”

„Pe ea o vreau”, îi zic.

Și el îmi răspunde: „Connie a ieșit din afacere.”

Și pe urmă își înalță capul și se uită la mine, și jur că arată ca un vultur care-și zărește prada. Își schimbă complet expresia feței. Se holbează la mine. Privirea îi e focalizată.

De cealaltă parte a încăperii, doi tipi se scoală din morți, își saltă capetele de pe podea și încep să se zgâiască la mine, cu aerul că îi deranjează că le fac probleme. Atmosfera se schimbă brusc.

„Ia ascultă”, zice McClatchie, „de ce ții morțiș să o ai pe roșcată?”

„Nu știu, omule”, zic eu. „Îmi plac roșcatele, atâta tot.”

Încep să mă dau încet în spate. Rămân însă cu fața spre el, ca să nu mă ia pe nepregătite în caz că mă atacă.

Se apropie de mine. Pare să-și fi revenit. Arată mult mai vioi. Șuieră la mine: „Cine te-a trimis? Soră-sa? Ești copoi?”

În clipa aia, mă răsucesc pe călcâie și o șterg de-acolo. Și descopăr că genunchiul meu funcționează destul de bine.

Îl aud însă cum strigă în urma mea tot timpul cât traversez cvartalul: „Ești copoi? Spune, ești copoi?”

Truman se uită la mine, apoi se scarpină pe obraz.

Am senzația că prin venele și arterele mele circulă acum apă rece ca gheața.

— Cum adică a *ieșit din afacere*? îl întreb.

Niciunul dintre noi nu cunoaște răspunsul.

E rândul meu acum să-i povestesc despre Simon.

— A mers direct spre Kensington. Fără nicio ezitare. S-a suit în mașină și a luat-o direct într-acolo. L-am pierdut când s-a dat jos din mașină.

— Nu zău! zice Truman.

— Simon n-are ce căuta în cartier, insist eu. N-are ce treabă să aibă acolo, doar lucrează la Divizia Sud.

Intru brusc într-o parcare. În fața noastră se înșiră o fâșie de magazine cu aer trist: un restaurant chinezesc, o spălătorie, o feronerie închisă, Dunkin' Donuts. Cobor ambele parasolare: nu vreau să fiu zărită de clienții ieșiți la cumpărături. Cineva se așază în mașină pe scaunul pasagerului. Îmi țin privirea îndreptată în jos.

— Cred c-a sosit momentul, zice Truman.

— Pentru ce?

— Pentru a lua legătura cu Mike DiPaolo.

Deja clatin din cap.

— Nici să nu te gândești!

— Uite ce-i, Mickey. Mike e un om bun. Îl știu din copilărie.

— Ce garanție avem? îl întreb.

Truman se uită lung la mine.

— Ce alte opțiuni mai avem? zice el.

— Să continuăm pe cont propriu, ca până acum, îi răspund.

— Și pe urmă? Să presupunem că descoperi cine e criminalul. Ce o să faci? O să-l omori cu mâna ta? De ce? Ca să putrezești în închisoare? Nu. La un moment dat… lasă el fraza neterminată.

— Înțeleg că ai mare încredere în el, remarc eu.

Truman cade câteva clipe pe gânduri. Și pe urmă spune:

— Mike nu trișa niciodată.

— Poftim?

— Când eram copii, Mike nu măsluia niciodată scorul la sporturi. Am încredere în el, adaugă Truman pe un ton lămuritor.

— Dar cu tine cum rămâne? îl întreb. Ești sigur că vrei să te implici? S-ar putea să-ți rișți cariera. Având în vedere că nu prea ai urmat regulile.

— Nu mă întorc în poliție, zice el.

Iată, a spus-o. Chiar mă întrebam ce-o să facă.

— De ce?

— Pentru că nu vreau, declară Truman fără echivoc. Eu mă înțeleg bine cu lumea. Stau în banca mea. Oamenii mă plac. Și atunci e foarte ușor. E foarte ușor să uiți cât de viciat e sistemul. Și aici nu mă refer numai la Philadelphia. Și nu numai la aceste crime. Ci la întreg sistemul, la tot. Prea multă putere e concentrată în mâinile cui nu merită. Totul e dat peste cap.

Tace. Răsuflă adânc.

— Nu mai pot dormi, continuă el. Știi ce vreau să spun, nu-i așa? Văd oameni uciși. Nu numai femei. Oameni nevinovați. Neînarmați. Și nu mai pot să dorm.

Mai mult de atât nu voi afla probabil niciodată despre sentimentele lui.

Rămân tăcută.

— Am dreptul să mă retrag, zice Truman. Cu pensie întreagă. Pot, dacă vreau, să-mi iau altă slujbă. Ca să merg seara la culcare cu inima mai împăcată. Oameni care mor uciși, repetă el. Peste tot, numai victime.

— Te înțeleg, îi spun.

Și-i dau tot mai mult dreptate.

În drum spre locul unde i-am lăsat mașina, Truman îl sună pe Mike DiPaolo.

— Am ceva de vorbit cu tine, spune el. Cred că ar fi mai bine să nu ne vedem la secție. Poți să vii diseară la Duke's?

Duke's e un bar din cartierul Juanita, unde au copilărit ei doi. E acolo de zeci de ani și e preferatul lui Truman. Cunoaște toți barmanii. N-am fost acolo decât o dată, cu un grup de polițiști, la aniversarea unei zile de naștere a lui Truman. De atunci însă n-am mai pus piciorul la Duke's. Nu e un local frecventat de polițiști, ceea ce înseamnă că e tocmai potrivit pentru o discuție pe teme profesionale.

Nu aud ce răspunde DiPaolo, însă se pare că ideea îi surâde.

— E bine la opt? zice acum Truman. Bine, ne vedem, încheie conversația telefonică, apoi mă întreabă: Crezi că poți să ajungi acolo diseară?

— Mă descurc, îi răspund.

Din fericire, Bethany mă scoate – în chip surprinzător – din încurcătură. Da, poate să rămână până mai târziu, mă asigură ea. Nicio problemă.

E liniște la Duke's și nu e deloc aglomerat când ajung acolo. Pereți lambrisați cu lemn, lumini difuze, o masă de biliard în partea din spate. E unul dintre puținele locuri din Philadelphia unde încă se mai poate fuma, și cu toate că nimeni nu-și exercită pe moment acest drept, mirosul rânced de tutun s-a impregnat în ziduri.

Truman s-a așezat într-un separeu mai izolat, într-un colț al sălii. DiPaolo încă nu a sosit. Truman are în față o sticlă de bere Corona: e singurul tip de alcool pe care îl consumă. Singurul lui viciu adevărat. Aproape că a terminat sticla. Îl întreb dacă mai vrea una.

— Sigur, zice, așa că mă duc la bar și comand două.

Una pentru el, una pentru mine. N-am fost niciodată o băutoare avidă – îi țineam totuși ocazional companie lui Simon pe vremea când ieșeam cu el – și încerc acum să-mi amintesc când am băut ultima oară alcool. Poate cu un an în urmă. În seara asta însă gustul mi se pare minunat.

Intră DiPaolo. E de vârsta lui Truman, cu puțin trecut de cincizeci de ani. Însă în timp ce lui Truman i se pot da cu ușurință zece ani mai puțin, DiPaolo își arată vârsta și se mișcă greoi. Are pungi sub ochi și e obosit, e genul morocănos din fire, dar bun la suflet care își dă în petic din când în când. La petrecerea de aniversare a lui Truman ținută aici, s-a îmbătat, a pus la tonomat „Livin' on a Prayer" al lui Bon Jovi și a condus singur corul. Îmi place de el.

— Pari să ai nevoie de aia, îmi zice arătând spre sticla de Corona în loc să salute.

— Așa e, îi răspund. Vrei și tu?

— Glumești?! Da' ce, suntem la plajă? Un whisky Jameson cu gheață, îi cere el barmanului. Și o Corona pentru doamna. Ce mai faci, Pete?

Ne instalăm toți trei: eu și Truman de o parte a mesei, DiPaolo vizavi de noi. Truman îi mulțumește, oarecum formal, lui DiPaolo pentru că a venit, și DiPaolo rânjește.

— Presupun că a meritat deranjul, zice el. Așadar, de ce necaz ați dat voi doi?

Truman îmi aruncă o privire, iar eu mă uit la DiPaolo. Poate un pic prea lung. Zâmbetul de pe fața lui se șterge treptat.

— Ce-i? spune el.

— Îl cunoști pe Simon Cleare? îl întreb.

Mă studiază, apoi își coboară ochii spre paharul cu Jameson. Soarbe o gură. Nu se strâmbă.

— Da, îmi răspunde.

— Cât de bine? îl întreb.

DiPaolo ridică din umeri.

— Nu prea bine. L-am cunoscut la niște întâlniri cu întreg efectivul. Lucrează la Divizia Sud, așa că nu mă întâlnesc cu el zilnic.

Îmi măsor cu grijă cuvintele. Mi se pare important să-mi păstrez calmul.

— Din câte știi, are Cleare vreun motiv să se fi aflat azi în Kensington?

DiPaolo mă privește intens.

— De ce mă întrebi?

Mă reazem de spătar.

— Pentru că l-am văzut azi acolo, în toiul zilei.

DiPaolo scoate un oftat. Caută privirea lui Truman, care se uită însă la mine. DiPaolo își mută privirea spre mine.

— Dacă e vorba de…, face el niște cercuri cu mâinile ridicate în aer. Dacă e vorba de o ceartă între îndrăgostiți, să știi că nu vreau să fiu prins la mijloc.

Tac.

— Ce vrei să zici? rostesc peste câteva clipe.

— Uite ce-i, nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar toată lumea știe de relația ta cu Simon Cleare. Și n-am niciun chef să…

Lasă fraza neterminată. Oftează.

— N-am idee ce căuta Cleare în Kensington, adaugă după ceva vreme. Dar presupun că a avut motivele lui, nu-i așa?

Aștept să mă calmez înainte de a-i răspunde:

— Treaba asta n-are nimic de-a face cu mine. Vreau să-ți ofer niște informații care se pot dovedi utile în cazurile acelea de omucideri din Kensington. Asta fiindcă nimeni nu e dispus să mă asculte.

— Nu înțeleg ce vrei să zici.

— N-am idee ce ai aflat deja, continui eu, apoi sorb prelung din pahar.

Și încep să povestesc.

Îi spun despre Paula Mulroney și despre acuzațiile formulate de ea. Îi spun că Paula nu vrea să dea declarație. Îi povestesc despre Kacey, îi spun că a dispărut. Am senzația că bat câmpii, iar din când în când îmi ridic privirea spre DiPaolo ca să văd ce reacție are, însă mi-e greu să-i descifrez expresia.

— Mai întâi, m-am dus la sergentul Ahearn, adaug eu. Când m-am întors, m-am dus direct la secție și l-am anunțat că trebuie să discutăm. Am considerat că informațiile pe care le aveam erau importante și am vrut să urmez procedurile. Mi-a răspuns că era la curent cu acuzațiile și că le va transmite celor în drept.

Fac o pauză.

— Totuși, nu știu dacă a procedat ca atare. Și la câteva zile după ce l-am informat cu privire la ce auzisem, am fost chemată de cei de la Afaceri Interne. Și mi s-a spus că am fost pusă sub investigație. Și că am fost suspendată.

Acum, când rostesc totul, de la cap la coadă, cu voce tare, mă simt zdruncinată de nedreptatea care mi s-a făcut.

DiPaolo mă privește cu ochi goi. N-am idee cât anume din ce-i povestesc acum știa deja dinainte. E un bun profesionist.

— OK! zice într-un târziu.

Aștept.

— Vreau să spun că e posibil ca un agent de poliție să fi fost cel care a ucis femeile alea. Simon e polițist. Și tocmai l-am văzut într-un cartier pe care știu precis că-l urăște.

DiPaolo nu zice nimic. Îmi dau seama că are impresia că am sărit calul.

— Altceva? mă întreabă el.

— Îi plac fetele tinere, îi răspund. Și nu are un comportament… etic în relațiile sale.

Niciun mușchi nu se clintește pe fața lui DiPaolo.

Îmi dau seama brusc cât de absurd sună totul. Faptele nu vorbesc în favoarea mea. Operez pe bază de intuiție, bănuieli, instincte de neînțeles pentru ceilalți. Și totuși, faptul că am dat glas tare suspiciunilor mi-a întărit și mai mult convingerile.

Mă uit în jos spre masă, însă cu coada ochiului surprind privirea pe care DiPaolo i-o aruncă lui Truman în încercarea de a ghici ce crede vechiul lui prieten. Detectivul își drege apoi glasul. Știu ce impresie i-am făcut. Sunt un agent de poliție oarecare, suspendat din motive neclare, care aduce acuzații grave unui bărbat cu care a avut o relație, fără a scoate la iveală prea multe dovezi. Probabil își zice că sunt nebună. O nebună care a fost părăsită de iubit.

— Nu sunt nebună, declar, cu toate că sunt conștientă că nu are niciun rost. Mă uit spre Truman. Spune-i că nu sunt nebună! îl rog.

Dintr-odată, bag de seamă că sunt aproape beată. Tocmai am dat gata a doua sticlă de bere.

— Nimeni nu susține așa ceva, Mick, spune Truman.

Clatină ușor din cap spre mine. „Taci!”

DiPaolo își așază mâinile pe masă.

— Uite care-i treaba, Mickey. Te-am ascultat. Dar acum e cazul să o lași baltă.

Fără să vreau, scot un sunet nepoliticos.

— *Ha!*

DiPaolo mă privește netulburat.

— Chestiunea te depășește, mă avertizează el.

— În ce sens? îl întreb.

— Nu sunt autorizat să-ți dau explicații. Va trebui să ai încredere în mine.

Se ridică în picioare. Se pregătește de plecare.

— O să mă adresez presei! izbucnesc eu. Am o prietenă care lucrează la o stație radio locală. Va fi foarte interesată de o poveste despre corupția poliției din Kensington.

O am în minte pe Lauren Spright. Îmi imaginez cum ar reacționa dacă ar afla că m-am referit la ea numind-o prietenă. Probabil ar râde de mine.

DiPaolo își păstrează expresia nepăsătoare. Truman își pune mâna pe genunchiul meu și mă strânge. O singură dată. „Oprește-te!”

— Serios? zice DiPaolo.

— Serios! răspund eu în același timp când Truman rostește „Mick!”

— N-ai decât, spune DiPaolo. Fă-o! Știi ce o să-ți spună prietena ta?

Tac.

— O să-ți spună că l-am arestat pe criminal, continuă DiPaolo. La 16:35. Și – își verifică el ceasul – în urmă cu zece minute, mass-media locală și națională a fost anunțată printr-un comunicat de presă.

Fără să vreau, casc gura.

— Dar dacă vrei să discuți cu prietena ta despre corupția din poliție, ești liberă să o faci, adaugă DiPaolo. Poate că ai vrea să începi prin a o informa și de ce ai fost suspendată.

Soarbe pentru ultima oară din paharul cu whisky. De data asta, se strâmbă.

Nu vreau să-i ofer satisfacție, dar nu mă pot abține.

— Cine e? îl întreb.

— Robert Mulvey Jr., îmi răspunde DiPaolo. Cred că-l cunoști.

Imediat dura plecarea lui DiPaolo, îmi scot telefonul. N-am curajul să mă uit la Truman. El nu zice nimic. Dar sunt convinsă că se simte stânjenit de purtarea mea.

Iau la rând site-urile posturilor locale de știri. Dau refresh după refresh.

Peste zece minute, articolul e, în fine, afișat.

Suspect arestat în cazul crimelor din Kensington, așa sună titlul.

Robert Mulvey Jr. mă privește de pe telefon din fotografia făcută de poliție cu o expresie aproape la fel de amenințătoare precum cea pe care o văzusem ultima oară când ne întâlniserăm, la tribunal.

Mulvey, zice articolul, a fost arestat în cursul zilei de azi, fiind suspectat de uciderea femeilor din cartierul Kensington, după ce un pont anonim l-a plasat la locul primei crime. Înregistrarea video a unei camere de supraveghere montată de o firmă privată din apropiere i-a confirmat prezența. Iar urmele lui de ADN găsite asupra victimelor numărul doi și trei corespund cu cele din baza de date a poliției statale.

Îmi ridic iute ochii de pe telefon.

— Asta e!

— Ce e? întreabă Truman.

Sunt primele cuvinte pe care le rostește după multă vreme.

— Îl știam, dar nu mi-am dat seama de unde. Acum mi-am amintit. L-am văzut pe șinele de pe Gurney Street atunci când am descoperit cadavrul primei victime. I-am spus că nu avea ce să caute acolo. Iar el m-a ignorat.

Mi-l amintesc. Fantomatic și sfidător, cu o expresie stranie întipărită pe chip în timp ce se retrăgea printre tufișuri.

Mă uit, în fine, la Truman. Mă privește serios.

— Ce-i cu mine? îi spun. Cum de-am greșit?

Truman oftează adânc.

— Of, Mick, să știi că te înțeleg, zice el. Crede-mă! Ți-e dor de sora ta. Îți faci griji. E greu să

gândești limpede în asemenea condiții.

— Kacey râde probabil acum de mine. Cine știe pe unde umblă cu vreun nou iubit. Se gândește că o caut și se prăpădește de râs pe seama mea..

Clatin din cap. Probabil că nu am fost niciodată mai dezamăgită de mine însămi. Pentru că nu am făcut legătura cu Mulvey. Pentru că nu l-am recunoscut, în timp ce el a făcut-o și și-a bătut, practic, joc de mine pe față. Pentru că am lăsat sentimentele să prevaleze, în loc să mă concentrez pe găsirea de dovezi irefutabile.

Întotdeauna am crezut că voi fi un bun detectiv. Dar ultimele săptămâni mi-au dovedit în chip cât se poate de limpede că m-am înșelat.

Mai comand o Corona. Și pe urmă îmi amintesc ce băuse DiPaolo și comand un Jameson, apoi încă unul, și un al treilea.

— Vrei și tu? îl întreb pe Truman, care însă mă refuză.

— Ia-o mai încetișor, Mickey! zice el, dar eu nu vreau să o iau mai încetișor.

Vreau, dimpotrivă, să accelerez, să trec cât mai repede peste acest moment din viața mea, să ajung cât mai iute dincolo.

— Sunt bine! spun calmată.

Îmi simt limba grea în gură. Am venit cu mașina, dar sunt conștientă că n-aș putea să șofez înapoi spre casă. Îmi vine să-mi așez capul pe masă și să dorm.

Truman șovăie câteva clipe, apoi zice:

— Să știi că a fost vina mea. Eu ți-am băgat ideea asta în cap. Adevărul e că nu l-am plăcut niciodată pe Cleare. Și circulă atât de multe zvonuri pe seama lui, încât am crezut că…

Lasă fraza suspendată în aer. Continuă după o vreme:

— E atât de ușor să te lași dus de val! Și el ți-a făcut atâta rău! Nu l-am plăcut niciodată, repetă Truman.

Rămânem amândoi tăcuți.

— Totuși, asta nu explică ce căuta Simon în Kensington, adaug într-un târziu.

Truman ridică din umeri.

— Poate că lucra sub acoperire, zice el. Cazul e în atenția opiniei publice. Toată poliția a fost mobilizată. Poate că au trimis în cartier fețe noi ca să investigheze.

Clatin din cap.

— Simon e detectiv. Nu lucrează la Moravuri.

— Cine știe? zice Truman. Nici eu și nici tu nu suntem la curent cu deciziile luate la nivel înalt.

Mă uit la el în lumina clară a lămpii atârnate de un lanț deasupra separeului. O lampă Tiffany. Fapt interesant, Louis Confort Tiffany a locuit în Philadelphia în perioada când a frecventat academia militară West Chester. Totuși, lampa de deasupra capetelor noastre nu pare să fi fost bine gândită. Seamănă, mai degrabă, cu o lampă dintr-o cameră de interogare dintr-un film polițist vechi. Și în clipa aceasta îmi dau seama că jobul mi-a acaparat complet viața, că tot ce fac și ce gândesc este filtrat prin lentilele muncii mele. Muncă pe care e foarte posibil să n-o mai am, după ce DiPaolo le va spune ce am făcut celor de la Afaceri Interne. Izbucnesc în râs.

— Nu există scăpare, rostesc cu voce tare. Nicio scăpare.

Truman pare să nu priceapă ce vreau să spun. Mă privește îngrijorat. Aproape tandru. Ca și cum s-ar pregăti să întindă brațul și să-și așeze mâna pe obrazul meu.

— Ești bine, Mickey? mă întreabă el. Îmi fac griji pentru tine!

— Da, mă simt grozav! îi răspund.

Continui să râd, aproape frenetic.

— Hai să mergem, te conduc cu mașina acasă, zice Truman.

Mă împleticesc un pic în drum spre ieșire. Truman mă prinde pe după mijloc și-și lasă brațul acolo în timp ce ne îndreptăm pe trotuar către mașina lui. Simt forța lui, îi simt mâna așezată pe mijlocul meu. Îmi încordez mușchii în locul acela. Simt și o adiere slabă de parfum, ce vine – sau așa îmi imaginez – de la detergentul cu care-și spală rufele. Niciodată nu am stat atât de aproape de Truman și senzația nu e deloc neplăcută. Dimpotrivă. E plăcut să am pe cineva care să mă susțină. Îmi încolăcesc și eu brațul pe după mijlocul lui și-mi aplec capul spre capul lui.

A parcat pe stradă, la un cvartal distanță de Duke's. Mă conduce spre partea cu scaunul pasagerului, iar eu rămân în fața portierei, întoarsă către el, în timp ce Truman apasă de două ori pe butonul telecomenzii. Mașina scoate un bip dublu. Zgomotul răsună tare pe strada liniștită.

Se apleacă pe lângă mine ca să deschidă portiera. Nu mă mișc din loc.

— Mick, zice el, lasă-mă să-ți deschid portiera!

Mă uit la fața lui. Și dintr-odată înțeleg ceva nou despre lume, despre Truman și despre mine. Totul mi se pare atât de clar acum, încât scot un alt mic hohot de râs: Truman a fost lângă mine în tot acest timp, aproape un deceniu. Cum de nu mi-am dat seama? Truman respiră acum în același ritm cu mine. Un ritm accelerat. Lucru valabil pentru amândoi.

Îl sărut pe obraz.

— Mick, zice el, așezându-și o mână pe umărul meu. Eu îmi așez mâna pe obrazul lui, așa cum mă gândisem, mai devreme, că avea s-o facă el.

— Hei! face Truman, dar fără să se îndepărteze.

Îl sărut pe gură. Rămâne o clipă nemișcat. Îmi răspunde la sărut. Dar apoi se retrage.

— Nu, Mickey, asta nu-i bine!

Face câțiva pași în spate, mărind spațiul dintre noi.

— Nu-i bine, Mickey! repetă el.

— Ba da! spun eu. Ba da!

Își încleștează maxilarul.

— Uite ce-i, zice. Mă văd cu cineva.

— Cu cine? îl întreb pe negândite.

Însă cunosc deja răspunsul. Îmi amintesc de fotografia de pe măsuța din livingul lui. Familia fericită. Fetele lui frumoase. Soția lui frumoasă. Mama lui, atât de sceptică atunci când mi-a deschis ușa. „Protectoare", așa a descris-o Truman. Îl văd cum șovăie acum.

— Cu Sheila, spune el într-un târziu. Încercăm să ne acordăm a doua șansă. Să fim din nou împreună.

În drum spre casă, tăcem amândoi. Nu scot nicio vorbă nici când cobor din mașină.

Bethany mă măsoară din priviri când intru în apartament. Încerc să nu mă apropii prea mult de ea, însă sunt sigură că mi-a mirosit respirația în clipa când i-am dat banii.

Mă trezesc cu o senzație de rușine mai intensă decât am simțit vreodată. Amintirile îmi revin, mai întâi încet, apoi tot mai iute. Îmi acopăr fața cu mâinile.

— Nu. Nu, nu, nu, nu, nu! repet la nesfârșit.

Thomas, care se pare că s-a furișat la mine în cameră azi-noapte, se trezește de unde a adormit, la picioarele patului.

— Ce-i, mami? mă întreabă el.

Mă uit în jos spre el.

— Nimic, am uitat ceva, îi răspund.

Bethany întârzie, ca de obicei. În timp ce o aștept, mă complac într-o fantezie nespus de delicioasă: poate că o s-o concediez pe loc, imediat ce intră pe ușă. Oricum sunt suspendată și, prin urmare, în clipa asta nu am nevoie în mod special de serviciile ei. Două lucruri mă împiedică însă să dau curs impulsului. Primul este acela că trebuie să-mi recuperez mașina din Juanita și aș prefera să nu-i explic lui Thomas de ce am lăsat-o acolo. Al doilea e acela că, presupunând că-mi voi recăpăta slujba, voi avea nevoie de cineva care să stea cu copilul – și găsirea rapidă a cuiva cu un program la fel de flexibil ca al lui Bethany pare o sarcină greu de îndeplinit, dacă nu chiar imposibilă.

Așa încât, atunci când Bethany sosește, în sfârșit, mă prefac că plec la muncă. Iar ea se scuză, pentru prima oară de când o cunosc, pentru întârziere. Astăzi, contrar obiceiului, nu s-a machiat, ceea ce o face să arate ca o puștoaică.

Sinceritatea ei mă ia pe nepregătite.

— E OK, îi spun. Nu-ți face griji! Poți să îl lași pe Thomas să se uite la o emisiune la televizor, adaug. La ce oră vrei tu.

Descopăr că taxiul din Bensalem până în Juanita costă 38,02 de dolari, în afară de bacșiș. O informație care mi-a scăpat până acum.

După ce cobor din taxi, mă urc în mașina personală și pornesc la drum.

Ziua întreagă îmi aparține, pot face tot ce vreau. De foarte mult timp nu m-am mai bucurat de un asemenea lux. Pot să mă plimb fără țintă, nu trebuie să mă duc la muncă, nu trebuie să am grijă de copil și nici să mă aventurez într-o misiune autoasumată.

Traversez Kensington pe strada 23rd. Nu sunt în exercițiul funcțiunii, astfel încât îmi permit să observ lucruri așa cum nu pot s-o fac atunci când patrulez: felul în care câteva terenuri virane mai mici au fost transformate de vecini în locuri de joacă improvizate, cu tobogane vechi donate ruginind într-un colț și coșuri de baschet montate ici-colo, la întâmplare, pe garduri din zale. Prăvălii cu aparate electrocasnice la mâna a doua care-și expun produsele pe trotuar, mașini de spălat și frigidere cu urme de lovituri și aspect înspăimântător, aliniate ca niște soldați stând drepți la apel.

Cum de data asta nu rulez în mașina de poliție, femeile pe lângă care trec nu se obosesc să-mi arunce vreo privire. Un băiat pe o tricicletă electrică oprește lângă mine la semafor și-mi ia fața când cotește.

Simt, brusc, dorința de a-mi vedea fosta casă din Port Richmond și mă îndrept într-acolo. Casa aparține acum unui tânăr de bani gata care are vreo douăzeci și ceva de ani (sau, mai precis, părinților lui, potrivit contractului pe care l-am semnat). Pe urmă, o iau către Fishtown, unde trec pe lângă casa lui Gee, casa în care am crescut. Pare nelocuită. În interior e întuneric.

E momentul să mă întorc acasă. Dar când trec pe lângă Bomber Coffe, decid, dintr-un impuls, să opresc. Nu sunt îmbrăcată în uniformă și, când intru, nimeni nu-mi acordă atenție. Preț de câteva clipe, îmi imaginez o viață diferită pentru mine și Thomas: cum ar fi să venim aici în weekend, iar eu să citesc ziarul. Cum ar fi să pot să-l învăț tot ce îl

interesează, să-i ofer o existență ușoară și liniștită, să-l servesc cu o ditamai brioșa de cinci dolari din vitrina din fața mea sau cu un iaurt cu fructe proaspete din bolul din ceramică albastră pe care băiatul de la tejghea i-l întinde acum unui client. Îmi imaginez cum ar fi să mă împrietenesc cu acest băiat, cu toți cei care lucrează aici. Îmi imaginez că frecventez și alte restaurante în zilele libere, că petrec ore în șir acolo. Că aș putea să-mi aduc un bloc de desen ca să schițez ceea ce văd în jur. Pe vremuri, îmi plăcea să desenez.

Mă așez la coadă și-mi formulez în gând comanda, când cineva mă strigă din spate.

— Mickey? Tu ești?

Mă încordez instantaneu. Nu-mi place să fiu luată pe nepregătite. Să fiu privită fără să mă fi pregătit dinainte.

Mă răsucesc și văd că vocea îi aparține mamei Lilei, Lauren Spright. Astăzi poartă o căciulă tricotată largă și o bluză de trening imprimată cu stele.

— Bună! zice Lauren. Mă bucur să te văd! M-am tot gândit cum te-ai simțit după…

Face o pauză, căutându-și cuvintele.

— …după petrecerea lui Thomas.

— Oh! spun eu.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt. Îmi vâr mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Da, îmi cer scuze, am făcut o scenă!

— Ce mai face Thomas? mă întreabă Lauren.

— E bine, îi răspund cu prea mare grabă.

Nu-i treaba ta, îmi vine să zic. Totuși, simt la Lauren o îngrijorare reală, o preocupare care nu e superficială sau de fațadă.

— Mă bucur să aud asta! zice ea pe un ton sincer. Hei, știi ceva? N-ați vrea să ne faceți o vizită? Lila îl pomenește zilnic pe Thomas. Ar fi plăcut pentru ei să se revadă.

— Cu ce să vă servesc? întreabă nerăbdător băiatul din spatele tejghelei.

Nu observasem c-am ajuns în față.

— Sigur, îi răspund lui Lauren. Da. Ar fi foarte plăcut!

Lauren se retrage și mă lasă să comand.

— O să te sun, adaugă ea.

Cu cafeaua în mână, rulez spre sud pe Frankford, apoi spre nord pe Delaware Avenue. Și pe urmă, spre propria mea surprindere, opresc în parcarea de lângă debarcaderul unde obișnuiam să mă întâlnesc cu Simon. Faleza a suferit modificări de atunci: acum, la sud se înalță cazinoul Sugarhouse. Parcări noi au răsărit în apropiere și s-au construit blocuri de apartamente cu vedere spre râu.

Debarcaderul nostru a rămas însă neschimbat: este la fel de șubred și de împânzit de gunoaie, aproape complet abandonat. Același șir de copaci, golași acum pe timp de iarnă, blochează vederea spre apă.

Parchez și ies din mașină. Înaintez printre copacii desfrunziți, dau deoparte crengile căzute, calc peste buruieni. Ajung la debarcader și-mi așez mâinile pe șolduri. Mă gândesc la Simon. Mă gândesc la mine, așa cum eram la optsprezece ani, acum o jumătate de viață. Mă gândesc ce fel de bărbat, ce fel de persoană s-ar strădui atât de tare să câștige afecțiunea unui copil. Fiindcă asta eram, la urma urmei, la vremea aceea.

S-a făcut ora unu după-amiaza și am obosit; probabil sunt mahmură, din moment ce am început să mă simt rău. O să o las pe Bethany să plece mai devreme. Să-și ia liber în după-amiaza asta. Ies cu mașina din parcare, mă înscriu pe autostrada 95 și mă îndrept spre nord.

Deschid ușa apartamentului și sunt întâmpinată de o liniște adâncă. Thomas mai obișnuiește câteodată să tragă un pui de somn pe la ora asta, însă asta se întâmplă din ce în ce mai rar.

Îmi scot jacheta și o agăț în cuier. Trec pe lângă bucătărie și arunc o privire înăuntru. E plină de farfurii murdare rămase de la micul dejun și prânz, iar Bethany este de negăsit. Trag aer adânc în piept. Îl expir. Un alt subiect de conversație pe care-mi propusesem să îl abordez cu ea: *Dacă ești amabilă, poate că n-ar strica să faci curat după voi…*

Și pe urmă îmi spun: Nu le poți avea pe toate. Traversez holul. Ușa de la camera lui Thomas e închisă. O las așa: dacă doarme, nu vreau să-l trezesc.

Ușa de la baie e și ea închisă. Rămân un moment în fața ei, trăgând cu urechea. Trec treizeci de secunde și n-aud apa curgând, n-aud niciun sunet, într-un târziu, bat încet în ușă și șoptesc:

— *Bethany?*

Apăs pe clanță și crăp ușa.

— *Bethany?* repet.

Deschid ușa larg. Înăuntru nu e nimeni.

Mă răsucesc pe călcâie. Deschid ușa camerei de vizavi de baie. Dormitorul lui Thomas. Patul e nefăcut, dar gol.

Strig: „Hei? Thomas? Bethany?”

Niciun răspuns.

Alerg la mine în dormitor, mă întorc și o iau înapoi spre holul de la intrare. Caut frenetic un bilețel, un indiciu al locului unde ar putea fi amândoi.

Am văzut mașina lui Bethany pe alee. Și e prea frig afară ca să fi ieșit la plimbare, îmi spun. Nu că Bethany s-ar da în vânt după plimbările în aer liber, chiar și pe vreme bună.

Ies în fugă din apartament și încep să cobor scara din spate, fără să mă opresc să-mi iau jacheta pe mine. Sar peste palier și cotesc la baza scării, ca să dau în goană ocol casei. Vântul mă înțeapă prin bluza de trening.

Mă uit în interiorul mașinii lui Bethany. E gol. Observ că nu a instalat nici acum scaunul pentru Thomas.

Ciocănesc în ușa de la casa doamnei Mahon. Și, în același timp, apăs pe sonerie.

Gânduri nebunești, oribile, îmi trec prin minte. Îmi imaginez corpul dezarticulat, lipsit de viață, al copilului meu, o versiune a nenumăratelor victime pe care le-am văzut în anii petrecuți în poliție. Un singur copil mort am avut totuși nefericirea să văd, o fetiță de șase ani lovită de o mașină în Spring Garden. Nu am uitat niciodată acea imagine.

Sun din nou la ușa doamnei Mahon. Îmi răspunde într-un final, clipind din ochi prin ochelarii ei cei mari. Poartă un halat de baie pufos de culoare maro și papuci în picioare.

— Ești bine, Mickey? mă întreabă când observă expresia de pe fața mea.

— Nu îl găsesc pe Thomas. Azi-dimineață l-am lăsat cu bona și, când am venit acasă, nu i-am găsit. Și n-au lăsat niciun bilet.

Doamna Mahon pălește.

— Oh, nu, zice ea. Oh, nu! Nu i-am văzut deloc astăzi. Aruncă o privire pe lângă mine.

— Dar a lăsat mașina pe alee, nu-i așa? spune ea. Însă eu mă îndepărtez deja, mai dau o dată ocol casei și mai fug o dată sus în apartament, unde iau telefonul și o sun pe Bethany – niciun răspuns –, după care îi trimit un mesaj.

Unde sunteți? Sună-mă imediat! Sunt acasă.

Și atunci, cuvintele rostite de Connor McClatchie îmi răsună în minte ca o alarmă de incendiu. „Ai un fiu. Thomas, parcă așa îl cheamă.”

Îmi ia zece secunde ca să îmi evaluez opțiunile.

Sun la 911.

Până acum, nu am avut ocazia să interacționez cu forțele de poliție din Bensalem. Nu au mulți angajați, însă sunt foarte profesioniști. În câteva minute, casa mea e transformată în locul unei infracțiuni. Primii ajung doi agenți de patrulare, un bărbat tânăr și o femeie mai în vârstă, care începe rapid să mă chestioneze.

Doamna Mahon este și ea interogată, separat, în apartamentul ei de la parter.

Am un sentiment ciudat să am de-a face cu un alt departament de poliție decât cel din Philadelphia. Mi se pare de bun simț ca, în calitate de polițist, să beneficiez acum de niște avantaje, și totuși în minte nu-mi vine nicio persoană pe care să o pot suna. Toate legăturile pe care le am în poliție – Mike DiPaolo, Ahearn, Simon, până și Truman – îmi par acum pierdute, din varii motive. Mi-am pierdut și familia. Nu știu la cine aș putea apela dintre rude, și, dintr-odată, îmi dau seama cât de profundă e singurătatea mea. Lumea se închide în jurul meu strâns, din ce în ce mai strâns, până ce respirația îmi devine tot mai slabă și mai iute.

— Ușurel! zice cu blândețe polițista când observă în ce stare mă aflu. Încearcă să respiri adânc!

Niciodată până acum nu m-am aflat de cealaltă parte în cursul unui interogatoriu. Mă conformez indicațiilor ei.

— Ce știi despre bonă? mă întreabă polițista.

— O cheamă Bethany Sarnow, răspund eu. Cred că are douăzeci și unu de ani. În timpul liber, lucrează ca make-up artist. Și urmează, ocazional, niște cursuri la Colegiul Comunitar. On-line, cred.

Polițista dă din cap.

— OK, zice ea. Îi știi adresa de acasă?

Mă albesc la față.

— Nu, nu o știu.

O plătesc pe Bethany cash. La negru. De două ori pe lună.

— OK, repetă femeia. Dar îi cunoști prietenii sau familia? Știi pe cineva pe care ai putea să-l

contactezi?

Scutur din nou din cap, supărată pe mine însămi. Nu primisem decât o referință atunci când o angajasem pe Bethany, de la instructorul ei de la cursul de make-up, dar și aceea, sinceră să fiu, fusese redactată în termeni nu foarte entuziaști.

— Îmi fac griji în legătură cu ceva anume, spun în final.

Am un nod în gât și vorbesc cu greutate.

— Ceva deosebit, adaug.

— Ce? întreabă polițista.

Partenerul ei, bărbatul cel tânăr, ni s-a alăturat între timp, după ce a aruncat fugitiv o privire prin apartament. Știu ce impresie i-a făcut: ieftin, ponosit, dezordonat. Nu genul de loc în care să primești musafiri.

— Sora mea a dispărut, încep eu să explic. Sau, cel puțin, eu nu știu unde e. Unii oameni știu că o caut și s-ar putea ca asta să nu le placă. Încă ceva: lucrez ca agent de patrulare la secția 24 a Departamentului de Poliție Philadelphia, însă în prezent sunt pusă sub investigare. Dar e vorba de o neînțelegere. Sau, poate, de o înscenare.

Agenții schimbă rapid o privire, ceea ce nu-mi scapă. Am fost în locul lor, știu cum sună afirmațiile mele.

— Nu, nu, mă grăbesc eu să adaug. Sunt încă polițistă, nu am fost dată afară. Numai că am fost pe moment suspendată, pentru că…

Las fraza neterminată. Taci! îmi impun. Taci odată! îl aud pe Truman în ureche, iar el îmi spune același lucru.

— Pentru că…? întreabă polițistul cel tânăr scărpinându-și nasul.

— N-are importanță, îi răspund. Îmi fac griji că ar putea fi vorba de o răpire.

Polițista își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Ce motive ai să crezi că fiul tău a fost răpit? zice ea. Te gândești la cineva anume?

— Da. Connor McClatchie. Dar există și alte posibilități.

Polițistul se duce la mașină pentru a lua legătura prin stație cu dispeceratul. Nu aud ce vorbește. Polițista continuă să mă chestioneze și, treptat, mai multe persoane sosesc la locul faptei.

În clipa aceea, cineva bate cu putere la ușă.

Prin ochiul de geam, o văd pe doamna Mahon; are părul răvășit și expresia feței e impenetrabilă.

— Lăsați-mă să intru! cere ea prin ușă.

— S-au întors, zice doamna Mahon de cum îi deschid ușa.

Se uită drept la mine, fără să bage în seamă pe nimeni altcineva din încăpere.

Storc din mine ultima fărâmă de putere ca să nu mă prăbușesc în genunchi, să-mi iau capul în mâini și să izbucnesc în lacrimi.

— Unde sunt? o întreb.

— Pe alee, spune doamna Mahon. Împreună cu un bărbat.

Ies în fugă pe ușă, fără să-mi pese de agentul cel tânăr, care strigă după mine: „O clipă, doamnă, vă rog!”

Zbor în jos pe scări, urmată, mai încet, de doamna Mahon, și dau colțul casei. Și iată-l pe Thomas: are o față serioasă așa cum stă, mai într-o parte, cu o doamnă detectiv care s-a ghemuit pe vine lângă el, la câțiva centimetri de fața lui, și care acum îi vorbește.

Mă duc la el. Îl ridic în brațe. Își îngroapă fața în umărul meu.

Mă uit de-a lungul aleii.

Și o văd pe Bethany. Plânge. Lângă ea e un tânăr necunoscut. A fost încătușat. E roșu la față și furios.

Aflu, ulterior, că tânărul este iubitul lui Bethany. Și că cei doi s-au gândit că ar fi o idee bună să meargă la mall și să-l ia cu ei pe Thomas în mașina iubitului, neechipată cu scaun pentru copii și nici măcar cu centuri de siguranță funcționale pentru bancheta din spate. Cei doi s-au gândit că ar fi o idee bună, fără să le treacă prin cap să-mi lase măcar un bilet. (*M-am gândit că o să te superi*, așa îmi va explica mai târziu gestul Bethany, iar eu îi voi răspunde *Ai dreptate.)* Peste o jumătate de oră, o voi concedia pe Bethany, iar Bethany îmi va cere, fără ironie și remușcări, să-i dau referințe.

Pentru moment însă, închid ochii. Oamenii din jur îmi vorbesc, dar eu nu-i aud. Nu aud decât

respirația fiului meu, nu simt altceva decât bătăile inimii mele, nu miros nimic altceva decât aerul curat de iarnă.

Mai târziu în aceeași seară, o altă bătaie în ușă mă face să tresar.

Văd din nou fața doamnei Mahon; se uită la mine prin despicătura dintre perdelele de dantelă care acoperă ochiul de geam din ușă, de care stă atât de aproape, încât îl aburește cu răsuflarea ei.

Sunt obosită. Tot ce-mi doresc acum este să mă odihnesc, să mă încolăcesc pe canapea lângă Thomas și să mă uit la televizor.

Numai că Thomas sare fericit de pe canapea la vederea ei.

— Bună! strigă el.

De când a stat cu ea în ziua aceea când a nins, a ajuns să o aprecieze în mod deosebit pe doamna Mahon și-i face entuziasmat cu mâna de fiecare dată când o întâlnim.

Acum aleargă la ușă și o deschide larg, iar eu spun:

— Intrați!

Aerul rece care năvălește în apartament trântește o ușă în spate.

Doamna Mahon ține în mâini două obiecte: o sticlă împachetată în hârtie maro și un obiect dreptunghiular învelit în hârtie imprimată cu decorațiuni de Crăciun, în centrul căruia se bombează o mică umflătură.

— Am trecut doar ca să văd cum vă simțiți după chinurile prin care ați trecut, zice ea. Și ca să vă aduc astea.

Mie îmi întinde, țeapăn, sticla, iar lui Thomas îi oferă cadoul. Ni se adresează formal și pare emoționată.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră! spun eu. Nu trebuia să vă deranjați!

Iau totuși sticla.

— E doar limonadă, precizează doamna Mahon înainte să apuc s-o deschid. O prepar cu mâna mea. O torn în sticle și o păstrez în frigider. Dacă ți se pare prea acră, poți adăuga zahăr. Mie îmi place un pic mai acrișoară.

— Și mie la fel! Mulțumesc mult!

Thomas își deschide cadoul. Când înlătură ambalajul, văd că e o tablă de șah și o pungă de plastic care conține toate piesele. Și simt că mă clatin.

Thomas se uită în sus spre mine, nu spre doamna Mahon.

— Ce e asta? mă întreabă el.

— Un șah, îi răspund eu încet.

— Șah?

— Da, șah, confirmă doamna Mahon. E un joc. Cel mai frumos joc din lume!

Thomas începe acum să scoată delicat piesele de șah din pungă, în ordinea mărimii: mai întâi regii, apoi reginele, nebunii, caii, turele și, la sfârșit, pionii. Pe măsură ce le scoate, doamna Mahon îi spune cum se numesc. La auzul tuturor acestor termeni, mă încordez. Nu i-am mai auzit rostiți cu voce tare din adolescență. De la Simon.

Thomas ia un nebun în mână și i-l arată doamnei Mahon.

— Asta e tipul cel rău? o întreabă.

Chiar arată amenințător, așa cum e, opac și fără ochi, cu o despicătură în pălăria care seamănă cu o frunte încruntată.

— Toate piesele sunt și bune, și rele, răspunde doamna Mahon. Depinde.

Thomas se uită de la ea la mine.

— Mami, zice el, nu vrei ca doamna Mahon să rămână cu noi la cină în seara asta?

Așteptasem cu nerăbdare această seară liniștită, doar noi doi, împreună, acasă. Dar acum nu am, evident, altă opțiune decât să spun da.

— Bineînțeles! Vreți să rămâneți la cină, doamnă Mahon?

— Cu plăcere! răspunde ea. Dar ar trebui să te previn că sunt vegetariană.

Doamna Mahon e plină de surprize.

Scotocesc prin dulapuri, în frigider, în congelator. Toate sunt aproape goale. Într-un final, aleg să

gătesc spaghete cu un sos de roșii la borcan, cu data de utilizare recomandată puțin depășită. Și voi completa masa cu broccoli congelat.

Din păcate, conversația nu curge prea ușor, așa că servesc cina cât de repede pot.

Ne așezăm toți trei în jurul mesei mele mici. Îi ofer doamnei Mahon scaunul din capul mesei și e prima care primește castronul cu paste. Eu și Thomas stăm față în față. Am turnat pentru fiecare câte un pahar cu limonada adusă de doamna Mahon. A pus în ea mentă proaspătă, pe care o cultivă în apartament, după cum îmi spune. E ca un memento mult întârziat că pe lume există și un anotimp numit vară. Thomas își termină limonada din trei înghițituri.

Tăcerile lungi dintre îmbucături umplu încăperea și simt cum Thomas devine din ce în ce mai neliniștit. Vrea ca adulții din cameră să se înțeleagă bine între ei.

Îmi dreg glasul.

— Doamnă Mahon, ați locuit dintotdeauna în Bensalem? întreb într-un final.

— Ah, nu, îmi răspunde. Am crescut în New Jersey.

— Aha. New Jersey e un stat foarte drăguț!

— Da, e un stat drăguț, mă aprobă ea. Am crescut la o fermă. Nu multă lume se gândește la ferme atunci când zice New Jersey, dar eu la o fermă m-am născut și am crescut.

Reîncepem toți trei să mâncăm. Doamna Mahon are o pată mare de sos de roșii pe bluza de trening imprimată cu imaginea unui ren, ceea ce mă face să mă simt oarecum vinovată. Mă rog să nu o observe nici acum, nici mai târziu, ca să nu se simtă jenată.

Thomas se uită la mine. Mă uit și eu la el.

— Și ce v-a adus aici, în Philadelphia? o întreb pe doamna Mahon.

— Surorile de la Sfântul Iosif, îmi răspunde ea.

Dau din cap. Îmi amintesc de fotografia de școală pe care am văzut-o pe peretele din apartamentul ei

atunci când m-am dus să-l iau pe Thomas la sfârșitul zilei aceleia când a nins.

— Ați mers la școala lor? o întreb.

— Nu, răspunde doamna Mahon. Am fost una dintre ele.

— Una dintre ele? repet.

— Da.

— Călugăriță.

— Da, timp de douăzeci de ani.

Și de ce n-ați rămas la mănăstire? îmi vine s-o întreb, dar îmi dau seama că ar fi nepoliticos din partea mea.

După cină, Thomas se duce sfios la setul de șah cumpărat de doamna Mahon și începe să așeze piesele pe tablă.

— Vino aici! îl cheamă doamna Mahon, bătând cu palma ușor pe canapea.

Îl învață cum să așeze piesele și cum se mișcă fiecare dintre ele pe tablă.

În timpul ăsta, eu strâng masa și spăl vasele cu mâna, fără să mă grăbesc. Îmi las umerii să coboare și, dintr-odată, îmi dau seama că i-am cărat de luni de zile după mine sus de tot, până la urechi. Simt acea relaxare specifică atunci când știi că ți-ai lăsat copilul pe mâini bune. Un moment de intimitate pură și liniștită, neîmpovărată de niciun sentiment de culpabilitate.

Îl las apoi pe Thomas să-mi arate ce a învățat, fără să-i spun că știu și eu să joc. Pe urmă, Thomas și doamna Mahon joacă unul împotriva celuilalt. Doamna Mahon îl îndrumă pe parcursul fiecărei decizii – „Ești sigur că vrei să muți așa?” și „Pune piesa aia înapoi pe tablă!” și „Stai, nu te grăbi, mai gândește: te!” până ce la final, în urma unui șir de minciuni nevinovate, Thomas poate pronunța încântat *Șah mat.*

Sărbătorește aruncându-și mânuțele în aer ca după un touchdown, așa cum i-a arătat cândva tatăl lui.

— Am câștigat! exclamă el.

— Cu ajutor, spun eu.

— Ba nu, corect și cinstit, mă contrazice doamna Mahon.

Mai târziu, doamna Mahon așteaptă pe canapea în timp ce eu îl culc pe Thomas. La cererea fiului meu, îi las lumina aprinsă într-un colț al dormitorului și o antologie cu supereroi pe care i-am cumpărat-o la ultima aniversare.

— Te iubesc! zice Thomas.

Înțepenesc. Nu este o expresie pe care o folosesc în mod obișnuit. Thomas știe cu siguranță cât de mult îl iubesc din felul în care îl îngrijesc, în care mă ocup de el și mă străduiesc din răsputeri să-i fie bine. Nu am avut niciodată prea mare încredere în cuvinte, mai ales în cele care descriu emoții, și e ceva în expresia folosită de el care îmi pare artificial. Fals. Din câte îmi amintesc, singura persoană care mi-a spus vreodată așa ceva e Simon, și uite ce s-a ales de iubirea lui.

— Unde ai auzit fraza asta? îl întreb.

— La televizor, răspunde Thomas.

— Și eu te iubesc!

— Ba eu te iubesc mai mult!

— OK, ajunge! Hai, culcă-te, îi spun.

Însă zâmbesc.

Mă întorc în living și o găsesc pe doamna Mahon moțăind pe canapea. Îmi dreg glasul tare de câteva ori, înainte să tresară și să se trezească.

— Of, a fost o zi tare lungă, dragă, nu-i așa? zice ea.

Își așază mâinile pe genunchi, ca și cum s-ar pregăti să se ridice, după care se uită la mine și se răzgândește.

— Mă tot țin să-ți spun, Mickey. Mi-ar face plăcere să am grijă de Thomas din când în când. E un băiat drăguț. Și știu că acum treci printr-o perioadă grea.

Clatin din cap.

— Nu-i nevoie! o liniștesc.

Dar doamna Mahon se uită la mine cu o privire fermă și calmă, care îmi transmite că vorbește serios și că nu-mi acceptă scuzele. Îmi amintește de unele dintre călugărițele mai severe de la școala primară.

— Thomas are nevoie de consecvență, zice ea. Și mi se pare că nu prea are parte de așa ceva.

Pentru întâia oară în seara aceasta, mă zburlesc. Iat-o pe doamna Mahon la care mă așteptam, cea care îmi spune cum să-mi împachetez cumpărăturile și cum să mă port cu fiul meu!

Dă să deschidă gura, însă o întrerup:

— Suntem bine, mulțumesc! Totul e sub control.

Tăcerea se așterne în încăpere. Doamna Mahon se uită în jos la tabla de șah. Se ridică cu greu de pe canapea și se scutură pe pantaloni.

— O să te las acum, spune ea. Îți mulțumesc pentru cină!

În clipa când deschide ușa, mă trezesc, spre surprinderea mea, că o întreb:

— De ce ați părăsit ordinul?

Curiozitatea mă macină de când doamna Mahon mi-a mărturisit că a fost călugăriță. Îmi permit să-i pun o astfel de întrebare: se pare că, între timp, am devenit mai intime.

— M-am îndrăgostit, îmi răspunde ea simplu.

— De cine?

Închide încet ușa la loc.

— De Patrick Mahon, zice ea. Un lucrător social. Un om foarte bun.

— Cum vă numeați înainte de a deveni doamna Mahon? o întreb

Zâmbește. Privește în jos. Merge spre canapea și se așază greoi pe ea. Mă așez și eu alături.

— Cecilia Kenney, așa m-am numit la naștere. Pe urmă, am fost sora Katherine Caritas. Și pe urmă am fost Cecilia Mahon. Încă mai sunt.

— Cum l-ați cunoscut pe Patrick Mahon?

— Patrick lucra la spitalul Sf. Iosif, administrat parțial de ordinul nostru. Se ocupa de familiile care veneau acolo cu copii bolnavi. Familii sărace. Sau care nu vorbeau engleza. Sau părinți suspectați de

abuzuri ori de neglijarea copiilor. Astea din urmă erau cazurile cele mai dificile. Patrick muncea zi și noapte. L-am cunoscut atunci când am fost repartizată să îngrijesc de bebelușii internați la terapie intensivă. Făcusem școala și eram soră medicală autorizată, la fel ca multe dintre surorile din ordinul nostru.

Tace câteva clipe.

— Ne-am îndrăgostit, reia ea povestirea. Am părăsit ordinul. Ne-am căsătorit. Aveam patruzeci de ani.

— Ați avut mult curaj, remarc eu după o pauză.

Doamna Mahon clatină din cap.

— Nici vorbă, spune ea. Am fost o lașă. Dar nu am regretat niciun moment.

Mi-e teamă să întreb ce s-a întâmplat cu el. Cu Patrick.

— A murit acum cinci ani, adaugă doamna Mahon. În caz că te întrebai. Am trăit douăzeci și cinci de ani împreună. Am locuit în apartamentul de dedesubt. Ăsta, adaugă gesticulând împrejur, a fost atelierul lui Patrick. Patrick picta și sculpta.

— Îmi pare rău! spun eu. Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră!

Ridică din umeri.

— Asta e!

— Tablourile de la dumneavoastră din apartament au fost pictate de el? o întreb.

Dă din cap. Își așază un deget pe o tură și o mută cu două căsuțe în față. Două în spate. Mă privește pe deasupra marginii paharului.

— Sunt foarte frumoase picturile. Îmi plac! îi spun.

— Tu ai familie, Mickey?

— Oarecum.

— Oarecum? Ce vrei să spui? mă întreabă doamna Mahon.

Îi povestesc. Cumva, îmi vine mai ușor s-o fac cu doamna Mahon. Îi povestesc despre Kacey și Simon. Îi povestesc despre Gee. Despre mama și

tata. Despre verii mei, care trăiesc și nu trăiesc în apropiere. Care mă cunosc și nu mă cunosc. Îi povestesc tot ce m-am temut că-i va speria pe oameni și-i va îndepărta de mine. Poverile pe care le car pe umeri sunt aproape insuportabile pentru oricine pe lumea asta.

Doamna Mahon rămâne nemișcată în timp ce vorbesc, atentă și cu privirea concentrată. Nimeni nu m-a ascultat vreodată cu atâta băgare de seamă.

Îmi amintesc de prima mea confesiune la biserică la vârsta de șase ani, înainte de prima comuniune: îmi amintesc ce terorizată am fost și cum Gee mi-a spus să stau liniștită, să mă calmez, să-mi țin gura și să inventez ceva. După aceea, fusesem împinsă într-o cabină mică și mărturisisem păcate inexistente unei voci fără trup. Îmi amintesc chinul prin care am trecut atunci. Rușinea.

Versiunea de confesiune pe care o practic acum ar fi fost mult mai potrivită, îmi spun. Fiecare copil de șase ani ar trebui să aibă o doamnă Mahon cu care să discute pe o canapea comodă.

La finalul povestirii, mă simt atât de destinsă, atât de bine înțeleasă, încât pare că aproape am intrat într-o altă dimensiune. De mulți ani nu m-am mai simțit așa de calmă.

— Doamnă Mahon, mai credeți în Dumnezeu? o întreb.

E o întrebare prostească și frivolă, pe care nu am pus-o niciodată nimănui, cu excepția lui Kacey, pe când eram mici, și mai apoi, lui Simon.

Doamna Mahon dă însă din cap.

— Da, îmi răspunde ea. Cred cu ardoare în Dumnezeu și în munca surorilor din ordinul meu. Plecarea de la mănăstire a fost marea dramă a vieții mele. Dar căsătoria cu Patrick a fost marea bucurie.

Își răsucește mâna, uitându-se mai întâi la palmă, apoi la dosul palmei.

— Două laturi ale aceleiași povești, rostește ea.

O imit. Îmi inspectez și eu mâna. Dosul palmei e înăsprit de vreme, crăpat de frig. Se întâmplă în

fiecare iarnă, din cauză că lucrez pe stradă. Palma, în schimb, e netedă și moale.

— Știi, acum nu mai sunt soră medicală, zice doamna Mahon, însă după moartea lui Patrick am început să lucrez ca voluntar la Sf. Iosif. De două ori pe săptămână. Strâng la piept bebelușii.

— Poftim?

— Copiii născuți din mame dependente. Tot mai mulți copii se nasc din mame dependente în orașul ăsta. Și nici după naștere nu se lasă. Nici mamele, nici tații. Se întorc pe stradă imediat după ce se naște copilul. Sau, în unele cazuri, nu sunt lăsați să se lase de droguri. Așa că bebelușii intră în sevraj și au nevoie să fie ținuți în brațe. Astfel, li se mai alină suferința.

Rămân tăcută un timp atât de îndelungat, încât doamna Mahon își așază o mână pe umărul meu.

— Ești bine? mă întreabă.

Dau din cap în semn de încuviințare.

— Ar fi drăguț dacă ai veni și tu, zice doamna Mahon. Ai fi interesată?

Nu-i răspund.

Mă gândesc la mama. La Kacey, pe vremea când abia se născuse.

— Uneori, dacă-i ajuți pe alții, îți iei gândul de la propriile probleme. Sau cel puțin asta-i părerea mea, adaugă doamna Mahon.

— Nu cred că aș fi în stare, îi răspund.

Doamna Mahon mă cântărește din priviri.

— În regulă! Să mă anunți dacă te răzgândești.

Timp de o săptămână, rămân acasă cu Thomas. N-am mai stat atât de mult cu el de la concediul de maternitate. Mă bucur să petrec atâta timp cu el. A trecut multă vreme, îmi dau seama acum, de când nu i-am mai dedicat zile întregi, iar Thomas pare să înflorească. Citim cărți și jucăm jocuri. Îl duc la acvariul Camden și la Franklin Institute. Îl învăț toate lucrurile mărunte pe care le cunosc despre oraș.

Am luat și o altă decizie. Acum, când se strecoară noaptea în camera mea, nu-l mai alung. Mă prefac că dorm și-l las să urce în pat cu mine. Când mă trezesc dimineața, stau și-l privesc: în razele de soare care se furișează în dormitor, mă uit la fața lui de băiețel, care se schimbă în fiecare zi, la părul ciufulit în timpul somnului, la mânuțele vârâte sub pernă sau îndoite peste piept sau ridicate deasupra capului ca într-un gest de capitulare.

Crăciunul se apropie, așa că mergem și cumpărăm doi brazi: unul mai mic, pentru noi, și un altul mai mare, pentru doamna Mahon, pe care îl las rezemat de ușa de la intrare în apartamentul ei, însoțit de un bilet prin care o anunț că suntem acasă, în caz că are nevoie de ajutor la montarea și decorarea lui.

Și se dovedește că are, într-adevăr, nevoie de ajutor.

În fiecare zi, mă gândesc cum aș putea să-i cer scuze lui Truman. Rușinea însă mă împiedică să pun mâna pe telefon. Așa că rămân fără nicio sursă de informații din interiorul poliției. Nici el și nici Mike DiPaolo nu mă caută. Sunt complet ruptă de lume și n-am pe nimeni de la care să pot afla ce s-a mai întâmplat.

În fiecare dimineață, mă trezesc cu gândul că voi fi sunată și chemată la interogatoriu de către Denise Chambers. Presupun că voi fi concediată. Însă zilele se scurg fără niciun astfel de incident.

Ziua de Crăciun este geroasă și însorită. Gheața și-a croit drum cu tentacule încolăcite pe parbrizul mașinii și îl așez pe Thomas în scaunul lui din spate înainte de a rezolva problema cu o racletă. Doamna Mahon petrece sărbătoarea acasă la sora ei.

De pe bancheta din spate, Thomas mă întreabă:

— Unde mergem?

— Acasă la Gee, îi răspund.

— De ce?

— Întotdeauna mergem de Crăciun la ea.

Nu este întocmai adevărat: întotdeauna o vizităm pe Gee *în preajma* Crăciunului, deoarece lucrez, de obicei, în ziua sărbătorii. Asta înseamnă că până acum l-am lăsat pe Thomas de Crăciun cu fosta lui bonă, Carla. Mi-am spus mereu că e prea mic ca să-și dea seama. Totuși, anul trecut nu știu dacă n-a remarcat. Anul acesta însă, în chip cât se poate de convenabil, nu mai am asemenea obligații, fiindcă mă aflu într-o perioadă nedeterminată de suspendare. Așa încât pornim spre casa lui Gee cu cele două mici cadouri pe care le-am cumpărat împreună cu Thomas de la mallul King of Prussia.

Nu atât Gee îmi lipsește, ci ideea de familie, în general. Cel puțin, așa bănuiesc. M-a tulburat nespus faptul că, în ziua dispariției lui Thomas, nu am avut pe nimeni să sun ca să-mi acorde sprijin moral. Atunci mi-am zis: Michaela, e de datoria ta să-ți creezi un cerc mai mare de prieteni și rude. Dacă nu pentru tine, măcar de dragul lui Thomas.

Așa că ieri am sunat-o pe Gee ca s-o anunț că venim. La început, n-a fost prea încântată – a protestat că e deranj în casă, că n-avusese timp să-i cumpere ceva lui Thomas din cauză că lucrase prea multe schimburi în perioada sărbătorilor –, dar până la urmă se resemnase.

— Gee, i-am spus, nu-ți mai face atâtea griji! Thomas vrea să te vadă, asta-i tot.

Pauză.

— Serios?

Am simțit un mic zâmbet în vocea ei.

— Bine, atunci, a zis ea.

— E bine după-amiaza? Pe la ora patru?

— E bine, a spus Gee, după care a închis telefonul fără să-și ia la revedere, așa cum face întotdeauna.

Petrecem o dimineață liniștită acasă. La micul dejun îi fac gofre, unul dintre felurile lui de mâncare preferate. Îi dau patru cadouri: o figurină Transformer care-i ajunge până la mijloc; o ukulele (mi-a tot zis că vrea să învețe să cânte la chitară); o antologie cu *Basmele* Fraților Grimm, care mi-au plăcut și mie mult în copilărie; și o pereche de tenișI cu luminițe și cu desene cu Spiderman.

S-a încălțat cu ei, așa că de pe bancheta din spate se aud acum mici bufnituri, semn că Thomas bate din călcâie și urmărește rezultatul. În oglinda retrovizoare, văd că se uită apoi pe geam și fața îi pare cenușie în lumina slabă a iernii.

De pe Girard Avenue mă îndrept către Fishtown. Străzile sunt aproape pustii. De Crăciun, lumea fie merge în suburbii, fie stă sub pături acasă.

Intru pe strada copilăriei mele, Belgrade, și găsesc ușor loc de parcare. Îl ajut pe Thomas să coboare din mașină și îl iau de mână.

Apăs o dată pe sonerie, apoi aștept. Sunetul pe care îl scoate soneria este același de treizeci de ani: un ding, urmat de un hârâit electronic. Nu a fost reparată niciodată.

Trece ceva timp fără să ni se deschidă ușa, așa că scot propria cheie și o introduc în broască – de-a lungul timpului, Gee a schimbat de mai multe ori yala ca să o împiedice pe Kacey să intre și să fure ceva din casă, însă de fiecare dată mi-a dat o copie.

N-apuc să descui, căci Gee dă ușa de perete. Clipește mărunt, orbită de lumina soarelui. S-a străduit un pic să se aranjeze: părul, scurt și vopsit castaniu, e pieptănat frumos, și s-a îmbrăcat cu un pulover roșu și blugi, în loc de obișnuiții colanți și bluză de trening. În urechi și-a agățat o pereche de

cercei roșu cu albastru care imită micile ornamente sferice de Crăciun. Nu cred că am văzut-o vreodată purtând altceva decât cercei din argint cu șurub, de genul celor pe care ți-i pun la mall când te duci să-ți faci găuri în urechi la nouă ani.

— Scuze! zice ea dându-se în lături ca să ne facă loc să intrăm. Eram la WC.

Înăuntru e răcoare. Se pare că Gee nu dă nici acum drumul la căldură, ca să economisească la factura de gaze. Thomas tremură. Aud cum îi clănțănesc dinții în gură.

Văd totuși că s-au depus ceva eforturi cu amenajarea casei: în colț e un brad de Crăciun mic și prăpădit („L-am luat din colțul străzii, era ultimul", zice Gee), iar pe polița șemineului, șemineu care n-a funcționat niciodată, sunt așezate trei cutii muzicale. Pe ele stau sprijiniți un urs dansator, o păpușă în formă de spărgător de nuci și o figurină cu Moș Crăciun care își răsucește picioarele și mâinile la nouăzeci de grade în timp ce se învârte pe o bază rotundă. În copilărie, mie și lui Kacey ne plăceau mult aceste cutii muzicale și le porneam zi după zi, de multe ori pe toate simultan, făcând un tărăboi care o enerva la culme pe Gee. Și Thomas e interesat de ele; se apropie și ia în mână ursul, ca să-i examineze mecanismele. Observ că e suficient de înalt cât să ajungă la polița șemineului.

— Pot? o întreb pe Gee stând în apropiere de un întrerupător.

— Dă-i drumul! zice ea. Oricum aveam de gând s-o fac eu.

Apăs pe întrerupător și șirul de luminițe de Crăciun se aprinde.

Îmi vine s-o întreb și dacă îmi dă voie să dau drumul la căldură, însă optez, în schimb, să nu-mi dau haina jos. Îl las și pe Thomas încotoșmănat.

Îi dau lui Gee o pâine cu coacăze pe care am cumpărat-o ieri de la o brutărie din Bensalem, iar ea o ia fără nicio vorbă și o duce în bucătărie. Aud cum

deschide și închide la loc ușa frigiderului. De când mă știu, Gee duce un război pe viață și pe moarte cu șoarecii care apar și dispar din casă, în funcție de sezon, și de aceea nu lasă niciodată mâncare pe blatul din bucătărie.

Se întoarce în living și remarc, dintr-odată, cât s-a împuținat la trup în ultima vreme. A fost dintotdeauna mărunțică – și eu, și Kacey am depășit-o cu mult încă de pe când aveam în jur de zece ani –, însă acum arată ca un copil, e slabă, poate chiar prea slabă. Încă se mișcă iute și agitat, cu mâinile mereu căutând ceva de neidentificat pentru mine; le duce spre bărbie, apoi spre talie și pe urmă le vâră în buzunare, ca la final să o ia de la capăt. Se apropie de brad și extrage dintre crengi două pachete ambalate în grabă, unul pentru Thomas și unul pentru mine.

— Poftim! zice.

— N-ar trebui să ne așezăm? o întreb.

— Cum vreți! îmi răspunde ea.

Mă așez împreună cu Thomas pe canapea – e aceeași pe care o știu din copilărie, roasă acum la cusături – și-l las pe el primul să despacheteze cadoul. Cutia e mare și nu cedează ușor, așa că sunt nevoită să o țin eu în timp ce el îi rupe ambalajul.

E un Super Soaker, un pistol cu apă fluorescent, cu pompă pe post de trăgaci. Sunt sigură că Gee l-a cumpărat la promoții, în afara sezonului. Eu nu i-aș fi cumpărat niciodată așa ceva lui Thomas. Nu i-am luat niciodată jucării în formă de arme. Nu las însă să mi se citească nimic pe față.

Thomas studiază tăcut pistolul.

— Îți plăceau mult jucăriile astea când erai mică, rostește brusc Gee.

Nu cred că e adevărat. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată un pistol cu apă.

— Serios? o întreb.

Dă din cap în semn de încuviințare.

— Vecinii aveau un pistol dintr-ăsta. În fiecare vară, se jucau cu el cât era ziua de lungă. Tare ți-ar

fi plăcut și ție să ai unul. Stăteai la geam și te uitai mereu la ei. Nu puteam să te smulg de-acolo.

Acum știu la ce se referă. Numai că nu la pistol mă uitam, ci la copii. Îi urmăream și le înregistram acțiunile și schimburile de cuvinte și toate obiceiurile comportamentale, cu scopul de a le fura și a le întrebuința și eu.

— Cum zici? mă adresez eu acum lui Thomas.

— Mulțumesc, Mama-Gee! zice el.

— Mulțumesc! repet și eu după o clipă.

Cadoul meu pentru Gee este o ramă de tablou cu un înscris pe ea – *Familia* –, în care am pus cea mai recentă poză de la școală a lui Thomas, făcută în urmă cu mai bine de un an. Cadoul lui Thomas pentru Gee este o broșă în formă de fluture. Cadoul lui Gee pentru mine e un pulover de un albastru foarte deschis, despre care îmi spune că l-a văzut la Thriftway și s-a gândit că mi-ar veni bine.

— Să știi că a costat destul de mult, chiar și cu reducerea mea. E din cașmir, mai adaugă.

Gee aprinde televizorul și-l lasă la o emisiune pe placul lui Thomas, iar eu o urmez în bucătărie ca s-o ajut să pună masa.

Și atunci observ că un ochi de geam de la ușa din spate a casei e spart. O folie de plastic Saran a fost lipită neglijent peste el și lasă curentul să se strecoare înăuntru.

Mă apropii și inspectez locul. Pe jos nu sunt cioburi. Niciun semn că incidentul ar fi avut loc recent. Totuși, faptul că ochiul de geam spart este cel mai apropiat de clanță îmi dă de gândit.

— Ce s-a întâmplat aici, Gee? o întreb.

Își mută privirea de la mine la ușă.

— Nimic. Am lovit geamul din greșeală cu coada de la mătură.

Tac. Așez un deget pe folia Saran. Îi trasez marginile.

— Ești sigură? Pentru că…

Gee mă întrerupe.

— Sunt sigură. Hai, vino să mă ajuți!

Mă minte. Știu că mă minte. Îmi dau seama după insistența, asprimea și nerăbdarea cu care schimbă subiectul. N-am idee de ce minte. Dar știu că nu e cazul s-o presez. Nu încă.

Așa că o ajut să așeze brânza și biscuiții pe un platou și să ruleze pepperoni și brânză în chifle Pillsbury în formă de semilună, după care mă scuz, pretinzând că am uitat ceva în mașină.

— Mă întorc imediat, îi spun lui Thomas când trec pe lângă el.

La televizor rulează, cu volumul dat aproape la minimum, versiunea în tehnica stop-motion a filmului de animație; *Rudolph, renul cu nasul roșu.*

Ies și rămân în fața casei, studiind-o. Între casa lui Gee și cea a vecinilor este o alee comună prin care și unii, și alții scot gunoiul. Aleea dă în micile curți betonate din spate. Iar din cele două terase se intră în case pe ușile din spate.

O poartă vopsită în albastru, de obicei zăvorâtă pe dinăuntru, împiedică intrușii să se furișeze pe alee. Numai că poarta este veche și șubredă, iar lemnul, crăpat. O împing cu mâna.

Cedează cu ușurință. Trec de ea și mă uit de cealaltă parte. Zăvorul, niciodată tras, de altfel, a fost acum scos cu totul din țâțâni. Ca și cum cineva ar fi împins poarta cu piciorul ca să o deschidă.

Simt furnicături la baza gâtului: este senzația că sunt pe cale să descopăr ceva important. Nasul mă mănâncă de la atâta adrenalină acumulată.

Intru înapoi în casă. Merg în bucătărie.

— Gee, am observat ceva, îi spun.

Se răsucește spre mine. Are pe față o expresie de sfidare și vinovăție.

— Ce? zice ea.

— La poarta de la alee.

— Mda. Ieri, când ai sunat, am încercat să găsesc pe cineva care să vină s-o repare. N-am reușit, era în Ajunul Crăciunului.

— Cine a dat cu piciorul în ea? întreb eu încet.

Gee oftează.

— OK, rostește ea pe un ton resemnat. OK, o să-ți spun.

— Ne-am certat rău de tot, zice Gee. Eu și Kacey. A venit aici ca să-mi ceară bani și i-am spus, odată pentru totdeauna, că am terminat-o cu ea. S-a înfuriat foarte tare.

— Când s-a întâmplat asta?

Gee se uită în tavan.

— Acum două luni. Poate mai mult. Nu mai țin minte.

— De ce m-ai mințit atunci când te-am întrebat dacă ai văzut-o de curând?

Împunge aerul cu degetul, arătând spre mine.

— Tu! Tu și așa ai destule pe cap, zice ea. Știu că te-ai fi amestecat dacă ți-aș fi spus. Ești mai indulgentă cu ea decât mine. N-ai fi în stare să o refuzi, așa cum fac eu.

Clatin din cap.

— Gee, ai idee câte griji mi-am făcut? Ai auzit de crimele alea. Nu se poate să nu-ți fi dat seama că m-am temut pentru Kacey!

Ridică din umeri.

— Mai bine să-ți faci puține griji acum, decât mai multe mai târziu!

Îmi întorc capul de la ea.

— Așa, și cum îți spuneam, continuă Gee, a doua zi când m-am întors de la serviciu, am văzut că cineva a dat o spargere la mine acasă. Nu cred că e o coincidență. Tu ce crezi?

— Ai sunat la poliție? o întreb, iar Gee scoate un hohot de râs neplăcut.

— De ce să fi sunat? zice ea. Doar tu ești polițistă, nu-i așa?

Tace preț de câteva clipe, apoi adaugă:

— În plus, habar n-am ce-a furat. N-am reușit să-mi dau seama. Așa că, și dacă aș fi sunat, n-aș fi știut ce să le spun polițiștilor.

O teorie începe să mi se contureze în minte.

— M-am uitat peste tot, continuă Gee. Banii erau la locul lor. Televizorul era la locul lui. La fel, bijuteriile. Și argintăria.

Îi dă înainte, enumerând micile posesiuni pe care le-a inclus în lista ei mintală chiar și după ce ies din bucătărie și mă îndrept spre scară.

— Unde te duci? strigă după mine când dispar din raza ei vizuală.

— La baie, îi răspund.

Ajung în capul scărilor și cotesc spre dormitorul meu din copilărie, camera pe care am împărțit-o cu Kacey. N-am mai intrat în ea de ani de zile. N-am niciun motiv să merg acolo când vin în vizită la Gee; ședințele la ea sunt scurte și formale și limitate, de obicei, la parter. La etaj nu urc decât pentru a folosi facilitățile, dacă e cazul.

Observ că Gee a golit încăperea de toate lucrurile care aminteau de noi. Acum nu mai conține decât patul pe care l-am împărțit cu Kacey în copilărie, dar până și acesta a fost refăcut, cu o cuvertură dintr-o țesătură grosolană ce pare a fi poliester. Nici o altă mobilă. Nici măcar un șifonier. Nici măcar o veioză.

Mă duc spre colțul încăperii, mă așez în genunchi, sprijinită în mâini, și ridic marginea mochetei care acoperă în întregime podeaua. Sub ea se află scândura desprinsă, iar dedesubt, ascunzătoarea noastră din vremea copilăriei. Locul unde ne lăsam bilețele și obiectele de preț. Spațiul nostru sacru, cel pe care Kacey și l-a însușit pentru păstrarea micilor sale posesiuni, atunci când întunericul a început să se strecoare în viața ei.

Poate că sora mea nu a pătruns cu forța în casă ca să ia ceva, ci ca să lase ceva înăuntru, îmi spun.

Îmi țin răsuflarea și ridic scândura.

Vâr mâna înăuntru. Ating cu degetele niște hârtii. Scot câteva afară.

La început, nu înțeleg la ce mă uit. Este un cec de la Commonwealth of Pennsylvania în valoare de 583 de dolari, emis pe 1 februarie 1991. Frunzăresc restul hârtiilor. Par să fie cecuri lunare ce se întind

pe parcursul a zece ani, perioadă în care sumele cresc treptat, deși nu în chip semnificativ.

Alte documente au fost procesate de Departamentul de Servicii Sociale din Pennsylvania în numele lui Daniel Fitzpatrick. Tatăl nostru. Sunt listați beneficiarii contractului: Michaela și Kacey Fitzpatrick. Pensiile alimentare, se precizează în documente, vor fi transmise pe numele lui Nancy O'Brien. Tutorele nostru. Bunica noastră, Gee.

Gee a avut întotdeauna închiriată o cutie poștală, așa încât nu am primit niciodată corespondența la adresa noastră. Acum realizez și de ce.

Vâr mâna mai adânc în gaură. Alte hârtii. Zeci de felicitări de Crăciun. Zeci de scrisori. Felicitări de Halloween și de Ziua îndrăgostiților. Toate, semnate *Cu drag, tati!* Unele conțin trimiteri la bani, la cecuri în dolari încasate, probabil, de Gee.

Cel mai recent document pe care îl găsesc este datat 2006, când eu aveam douăzeci și unu de ani, iar Kacey, nouăsprezece.

Înțelegerea vine cu o lovitură surdă în stomac: 2006, adică după ce, din câte ni se spusese, tatăl nostru murise.

Cobor scara ținând încă într-o mână documentele și felicitările. Thomas își ridică ochii în clipa când trec pe lângă el în living.

— Rămâi aici, îi spun.

În bucătărie, Gee stă cu o bere în mână. Se sprijină de blat. Se uită la mine palidă la față, resemnată. Și-a dat seama, bănuiesc, că am aflat ceva. Ținuta ei, care mă bucurase atunci când o văzusem prima oară, mi se pare acum tristă, o încercare jalnică de a acoperi anii în care făcuse mult rău.

Rămân tăcută o clipă. Însă mâna în care țin dovezile strânse tremură ușor, în anticipație.

— Ce-s alea? mă întreabă Gee. Ce ții acolo?

Se holbează la hârtii.

Mă apropii de ea și trântesc vraful pe blatul de bucătărie. Stând lângă ea, observ din nou ce mult o depășesc în înălțime. Aștept, dar Gee nu întinde brațul ca să ia documentele.

— Uite ce am găsit, îi spun.

— Nu-ți pierde vremea umblând după Kacey, zice ea. Dacă vrea să dispară, n-ai cum s-o găsești. Nu-ți pierde vremea cu ea! repetă Gee.

— Uită-te la hârtiile astea.

— Nu-i nevoie. Știu ce sunt.

— De ce ne-ai mințit? o întreb.

— Nu v-am mințit niciodată.

Scot un hohot de râs.

— Nu mai spune! Te-ai plâns tot timpul că nu primeam pensie alimentară.

Îmi aruncă o privire tăioasă.

— Tatăl vostru v-a părăsit, enunță ea simplu. A împins-o pe fiica mea să se drogheze și după ce drogurile au omorât-o, el a plecat de acasă. Eu sunt cea care v-a crescut. Cea care s-a ocupat de voi când toți ceilalți v-au lăsat baltă. Câteva sute de dolari pe lună n-au cum să schimbe realitatea.

— El mai trăiește?

— Eu de unde să știu?

— Spune-mi, Gee, ți-am distrus noi viața?

Râde batjocoritor.

— Nu mai fi așa de melodramatică.

— Nu sunt, replic eu. Vorbesc serios. Ți-am distrus noi viața?

Ridică din umeri.

— Moartea fiicei mele e cea care mi-a distrus viața. Singura mea fiică. Cred că de aici a plecat totul.

— Dar noi nu eram decât niște copile! protestez eu. Iar Kacey era doar un bebeluș când a murit mama. Nu a fost vina noastră că a murit.

Gee își întoarce brusc fața de la mine.

— Știu asta. Crezi că nu știu?

Arată spre frigider.

— Uită-te acolo, zice. Uită-te. Vezi ce am pus pe frigider? Hai, uită-te!

De ani de zile, partea din față a frigiderului lui Gee arată ca un colaj. Bucăți de hârtie îngălbenite și răsucite sunt lipite peste tot: biletele de la profesorii noștri, singurul carnet cu note bune al lui Kacey, fotografii de la școală. O felicitare făcută de Thomas pentru Gee de Crăciunul trecut.

— Am avut întotdeauna grijă de tine, zice Gee. Și de Kacey. Voi două sunteți familia mea.

— Dar nu ne-ai iubit, obiectez eu.

— Ba sigur că da! protestează Gee.

Aproape că țipă. Apoi se liniștește.

— Dar vorbele nu fac nici două parale, continuă ea. Am avut grijă de voi așa cum m-am priceput. Așa mi-am petrecut toată viața. Mi-am cheltuit toți banii pe voi. Toți banii.

Tac.

— Am fost un copil bun și blând, spun într-un târziu. Tu m-ai făcut să fiu dură.

Gee dă din cap.

— Ăsta-i un lucru bun. Lumea nu e făcută pentru cei buni și blânzi. Am știut de la bun început că trebuie să te învăț să fii dură.

— Ei bine, ai reușit, o anunț.

Își ferește privirea.

— E un lucru bun, repetă ea. Asta am și urmărit.

Nu știu ce altceva aș mai putea spune.

— Gee, zic într-un târziu schimbând tonul, adăugând o doză de dulceață la care ea nu reacționa decât foarte rar în copilăria noastră. Spune-mi, te rog, ai idee unde ar putea fi Kacey?

— Las-o în pace! îmi răspunde Gee. Fața i s-a înăsprit, a devenit impenetrabilă. E mai bine pentru tine s-o lași în plata Domnului.

— O să fac cum cred eu că e mai bine!

Niciodată nu i-am vorbit așa lui Gee.

Tace îndelung, ca și cum aș fi plesnit-o peste față.

Pe urmă, se uită insistent și aspru la mine.

— Kacey e grea, zice într-un final.

Expresia e atât de demodată, încât încerc, pentru o clipă, să-mi imaginez că înseamnă altceva. Orice altceva. *Cum adică e grea?,* asta aș vrea să pot să o întreb.

— Din cauza asta ne-am certat, adaugă Gee. Gata, acum știi și tu! Poate că e mai bine să afli de la mine.

Mă urmărește din priviri, îmi pândește reacția. Nu-mi schimb expresia feței.

Și pe urmă se uită în spate, peste umărul meu. Mă răsucesc. Thomas a intrat pe tăcute în bucătărie. Stă nemișcat și pare tulburat.

— Uite-l pe fiul tău, zice Gee.

ATUNCI

Adevărul este că am încercat mereu, din răsputeri, să-mi trăiesc viața într-un mod onorabil.

Ideea de a trăi *onorabil* m-a ghidat atât profesional, cât și personal. În cea mai mare parte pot declara cu mândrie că am rămas credincioasă principiilor mele privind corectitudinea și justețea.

Totuși, la fel ca toată lumea, și eu am luat una sau două decizii la care astăzi, trebuie să recunosc, m-aș gândi de două ori.

Povestea celei dintâi decizii greșite începe din perioada când Kacey a recidivat în timp ce locuia în casa mea din Port Richmond.

I-am cerut imediat să plece.

Șederea ei la mine fusese dintotdeauna condiționată de abstinență. Atunci când a ajuns la mine acasă, am prevenit-o că nu-i voi acorda a doua șansă. Și am știut de la început că, pentru a fi credibilă în fața lui Kacey, trebuia să fiu eu însămi convinsă, în adâncul ființei mele, că eram capabilă să iau o astfel de decizie.

Așa că atunci când am găsit-o drogându-se la mine în casă, când am descoperit dovezile ascunse în sertarul șifonierului ei, Kacey n-a mai zis nimic, iar eu nu i-am mai spus nimic. Și-a împachetat în tăcere lucrurile, în timp ce eu plângeam în subsolul casei și mă rugam să nu m-audă.

Îmi plăcuse așa de mult să o am lângă mine!

A plecat fără o vorbă.

Prima oară când am văzut-o pe sora mea ieșită la produs, nu știam sigur dacă o făcuse sau nu din proprie inițiativă.

S-a întâmplat într-o dimineață, la puțin timp după ce se mutase. Eram de serviciu, când un apel de urgență venit de la dispecerat m-a făcut să ies din zona mea de patrulare și m-a împins către nord-est, spre Frankford. Truman era cu mine în mașină și conducea. Eu ședeam pe locul pasagerului.

În timp ce rulam pe Kensington Avenue, am zărit, în trecere, o femeie stând pe trotuar, îmbrăcată într-un șort și un tricou, cu geanta aruncată pe umăr. După o clipă mi-am zis: Tipa aia era Kacey. Însă totul se petrecuse atât de repede, încât am avut impresia că fusese un miraj. Să fi fost realmente Kacey? Nu puteam fi sigură. M-am răsucit pe scaun ca să mă uit în spate, însă deja dispăruse din raza mea vizuală.

— Ești bine? m-a întrebat Truman, iar eu i-am răspuns că da.

— Mi s-a părut că am văzut pe cineva cunoscut, am spus.

Truman nu îmi mai întâlnise niciodată sora.

Pe drumul de întoarcere de la locul unde fuseserăm chemați, l-am rugat pe Truman să mă lase pe mine la volan și m-am îndreptat intenționat către aceeași intersecție.

Da: era Kacey. Drogată. Stătea cu genunchii îndoiți, aplecată peste geamul unei mașini, iar șoferul a luat-o din loc când a văzut mașina noastră de poliție, încercând să-și ia un aer nepăsător și aproape târând-o pe Kacey după el, cu cotul prins în geam. Ea s-a îndreptat brusc de spate și a făcut, iritată, câțiva pași îndărăt, clătinându-se. Și-a aranjat geanta pe umăr, apoi și-a încrucișat brațele la piept, dezolată.

Rulam atât de încet, încât Truman m-a întrebat din nou dacă mă simt bine.

De data asta, nu i-am răspuns.

Fără să fi plănuit nimic dinainte, în clipa când mașina a ajuns exact în fața ei, am încetinit și, în final, am oprit acolo, în mijlocul străzii. Nu m-a claxonat nimeni. Nu își permite nimeni să claxoneze o mașină de poliție.

— Mickey? a zis Truman. Ce e cu tine, Mickey?

O coadă lungă de mașini s-a format în spatele nostru. La câteva mașini distanță, cineva, incapabil să vadă ce cauzase întreruperea din trafic, a claxonat în cele din urmă.

Claxonul a fost cel care a făcut-o pe Kacey să-și ridice ochii. M-a văzut. S-a îndreptat de spate.

Ne-am privit îndelung. Timpul a părut de fapt să-și încetinească ritmul și să se oprească în loc. Mesajul pe care l-au schimbat atunci privirile noastre transmitea o tristețe sfâșietoare: știam amândouă că nimic nu avea să mai fie la fel, că praful se alesese de ideea pe care o avuseserăm în copilărie, cum că într-o zi aveam să ne făurim împreună o viață mai bună.

Din interiorul mașinii, am ridicat o mână și am dus un deget la geam, arătând în direcția ei. Truman s-a aplecat în față, ca să vadă mai bine.

Kacey arăta cum nu se poate mai rău în ziua aceea. Nu o mai văzusem niciodată într-un asemenea hal: slăbise deja prea mult, avea pielea pătată de puncte roșii în locurile unde se scărpinase, părul îl avea nespălat și machiajul i se întinsese pe toată fața.

— O cunoști? m-a întrebat Truman.

Dar fără pic de prefăcătorie în voce, fără dezgust. Am deslușit de fapt în tonul lui o mare tandrețe, o disponibilitate de a o accepta pe femeia necunoscută în cazul în care se dovedea a-mi fi prietenă ori rudă. Da, Truman, mi-am zis, o cunosc.

— E sora mea mai mică, am rostit cu voce tare.

În noaptea aceea, am fost de neconsolat. Am încercat în mod repetat și fără succes să-l sun pe Simon.

Într-un târziu, mi-a răspuns totuși, dar pe un ton iritat, așa cum făcea de fiecare dată când nu voia să fie deranjat.

— Care-i urgența? m-a întrebat.

Îi ceream foarte puțin lui Simon. Nu mi-a plăcut niciodată să par prea neajutorată, prea disperată. În noaptea aceea însă mă simțeam pierdută.

— Am nevoie de tine, i-am răspuns.

Mi-a promis că va ajunge repede.

Peste o oră, când a ajuns, i-am povestit ce văzusem.

Spre cinstea lui, Simon m-a ascultat cu mare atenție și a fost generos cu sfaturile.

— Nu vrei să faci așa ceva, mi-a spus atunci când i-am mărturisit că am rupt-o definitiv cu Kacey.

I-am răspuns că o făcusem deja. Că fusesem nevoită. A clătinat din cap.

— Nu, nu ești nevoită, mi-a zis. Lasă-mă pe mine să discut cu ea.

Stăteam așezați unul lângă celălalt pe canapea, își așezase picioarele cruciș, aducându-și glezna sub genunchi, așa încât, privit de sus, corpul lui aducea probabil cu cifra patru. Și-a frecat distrat locul de pe gambă unde își tatuase litera X.

— O ultimă încercare, a insistat el. Măcar atât îi datorezi. Și-ți datorezi și ție. Cred că nu te-ai ierta toată viața dacă nu i-ai mai acorda o șansă. Iar eu pot să te ajut.

Într-un final, am acceptat, prea obosită ca să mă cert cu el.

— Am trecut și eu prin așa ceva, a spus Simon. Nu uita asta! Uneori e bine să-i asculți pe cei care au mai trecut prin așa ceva.

În decurs de o săptămână, a reușit să o localizeze pe Kacey în casa abandonată unde se adăpostise ilegal împreună cu amicii ei. Își folosise abilitățile de detectiv în acest scop: apelase la relațiile pe care le avea pe teren, așa mi-a descris modul cum abordase problema.

La început, Kacey rezistase tentativelor lui de apropiere, mi-a povestit Simon, însă el insistase.

Interacționa cu ea zilnic și după aceea îmi dădea raportul: Kacey arăta rău astăzi. Kacey arăta bine azi. Am luat prânzul cu Kacey la un restaurant. M-am asigurat că mănâncă ceva.

Timp de o lună, m-a ținut la curent cu interacțiunile sale cu Kacey. Strădaniile lui mă făceau să mă simt mai bine. Îmi făcea plăcere să știu că cineva ținea la mine, că mai era cineva pe lumea aceasta care se îngrijea de sora mea. Care mă ajuta să duc pe umeri responsabilitatea care simțeam că îmi fusese atribuită încă de când aveam doar patru ani. Simon încă îmi părea, la acea vreme, atât de competent, de demn de încredere, de incredibil de *matur.*

— De ce faci toate astea? l-am întrebat odată, minunându-mă de generozitatea sa.

Iar el mi-a răspuns:

— Mi-a plăcut întotdeauna să ajut oamenii.

După vreo două luni, m-a sunat și mi-a zis:

— Michaela, trebuie să stăm de vorbă.

Am știut pe loc că ceva rău se întâmplase.

— Spune-mi acum! i-am cerut.

Dar el a insistat să ne vedem.

A venit acasă la mine, în Port Richmond. S-a așezat lângă mine pe canapea. M-a luat de mână și mi-a spus:

— Ascultă, nu vreau să te sperii, dar Kacey e dusă rău cu pluta. Cred că a ajuns să delireze. Bate câmpii, spune tot felul de lucruri lipsite de sens. Nu știu dacă de la droguri i se trage sau de la altceva. Orice ar fi, e îngrijorător.

M-am încruntat.

— Dar ce a spus?

Simon a oftat.

— N-am înțeles. Știu că e foarte supărată dintr-un motiv anume, dar nu știu care.

Mi s-a părut că discern ceva ciudat în vocea lui.

— Bine-bine, dar ce cuvinte folosește? am insistat.

Mi s-a părut o întrebare rezonabilă, dar Simon a părut iritat.

— Uite ce-i, ai te rog încredere în mine! Îți spun, e pe cale să-și piardă mințile.

— Bine, am priceput. Ce crezi că ar trebui să facem?

— O să încerc să-i caut ajutor profesionist, mi-a răspuns Simon. Cunosc câțiva oameni care lucrează în domeniul asistenței sociale. Dacă îi obținem un diagnostic de psihoză sau așa ceva, ei ar putea să o ajute. Primul pas este să o convingem să se lase consultată.

Și-a ridicat ochii spre mine.

— Ce zici?

— Bine! am repetat eu.

În noaptea aceea, nu am putut să dorm. Am zăcut întinsă în pat, trează, numărând orele până la începerea turei de a doua zi dimineața. Mi-am dat seama că nu-mi mai văzusem sora pe stradă de când Simon se ocupa de ea – o evoluție pe care, la momentul respectiv, am interpretat-o ca pe un semn de progres.

Era unu dimineața și tura mea începea la 8. Dar am descoperit că nicio doză de autohipnoză, oricât de mare, nu mă făcea să adorm, așa că, în final, am renunțat să pândesc somnul și m-am ridicat din pat.

M-am îmbrăcat. Am căutat și am luat cea mai recentă fotografie a lui Kacey pe care o aveam.

Am ieșit din casă, am urcat în mașină și am pornit spre Kensington.

Pe baza unor indicii oferite de Simon pe parcursul relatărilor, îmi formasem o idee, deși vagă, despre locul unde puteam să o găsesc pe Kacey.

Am mers așadar la cea mai apropiată intersecție și am început să întreb oamenii.

Noaptea, Kensington e, de obicei, un loc destul de animat – și cu atât mai mult în serile calde și înmiresmate din apropierea solstițiului de vară, așa cum era cazul atunci. Era la început de mai și puținii copaci cu care se mândrește Kensingtonul erau în plină floare, legănându-și în vânt ramurile albe încărcate. Florile lor, care căutau soarele în toiul nopții, căpătaseră un aer aproape supranatural în lumina felinarelor.

Cuprinsă de tristețe, am arătat poza lui Kacey mai multor oameni care pierdeau vremea pe trotuar.

Și, imediat, cineva a recunoscut-o, un bărbat pe care l-am privit cu suspiciune, întrebându-mă dacă nu cumva era un client de-ai ei. „Mda, o știu”, a zis el. După care m-a întrebat: „Ce treabă ai cu ea?”

Nu voiam să-i dezvălui mai mult decât era strict necesar, așa că i-am răspuns:

— E o prietenă. Ai idee pe unde-și face veacul?

A ezitat.

În Kensington, cu toate că în aparență toată lumea știe pe toată lumea și mai știe și cu ce se ocupă fiecare, e totuși greu să faci pe cineva să vorbească. Pentru cei mai mulți, e vorba de o chestiune de comoditate: De ce să te legi la cap dacă nu te doare? De ce să ți-o faci cu mâna ta? *Nu vreau să mă amestec* e un refren des întâlnit aici, care ar putea fi inscripționat pe blazonul Kensingtonului, în caz că ar avea așa ceva. În plus, poate că bărbatul își amintise fața mea, poate că mă văzuse bătând cartierul îmbrăcată în uniforma de polițist. Poate că își închipuia că lucram sub acoperire și că aveam un mandat de arestare pe numele lui Kacey.

Din fericire, există o modalitate relativ ușoară de a-i convinge pe oameni să vorbească, și anume cu verzișori.

Cinci dolari – prețul standard pentru o punguță cu heroină – foarte probabil ar fi rezolvat situația, însă eu venisem pregătită cu o bancnotă de douăzeci, pe care i-am promis-o bărbatului, cu condiția să mă conducă la locul unde se găsea femeia pe care o căutam.

Mai aveam și o armă prinsă în toc la spate, sub cămașă, în caz că ar fi vrut să-mi smulgă banii cu forța, însă lui nu i-am zis nimic.

Individul a aruncat priviri în stânga și în dreapta. Nu mi-a plăcut expresia de pe fața lui. Arăta atât de disperat după o doză, încât părea a fi în stare de orice ca să o capete. O persoană aflată într-o asemenea stare e încordată ca un arc. Mințile îi sunt adesea deconectate de la orice cod etic înnăscut după care s-ar fi putut ghida.

Bărbatul a luat-o înainte și am străbătut împreună două străzi – îndepărtându-ne, întâmplător, tot mai mult de martori –, iar eu am rămas în tot acest răstimp încordată, pregătită să scot, la nevoie, arma din toc. Mergeam cu câțiva pași în urma lui ca să pot sta cu ochii pe el și să pot arunca, totodată, priviri împrejur.

Într-un final, s-a oprit în fața unei case.

Nu mi s-a părut a fi abandonată. Ferestrele nu erau acoperite cu scânduri. Pereții nu erau mâzgăliți cu graffiti. Mai mult decât atât, cele două jardiniere de afară arătau îngrijit și mușcate roșii răsăriseră din pământul pus în ele.

— Aici stă, a zis ghidul meu în timp ce întindea mâna după bani.

Am scuturat din cap.

— Cum pot fi sigură că o găsesc aici? Nu te plătesc până nu sunt sigură.

— Fir-ar să fie! a exclamat omul. Pe bune? E tare nepoliticos să batem la ușă în toiul nopții!

A oftat însă și a cedat, făcându-mă să mă simt prost fiindcă îl subestimasem.

A ciocănit de două ori, mai întâi ușor, apoi tare.

Femeia care ne-a deschis după vreo cinci minute nu era Kacey. Era iritată și clipea somnoroasă, însă arăta bine și nu părea drogată. Purta o pereche de pantaloni de pijama și un tricou. Nu am recunoscut-o.

— Ce mama naibii, Jeremy? s-a adresat ea bărbatului. Ce-i hărmălaia asta? Ce s-a întâmplat?

Bărbatul a arătat cu degetul spre mine.

— Ea o caută pe Connie.

Din prag, am aruncat o privire înăuntru: casa era bine întreținută și îngrijită, cu covoare curate. Înăuntru mirosea a usturoi și ceapă proaspete, ca și cum cineva gătise recent o masă adevărată.

După o clipă, am remarcat că femeia se holba enervată la mine. A pocnit din degete în fața mea.

— Alo? Cu ce te pot ajuta?

M-am întors cu spatele la ea. I-am întins banii lui Jeremy cât de discret am putut. Apoi m-am răsucit din nou cu fața la femeie.

— O caut pe sora mea, am zis. E aici?

Femeia s-a dat la o parte fără tragere de inimă și mi-a făcut loc să intru.

Am găsit-o pe Kacey adormită pe un pat de o persoană, într-o cameră curată. Respirația îi era

liniștită. Încă din copilărie, când noi două împărțeam patul, fusese genul care doarme adânc; nu m-a surprins că nu o deșteptaseră bătăile puternice în ușă ale lui Jeremy.

— Mulțumesc! i-am spus femeii.

Mă așteptam să plece, însă a rămas pe loc, nemișcată și cu o sprânceană arcuită în sus. Mi-am dat seama că intenționa să rămână, ca să vadă reacția lui Kacey la apariția mea. Voia să se asigure că totul era în regulă. Și dacă nu, am fost convinsă că era pregătită să intervină. Avea o expresie dură și hotărâtă – o privire pe care o văzusem la multe dintre femeile lângă care crescusem, inclusiv Kacey, inclusiv Gee. De-a lungul anilor, mi-am confecționat o copie după acea privire, pe care să o afișez la muncă, dar nici acum nu-mi vine în mod natural.

Am așezat o mână pe umărul lui Kacey și am scuturat-o cu blândețe, apoi ferm.

— Kacey, am zis. Scoală-te! Sunt Mickey.

Când, în cele din urmă, a deschis ochii, expresia de pe chipul ei s-a schimbat rapid de la dezorientare și confuzie la surpriză și rușine.

Și pe urmă, la fel de rapid, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Ți-a spus. El ți-a spus, a mormăit Kacey.

Am tăcut. Încă nu eram sigură ce voia să zică.

S-a ridicat în șezut și și-a prins capul în mâini. Cu coada ochiului, am văzut cum colega ei de cameră se foiește ușor în pat.

— Îmi pare rău, Mickey! a repetat Kacey. Îmi pare rău! Îmi pare așa de rău!

Încă de atunci am înțeles că noi două ne aflam la o răspântie de drumuri. Harta vieților ni se întindea în față și am văzut clar potecile care mi se deschideau și felul cum deciziile mele aveau să o afecteze pe sora mea.

Judecând retrospectiv, desigur că am ales calea greșită.

Mai mult decât atât, calea neonorabilă.

— Sunt însărcinată, a spus Kacey.

— Tatăl copilului este Simon, a spus Kacey.

— Traversam o perioadă foarte grea, a spus Kacey. Nu știam ce fac. A profitat de mine.

— De atunci am încercat să mă las de droguri, a spus Kacey.

Iar eu nu am rostit decât „Nu”.

A fost primul cuvânt care mi-a venit în minte. Am simțit aceeași amețeală care mă dobora când și când în copilărie și am vrut s-o opresc, așa că am repetat: „Nu.”

În clipa când am rostit cuvântul, mi-am dat seama că o decizie fusese deja luată în numele meu. Și că era dificil să mai dau înapoi. Dacă aș fi putut, mi-aș fi acoperit urechile cu mâinile.

Ar fi trebuit să plec. Ar fi trebuit să-mi acord mai mult răgaz de gândire.

— Mickey! a zis Kacey.

Mi-am întors capul brusc.

— Mick, îmi pare rău! a repetat ea. Îmi pare foarte rău! Dacă aș putea, aș da timpul înapoi!

Astăzi, când mă gândesc la toate lucrurile rele pe care i le-am făcut sau spus lui Kacey, în fruntea listei rămâne minciuna despre mama pe care i-am aruncat-o în față într-un moment de furie: că mama îmi mărturisise odată că mă iubea mai mult decât pe Kacey. Fusese o fantezie puerilă, cel mai ascuțit cuțit pe care i-l putusem înfige în spate, o clipă de cruzime pură în mijlocul unei ciorovăieli altfel obișnuite între surori. Reacția lui Kacey, urletul oribil pe care îl scosese, mă făcuse să am remușcări

și să-mi jur că niciodată nu îi voi mai vorbi așa de aspru.

Și totuși exact asta am făcut în noaptea aceea.

— Minți! am ripostat eu cu calm.

M-a privit ușor derutată.

— Ba nu! a zis ea.

— Cum ai putea să știi?

— Ce vrei să spui? a întrebat Kacey.

— Cum ai putea să știi cine e tatăl? Cum ai putea?

Pentru o clipă, am avut impresia că o să mă lovească. Am recunoscut pumnul încleștat, brațul încordat, gesturile ei din copilărie, când sărea frecvent la bătaie. De data asta însă a absorbit în tăcere șocul vorbelor mele și și-a ferit privirea.

— Pleacă! a zis.

Colega ei de cameră – o femeie pe care nu o mai întâlnisem niciodată până atunci – a repetat cuvântul, arătând cu degetul spre ușă. Acum, când revăd scena în minte, îmi dau seama că loialitatea acelei străine față de sora mea, a acelei persoane necunoscute, a fost mai mare în ziua aceea decât propria mea loialitate.

I-am făcut viața ușoară lui Simon. Nici măcar nu i-am cerut să nege acuzația. În ziua următoare, când a venit să mă vadă, i-am spus că sunt de acord cu părerea lui și că trebuie să găsim urgent ajutor profesionist pentru Kacey.

— Mi-a spus că e însărcinată și că tu ești tatăl copilului.

Simon a rămas tăcut.

— Îți vine să crezi așa ceva? am continuat.

— Ți-am spus că nu-i întreagă la minte.

— Dar e cu adevărat însărcinată?

— Poate că da, a răspuns el. N-avem decât să așteptăm și să vedem.

În primăvara și vara acelea, am văzut-o des. S-a întors pe stradă, cu multă energie. O vedeam la lucru atunci când patrulam.

Sarcina începea să se vadă.

Dacă atunci când o găsisem în casa cu mușcate afară nu era drogată, acum îmi era limpede că se reapucase. Avea ochii sticloși și injectați, pielea acoperită cu pete roșii. Abdomenul era singura parte proeminentă din corpul ei, altminteri sfrijit. Din păcate, starea în care se afla nu părea să-i descurajeze pe clienți. Foarte adesea îi vedeam cum își opresc mașinile în fața ei. Uneori, o a doua mașină oprea paralel cu prima, blocând strada.

— Nu mai suport s-o văd așa! i-am spus o dată sau de două ori lui Simon.

Nu mă puteam gândi decât la copil și la binele lui, la mama noastră și la deciziile ei.

Am început să mă interesez de avocați.

Prima avocată pe care am consultat-o mi-a spus că obținerea custodiei de către o parte terță nu era exclusă. De fapt, era un lucru care se întâmpla frecvent atunci când unul sau amândoi părinții erau dependenți. Se ocupase personal de mai multe asemenea cazuri chiar în acel an. Dar chiar dacă se obținea consimțământul mamei, mi-a explicat ea, mama trebuia să dea o declarație cum că nu știe cine este tatăl copilului. Dacă îl numește pe tată, acesta va trebui și el să semneze documentele prin care renunța oficial la copil.

— Dar dacă mama are probleme psihice? am întrebat-o eu pe avocată. Dacă dă o declarație falsă privind identitatea tatălui?

— Ei bine, a spus avocata – numele ei era Sara Jimenez –, în cazul ăsta, majoritatea judecătorilor ar recomanda efectuarea unui test de paternitate.

I-am relatat cele aflate lui Simon, iar el a tăcut.

De fapt, în tot acel an a rămas suspect de tăcut de fiecare dată când venea vorba de Kacey. Renunțase să o mai vadă și să o mai ajute. De câte ori îi pomeneam numele, schimba subiectul.

Abia atunci când, în final, i-am spus că pentru a infirma acuzele lui Kacey era nevoie de efectuarea unui test de paternitate și nu mi-a oferit, din nou, niciun răspuns, am recunoscut în sinea mea ceea ce bănuiam de mult timp.

Dar, desigur, la acel moment era deja prea târziu pentru a-mi mai retrage vorbele aruncate lui Kacey.

Thomas Holme Fitzpatrick s-a născut pe 3 decembrie 2012 la Einstein Medical Center. Evident, Thomas nu a fost primul nume pe care l-a primit. Kacey voise să-i spună Daniel, după tatăl nostru. Numai că eu am știut din prima clipă că așa ceva era de neconceput.

N-am asistat la naștere. Am aflat însă ulterior că sora mea se internase vlăguită, amețită și în mod cert drogată. Și am mai aflat că, la câteva minute după naștere, Thomas fusese luat de lângă mamă și dat în grija asistentelor medicale de la secția de terapie intensivă neonatală pentru a-i fi monitorizate semnele de sevraj – care au început să se manifeste peste câteva ore.

Acasă în Port Richmond, eu eram gata să-l primesc, să-i ofer viața mai bună pe care i-o pregăteam de luni de zile. Transformasem unul dintre dormitoare – cel care îi aparținuse lui Kacey – într-o cameră de copil cu atmosferă liniștitoare. Am zugrăvit-o în nuanțe deschise de galben, o culoare însorită despre care speram că era de natură să prezică o viață fericită pentru noul meu fiu. Am înrămat citatele favorite din cărțile pe care le îndrăgisem și le-am atârnat pe pereți. Am mers în librării și i-am cumpărat cărțile pe care mie nu mi le citise nimeni în copilărie. Aveam să i le citesc, mi-am spus, de ori de câte ori dorea, și chiar mai des de-atât. Nu aveam să-l refuz niciodată, mi-am jurat.

La momentul acela, eu și Simon încetaserăm să ne mai vorbim, însă ajunseserăm la o înțelegere. Simon îmi promisese că va renunța la drepturile asupra lui Thomas, însă dorea să fie prezent în viața fiului său. („De ce?” l-am întrebat, iar el mi-a răspuns că se mândrea cu faptul că întotdeauna termina ceea ce începuse.) I-am spus că putea face asta finanțând educația lui Thomas. Mai mult nu doream, doar banii necesari pentru a-i asigura o educație respectabilă.

Întreg aranjamentul nostru era neoficial.

La baza lui stăteau două amenințări aflate într-un echilibru atent orchestrat și menținut de amândoi: eu îl aveam la mână cu povestea începuturilor relației dintre noi, pe care o putem aduce la cunoștința superiorilor săi. El, pe de altă parte, putea oricând să ceară custodia lui Thomas.

Ne purtam cordial unul cu celălalt, dar vorbeam rareori. În fiecare lună, primeam un cec de la Simon pentru taxele de la școala de zi Spring Garden, dar contribuția lui financiară se limita la atât.

În schimbul acestui cec, îi permiteam să îl ducă pe Thomas într-o excursie o dată pe lună. La început, Thomas fusese reținut, dar pe măsură ce creștea, a început să aștepte cu nerăbdare și cu săptămâni înainte vizitele lui Simon și să le comenteze, mai apoi, alte săptămâni în șir.

Persoana care nu fusese inclusă în acest aranjament fusese– desigur – Kacey.

Kacey nu a renunțat de bunăvoie la Thomas. Voia să-l păstreze. În salonul din secția de maternitate a spitalului s-a jurat de nenumărate ori că avea să nu se mai drogheze. Dar scorul obținut la naștere de Thomas pentru sindromul de abstinență era foarte ridicat și avea episoade severe de sevraj cauzate de narcoticele care circulaseră în cantități mari prin corpul mamei sale. Prin urmare, după cum și eu, și avocata ne așteptaserăm, bebelușul a fost luat în custodie de Departamentul de Servicii Sociale din Philadelphia pentru o noapte, timp în care personalul a localizat și evaluat rudele lui cele mai apropiate. În ziua următoare, angajații departamentului i-au telefonat lui Gee și apoi mie.

Gee mi-a spus că eram nebună să mă implic. „N-ai idee la ce te înhami”, așa mi-a zis. „N-ai idee ce greu este să crești un copil de una singură.”

Însă decizia mea era deja luată.

„Da”, i-am spus eu asistentului social care m-a contactat; eram pregătită să-i ofer un cămin bebelușului.

Planul meu era acela de a obține custodia deplină asupra copilului. M-am consultat cu avocata și am decis să nu solicit suspendarea completă a drepturilor parentale la care era îndrituită Kacey. Am lăsat mereu ușa deschisă pentru ea, pentru reabilitarea ei, pentru eventualitatea că dorea să îl vadă pe Thomas. Însă, urmând instrucțiunile mele, avocata pe care o angajasem a solicitat emiterea unui ordin de restricție: Kacey nu avea să primească permisiunea de a-și vedea fiul până ce nu trecea testele de depistare a drogurilor ordonate de tribunal.

Nu a reușit. În ciuda protestelor, a numeroaselor încercări de a redobândi dreptul la vizite, Kacey a picat, unul după altul, toate testele.

Drept urmare, nu i s-a permis să îl vadă pe Thomas, iar eu am obținut custodia deplină asupra lui. Curtea a considerat că acest aranjament era în interesul copilului, o decizie ușor de luat de către orice judecător respectabil.

Și asta este exact ceea mi-am propus să-i ofer eu lui Thomas: respectabilitate. Decență. Abstinență. Un cămin stabil. O carieră. O șansă la educație pentru fiul lui Kacey – nu al meu.

Celor de la secția mea de poliție și lui Truman le-am declarat că am adoptat un copil.

Nimeni nu mi-a pus întrebări.

Până și Truman, partenerul meu de cinci ani la acea dată, s-a limitat să mă felicite. Mi-a oferit în dar o pungă de cadouri plină cu cărți și haine atât de atent selectate, încât am fost convinsă că îi luase mult timp să le aleagă. I-am scris un bilet de mulțumire pe care i l-am trimis prin poștă la adresa de acasă.

Politica Departamentului de Poliție din Philadelphia în domeniul concediilor parentale nu e deloc generoasă. În primul rând, concediile sunt neplătite. Însă proaspeții părinți au dreptul să absenteze de la serviciu timp de șase luni, ceea ce e mai bine decât nimic. Cu mica sumă pe care o economisisem în acest scop, am socotit că-mi permiteam un concediu de trei luni și o săptămână. După aceea, aveam să îl înscriu pe Thomas la o creșă.

Primele luni de viață ale lui Thomas au fost printre cele mai dificile pentru mine. Nu recomand nimănui să se îngrijească de un nou-născut singur, fără ajutor – familial sau plătit –, și cu atât mai puțin de un bebeluș în sevraj ca urmare a unei diete mult prea bogate în narcotice, precum cea a, lui Kacey. Eu totuși asta am făcut.

În spital, i se administrase morfină.

A fost externat cu o rețetă de fenobarbital.

Nici morfina și nici fenobarbitalul nu l-au cruțat de suferința sevrajului, așa încât am fost nevoită să urmăresc, plină de înțelegere, cum trupușorul lui tremura și se convulsiona uneori, să-mi așez mâna pe pieptul lui ca să îl simt cum se ridică și coboară mai rapid decât aș fi crezut că este posibil, să-i ascult cu durere în suflet plânsul, care părea uneori de neoprit. Voma atât de mult după mese, încât fiecare gram pe care îl lua în greutate reprezenta o

mică victorie. Foarte adesea, nu reușeam să-l liniștesc.

Și totuși, am continuat să-l țin în brațe, iar în rarele și scurtele momente de pace, niște adevărate oaze de fericire după orele în care credeam că voi ceda, m-am îndrăgostit de bebeluș. Am văzut cum ochișorii lui s-au deschis treptat, mirați, spre mica lume înconjurătoare. L-am încurajat la fiecare reușită de natură fizică, la fiecare vocală care se scurgea fluid din el și mai apoi la fiecare nouă consoană pe care o pronunța.

Cine pe lumea asta poate explica prin cuvinte uriașa tandrețe care-ți cuprinde măruntaiele atunci când îți ții copilul în brațe? Senzațiile animalice pe care le încerci – gurița moale a bebelușului, pielea lui nouă (care ușurează povara aruncată pe propria-ți piele), mânuța întinsă spre fața ta, în căutarea unui contur familiar? Micile atingeri scurte și ușoare ca un fluture care aterizează pe obrazul și pe pieptul tău?

Cea mai mare durere pe care am simțit-o vreodată în viață am trăit-o într-o după-amiază, pe când îl hrăneam pe Thomas. Stăteam pe pat la mine în dormitor, cu el în brațe, și în timp ce mă uitam în jos la fiul meu – la micile smocuri de păr moale de pe scalpul său, la brațele ca niște baloane, cu rotunjimi noi, segmentate în dreptul încheieturilor mâinilor și coatelor un val de incredulitate și suferință s-a abătut brusc asupra mea și am deschis gura și – îmi e rușine să recunosc – am scos un urlet puternic.

Pentru că, pentru întâia oară, am înțeles alegerea făcută de mama noastră de a ne părăsi – dacă nu deliberat, atunci prin acțiunile ei, prin nepăsarea și nechibzuința cu care își căuta dozele de drog. Am înțeles că mă – că ne – ținuse și ea în brațe, că ne privise așa cum îl priveam și eu pe Thomas. Ne ținuse în brațe, și totuși hotărâse să mă – să ne – părăsească.

În clipa aceea mi-am jurat ceva, mi-am făcut o promisiune care a devenit principiul meu călăuzitor

în viață: îmi voi proteja fiul de soarta pe care o înduraserăm eu și Kacey.

Calvarul lui Thomas s-a prelungit pe aproape întreg primul lui an de viață. Urmărindu-i chinurile, furia mea față de Kacey creștea tot mai mult. Cum putuse? mă întrebam. Cum ar putea orice femeie să-i facă așa ceva copilului ei nenăscut?

Nopțile se contopeau cu zilele și zilele se contopeau cu nopțile. Adeseori, uitam să mănânc sau să merg la toaletă.

În afară de Simon, Gee a fost singura persoană care a cunoscut detaliile aranjamentului nostru. Și cu toate că la început trecea frecvent pe la noi, cu timpul, vizitele ei s-au rărit.

Singura dată când i-am mărturisit cât de greu îmi fusese să mă descurc după nașterea lui Thomas, Gee s-a uitat la mine și mi-a spus: „Imaginează-ți cum e să îngrijești doi copii."

Nu m-am mai plâns niciodată.

Acele luni m-au făcut să-mi dau seama de ceva cu maximă certitudine. Și anume, că nu aveam niciodată să las începuturile vieții sale să-l tragă înapoi pe Thomas. N-aveam să-l las să-și folosească trecutul drept scuză ori justificare. Mai mult decât atât, mi-am jurat că nu aveam să îi dezvălui adevărul decât atunci când avea să fie capabil să primească informația fără ca asta să-i pericliteze percepția despre sine.

Acesta este motivul pentru care Thomas crede și acum că eu sunt mama lui biologică.

Am crezut că, după aceea, Kacey avea să se întoarcă pe străzi și să dea totul uitării.

Am crezut că avea să fie supărată pe mine, dar că va trece rapid peste cele întâmplate: rutina căutării și găsirii și reluării căutării dozei e acaparatoare și hipnotică, și e dificil să te desprinzi din acea nebulozitate pentru suficient timp încât să-ți pese.

Totuși, în perioada concediului de maternitate, când mă uitam pe fereastră, am zărit-o de câteva ori pe Kacey afară, stând foarte abătută pe veranda casei de vizavi ori pe bordura trotuarului, cu picioarele întinse în față. Am văzut-o cum își ridica privirea și-și mijea ochii, trecându-și iute privirea peste fațada casei mele, de la o fereastră la alta, încercând – presupun – să surprindă o imagine cu fiul ei. Fiul meu.

O dată sau de două ori, a mers atât de departe, încât a sunat la ușă.

Nu i-am răspuns niciodată.

În aceste dăți, m-am asigurat că lumina era stinsă în camere, i-am dat lui Thomas un biberon cu lapte ca să nu plângă și am stat departe de ușa în care bătea ea, la care suna întruna, urlând după copilul ei.

Odată, spre sfârșitul lunilor de concediu, am ieșit afară ținându-l pe Thomas într-un port-bebe legat peste trupul meu. Intenționam să merg la magazinul din colț. Ca de fiecare dată, înainte de a ieși mă uitasem pe fereastră și verificasem că sora mea nu se afla pe stradă.

La zece metri de casă, am auzit însă pași apropriindu-se cu repeziciune și m-am întors, acoperind protector capul lui Thomas, și iat-o pe Kacey, cu părul răvășit și ochii mari, arătând ca o fantomă înfuriată. Bănuiesc că stătuse ascunsă și mă așteptase să ies.

— Te rog, Mickey! a zis ea. Te rog, lasă-mă să-l văd! Nu vreau decât să știu că este bine. Și n-o să te mai deranjez niciodată!

Nu știu ce mi-a venit. Ar fi trebuit s-o refuz.

În loc de asta, m-am răsucit tăcută spre ea și i-am îngăduit să arunce o privire spre mica față a lui Thomas. Thomas dormea. Avea obrazul lipit de sternul meu. Era – este – un copil frumos.

Kacey a zâmbit ușor. A început să plângă. Arăta ca o nebună. Și-a șters nasul cu dosul palmei. O vecină a trecut pe lângă noi și s-a holbat în direcția noastră, cu gura căscată de uimire. A încercat apoi să-mi surprindă privirea; sunt sigură că a presupus că sunt hărțuită de o străină cu mințile rătăcite. Mi-am ferit ochii.

Kacey a întins șovăitor o mână în față, ca și cum voia să o așeze pe fruntea lui Thomas – ca un soi de binecuvântare –, dar eu m-am tras instinctiv înapoi.

— Te rog! a repetat ea.

Au fost ultimele cuvinte pe care avea să mi le adreseze în următorii cinci ani, în afara întâlnirilor ocazionale în timpul patrulării.

Am scuturat din cap. M-am grăbit să mă îndepărtez. Kacey a rămas pe loc, la fel de nemișcată și de tristă precum o casă abandonată.

Chiar și astăzi mai am coșmaruri cu Kacey revenind în viața mea pentru a cere custodia lui Thomas.

În visele acestea, Kacey are un aer sănătos și se comportă exuberant și vesel, ca în copilărie, și pare foarte frumoasă, iar Thomas aleargă către ea, traversând un spațiu aglomerat – de obicei, un magazin sau o școală, dar alteori o biserică, și îi spune „Mi-a fost dor de tine!” sau „Te-am așteptat!” sau doar „Mamă!” Foarte simplu. Revendicând-o și el. Numind un obiect, enunțând un fapt. „Mamă!”

ACUM

— Uite-l pe fiul tău, îmi spune Gee în bucătărie.

În vocea ei discern o urmă de reproș.

— Îl ai deja pe el, adaugă ea. Nu-i cazul să îți faci griji și pentru altul.

— Taci! o reped.

În spatele meu, Thomas icnește ușor; nu m-a auzit niciodată vorbind cu atâta lipsă de respect.

Mă uit în jur și, dintr-odată, nu-mi vine să cred că acesta e locul în care mi-am petrecut primii douăzeci și unu de ani din viață. În această casă rece și neprimitoare. O casă total nepotrivită pentru un copil. Fiecare părticică din corpul meu începe să-mi transmită simultan un semnal: ieși de aici, ieși de aici, ieși de aici! Ia-l pe Thomas cu tine! Și nu te mai întoarce niciodată în casa asta, la femeia asta!

Îl ating tăcută pe umăr pe Thomas, semnalându-i că a venit momentul să plecăm. Își ia pistolul Super Soaker și-mi vine să îi spun să-l lase acolo, însă mă răzgândesc în ultima clipă.

În timp ce ne îndreptăm spre ușă, vorbele lui Gee îmi răsună în cap. „Lumea e un loc dur. Lumea e un loc dur.” Așa ne repeta ea mereu când eram copii. Și, dintr-odată, îmi dau seama că acestea sunt cuvintele pe care le folosesc și eu pentru a-i explica lui Thomas dificultățile cu care a fost nevoit să se confrunte în acest an.

Gee strigă în urma noastră:

— Las-o în plata Domnului! Pentru binele tău, mă avertizează ea pentru ultima oară.

Rămân o vreme nemișcată în mașină cu Thomas. Fiul meu e gânditor și îngrijorat. Are deja destulă experiență de viață ca să-și dea seama că se întâmplă ceva ciudat.

Țin în mâna dreaptă una dintre felicitările de aniversare trimise de tata. Am luat-o cu mine pe furiș, înainte să plecăm de la Gee. E adresată lui Kacey. În colțul din stânga sus al plicului e scrisă o adresă din Wilmington, Delaware.

Trebuie să-l las o vreme pe Thomas în grija cuiva. Pentru moment, persoana cu care cred că se va simți cel mai în siguranță este doamna Mahon.

O sun din mașină pe telefonul fix și mă rog în gând să se fi întors din vizita făcută sorei ei.

Doamna Mahon răspunde imediat, de parcă ar fi așteptat lângă telefon.

— Sunt Mickey, îi spun.

O întreb dacă pot să profit de oferta ei de ajutorare, cu promisiunea că îi voi explica totul în seara aceasta.

— Sigur că da! zice doamna Mahon. Să bați la ușă când ajungeți acasă.

Când termin convorbirea, observ că Thomas e tăcut. Mă uit în spate și văd că a început să plângă.

— Ce s-a întâmplat? Ce e cu tine, Thomas? îl întreb.

— Vrei să mă lași din nou cu doamna Mahon, remarcă el.

— Pentru puțină vreme, îi răspund.

Mă răsucesc spre el ca să-l privesc. Arată foarte matur și, în același timp, foarte tânăr. A avut parte de prea multe întâmplări neobișnuite în ultima vreme.

— Dar e Crăciunul, obiectează el. Voiam să te joci cu mine cu jucăriile noi!

— O să se joace doamna Mahon, îi spun, iar el ripostează:

— Nu, eu te vreau pe tine!

De pe scaunul de șofer, întind brațul înspre bancheta din spate, îmi așez mâna pe un tenis de-al lui și îl strâng. Sub apăsarea mea, luminițele se aprind. Thomas îmi zâmbește, în sfârșit.

— Thomas, îți promit că voi fi lângă tine mâine și în fiecare zi de acum încolo! OK? Știu că a fost o iarnă grea pentru tine. Îți promit că lucrurile se vor îndrepta curând!

Refuză să mă privească în ochi.

— Ce-ar fi să te întâlnești din nou cu Lila și să vă jucați împreună? îi propun. N-ar fi drăguț? O să vorbesc cu mama ei să aranjăm ceva.

De data asta îmi zâmbește, în sfârșit. Își șterge o lacrimă de pe obraz.

— OK, zice.

— N-ar fi drăguț? repet eu.

Iar el dă din cap curajos.

Timpul scurs de când nu l-am văzut pe tata este mai lung decât perioada pe care am petrecut-o împreună. Aveam zece ani când a dispărut din viețile noastre. Iar Kacey, opt.

Îl las pe Thomas cu doamna Mahon și introduc în GPS adresa din Wilmington a tatei, apoi pornesc la drum.

Plicul așezat pe scaunul pasagerului e mai vechi de zece ani. E posibil, îmi dau seama acum, ca tata să nu mai locuiască la adresa aceea. Însă în lipsă de alte indicii, aceasta este pista pe care trebuie să o urmez.

În amintirea mea, tata este înalt și slab, la fel ca mine. Vorbește rar și pe un ton jos și poartă blugi largi și o jachetă Allen Iverson și o șapcă de baseball cu cozorocul răsucit în spate. La vremea aceea avea probabil douăzeci și nouă de ani – mai puțini decât am eu acum.

Fiindcă îi eram extrem de loială mamei și fiindcă Gee insinua că tata era vinovat de moartea ei, l-am urât. Nu îl îmbrățișam. Nu aveam încredere în el.

Kacey, da. Kacey refuza să creadă ce spunea lumea, inclusiv eu, despre tata. A suferit mult mai mult decât mine când a plecat tata. Atunci când venea în vizită, se agăța de el, îl urmărea peste tot prin casă, aproape lipită de el, vorbind fără oprire, cu răsuflarea tăiată și înecându-se, ca să-i câștige atenția. Eu eram mai tăcută. Mă mulțumeam să observ.

Ultima oară când l-am văzut, ne-a dus la grădina zoologică din oraș. Ar fi trebuit să fie o adevărată tratație; era un loc unde nu mai fuseserăm niciodată. Ne-a spus despre vizită cu săptămâni înainte. Iar eu am prevenit-o pe Kacey să nu-și facă speranțe prea mari.

Ce-i drept, a venit, însă tot ce-mi amintesc din ziua aceea e că avea la el un pager care bâzâia des și că de fiecare dată părea agitat. Am văzut niște girafe

și pe urmă niște gorile, iar după aceea, tata ne-a spus că trebuie să plecăm.

— Dar de-abia am ajuns! a ripostat Kacey furioasă. N-am apucat să vedem țestoasele.

Tata a privit-o nedumerit.

Eu știam de ce Kacey ținea morțiș să vadă țestoasele: pentru că Jimmy Donaghy, vecinul nostru, răsese odată de ea fiindcă nu știa cum arată o țestoasă. Fusese o remarcă aruncată la întâmplare, un act ieftin de cruzime menit să o tachineze. Nu știu cum ajunseseră ei doi să discute pe tema asta, însă rezultatul era acela că sora mea voia să vadă țestoasele ca să se laude apoi în fața lui Jimmy Donaghy.

— Păi nici nu știu dacă au țestoase aici, a zis tata.

— Au! a rostit apăsat Kacey. Sigur că au!

Tata a aruncat o privire în jur.

— Ei bine, dacă au, nu am idee unde le țin, a spus el, și imediat după aceea am plecat.

Pagerul lui a bâzâit iar. L-a verificat din nou.

Pe drumul de întoarcere am tăcut toți trei. Contrar obișnuinței, am lăsat-o pe Kacey să stea pe scaunul din față. Tata a oprit mașina în fața casei și Gee ne-a deschis ușa. Și-a făcut gura pungă la vederea noastră, ca și cum se așteptase la un asemenea deznodământ neplăcut.

— Ce repede v-ați întors! a remarcat ea cu infatuare.

La o săptămână după aceea, un pachet ne-a fost lăsat pe pragul casei. Conținea două animale de pluș: o țestoasă pentru Kacey și o gorilă pentru mine. Eu n-am avut grijă de jucăria mea și am pierdut-o aproape imediat. Kacey însă a păstrat-o pe-a ei și o cără după ea peste tot, chiar și la școală. Din câte știu, e posibil s-o aibă și acum.

După aceea, n-am mai auzit nimic de tata. Gee s-a prefăcut că nu știe nici ea nimic. Ne spunea deseori că ar trebui să-l târască la tribunal pentru pensia alimentară, numai că n-avea timp și bani pentru așa ceva. Era prea ocupată să păstreze un

acoperiș deasupra noastră, repeta ea, ca să se lupte cu tatăl nostru, un om de nimic, pentru cei câțiva firfirici pe care și-ar fi permis el să ni-i dea.

După dispariția tatei, eu și Kacey, ajunse de acum la adolescență, am evitat să mai aducem vorba despre el. Nu voiam s-o provocăm pe Gee. Pentru că dacă se pornea, nu mai era chip s-o oprim. O dată sau de două ori, am auzit zvonuri de la vecini și rude legate de locul unde s-ar fi aflat tata: erau cu toții de acord că își găsise adăpost în Wilmington, Delaware. Unde lăsase însărcinată altă fată. Sau două. Avea încă șase copii, așa am auzit o dată. Era în pușcărie, așa se vehicula frecvent.

Murise, aveam să aud mai târziu.

Când am aflat asta, l-am căutat on-line. Și am găsit menționat un certificat de deces pe numele Daniel Fitzpatrick din Philadelphia, născut în același an ca tata. Nu cunoșteam însă data nașterii lui, și nici n-am întrebat-o pe Gee, care probabil că n-o știa nici ea.

Am presupus, așadar, că era vorba de tata.

Lui Kacey nu i-am povestit ce descoperisem. Am vrut s-o fac în repetate rânduri, dar nu m-am simțit în stare să-i dau vestea. Cred că, într-un fel, m-am gândit că tata era unul dintre puținii tăciuni de bunătate încă aprinși în viața sorei mele, un soi de speranță secretă și perenă. Cu alte cuvinte, ceva pentru care merita să trăiești. Cineva pe care să vrei să-l faci mândru de tine. N-am vrut să-i iau asta lui Kacey. N-am vrut să las să se stingă acea luminiță.

GPS-ul mă duce în fața unei case mici, latura din dreapta a unui duplex din cărămidă situat vizavi de cimitirul Riverview. E o clădire cu aspect decent, aflată în stare bună. Ambele jumătăți sunt decorate cu ornamente de Crăciun. Jumătatea din dreapta are lumânări electrice la ferestre și un brad de Crăciun din plastic pe verandă. E șapte seara și s-a întunecat deja de câteva ore.

Parchez pe stradă, la vreo cincisprezece metri distanță, și opresc motorul. După ce sting farurile, strada nu se mai vede. Singura lumină este cea care vine de la ornamentele de Crăciun din ferestre.

Rămân un timp în mașină. Mă răsucesc ca să mă uit la casă. Îi studiez fațada. Întorc capul la loc.

Oare este posibil ca tata să locuiască într-o asemenea casă? Mi-e greu să împac ultima amintire cu el cu ideea pe care mi-o evocă rezidentul de la Riverview Drive numărul 1025B.

După cinci minute, cobor din mașină și închid portiera, atentă să nu o trântesc. Calc pe peticele de gheață ce împânzesc strada și alunec o dată. Întunericul mă copleșește, simt prezența cimitirului undeva în spate și grăbesc pasul.

Urc cele patru trepte care dau spre ușa din față. Sun și fac câțiva pași în spate. Mă gândesc la toate celelalte dăți din viața mea, din cariera mea, când am ciocănit la ușile unor case locuite de oameni care nu mă așteptau. Din obișnuință, îmi țin brațele pe lângă corp, la vedere pentru persoana care îmi va deschide.

De la fereastra din dreapta mea aud un mic foșnet: o perdea este dată deoparte și apoi lăsată să cadă la loc.

După un moment, o fată aflată la începutul adolescenței vine să deschidă ușa. E slabă, are păr negru cârlionțat și poartă ochelari. Prima impresie pe care mi-o face e că e genul studios care devine probabil destul de agitat în prezența străinilor. Mă măsoară din ochi.

Nu zice nimic. Mă așteaptă pe mine să vorbesc prima.

Brusc, mi se pare absurd ca tata să locuiască după atâta timp la aceeași adresă. Din experiența mea, generația lui Gee e cea legată de origini, cea care nu se mută din casa în care a crescut. Generația părinților mei este adepta tranzitoriului.

Așa încât, ușor jenată de situație, îi spun fetei:

— Bună! Îmi cer scuze că te deranjez! Îl caut pe Daniel Fitzpatrick. Locuiește aici?

Fata se încruntă abia perceptibil. Ezită. Pare îngrijorată.

— E în regulă! încerc eu să o liniștesc.

Are probabil treisprezece ori paisprezece ani.

— Nu e nimic urgent, adaug. Doar că voiam să îi vorbesc puțin. În caz că locuiește aici.

În caz că mai trăiește, îmi spun, însă numai în sinea mea.

— Așteaptă o clipă, zice fata.

Se retrage înăuntru, dar lasă ușa deschisă.

E posibil, mă întreb acum, ca fata asta să fie fiica tatei? Sora mea vitregă? Gura ei îmi amintește puțin de gura lui Kacey.

Mă aplec un pic în față, ca să arunc o privire în interiorul casei. Totul e ordonat. În față văd o scară, iar în dreapta, o cameră de zi. Mobila e veche, dar foarte bine întreținută. Un câine de talie mică, un soi de terier, își face apariția, mă miroase și se zburlește de vreo două ori la mine. Îi dau un ghiont cu piciorul, ca nu cumva să încerce să fugă din casă. Dintr-o altă încăpere se aude un radio. Din el răsună, în surdină, cântece de Crăciun.

Fata lipsește mult timp, suficient cât să încep să mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să o urmez înăuntru. Aerul rece pătrunde în casă prin ușa deschisă. Tocmai dau să-mi suflu în mâini ca să le mențin calde, când zăresc pe cineva care coboară scările aflate drept în fața mea. Tălpi goale, apoi picioare ascunse sub pantaloni de trening de culoare gri.

E un bărbat brunet, în jur de cincizeci de ani.

E tata.

— Michaela? zice el. Tu ești?

Dau din cap.

— Mă bucur că m-ai găsit! spune tata. Te-am căutat.

Aruncă o privire în spate, își vâră picioarele într-o pereche de pantofi și ia niște chei de pe o masă de lângă ușă. Iese pe verandă și închide ușa în urma lui.

— Hai să facem o plimbare cu mașina, zice el.

Șovăi preț de o clipă. Descoperirile făcute acasă la Gee l-au mântuit oarecum de păcate în mintea mea. Și totuși, încă nu-i cunosc motivele. Și încă n-am aflat unde se află sora mea.

Își dă, probabil, seama că ezit.

Spune:

— Sau poți să conduci tu. Cum vrei. Ai venit cu mașina?

— Da, îi răspund.

Urcăm în mașină.

— Am crezut că ai murit, îi spun încă dinainte să apuce să-și lege centura de siguranță.

Râde ușor.

— Nu prea cred, zice. Își așază un deget pe dosul încheieturii celeilalte palme, ca și cum și-ar lua pulsul. Nu. Încă n-am murit.

Din motive inexplicabile, mă simt stângace în prezența lui. Brusc, mă întreb ce crede despre mine după atâția ani de absență. Aș vrea să-i fac impresie bună, dar imediat mă înfurii pe mine însămi pentru că pun preț pe un asemenea lucru.

Îmi propun să-l las pe el să vorbească primul.

O face, într-un final.

Tata îmi spune că ne caută de mult timp pe mine și pe Kacey.

Zice că a renunțat definitiv la droguri în 2005.

La momentul acela, amândouă ajunseserăm la maturitate și a presupus că îl uram, din moment ce nu îi răspunseserăm niciodată la scrisori sau felicitări.

Timp de ani de zile, s-a folosit de asta drept scuză ca să nu ne caute.

— Și pe urmă, fiica mea Jessie… dă el să spună, apoi face o pauză. Jessie e cealaltă fiică a mea. Are doisprezece ani. Anul ăsta a început să mă întrebe de voi două. A vrut să afle de ce n-am ținut legătura cu voi. Cred că voia să-și cunoască surorile vitrege. Și m-am gândit că a trecut suficient timp și poate că veți dori să vorbiți din nou cu mine. Știu că am dat-o rău de tot în bară în multe privințe, zice tata. Sunt vinovat, știu. Dar acum sunt abstinent, așa c-am zis că merită să încerc. Mi-a părut întotdeauna foarte rău pentru felul cum au decurs lucrurile între mine și voi. N-aveam însă nicio idee cum aș putea să dau de voi, și mai știam și că bunica voastră n-ar fi vrut să mă ajute. Așa că am angajat un cunoscut de-ai mei, un fost polițist care acum e detectiv particular. Se ocupă mai ales cu prinderea soților și soțiilor în flagrant, genul ăsta de treburi. Dar e foarte priceput. V-a găsit pe amândouă, continuă tata. Și destul de repede. A găsit-o pe Kacey în Kensington, iar pe tine, în Bensalem. Pe urmă a venit și mi-a dat raportul. Și adresele voastre. Și mi-a zis că de acum încolo, totul depinde numai de mine.

Tata își așază brațul pe cotiera lui. Îmi dau seama cât de emoționat este. Își drege glasul de mai multe ori. Tușește și își astupă gura politicos cu palma.

— Mai întâi, am mers s-o văd pe Kacey, fiindcă prietenul meu detectiv mi-a spus că e într-o stare proastă, continuă el. Și mi-am făcut griji. Asta se întâmpla în urmă cu trei sau patru luni. Am găsit-o în locul acela unde stătea, într-un abando. Abia m-a

recunoscut. Iar eu nu aș fi recunoscut-o pentru nimic în lume. Am avut o discuție lungă cu ea, adaugă tata. Am stabilit să vină să locuiască la mine. Mi-a zis că o să vină, dar peste o zi. „Ascultă", i-am răspuns, „sunt și eu dependent și știu cum e." Nu mi-a plăcut aranjamentul, dar n-am avut încotro. Și bineînțeles, a doua zi când m-am dus să o iau, nu mai era acolo. Între timp, spune tata, am mers la tine, la adresa din Bensalem pe care mi-a dat-o amicul meu. Mi-a răspuns o doamnă vârstnică drăguță. Mi-a spus că nu ești acasă și alte informații nu mi-a dat. M-a întrebat doar dacă vreau să las un mesaj.

Mă uit la el, așa cum stă așezat în scaunul pasagerului. Îmi amintesc descrierea făcută de doamna Mahon celui care venise să mă caute în două rânduri acasă, în Bensalem. Da: tata seamănă, în linii mari, cu Simon. Sau, în orice caz, descrierea i se potrivește. E înalt și brunet, la fel ca Simon. Și, imediat sub urechea stângă, are într-adevăr un tatuaj, exact așa cum remarcase doamna Mahon. E întuneric și nu-mi dau seama ce reprezintă.

Îl ascult în continuare.

— Mi-am spus că am dat greș, zice tata. Am încercat cu voi, cu amândouă, și am dat greș. M-am hotărât să încerc iar să vorbesc cu tine cât mai curând, dar am avut altele pe cap, știi și tu cum e. Și uite așa, nu știu cum se face, dar a trecut o lună. Și pe urmă, adaugă tata, Kacey apare pe neașteptate la ușa mea. Nu vrea să-mi spună pe unde a umblat sau cum de m-a găsit. Zice că are încheietura ruptă la o mână, dar nu vrea să îmi povestească ce-a pățit. Și, continuă tata, îmi mai spune că e însărcinată. Că vrea să păstreze copilul. Că vrea să se lase de droguri.

Conduc fără țintă, cotesc la întâmplare, ba la dreapta, ba la stânga, fără să știu încotro mă îndrept. N-aș ști să mă întorc nici dacă m-ar plăti cineva.

Tata își drege glasul.

— Cred că-ți dai seama că toate acestea m-au pus serios pe gânduri, continuă el. Însă mi-am zis că asta e ultima mea șansă să îndrept lucrurile. În plus, am trecut și eu prin asta. Știu ce înseamnă să renunți la droguri. Știu ce înseamnă să încerci să te menții pe linia de plutire. Merg și acum la întrunirile narcomanilor anonimi de două sau trei ori pe săptămână. Mi-am spus că pot să o iau pe Kacey la mine. Că pot să-i găsesc un sponsor și s-o ajut cu toate cele. Am o slujbă bună acum, adaugă el. Mi-am luat diploma la ITT Technical Institute. Lucrez în IT și câștig bine. Pot să-i ofer îngrijire medicală și ei, și copilului.

Cu coada ochiului, îl surprind cum îmi aruncă o privire, în așteptarea unei reacții. Ce vrea, să fiu mândră de purtarea lui? Nu, nu încă.

— În fine, zice. Kacey susține că a început deja să reducă dozele. Și că ia Suboxone. Am dus-o la doctor, care i-a spus că pentru gravidele care se droghează, recomandarea este să ia metadonă. A înscris-o în programul de tratament de substituție cu metadonă, și de atunci asta face.

— Deci acum e la tine, rostesc într-un final.
— Da, zice el. E chiar acolo, la mine acasă.
— E în viață, adaug.
— Da, e în viață.

Rămân tăcută multă vreme.
— Pot să o văd? întreb într-un târziu.

E rândul lui acum să tacă.
— Adevărul e că nu știu dacă vrea să te vadă, răspunde el. Mi-a povestit despre fiul ei.

Tresar. Fiul meu, îmi spun. Fiul meu.

— De cum s-a instalat la mine, mi-a povestit despre fiul ei și mi-a zis că nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine, zice tata. Totuși, ce chestie ciudată: cu cât stă mai mult fără să ia droguri, cu atât vorbește mai mult despre tine.

— Încă n-a renunțat de tot, îl contrazic.

E o constatare amară.

Tata dă din cap. Îi văd fața, profilată pe fundalul luminii difuze de afară. În spatele ei, felinarele pâlpâie.

— Te înțeleg, spune el pe un ton blând. Multă lume consideră că tratamentul cu metadonă nu e același lucru cu abstinența.

Se abține să mai adauge ceva.

— Dar tu ești de altă părere, concluzionez eu.

Ridică din umeri.

— Nu știu ce să zic. Nu știu ce să cred. Eu, unul, am renunțat la metadonă de mult timp. Dar știu că mi-a fost necesară la început. Fără ea, n-aș fi reușit.

Niciunul dintre noi nu mai scoate o vorbă după asta.

Continui să șofez. Acum mă aflu pe o șosea mai lată și rulez drept înainte. Fără să mai cotesc. Dintr-odată, văd o sclipire de apă în față și-mi dau seama că am dat din nou de Delaware. Același fluviu care m-a urmărit pe tot parcursul vieții.

— Ar trebui să virezi aici la dreapta, zice tata. Altfel, o să ajungem direct în apă.

În loc de asta, trag mașina pe dreapta și o opresc. Farurile luminează în beznă. Le sting.

— Te pomenește tot mai des, zice tata. Îți simte lipsa. Are nevoie de sprijinul familiei.

— Ha! exclam.

Îmi dau seama că ăsta e zgomotul pe care-l fac ori de câte ori nu mă simt în largul meu. Iau în derâdere lucruri cât se poate de serioase.

— După ce Kacey s-a mutat la mine, am mers din nou în Bensalem ca să te caut, spune tata. De data asta, aceeași doamnă vârstnică mi-a spus că te-ai mutat.

Dau din cap.

— Am crezut că te-am pierdut din nou, continuă el.

— Eu i-am cerut să răspundă așa dacă mă caută cineva. N-am știut că ești tu.

Aprind brusc lumina din plafon și mă uit la el.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă tata.

Îmi întoarce privirea și clipește mărunt, orbit, îl studiez cu atenție; încerc să descifrez tatuajul de sub ureche.

L.O.F., asta scrie cu caractere caligrafice, îmi ia o secundă ca să pricep. Sunt inițialele mamei. Vede la ce mă uit și-și duce un deget la tatuaj, apăsându-l încet și șovăitor, ca pe o vânătaie. Apoi își întoarce capul.

— Știu că ți-e dor de ea, zice. Și mie îmi e.

S-a făcut ora nouă când îl las pe tata, în final, în fața casei lui. N-am stabilit nimic. Dar acum are numărul meu de telefon, iar eu îl am pe al lui. E de ajuns până ce eu și Kacey ne vom analiza sentimentele și ne vom hotărî asupra unei eventuale întâlniri.

Tata mă asigură că va discuta cu ea. Că va încerca s-o convingă.

— Voi două aveți nevoie una de cealaltă, decretează el.

— Nu e nevoie s-o convingi pe Kacey de nimic, replic eu bățoasă. E treaba ei dacă nu vrea să mă vadă.

— OK! zice tata. În regulă. Am înțeles.

Dar îmi dau seama, după tonul lui, că nu mă crede.

După ce coboară, rămân încă o vreme în mașină, așteptând. Îl văd cum urcă în fugă treptele. Obloanele casei au fost ridicate și pot vedea înăuntru. Fiecare fereastră luminată reprezintă o posibilitate ca sora mea să treacă prin dreptul ei.

Dar nu o face, oricât de mult aștept, așa încât, în cele din urmă, pornesc motorul și mă îndepărtez.

După o zi lungă departe de casă, telefonul meu mobil a murit, și asta nu face decât să-mi sporească starea de anxietate. Nu-mi place să pierd contactul cu Thomas.

Drumul e pustiu. Ninge ușor. O lună galbenă și grasă s-a cocoțat pe cer. Încerc să mi-i imaginez pe Thomas și pe doamna Mahon, încerc să mă conving că s-au instalat comod și se uită la televizor, poate la o emisiune de Crăciun. Poate că Thomas va fi încă treaz când voi ajunge acasă. Dacă aș putea să-i spun noapte bună, m-aș simți mai bine, mai puțin vinovată că am plecat.

Parchez mașina, urc pe treptele din spate și văd o luminiță pâlpâind prin fereastra de lângă ușă. Întorc cât pot de silențios cheia în broască pentru a nu-l trezi din somn pe Thomas, în caz că a adormit. Împing ușa, care se oprește însă la câțiva centimetri de prag. Împing și mai tare. E ceva înăuntru care o blochează.

Prin geamul din partea de sus a ușii zăresc fața rotundă și îngrijorată a doamnei Mahon. Se uită peste umărul meu, ca și cum ar vrea să se asigure că n-am fost urmărită.

— Tu ești, Mickey? zice ea prin ușă.

— Ce se întâmplă aici? Da, eu sunt. Sunteți bine? Unde e Thomas?

— Așteaptă! îmi răspunde ea. Așteaptă o clipă!

Aud un sunet ca de zgârietură: târăște ceva pe podea.

Ușa se deschide, în sfârșit, și de cum intru, mă uit în jur, căutându-l pe Thomas.

— Unde e Thomas? repet întrebarea.

— Doarme la el în cameră, răspunde doamna Mahon. Slavă Domnului că ești acasă! Te-au căutat.

— Cine?

— De la poliție. Au venit acum o oră și au sunat la ușă. Bietul Thomas s-a speriat îngrozitor. Și eu m-am speriat, Mickey. Când i-am văzut la ușă, m-am gândit că au venit ca să ne anunțe că ai murit. Mi-au spus că au încercat să te sune, însă n-au reușit să te contacteze. Așa că au venit la tine acasă.

— Nu mai am baterie la telefon. Cine a venit? Cum îi cheamă?

Doamna Mahon se scotocește prin buzunar și scoate o carte de vizită. Mi-o dă. *Detectiv Davis Nguyen,* asta scrie pe ea.

— A mai fost cineva, adaugă doamna Mahon. Un alt bărbat. Dar nu-mi amintesc cum îl cheamă.

— DiPaolo? încerc eu.

— Da, chiar el.

— Ce voiau?

Merg spre colțul camerei, unde țin un încărcător pe o măsuță, și conectez telefonul la el.

— Nu mi-au dat explicații, răspunde doamna Mahon. Au zis doar să îi suni imediat cum ajungi acasă.

— În regulă. Mulțumesc, doamnă Mahon!

— Mă întreb dacă are vreo legătură cu ce au zis la știri, spune ea.

— Ce știri?

Își înclină capul spre televizor și eu îi urmăresc privirea. Pe ecran nu se derulează o emisiune de Crăciun; un corespondent stă pe strada Cumberland, lângă un teren viran care a fost împrejmuit cu bandă de către poliție. Și acolo ninge la fel de ușor ca în Bensalem.

Crimă în ziua de Crăciun, așa apare scris pe burtieră, sub fața palidă a reporterului. E o femeie înfofolită într-o canadiană violet. Vorbește în microfon:

— În urmă cu două săptămâni, Departamentul de Poliție din Philadelphia ne-a asigurat că a reținut un suspect. Astăzi însă au apărut speculații că această crimă ar putea avea legătură cu șirul de omoruri petrecute în cartierul Kensington la începutul lunii.

Doamna Mahon clatină din cap și scoate mici sunete de dezaprobare.

— Biata fată! zice ea.

— Cine e? întreb eu. Au spus cine e victima?

— Nu, îmi răspunde doamna Mahon. Nu încă. N-au zis decât că este o femeie.

— Altceva?

— Și că a fost descoperită azi, în jurul prânzului. Că, din câte se pare, e moartă de puțină vreme.

Țin telefonul în mână. Se încarcă, în sfârșit, suficient cât să-l pornesc.

— Doamnă Mahon, vreți să mai rămâneți un pic, cât dau eu telefon? Și n-aș vrea să plecați: e posibil să fiu chemată la secție.

— Asta voiam și eu să-ți propun, zice doamna Mahon. Nu, nu mă deranjează deloc.

Până la urmă, pe DiPaolo îl sun, nu pe Nguyen. Pe el îl cunosc totuși mai bine.

Îmi răspunde imediat. Pare în priză. E undeva afară: în fundal se aude zgomotul traficului.

— Sunt Mickey Fitzpatrick. Am auzit că ai trecut pe la mine pe acasă.

— Mă bucur că ai sunat! zice. Unde ești acum?

— Acasă.

— Și fiul tău unde e? întreabă DiPaolo.

Dau să-i răspund, însă mă răzgândesc.

— De ce mă întrebi?

— Vrem doar să știm ce e cu voi doi.

— Thomas e bine. Doarme.

Dar, dintr-odată, simt nevoia să verific cu ochii mei. Vorbesc în continuare la telefon, în timp ce mă îndrept rapid spre dormitorul lui Thomas. Deschid ușa.

E acolo.

Și-a îngrămădit toate păturile în jurul lui și și-a făcut culcuș în mijlocul patului. Le strânge tare la piept. Are maxilarul încordat. Închid încet ușa în urma mea.

— OK, zice DiPaolo.

— Ce se întâmplă? îl întreb. Mulvey e în custodia poliției?

DiPaolo răsuflă adânc.

— A fost, răspunde el. Până azi.

— Cum așa?

— Are alibi, adaugă el într-un târziu. Un prieten de-ai lui, unul care nu se droghează, susține că au fost tot timpul împreună vreme de două zile, în perioada când a fost ucisă Walker, iar Mulvey zice că motivul pentru care i-am găsit ADN-ul pe două dintre victime este acela că era client de-al lor. Și atât. Al ambelor femei. Și el, și amicul lui se jură că nu el le-a ucis. A chemat un avocat. Am fost nevoiți să-i dăm drumul.

— La ce oră a fost eliberat? Era închis la ora când a fost comisă crima astăzi?

Nu știu ce răspuns vreau să primesc.

— Da, răspunde DiPaolo.

Simt în vocea lui că la mijloc mai e ceva.

— Ascultă, zice el. O să trimit o mașină de patrulare la tine acasă. Un agent începător de la secția 9. O să rămână parcat pe aleea din fața casei tale în noaptea asta. OK? Să nu te miri dacă îl vezi acolo.

— De ce?

DiPaolo face o pauză. În fundal se aude o sirenă. Tușește o dată, de două ori.

— De ce, Mike? repet eu.

— E doar o măsură de precauție. Probabil că exagerez eu, dar știi… Numele pe care mi l-ai dat atunci când ne-am întâlnit la Duke's – femeia care a acuzat un polițist…

— Da, îmi amintesc. Paula Mulroney. Ce-i cu ea?

DiPaolo tace. Mă așteaptă să pun lucrurile cap la cap.

— Ea este victima găsită astăzi, zice într-un final.

Îi spun doamnei Mahon să rămână în noaptea asta la mine și să doarmă în patul meu. Eu o să mă culc pe canapea, în încăperea aflată cel mai aproape de ușa de la intrare, așa încât orice eventual intrus să dea ochii cu mine mai întâi.

Vreau ca, pe moment, să stăm toți trei sub același acoperiș.

Tot ce îi spun doamnei Mahon despre mașina de poliție care înaintează încet pe aleea acoperită de zăpadă și parchează acolo este că niște colegi de-ai mei sunt extra-precauți din cauza unor informații pe care le-am oferit poliției.

— N-aveți de ce să vă faceți griji, o liniștesc eu, iar doamna Mahon îmi răspunde:

— Ți se pare că arăt îngrijorată?

Știu însă că doar bravează, la fel ca mine, de altfel. Și în timp ce doamna Mahon se duce la baie, mă strecor pe hol și-mi scot arma din seif.

Nu reușesc să adorm. Mă gândesc la mașina de poliție de pe alee și mă întreb de ce, dacă DiPaolo se teme că Paula a fost ucisă pentru a fi redusă la tăcere, a trimis un agent din poliția orașului ca să ne păzească. M-aș simți mai în siguranță cu un membru al poliției statale, un outsider. Pe de altă parte, DiPaolo a încredințat totuși sarcina supravegherii unui polițist începător de la altă secție, așadar, cineva probabil fără legături cu secția 24. Cu toate astea, stau întinsă pe canapea fără să pot adormi până la patru dimineața, în lumina difuză a felinarului de afară, urmăresc cum minutarul se mișcă încet și ticăie pe ceasul de perete. Umbrele aruncate de obloanele pliabile îl segmentează. M-aș urca în pat cu Thomas dacă nu m-aș teme să-l trezesc din somn. Vreau să fiu aproape de el, să știu că-l protejez, să știu că vom sta mereu unul lângă altul.

Un alt sentiment începe încet să mă cuprindă, unindu-și forțele cu îngrijorarea: este tristețea, tristețea teribilă pentru Paula, pe care încă mi-o pot

închipui cu claritate drept fata de optsprezece ani cu limba ascuțită și zâmbăreață. Persoana care i-a luat întotdeauna partea lui Kacey, așa cum Kacey mi-a luat întotdeauna partea mie. Mi-a plăcut mereu să o știu acolo, veghind asupra sorei mele, veghind asupra tuturor femeilor din Kensington.

Ultimul, și cel mai rău dintre toate, vine sentimentul de vină. Dacă persoana pe care o căutăm este agent al poliției din Philadelphia și dacă eu sunt prima care a rostit numele Paulei Mulroney – mai întâi în fața lui Ahearn, apoi a lui Chambers și, în final, a lui DiPaolo –, atunci da, este posibil să fiu, indirect, responsabilă de moartea ei.

Închid ochii. Îmi duc mâinile la cap.

„Neoficial?", așa i-am spus lui Ahearn.

„Neoficial", așa mi-a răspuns el.

Departamentul de poliție din Philadelphia nu dă publicității numele Paulei nici până în dimineața următoare.

Intru on-line ca să caut informații despre ea. Și descopăr rapid o pagină de Facebook creată de prieteni în memoria ei.

Pe pagină e menționată o slujbă care se va ține pentru Paula. Joia asta, la Biserica Sfântului Mântuitor.

Nu va fi niciun priveghi. Sesizez, tulburată, implicațiile acestei decizii.

Mă hotărăsc să asist la slujbă.

Îmi petrec toată ziua încercând să aflu mai multe date despre circumstanțele morții Paulei. Aș vrea să mă uit la știri ca să văd dacă poliția a reținut vreun suspect, însă nu vreau să-l sperii pe Thomas. Așa că ascult postul de radio local, folosindu-mă de telefonul mobil și de o veche pereche de căști găsită într-o cutie din dulap. Îmi trag căștile pe urechi și le țin acolo în timp ce spăl rufe și fac curățenie în casă, iar Thomas construiește din șinele din lemn un labirint complicat.

— Ce asculți? mă întreabă el de mai multe ori.

— Știrile, îi răspund.

Mașina de poliție staționată pe aleea casei a plecat, însă o alta își face apariția din când în când, rulând încet pe stradă. O văd de la fereastra dormitorului meu. Uneori, prezența ei mă liniștește, alteori, mi se pare amenințătoare, prevestitoare de rele, copleșitoare. Încerc să-l țin pe Thomas la distanță, dar știu că are simțul observației bine dezvoltat și și-a dat seama că se întâmplă ceva.

Postul pe care îl ascult este cel public local la care lucrează Lauren Spright. La finalul unei emisiuni de o oră, gazda îi pronunță numele.

Asta îmi amintește de întâlnirea noastră de la Bomber Coffee și de propunerea ei de a-i aduce pe Lila și Thomas împreună. Mă gândesc că aș putea să o rog pe Lauren să-l invite pe Thomas la ea joi, când

va avea loc înmormântarea Paulei. Între Crăciun și Anul Nou școala de zi Spring Garden este închisă, ceea ce înseamnă că Lauren și-a luat și ea, probabil, liber de la serviciu.

Mă retrag din nou la mine în dormitor, o sun și-i las un mesaj în care îi spun că trebuie să particip la o înmormântare și o întreb dacă Thomas le poate face o vizită în ziua aceea. Mă sună peste un minut.

— Scuze că n-am răspuns! zice Lauren. N-am recunoscut numărul. Ce idee grozavă, chiar nu mai știam ce să fac ca să o țin pe Lila ocupată! Vacanța asta pare să nu se mai termine.

Scoate un mic hohot de râs, apoi se oprește.

— Îmi pare rău pentru prietena ta!

— Mulțumesc! Nu eram foarte apropiate. Era mai mult prietenă cu sora mea decât cu mine.

— Era totuși o prietenă de familie, spune Lauren. Nimeni nu se bucură când moare cineva atât de tânăr.

— Asta-i adevărat, admit eu. Nimeni nu se bucură.

Deși departamentul de poliție din Philadelphia a dat, în sfârșit, publicității numele Paulei, puțini oameni au venit să asiste la slujbă. Cu zece minute înainte de începerea slujbei, intru în biserică și mă așez pe o bancă mai în spate, după ce fac câteva mătănii, din obișnuință.

Am două motive pentru care mă aflu aici, iar primul este acela că vreau să-i aduc Paulei un ultim omagiu. Nu sunt sigură dacă cred sau nu în viața de apoi, dar cred cu tărie în străduința de a face ce se cuvine în timpul vieții, și chiar dacă încă nu știu cu certitudine că faptul că i-am menționat numele în fața poliției a dus direct la moartea ei, în schimb sunt sigură că i-am trădat încrederea. Prin urmare, mă aflu aici ca să-mi îndrept greșeala.

Al doilea motiv al prezenței mele în biserică este acesta: mă gândesc că e posibil să surprind, trăgând cu urechea, informații folositoare sau măcar speculații legate de cauza decesului Paulei.

De dimineață, m-am îmbrăcat în pantaloni negri și bluză neagră și mi-am dat seama, dintr-odată, că arăt exact ca Gee în uniforma ei de catering. Așa că mi-am schimbat ținuta cu o bluză gri și mi-am aranjat părul și fața cât mai simplu și mai modest cu putință.

Acum, de pe banca pe care stau în partea din spate a bisericii, văd că primele câteva rânduri aflate de o parte și de alta a culoarului sunt pline, în timp ce restul sălii este gol. Recunosc majoritatea participanților, i-am întâlnit fie în calitate de polițist la secția 24, fie în liceu. Astăzi, toți par a fi, mai mult sau mai puțin, treji. Văd o mână de bărbați adunați laolaltă; unul dintre ei tușește cumplit, altul e amețit. Și o duzină de femei; pe unele le-am reținut de-a lungul timpului pentru prostituție sau consum de droguri.

Biserica Sfântului Mântuitor este parohia în care am crescut, afiliată la școala elementară unde am învățat. E o biserică mare din piatră, răcoroasă vara, chiar și în absența aerului condiționat, și rece iarna,

așa cum este cazul astăzi. Mă leagă multe amintiri de ea: aici am avut prima comuniune, la fel și Kacey, doi ani mai târziu și în aceeași rochiță. O văd și-acum în fața ochilor, împopoțonată ca o mică mireasă și încercând să țină minte să pășească încet.

Nu e deloc exclus ca sora mea să se afle și ea aici. Imposibil să nu fi auzit de moartea Paulei, așa că mă gândesc că poate s-a decis să vină. Dar nu o zăresc nicăieri. Nu încă, cel puțin. Din când în când, întorc capul ca să arunc o privire către ușă.

Începe slujba. Preotul – părintele Steven, care oficiază aici de mult timp și a ținut și slujba de înmormântare a mamei – vorbește iute, recitând riturile. Mă gândesc, în chip morbid, că slujbele funebre din cartier s-au înmulțit în ultimele două decenii. Părintele Stevens pare foarte familiarizat cu rolul pe care îl joacă.

Din locul în care mă aflu, o văd din profil pe mama Paulei, așezată în primul rând, pe șirul de bănci aflate de cealaltă parte a culoarului. Poartă blugi și tenișii. Nu și-a scos pufoaica, o ține înfășurată în jurul trupului ca pe un strat de protecție. Și-a încrucișat brațele pe deasupra mijlocului așa cum se făcea pe vremuri, cu palmele îndreptate spre tavan. Se holbează în jos la ele, ca și cum ar legăna amintirea fiicei sale; ca și cum ar simți greutatea și căldura bebelușei Paula. Ca și cum s-ar întreba ce se întâmplase și de ce fiica ei o apucase pe căi greșite.

Fran Mulroney, fratele mai mare al Paulei, rostește un necrolog în care este vorba în cea mai mare parte despre furia lui față de făptaș. „Vinovatul, oricine ar fi el”, așa repetă de mai multe ori, clătinându-și capul dintr-o parte într-alta cu cel mai amenințător aer pe care îl poate afișa cineva într-o biserică. Părintele Steven își drege glasul în chip de atenționare. Spre finalul discursului, Fran face aluzie și la supărarea lui față de situația în care se aflase Paula. Amintește de simțul umorului și de

drăgălășenia ei din anii copilăriei. „Nu înțeleg ce s-a întâmplat cu ea”, spune el de mai multe ori.

— Îmi pare rău că a luat atâtea decizii proaste! zice persoana care le-a făcut cunoștință tuturor celor din jur cu pilulele care îi vor distruge în cele din urmă.

Se termină slujba. În partea din spate a bisericii, participanții formează o coadă pentru a-și prezenta condoleanțele. Fran Mulroney, mama lui și încă cineva, poate unul dintre bunici, stau lângă ușa de la intrare.

Kacey nu și-a făcut apariția.

Mă strecor pe un culoar lateral și mă așez la coadă, în spatele unui grup de femei pe care le cunosc datorită activității mele de polițist. Au fost prietene cu Paula și sunt prietene și cu sora mea.

Îmi țin ochii aplecați în jos spre telefon și încerc să adopt un aer cât mai natural, în caz că s-ar întoarce și m-ar observa. Cele mai multe dintre ele presupun că m-ar recunoaște, cu toate că astăzi nu port uniformă.

Femeile discută între ele aproape în șoaptă, însă surprind frânturi din conversație, câte o vorbă ici-colo, de ajuns ca să-mi fac o idee despre cum văd ele lucrurile.

— Nenorocitul! zice una din ele, iar o alta repetă: Nenorocitul!

Inițial, am impresia că vorbesc despre Fran Mulroney. Se uită în direcția lui. Însă pe urmă conversația ia o altă turnură. La un moment dat, cineva rostește clar cuvântul *polițai.* Pe urmă, cineva zice „Au reținut pe cine nu trebuie.” Mai aud și *cauțiune.* Stând în spatele lor, le văd cefele, însă, din când în când, câte o femeie își întoarce un pic capul către o alta și îl înclină ca să-i șoptească ceva la ureche, și atunci îi văd un sfert din față și din expresie.

Dintr-odată, una dintre femei – cea aflată în fruntea grupului – se răsucește pentru a auzi mai bine ce-i spune o prietenă, mă zărește și îngheață.

— Hei! îi zice ea amicei. Hei! Taci din gură!

Toate cele patru femei se răsucesc acum spre mine.

Îmi țin în continuare privirea aplecată spre telefon și mă prefac că n-am băgat de seamă. Însă văd, cu coada ochiului, că niciuna nu-și întoarce capul.

Femeia aflată cel mai aproape de mine e scundă și pare bine clădită și puternică. Poartă o pereche de blugi violet. Arată cu degetul spre mine, aproape că mă împunge în piept și mă forțează să-mi ridic privirea.

— Da' știu că ai tupeu să apari aici! zice ea.

Și-a strâns părul lins într-o coadă de cal prinsă pe ceafă. Cerceii îi atârnă până aproape de gulerul hainei.

— Scuze? spun eu.

— Ar trebui să le ceri, spune o alta.

Toate patru se îndreaptă acum spre mine, amenințătoare, cu mâinile în buzunare și bărbiile împinse în față.

— Marș dracului de-aici! zice femeia în blugi violet.

— Nu înțeleg, replic eu.

Pufnește pe nas.

— Ce-i cu tine? Ești proastă?

E un cuvânt pe care l-am detestat întotdeauna. Mă încrunt.

Femeia pocnește acum din degete în fața mea.

— Alo? Alo? Ce nu pricepi? Cară-te de aici!

Surprind o mișcare bruscă în spatele agresoarelor. Cineva a intrat în biserică și se deplasează în direcția opusă față de grosul participanților, aflați în preajma ușii, pe picior de plecare.

La început, n-o recunosc.

Are părul castaniu-deschis, cât se poate de apropiat de culoarea lui naturală pe cât mi-l amintesc din copilărie. E palidă la față. Poartă ochelari. N-am mai văzut-o niciodată purtând ochelari.

E Kacey. Sora mea.

Pare sănătoasă, dar și obosită și iritată de faptul că a întârziat. Burta îi iese în afară prin jacheta cu fermoarul lăsat neînchis. Pe sub haină poartă o bluză albă și o pereche de pantaloni de trening de culoare gri. Singurii, poate, care încă o mai încap acum, îmi spun. Își croiește drum printre oamenii așezați la coadă ca să-și prezinte condoleanțele.

Femeia în blugi violet aruncă o privire amicelor ei și, pe urmă, două dintre ele vin spre mine și, fără un cuvânt, mă prind de coate.

— Nu cumva să zici ceva! îmi șuieră una dintre ele la ureche. Arată și tu nițel respect! Ești la o înmormântare.

Instinctele de polițist se trezesc însă în mine și mă răsucesc pe călcâie suficient de iute încât să o dărâm pe una dintre femei, care aterizează pe podea în mâini și în genunchi. Cealaltă îmi dă drumul din strânsoare.

— Oh, nu! zice cea rămasă în picioare. Nu pot să cred că ai făcut așa ceva!

Îmi ridic brațele în aer.

— Uite ce-i, spun eu. Cred că la mijloc e o neînțelegere.

Kacey apare brusc lângă mine.

— Hei, zice ea uitându-se la cele patru femei, nu la mine. Hei, ce se întâmplă aici?

— Cățeaua asta m-a împins, spune femeia pe care am doborât-o – uitând probabil cine a început.

Kacey refuză să mă privească.

— Îi pare rău, spune ea. Mickey, cere-le scuze!

— Nici gând! dau eu să spun, însă Kacey îmi dă un ghiont.

Tare.

— Spune-le, Mickey. Spune-le că-ți ceri scuze!

— Îmi cer scuze!

Femeia în blugi violet nu se mai uită acum în ochii mei, ci direct în frunte, ca și cum aș avea o țintă pictată acolo.

Se răsucește cu fața către Kacey. Clatină din cap.

— Nu vrem să te supărăm, Kacey. N-avem nimic cu tine. Știu că e sora ta, însă ar trebui să-ți păzești spatele. Nu știi chiar totul despre ea.

Kacey rămâne tăcută preț de o clipă, mutându-și privirea de la mine la femeie, apoi – ca și cum o decizie și-ar fi făcut loc brusc în creierul ei – o dă pe tipă la o parte, își așază o mână grea pe umărul meu și mă împinge spre ieșirea din biserică, pe lângă Fran și mama lui, care ne urmăresc nedumeriți. Îmi amintesc, deodată, de Kacey cea din copilărie, cea care se ridica mereu în apărarea mea, abia așteptând ca cineva să mă supere.

Un cor de huiduieli ne urmărește în timp ce ieșim din biserică și coborâm scara spre stradă.

Dinăuntru, femeia mai strigă o dată după Kacey:

— Păzește-ți spatele!

Sora mea nu zice nimic. Mă îndrept spre mașina parcată imediat după colț, iar ea merge pe lângă mine, respirând greu.

Nici eu nu știu ce aș putea să-i spun.

— Mulțumesc, Kacey! rostesc într-un târziu.

— Nu! răspunde ea prea iute. Să nu te aud!

Am ajuns în fața mașinii și mă opresc, stânjenită, neștiind cum să procedez mai departe.

Mă privește pentru prima oară direct în ochi.

— Tata mi-a zis că ai venit să mă cauți.

Nu, dau eu să spun, să neg. *Nu am venit să te caut.* În loc de asta, îi răspund:

— Mi-am făcut griji pentru tine.

Își încrucișează brațele defensiv peste burtă. Tace.

— Mickey, continuă ea după un timp. Despre ce vorbeau fetele alea?

— N-am idee.

— Ești sigură? N-ai nimic să-mi spui?

Îmi înghit nodul din gât. Mă gândesc la Paula. Și la felul cum o trădasem după ce refuzase să dea declarație la poliție. „Nici să nu te gândești”, așa îmi spusese. „Asta mi-ar mai lipsi. Să dau o declarație. Și să mă pună pe lista neagră toți curcanii de rahat din orașul ăsta blestemat.”

— Nu, Kacey. Nu știu despre ce vorbeau, îi răspund.

Mă măsoară din priviri și dă din cap. Rămânem mult timp tăcute. Un grup de copii trece în goană pe stradă, călărindu-și doar pe roțile din spate bicicletele de teren, iar Kacey nu zice nimic până ce nu dispare zgomotul.

— Te cred, spune ea.

Îmi refuză oferta de a o duce acasă cu mașina.

— Am luat mașina tatei. Mă așteaptă acasă.

Așa că o conduc până la mașina ei, îmi iau la revedere și rămân pe trotuar. Sunt atât de torturată de sentimentul de vinovăție, încât mă doare stomacul.

E timpul să merg să-l iau pe Thomas de acasă de la Lauren Spright, în zona Northern Liberties. Mă invită înăuntru. Casa e mare și modernă și se află vizavi de un parc frecventat de copiii răi pe vremea când eram eu mică. Când cartierul acesta încă ne aparținea.

Bucătăria, care arată de parcă a fost amenajată pentru o emisiune de pe Food Network, este situată la parter, într-un spațiu mare și deschis, cu ușă glisantă din sticlă care dă într-o terasă. Unde a fost montat un pom de Crăciun, unul adevărat, acoperit cu luminițe albe. N-am mai văzut în viața mea un pom de Crăciun pe terasa din spate a cuiva. Îmi place.

— Copiii sunt sus, zice Lauren. Pot să-ți ofer ceva de băut? O cafea, poate?

— Da, mulțumesc!

Încă mă simt zdruncinată după cele petrecute la biserică. Mi-ar prinde bine să țin în mâini ceva mic și fierbinte.

— Cum a fost la înmormântare? mă întreabă Lauren.

Fac o pauză înainte de a-i răspunde:

— Destul de ciudat, de fapt.

— Cum așa?

Lauren toarnă apă fierbinte direct peste boabele de cafea măcinate într-un cilindru înalt din sticlă. Așază peste el un capac cu un fel de tub în vârf și-l lasă acolo. N-am mai văzut modul acesta de preparare a cafelei. Mă abțin să pun întrebări.

— E o poveste lungă, îi răspund.

— Am tot timpul din lume.

De sus, de la etaj, se aude un trosnet, apoi tăcere și, pe urmă, chicoteli înăbușite.

— Sau așa îmi pace să cred, adaugă Lauren.

Chibzuiesc la propunerea ei. Recunosc, este tentant să mă despovărez de greutatea care îmi apasă umerii în fața lui Lauren, care este o bună ascultătoare și pare să aibă o viață fericită și bine organizată. Lauren Spright și oamenii de genul ei par să cunoască toate răspunsurile. Privind-o, o parte din mine își spune: Aș *fi putut să am și eu asta.* Aș fi putut să am o altă carieră, o altă casă, o altă viață. La începuturile relației noastre, eu și Simon obișnuiam să discutăm despre cum aveam să ne făurim o viață împreună după ce Gabriel avea să mai crească. Îmi doresc să-i pot povesti lui Lauren despre planurile pe care mi le făcusem la un moment dat. Îmi doresc să știe că am fost o elevă bună. Îmi doresc să pot turna faptele din viața mea în vasul acela deschis și prietenos al lui Lauren Spright, care stă acum cu fața ei lată și drăguță răsucită îmbietor către mine, Lauren Spright, al cărei nume sună, el însuși, atât de inocent și de fermecător.

Și totuși nu o fac. În urechi îmi susură vocea lui Gee: „Nu poți avea încredere în ei.” Nu a specificat niciodată cine erau ei, dar sunt sigură că Lauren Spright se înscrie în acea categorie. Oricât de tare se înșelase Gee în toate celelalte privințe, o bună parte din mine, poate chiar toată, încă îi dă dreptate în privința asta.

În seara aceea, după ce îl duc pe Thomas la culcare, îmi sună telefonul.

Verific numele apelantului pe ecran.

Dan Fitzpatrick, mobil. Când tata mi-a dat numărul, nu m-am simțit în stare să îl salvez ca *Tati.* Mi s-a părut a fi mult prea prietenos.

Răspund.

La început, apelantul tace, apoi aud o răsuflare ușoară care nu este a tatei.

— Kacey? zic eu.

— Bună!

— Ești bine?

— Ascultă, spune ea după o altă pauză. Vreau să-ți spun ceva important. Și tu decizi dacă mă crezi sau nu.

— OK.

— Știu că în trecut nu m-ai crezut întotdeauna, adaugă Kacey.

Închid ochii.

— Astăzi m-am interesat în dreapta și în stânga, zice Kacey. Am sunat câteva prietene. Am încercat să aflu ce spune lumea despre tine.

— OK, repet eu.

Aștept.

— Ești cu Truman Dawes? mă întreabă Kacey.

— Ce vrei să spui? îi răspund.

Este deconcertant să aud numele lui Truman rostit așa, pe neașteptate. Nu mai știu nimic de el de când am încercat, cu stângăcie, să-l sărut. Dintr-un sentiment de vinovăție și jenă, m-am străduit să îl alung din mintea mea.

— Vreau să spun dacă e cu tine în clipa asta, zice Kacey. În mașină sau în aceeași încăpere.

— Nu. Sunt acasă.

Kacey rămâne tăcută câteva clipe.

— Dar de ce mă întrebi? Ce se întâmplă, Kacey?

— Umblă vorba că el ar fi, răspunde sora mea. Că el le-ar fi ucis pe Paula și pe celelalte fete. Și că tu ai știut tot timpul și l-ai acoperit.

Fiecare părticică din mine se revoltă.

Nu, îmi spun în sinea mea.

Nu poate fi adevărat. E imposibil. Tot ce știu despre Truman se opune acestei idei și nu pot accepta să cred ceea ce tocmai am aflat.

Deschid și închid gura. Respir.

La celălalt telefon, o aud pe Kacey cum respiră și ea. Așteaptă că-i răspund. Evaluează, în pauza îndelungată pe care o fac, gradul meu de încredere în ea.

Mă gândesc la ultima dată când i-am pus judecata la îndoială, când am preferat să-l cred pe Simon, nu pe ea. Ce mult mă înșelasem! Mă gândesc cum acel unic cuvânt, *Nu,* ne afectase amândurora viețile.

Așa că nu-i răspund decât „Mulțumesc!”

— Mulțumesc? repetă Kacey.

— Pentru că mi-ai spus.

Și pe urmă închid telefonul.

O disonanță teribilă, răscolitoare, mă tulbură cumplit, încrederea în propriile mele instincte a intrat în conflict cu încrederea în afirmațiile lui Kacey. Singura soluție pe care o întrevăd este aceea de a confirma – sau infirma – cu probe teoria ei.

Cobor în grabă scara și bat la ușa doamnei Mahon.

Când îmi deschide, mi-am pus deja haina pe mine și-mi țin în mână geanta.

— Știu, zice ea înainte să apuc să rostesc vreun cuvânt. Du-te și fă-ți treaba. O să urc la etaj să stau cu Thomas. Dacă e cazul, mă voi culca acolo.

— Îmi pare rău, doamnă Mahon, îmi pare foarte rău! O să vă plătesc, promit!

— Mickey, mă întrerupe ea, de la moartea lui Patrick nu m-am mai simțit atât de utilă.

— În regulă, atunci. Vă mulțumesc! Mulțumesc mult!

Și pe urmă, pe un ton lingușitor, îi mai cer ceva.

Nu-mi amintesc să fi cerut vreodată cuiva atât de multe lucruri.

— Ce-ați spune dacă am face schimb de mașini? V-ar deranja dacă aș împrumuta-o pe a dumneavoastră pentru puțin timp?

Doamna Mahon izbucnește în râs.

— Sigur că da, Mickey, poți să o iei, nicio problemă, zice ea.

Ia cheile din cuiul bătut în peretele din vestibul și mi le dă, iar eu îi dau cheile de la mașina mea.

— Are demaraj bun, mă informează ea. M-am gândit că e bine să știi.

— Mulțumesc! repet eu, iar doamna Mahon flutură din mână, semnalându-mi că e cazul să o iau din loc.

Mă urmează sus, spre apartamentul meu. Se așază pe canapea și scoate o carte din geantă.

Merg la dulap și întind brațul spre raftul cel mai de sus, unde îmi țin seiful cu arma, un Glock cu pat de 12 centimetri din dotarea poliției din Philadelphia. Până acum, nu am simțit niciodată nevoia unei arme alternative personale. Astăzi însă îmi doresc să fi avut un pistol mai mic, mai compact, mai ușor de purtat fără a fi detectat.

Va trebui, așadar, să-mi pun cureaua de polițist și să așez arma cea voluminoasă în toc. Haina mea e suficient de largă pentru a ține pistolul ascuns, dar tot am o senzație de greutate apăsătoare.

Mă întorc în living și doamna Mahon își ridică ochii de pe carte.

— Să nu deschideți ușa nimănui, doamnă Mahon.

— Nu deschid niciodată ușa necunoscuților, răspunde ea.

— Nici măcar poliției, adaug.

De data asta, mă privește brusc îngrijorată.

— Ce se întâmplă? mă întreabă.

— Asta încerc și eu să aflu.

Ies de pe alee cu asemenea viteză, încât cauciucurile de la Kia doamnei Mahon scârțâie. Mașina are, într-adevăr, un demaraj bun. Îmi repet că nu mă aflu într-o mașină de poliție și că nu circul

în interes de serviciu. Ultimul lucru de pe lume pe care mi l-aș putea dori este să fiu trasă pe dreapta. Încetinesc până la o viteză mai rezonabilă.

La ora aceasta din noapte și rulând cu o viteză puțin peste limita legală, nu-mi ia decât o jumătate de oră ca să ajung la casa lui Truman din cartierul Mount Airy.

Parchez pe stradă, la jumătate de cvartal distanță, și ies fără zgomot din mașină.

E ora unsprezece noaptea. E întuneric în cele mai multe case. Acasă la Truman, lumina este însă aprinsă și de pe stradă pot vedea rafturile pline cu cărți. Dar nu îl zăresc pe Truman. Mă furișez spre verandă.

Urc treptele în vârfurile picioarelor și mă uit pe fereastră. Truman e cu mama lui în living, el citește, iar ea moțăie într-un fotoliu.

Îl privesc cu atenție. Pare foarte interesat de ceea ce citește; n-am cum să văd titlul cărții. Stă întins pe canapea, în picioarele goale, și își scarpină unul dintre ele cu talpa celuilalt.

Îi spune mamei lui ceva ce nu deslușesc. Poate *Du-te la culcare, mamă. Ridică-te și mergi în dormitor!*

Privirea îi fuge apoi de la mama lui spre geam. Pentru o clipă, am senzația că se uită drept la mine. Mă las la pământ. Mă ghemuiesc cu spinarea lipită de zidul casei. Însă ușa nu se deschide și respirația îmi revine, într-un final, la normal.

Într-un târziu, cobor scara tiptil, stând aplecată. Merg spre mașina doamnei Mahon. Urc în ea.

Supraveghez casa din acest punct de observație.

Trec cinci minute. Zece. În cele din urmă, Truman se ridică de pe canapea. Prin fereastră, silueta i se profilează pe fundalul luminii din interior. Traversează camera. Remarc că încă mai șchiopătează puțin.

Este momentul când primul licăr de îndoială se strecoară în stomacul meu. O întrebare îmi răsare în minte, una pe care, îmi dau seama acum, ar fi trebuit

să mi-o pun mai de mult. Atacul asupra lui Truman a fost întâmplător, așa cum a lăsat el să se creadă?

Sau atacatorul a avut o altă motivație?

Alte întrebări îmi vin acum în minte, una după alta.

Oare mi-a spus adevărul atunci când a susținut că s-a întâlnit cu Dock? Dacă e să mă iau după spusele lui, s-a dus să-l vadă pe Dock la casa aceea abandonată de două ori, și de fiecare dată mi-a raportat cele întâmplate. Totuși, nu am de fapt nicio dovadă că aceste vizite au fost reale.

Să mă fi mințit în tot acest timp?

Luminile din casă se sting brusc.

Atunci, un ultim gând grețos mă lovește. Un gând pe care nu am cum să îl ignor. Truman a fost cel care mi-a sugerat primul că Simon ar putea fi vinovatul. Stăteam în curtea din spate a casei lui, în partea opusă locului unde mă aflu acum, când îmi ceruse să iau în considerare această posibilitate. Iar când Mike DiPaolo îmi spusese că sunt nebună, Truman nu sărise în apărarea mea.

Între timp, s-a făcut foarte frig. Îmi văd aburii respirației. Din când în când, pornesc motorul și dau drumul la căldură, apoi o închid. Deschid radioul.

Scopul meu: să rămân trează până ce Truman Dawes își părăsește locuința. Și apoi să-l urmăresc, așa cum l-am urmărit, la îndemnul lui, și pe Simon.

La 7.30, mă trezesc din somn cu o tresărire puternică. Am înghețat; este așa de frig, încât nu-mi mai simt degetele de la mâini și picioare. Îmi frec iute mâinile. Îmi forțez încheieturile înțepenite să se miște. Răsucesc cheia în contact și pornesc motorul pentru scurtă vreme, așteptând să se încălzească.

Mă bucur să constat că mașina lui Truman se află în continuare pe aleea casei.

Sângele începe să-mi circule treptat, pulsând, prin mâini și picioare. Mașina s-a încălzit de acum suficient pentru a da drumul la radiator. Ceea ce și fac.

Îmi verific telefonul. Niciun mesaj, niciun apel.

Știu că în curând mi se va face foame și, în plus, trebuie să merg la toaletă. Studiez casa lui Truman și fac calcule în minte. La numai cinci minute de mers cu mașina se află un magazin Wawa. Dacă plec, e posibil să-l pierd pe Truman, dar pe de altă parte, se anunță o zi lungă și mă îndoiesc că mă voi mai putea stăpâni mult timp.

Dintr-un impuls, pornesc motorul și mă îndrept spre micul magazin local, rulând și de această dată un pic prea repede.

Când mă întorc pe strada lui Truman, cu puțin înainte de ora opt – cu vezica golită și provizii de apă, cafea și mic dejun –, mașina lui tocmai iese cu spatele de pe alee. Trag pe dreapta, agitată: mi-e teamă să nu treacă pe lângă mine și să mă vadă. Truman o ia însă în direcția opusă, iar după câteva secunde pornesc în urmărirea lui.

Kia doamnei Mahon e un sedan alb care nu iese cu nimic în evidență și n-are cum să-i pară familiar lui Truman. Regret din nou că nu am experiență în munca sub acoperire. În lipsa acesteia, sunt nevoită să-mi urmez instinctele: mă țin la câteva mașini distanță în spatele lui și mă rog să prind aceleași semafoare. Trec la un moment dat pe roșu, ca să nu-l pierd din ochi. Un șofer din apropiere claxonează

incredul și-mi face semne cu farurile. *Scuze!* mormăi eu în barbă.

Truman rulează cale de câțiva kilometri spre sud-est, pe Germantown Avenue. Toate drumurile din zonă duc, din câte știu, spre Kensington. Îmi dau seama, așadar, încotro mergem și nu sunt surprinsă, însă un sentiment de groază începe să se insinueze în mine.

Nu vreau să aflu adevărul.

Truman nu face nicio oprire. Conduce încet, agale, fără grabă. Apelez la toată puterea voinței pentru a rula la fel de încet și a nu-l depăși. Truman obișnuia să râdă de mine pe vremea când lucram ca parteneri: îmi spunea că sunt o maniacă a vitezei și o șoferiță iresponsabilă.

Ajunge la Allegheny și cotește la stânga. Îl imit. Continuă pe Allegheny către est, după care parchează brusc, imediat înainte de intrarea pe Kensington Avenue.

Îl depășesc și parchez un pic mai în față. Îl privesc în oglinda retrovizoare, apoi în oglinzile laterale, fără a întoarce capul.

Iese din mașină.

Se deplasează încet, poate din cauza genunchiului. Cotește și intră pe Kensington Avenue.

Abia după ce dispare din raza mea vizuală, sar din mașina doamnei Mahon și o iau la fugă în aceeași direcție. Nu vreau să-l pierd din ochi.

Răsuflu ușurată văzându-i spatele atunci când cotesc după același colț ca și el, însă acum m-am apropiat prea mult. Am glugă la jachetă: o trag peste cap și mă reazem de un zid preț de un minut, în încercarea de a pune distanță între noi fără a trezi suspiciuni. Deși probabil că nu-mi iese.

Mă uit la Truman din lateral; încetinește treptat pasul. E la treizeci de metri de mine, când cotește la stânga și deschide ușa unui magazin. Se uită în stânga și în dreapta înainte de a intra. Și în clipa

aceea remarc, în final, unde ne aflăm, unde se duce Truman.

Vitrina prăvăliei domnului Wright nu s-a schimbat deloc de când am fost acolo întâia oară. Mica firmă cu înscrisul *Stocuri* a rămas montată strâmb. Aceleași păpuși din plastic se zgâiesc la mine cu ochi morți; aceleași farfurii și boluri și tacâmuri prăfuite sunt aranjate în același fel pe rafturi. Mărfurile sunt atât de îngrămădite, încât nici nu pot vedea interiorul magazinului, motiv pentru care stau afară în fața lui, fără să am habar ce să fac mai departe.

Dacă ar fi să intru după Truman, m-aș deconspira prea devreme. I-aș da ocazia să inventeze o scuză despre prezența lui în cartier.

Dacă aștept să iasă, risc să-mi scape informații importante sau cine știe ce tranzacție despre care ar trebui să știu.

Îmi promit ceva: voi aștepta zece minute. Dacă nu va ieși în acest răstimp, voi intra după el.

Rămân la circa zece metri de ușa din față a prăvăliei și verific ora pe telefon. Îl vâr înapoi în buzunar. Încep să număr.

După mai puțin de jumătate din timpul pe care mi l-am acordat, Truman iese din magazinul domnului Wright. Cară ceva după el.

E o valiză mare și neagră cu rotile.

Din felul cum o manevrează, deduc că e ceva greu înăuntru.

Merge spre sud pe Kensington Avenue și continui să îl urmăresc. De data aceasta, cotește la stânga pe strada Cambria, după care mai înaintează alte câteva zeci de metri înainte de a pătrunde pe o alee pe care nu o cunosc. Străduțele acestea sunt pietonale și mă tem că Truman va întoarce capul din moment în moment și mă va vedea venind în spate. Încerc să pășesc cât mai silențios. Să zbor, ca să nu mă audă.

Ajung la aleea pe care a cotit Truman și nu-l zăresc nicăieri. Aud însă ceva: o ușă care se trântește.

În fața mea nu se înșiră decât șase clădiri, iar două dintre ele sunt niște carcase goale, fără acoperișuri. Celelalte patru par să fi fost abandonate, dar au rămas intacte.

Mă apropii de partea laterală a uneia dintre ele, gata să mă refugiez pe un teren viran în cazul în care-și face apariția cineva. Trag cu urechea un timp, în încercarea de a deslușI orice alte zgomote care să trădeze locul unde se găsește Truman. Nu-mi aud însă decât propria respirație, propriul sânge care îmi pulsează în urechi. Iar în afară de asta, traficul de pe Kensington Avenue. Și huruitul de pe șinele trenului El.

Avansez. Una după alta, arunc câte o privire prin geamurile bătute în scânduri ale fiecărei case. Prin cele ale primelor două din stânga nu zăresc nimic. Când mă uit prin cele două scânduri care acoperă o fereastră de la a treia casă, surprind în interior o mișcare, o siluetă neclară care traversează încăperea. Îmi duc mâinile streașină la ochi ca să las în întuneric împrejurimile și să pot vedea mai bine înăuntru.

Nicio mișcare în interiorul casei.

Și pe urmă aud o voce. Vocea lui Truman, vorbind foarte încet.

Nu aud ce spune, dar văd că vorbește cu cineva care este întins pe jos. Truman se apleacă și nu-l mai zăresc, nu mai văd ce face.

Mă gândesc la Kacey. La tot ce a fost nevoită să îndure timp de zece ani pe străzile acestea. Mă gândesc la Paula. Fără să mai ezit, scot pistolul și deschid ușa neîncuiată.

Mă strecor înăuntru înaintând pieziș și încercând să mă fac mică, așa cum am fost instruită la orele de pregătire profesională.

Ca de fiecare dată, ochii mi se acomodează greu cu întunericul din casă. O siluetă – Truman – își ridică brusc capul.

— Nu mișca! îi spun ținând pistolul ațintit spre pieptul lui. Nu mișca! Mâinile sus!

Se conformează. În penumbra încăperii, îl văd cum își ridică brațele.

Privesc rapid în jur. În cameră se află o a doua persoană, o femeie. Nu-i pot vedea trăsăturile în întuneric și nici n-o pot identifica. Zace întinsă pe podea, între picioarele lui Truman.

Valiza lui Truman e închisă. A așezat-o pe jos, alături.

Îmi țin arma îndreptată spre el.

— Cine zace acolo? îl întreb.

— Mickey, zice Truman.

— Cine e? E rănită? Răspunde-mi.

Simt însă cum vocea îmi slăbește, cum își pierde din autoritate.

În fine, Truman deschide gura și vorbește:

— Ce mama naibii cauți aici? mă întreabă el încet.

— Ăăă… dau eu să încep, apoi ezit și nu-mi mai termin fraza.

— Lasă arma jos, Mickey! spune Truman.

Gesticulez cu Glockul în direcția valizei.

— Ce ai acolo înăuntru?

— Hai să-ți arăt, răspunde Truman. O să deschid valiza și o să-ți arăt.

Femeia întinsă pe podea nu s-a mișcat deloc între timp.

Truman îngenunchează în fața valizei. Zice:

— Acum o să-mi scot telefonul. În regulă?

Întinde mâna încet spre buzunarul de la piept și scoate telefonul. Aprinde lanterna de la mobil, îndreaptă fascicolul de lumină în jos și desface fermoarul valizei. O deschide.

Inițial, nu-mi dau seama ce e înăuntru. Fac doi pași în față, ca să mă uit mai bine. Văd bluze de trening, mănuși, căciuli, șosete tricotate. Încălzitoare de mâini și de picioare, dintr-acelea chimice, cu durată neîntreruptă de funcționare de opt sau zece ore. Batoane energizante. Batoane de ciocolată. Sticle cu apă. Iar în buzunarul interior, închis cu fermoar, al capacului valizei, o duzină sau cam așa ceva de doze de spray nazal Narcan.

— Nu înțeleg, spun eu.

Cu coada ochiului, sesizez o mișcare slabă a siluetei întinse pe podea. Mă trag îndărăt și țintesc în direcția ei pentru câteva clipe, apoi îndrept din nou arma către Truman.

— Deocamdată, băiatul este conștient, zice Truman. Dar ar trebui să ne grăbim.

— Cum adică *băiatul*?

Truman îndreaptă fascicolul de lumină al lanternei spre fața persoanei. Și îmi dau seama că făcusem o greșeală.

— Cine e? îl întreb pe Truman.

— Cred că îl cheamă Carter. Cel puțin așa mi-a zis el.

Încet, cu un sentiment incipient de rușine, mă apropii de persoana întinsă pe podea. Nu e o femeie, așa cum am crezut. E un băiat, un puști de vreo șaisprezece ani, aceeași vârstă pe care o avea și Kacey atunci când am văzut-o pentru prima oară într-o asemenea stare. Un afro-american slăbănog, cu o ținută vagă de punkist și rimei la ochi care să-l facă să arate mai în vârstă. Numai că e trădat de dimensiunea copilărească a corpului.

A rămas iar complet nemișcat.

— Oh, nu! exclam.

Truman tace.

— Oh, nu! repet.

— Vrei să-i dai tu doza sau o fac eu? mă întreabă sec Truman, gesticulând spre Narcanul din valiză.

Mai târziu, în stradă, așteptăm împreună sosirea ambulanței.

Carter, victima, e resuscitat în timp ce rămâne întins pe jos, plângând disperat. „N-am nevoie de ambulanță!” urlă el inutil. „Trebuie să plec!” Manșetele îi atârnă peste degete; nu și le suflecă. Încerc să-mi așez o mână pe umărul lui și nu mă lasă, se smucește.

— Stai liniștit! îi ordonă tăios Truman, iar băiatul se conformează, în final, resemnat.

Truman stă de o parte a lui, fără să se uite la mine.

Dau să deschid gura ca să mă scuz de mai multe ori. Pentru ce am făcut astăzi. Pentru cele întâmplate la Duke’s. Pentru tot. Însă nu îmi găsesc cuvintele.

— Ce cauți aici? îl întreb într-un final.

Truman mă privește îndelung înainte de a răspunde. Ca și cum ar cântări dacă merit sau nu o explicație.

Într-un târziu, începe să-mi povestească. De ceva vreme, zice el, s-a oferit să îl ajute pe domnul Wright. În fiecare zi în care poate să ajungă în Kensington, face o oprire la prăvălia domnului Wright ca să ia valiza umplută de proprietarul magazinului cu cele necesare, apoi bate cartierul în căutare de oameni pe care să-i ajute. Oferindu-le mâncare și altele. Administrându-le Narcan, atunci când este cazul. Asta face domnul Wright de zece ani, de la moartea fiului lui, îmi spune Truman. Numai că domnul Wright a început să îmbătrânească și se deplasează tot mai greu, așa că cineva trebuie să-i ia locul.

— Foarte frumos din partea ta! îl felicit, inutil, la final.

Îmi simt însă inima grea. Cere-ți scuze! îmi spun. Cere-ți scuze, Mickey!

Un alt gând îmi vine însă brusc în minte și îmi distrage atenția.

— Atacul, rostesc eu cu oarecare tristețe în glas. Bărbatul care te-a atacat.

— Ce-i cu el?

— N-a fost ceva întâmplător, nu-i așa?

Se uită în josul străzii.

— Oamenilor din cartier nu le place să mă vadă băgându-mi nasul pe aici.

— Vrei să spui că îl cunoșteai?

— L-am smuls de lângă iubita lui cu o zi sau două înaintea atacului. L-am găsit când o snopea în bătaie. Și l-am gonit de-acolo.

— De ce nu mi-ai spus nimic? îl întreb.

Mă privește impacientat

— Cum aș fi putut explica ce caut într-un abando în afara orelor de serviciu? Ție sau oricui altcuiva?

Nu găsesc niciun răspuns potrivit, îmi feresc privirea.

— Ei bine? zice Truman.

— Ce?

— E rândul tău.

Își ține gura strânsă. Vocea îi e lipsită de căldură.

— Te-am urmărit, îi răspund.

Mă simt neajutorată și resemnată. În clipa asta, nu sunt în stare decât să-i mărturisesc adevărul. Îmi țin privirea concentrată la crăpăturile din caldarâm, pe micile buruieni și pe pietricelele ce și-au croit drum prin fiecare fisură.

— De ce? mă întreabă încet Truman.

Scot aerul din plămâni.

— Mi s-a spus că tu ești vinovatul.

— Cine ți-a spus?

— Prietenele lui Kacey.

Dă din cap.

— Și tu le-ai crezut, zice el.

— Ba nu!

Truman râde. Rostește pe un ton dur:

— Ah! Și totuși, iată-ne aici.

Tac. Mă holbez în continuare în pământ.

— N-a fost decât o coincidență nefericită, dau să încep cu explicațiile, dar Truman mă întrerupe:

— De ce vorbești așa? De ce vorbești așa, Mickey?

E o întrebare destul de interesantă, de fapt, așa că meditez asupra ei preț de câteva clipe. Domnișoara Powell obișnuia să ne spună că lumea te judecă după felul cum te exprimi. „Poate că nu-i cinstit, dar așa este”, ne spunea ea. „Te judecă după cât de corect te exprimi gramatical și după accent. Așa că întrebați-vă mereu în ce fel vreți să fiți percepuți.”

— Am avut o profesoară…

— Da, știu. Domnișoara Powell. Domnișoara Powell, repetă Truman. Mickey, ai treizeci și trei de ani.

— Și ce-i cu asta?

Nu răspunde.

— Ce-i cu asta? îl întreb din nou.

Ridic capul. Și abia atunci observ că Truman nu se mai află lângă mine. Mă uit în dreapta și nu-i zăresc decât spinarea și un călcâi ce se ridică în mers în timp ce se face nevăzut, cotind în capătul cvartalului.

Dintr-odată, bag de seamă că a trecut mult timp de când nu mi-am verificat telefonul. Îl deschid și văd că am trei apeluri pierdute.

Toate trei de la telefonul meu fix de acasă.

Am și un mesaj vocal.

Dar nu-l ascult. Mă grăbesc să sun acasă.

— Sunt Mickey. Sunteți bine, doamnă Mahon? Ce face Thomas?

— Oh, acum totul e în regulă, răspunde ea. Dar cred că Thomas nu se simte bine.

— Ce are?

— Ăăă… din păcate a vomitat de câteva ori.

— Oh, îmi pare foarte rău, doamnă Mahon!

— Nu-ți face griji! mă liniștește ea. Mi-am pus la treabă cunoștințele de soră medicală. Și deja cred că se simte mai bine. În clipa asta mănâncă biscuiți. Poate că n-ar fi rău să cumperi niște lichide în drum spre casă. Are nevoie să se hidrateze.

— Ajung în trei sferturi de oră, îi răspund.

Urc în mașină, pornesc la drum și-l sun pe tata.

— Vreau să vorbesc cu Kacey, îi spun.

Sora mea răspunde după o secundă.

— Așteaptă puțin, zice ea.

Aud zgomot în fundal de pași. Se îndepărtează, probabil în căutarea unui loc mai ferit.

O ușă se închide.

— Acum poți să vorbești, spune Kacey.

Îi rezum în grabă întâmplările de peste zi.

— Chiar nu cred că Truman este vinovatul, declar eu în chip de concluzie. Indiferent ce spun amicele tale.

Kacey tace, căzută pe gânduri.

— Dar de ce m-ar fi mințit? întreabă ea. De ce ar minți în legătură cu așa ceva? Nu are sens. Toată lumea din cartier crede același lucru ca și ele.

Un gând mi se înfiripează în minte. Este acea senzație veche, că țin în mână o piesă de puzzle căreia nu-i găsesc locul.

— Ascultă, Kacey. Ce anume ți-au spus prietenele tale? Care au fost exact cuvintele pe care le-au folosit?

— Ce naiba, Mick, de unde să știu?

— Te rog eu mult, încearcă să-ți amintești! E foarte important.

Kacey răsuflă adânc.

— A fost ceva de genul ăsta: „Toată lumea din Kensington știe de partenerul sorei tale. Chiar crezi că sora ta nu știe și ea?”

Tac.

— Ce-i? zice Kacey.

— Truman nu mai este partenerul meu din primăvara trecută.

— Serios? Dar cine e acum?

Cantitatea uriașă de informații pe care o posed despre Eddie Lafferty pare acum – oricât de improbabil ar suna – o binecuvântare.

Nu am fost parteneri decât o lună, o lună pe care eu am petrecut-o în cea mai mare parte ascultându-l în timp ce-mi povestea pe larg despre el însuși, stând așezat în mașină pe scaunul pasagerului.

În ultima vreme n-am mai auzit însă nimic de el.

După ce l-am rugat pe Ahearn să nu mă mai repartizeze în echipă cu el, am încercat, pe cât posibil, să-l evit pe Lafferty. Iar de când am fost suspendată, nu mai sunt deloc la curent cu îndeletnicirile fostului meu partener.

Persoana cu care îmi doresc cel mai mult pe lume să discut acum este Truman. Dar, din păcate, în clipa asta el nu mai reprezintă o opțiune.

Îi spun lui Kacey de Eddie Lafferty și rămâne tăcută mult timp.

— Îmi sună cunoscut numele, zice ea într-un final. Cred că l-am mai auzit. Revin eu imediat.

N-apuc să-i răspund, căci îmi închide telefonul în nas.

Ajunsă acasă, îl găsesc pe Thomas lungit pe canapea, cu un pahar cu apă așezat pe masa din fața lui. Se uită la televizor la una dintre emisiunile lui preferate. Pare palid la față, dar altfel, în formă bună.

— Am vomitat, mă anunță de cum intru.

— Am auzit, îi răspund.

Îmi așez o mână pe fruntea lui, ca să-i verific temperatura. N-are febră.

— De câte ori ai vomitat? îl întreb.

Ridică teatral o mână în aer, cu toate degetele îndreptate în sus. Și pe urmă, și cealaltă mână. De zece ori.

Din cealaltă parte a încăperii, doamna Mahon scutură din cap în mod subtil.

— Dar acum se simte mai bine, zice ea. Nu-i așa, Thomas?

— Nu, răspunde Thomas.

Se uită la mine, tulburat.

— Mi-e greață, mă anunță.

Doamna Mahon dă să deschidă gura. O închide la loc. Înclină din cap și-mi face semn spre capătul din spate al apartamentului.

O urmez.

Intrăm în dormitorul meu și doamna Mahon închide încet ușa.

— Nu vreau să mă bag, zice ea, dar trebuie să-ți spun ceva pe șleau. Cred că Thomas își face griji în privința ta.

— Ce vreți să spuneți?

Doamna Mahon șovăie un pic.

— Cred că de fapt se simte bine. Adevărat, a vomitat o dată, la începutul dimineții. Dar cred că de atunci se preface. Aleargă în baie, deschide robinetul de la chiuvetă, scoate niște sunete și apoi trage apa la WC. Și pe urmă iese și zice că îi e greață. M-am prins după vreo două episoade. Cred, adaugă doamna Mahon, că Thomas are nevoie de mai multă atenție.

— Dar am stat cu el toată săptămâna, obiectez eu. Toată săptămâna, până ieri.

— Copiii sunt foarte perspicace, spune doamna Mahon. Thomas și-a dat seama că ceva e în neregulă. Cel puțin așa cred. Poate că își închipuie că ești în pericol.

— Ha! exclam.

— O să fie bine, mă asigură doamna Mahon. Thomas e un copil bun. Un băiat foarte bine crescut.

— Mulțumesc!

Doamna Mahon zâmbește.

— Ei bine, zice ea, cred că e cazul să o iau din loc. Probabil că aveți multe să vă spuneți.

— Mulțumesc! repet eu.

Urmez sfaturile doamnei Mahon. Petrec restul zilei cu Thomas, încolăciți pe canapea. Se cuibărește recunoscător în mine. Aștept să mă sune Kacey. Nu mă sună.

Se face ora de culcare. Thomas adoarme lângă mine, dar nu-l îndepărtez. Îl țin strâns la piept, ca și cum aș aplica presiune pe o rană. Ca și cum aș ține astfel sângele în interiorul corpului lui. Corpul lui mic se înmoaie și se relaxează. Nu-l las din brațe. Ar trebui să caut informații despre Lafferty pe laptop. Ar trebui să sun pe cineva. Să-mi fac treaba. În schimb, îmi țin fiul în brațe și mă holbez la miracolul care este fața lui, o versiune în miniatură a chipului lui Kacey, o constelație de țesuturi perfect dispuse.

— Să nu pleci! rostește el brusc, tresărind în somn.

— Nu plec nicăieri. Îți promit!

La ora noua seara, aud zgomotul distinct al unei mașini care oprește pe alee. Nu cred că doamna Mahon a ieșit din casă de când a coborât la apartamentul ei de la parter, iar eu nu aștept – cu siguranță – nicio vizită.

Încet, pentru a nu-l trezi din somn, mă strecor de lângă Thomas și mă ridic în picioare.

Sting luminile. Las aprinsă numai lumina de afară, de deasupra ușii, cu gândul că astfel voi putea vedea mai bine persoana care se apropie. Pun lanțul la ușă.

Mă uit apoi la Thomas, care doarme dus pe canapea. Nu-mi place că se află atât de aproape de ușa de intrare în apartament. Mă hotărăsc brusc: îl iau în brațe, îl duc la el în dormitor, îl așez în pat și-l învelesc.

Nu vreau să fie aproape de mine.

Mă întorc în livingul întunecat și rămân în picioare nemișcată și trăgând cu urechea. Peste o clipă, aud pași care urcă încet scara din lemn. Vizitatorul se oprește în fața ușii. Nu ciocănește.

Regret că nu am arma la îndemână. Mă gândesc dacă să mă duc la dulapul cu lenjerie ca să scot pistolul din seif.

În schimb, mă târăsc în mâini și genunchi spre ușa de la intrare, apoi mă ghemuiesc lângă ea. Ridic capul spre geamul de la ușă și mișc perdeaua simplă care îl acoperă cu o jumătate de centimetru.

E Kacey.

Mă ridic în picioare și descui ușa. O întredeschid. Aerul rece de afară mă izbește în față.

— *Ce cauți aici?* șoptesc.

— Am venit ca să-ți arăt ceva, zice Kacey. E ceva ce nu suportă amânare.

Fac un pas împleticit în lături, aprind luminile și o invit să intre. Se uită în jur apreciativ.

— Ai aranjat foarte drăguț aici, zice ea cu amabilitate.

— Mda. Mersi!

Tac. Tace și ea.

— Cum de ai știut unde locuiesc? o întreb.

— Tata mi-a dat adresa.

Mă uit lung la ea.

— I-ai povestit?

Dă din cap cu o expresie serioasă.

— Îi povestesc totul, zice ea. E singura cale pe care o cunosc pentru a nu mă apuca din nou de droguri. Mărturisiri complete, onestitate deplină. Altfel, dacă încep cu mici minciuni, pe urmă…

Lasă fraza în suspensie. Închipuie din mâini un avion și mimează o prăbușire.

— Pot să îl sun acum pe tata? spune Kacey. I-am promis că îl sun când ajung la tine.

Termină de vorbit la telefon, se întoarce spre mine și zice:

— Ai un laptop?

Mergem la mine în dormitor și ne așezăm pe pat una lângă cealaltă. Kacey ține laptopul în brațe.

Intră rapid pe internet, se vede că se pricepe. Deschide Facebookul și dă căutare: *Edward Lafferty.*

Ne uităm împreună pe ecran. Din cele șapte profiluri cu numele Edward Lafferty care au rezultat din căutare, unul pare să fie cel corect. Da, iată-l, în poză poartă ochelari și are capul chel neacoperit. Rânjește și-și ține brațul drept în jurul unui câine ce pare o corcitură de pitbull. Îmi amintesc că mi-a vorbit de câinii lui.

Nu apuc să i-l arăt lui Kacey, căci își apasă un deget pe ecran peste fața lui.

— El e, zice sora mea.

Nu e o întrebare.

Dau din cap în semn de încuviințare.

— E prieten cu Connor, spune Kacey. L-am cunoscut, adaugă Kacey.

Connor. Îmi ia câteva secunde ca să procesez informația.

— Dock? rostesc eu pe negândite, iar Kacey replică:

— De unde știi de numele ăsta?

— Îl știu pentru că te-am căutat și așa am dat peste el. Din nefericire.

Kacey dă din cap.

— Da, spune ea. Da, Connor e un dur.

— *Dur?* repet eu. E și ăsta un fel a spune.

Brusc, Kacey se încovoaie, apoi își îndreaptă spinarea și își așază ambele mâini pe pântece.

— Oh, murmură ea.

— Ce ai? o întreb.

— E fetița. Dă din picioare.

— Fetița?

Kacey ridică din umeri. Pare să-și regrete spusele, își duce din nou mâinile la burtă. Protector.

— Poate c-ar fi mai bine să o iau cu începutul, zice.

— Vara trecută, spune Kacey, am început să ies cu tipul ăsta, Connor. Așa îl cheamă. I se spune Dock, dar eu nu i-am zis niciodată așa. Connor se purta frumos cu mine. Era primul iubit pe care îl aveam după mult timp. Și provenea dintr-o familie bună. Nu i-am cunoscut părinții, însă Connor mi-a povestit despre ei. Mi-a spus că îi era dor de ei. Noi doi aveam să ne lăsăm de droguri, așa îmi promitea, și exact asta îmi doream și eu.

Dar bineînțeles că nu așa s-a întâmplat. Renunțam pentru o vreme amândoi la droguri și pe urmă unul dintre noi – eu sau el – recidiva și îl trăgea pe celălalt în jos după el.

— Chestia e că nu vrei să fii singur, continuă ea. Fie că iei sau nu droguri, vrei ca persoana pe care o iubești să fie cu tine. Așa că nu am reușit să ne ținem departe de ispite.

— În septembrie, zice Kacey, mi-am dat seama că nu-mi mai venise ciclul de ceva vreme. Nu știu de când, pentru că nu mai țineam socoteala. Până să îl cunosc pe Connor, am încercat mereu să folosesc prezervativul, dar după aia am fost neglijenți. Se mai întâmplă, cred că știi și tu. Deci mi-am dat, brusc, seama că nu mai avusesem ciclu, așa că m-am dus la o clinică gratuită ca să-mi fac un test de sarcină. Au acolo un aparat cu utrasunete și te testează pe loc. Și am văzut că aveam o formă în mine. Am văzut-o pe ecran. Era a doua oară în viața mea când vedeam așa ceva. „Uite, acela e copilul tău”, așa mi-au zis la clinică.

Kacey izbucnește în lacrimi. Își șterge nasul cu mâneca. Își dă părul pe după ureche cu ambele mâini, exact așa cum făcea și în copilărie. Simt un impuls brusc de a o alina. Mă abțin să o fac.

— Mi-au spus că sarcina are unsprezece săptămâni, spune Kacey. Asta era în septembrie. M-

au întrebat dacă băusem sau folosisem substanțe. Am fost corectă. Le-am spus că da, că mă drogasem cu heroină, că luasem pastile. Că băusem. Că da, făcusem tot ce nu ar fi trebuit să fac.

Asistenta medicală, o femeie foarte de treabă, m-a trimis la o clinică cu program de tratament de substituție cu metadonă și mi-a explicat că asta este ceea ce se recomandă, pentru că dacă te lași brusc și complet de droguri, efectul asupra fătului poate fi foarte rău. Mai auzisem chestia asta. Am prietene pe Ave care au rămas însărcinate în perioada când se drogau, așa că tratamentul ăsta nu era o noutate pentru mine. Și totuși… și totuși, m-am simțit îngrozitor, Mick, pentru că mă gândisem că dacă era să rămân din nou însărcinată, voiam să procedez așa cum trebuie. Eu și Connor discutam uneori pe tema asta, cum să facem un copil după ce ne lăsam de droguri. Era un lucru drăguț la care să ne gândim. Numai că nu voiam să-mi fie luat și acel copil, zice Kacey în timp ce îmi aruncă o privire. Pentru că asta m-ar fi ucis, adaugă ea.

— I-am dat vestea lui Connor, continuă Kacey. S-a bucurat, s-a bucurat mult de tot. Am început să merg la clinică și el mă însoțea. Pentru întâia oară, eram amândoi cu adevărat motivați.

Timp de două săptămâni, am mers zilnic la clinică. La fel și Connor. Am găsit un loc drăguț în care să stăm. O casă abandonată, dar curată. Și cum vremea era deocamdată caldă, nu era o problemă să dormim acolo noaptea. Știam că atunci când avea să se răcească trebuia să căutăm ceva mai bun, dar pe moment totul era în regulă și noi eram fericiți.

Într-o zi, m-am dus la clinică la ora obișnuită și Connor, cu care trebuia să mă întâlnesc acolo, nu era. Mi-am luat doza de metadonă și m-am întors în casa unde locuiam. Și l-am găsit drogat.

Și atunci am știut că trebuie să fac o schimbare. M-am rugat. Nu sunt credincioasă, însă în noaptea aceea m-am rugat la Dumnezeu să mă ajute.

— În ziua următoare, zice Kacey, tata a apărut la ușa mea. A fost ca un fel de semn. Ce nebunie, nu-i așa? Connor era plecat și tata s-a oferit să mă ia și să mă ducă la Wilmington imediat, fără nicio obligație. Numai că nu puteam să-i fac așa ceva lui Connor. Era cel mai bun bărbat cu care fusesem vreodată. Știu că tu crezi că-s nebună, dar așa gândeam eu atunci.

I-am spus tatei că mai aveam nevoie de o zi. O singură zi. I-am spus să vină în ziua următoare, când voi fi gata. Mi-am dat seama că nu m-a crezut.

— Connor s-a întors acasă de pe unde umblase. Am așteptat până să-și revină atât cât să putem sta de vorbă și pe urmă i-am spus că o să plec pentru o vreme, că trebuia să-l părăsesc dacă voiam să îmi revin cât de cât, să mă abțin de la droguri de dragul copilului. Nu i-am spus unde voiam să merg. N-a primit vestea bine. Ne-am certat îngrozitor. M-a lovit, m-a strâns de gât, m-a amenințat că mă omoară. M-a îmbrâncit așa de tare, că mi-am rupt încheietura mâinii.

Am plecat de acolo. În noaptea aceea, am dormit în parc, la fel și în noaptea următoare. Nu m-am întâlnit cu tata.

Nu m-am mai dus la clinică și am ratat două doze de metadonă. Eram prea jenată ca să apar acolo bătută măr. La clinică îți pun tot felul de întrebări, cheamă un asistent social ca să discute cu tine și așa mai departe.

Am început să tremur pe picioare. Să mă simt tot mai rău. Am știut că intru în sevraj. Așa că m-am gândit că pot să găsesc și singură substitute pe stradă, că mă pot trata și singură pentru o perioadă, că pot să reduc dozele treptat.

Kacey tace mult timp. Se uită în jos. Nu spune nimic atât de mult timp, încât încep să mă întreb dacă nu cumva a adormit. Pe urmă, își reia povestea.

— M-am reapucat, zice ea. Ca și cum nu m-aș fi oprit niciodată. Dormeam numai afară, pe stradă, beam și chefuiam tot timpul. Agățăm clienți pe Ave.

După câteva zile, m-am săturat. Mi-a venit mintea la cap.

Tace din nou.

— Și ce ai făcut? Unde te-ai dus? o întreb.

— Nu am pierdut niciodată legătura cu Ashley, spune Kacey. Cred că știi asta. Ashley s-a interesat mereu de mine, mereu venea să mă caute. Uneori, îmi dădea și bani.

Așa că m-am dus la ea. M-am dus acasă la ea și Ashley m-a primit.

Clatin din cap. Nu-mi vine să cred.

— Ashley a știut tot timpul de tine? Te vedeai cu ea? A știut că ești în viață? Mie de ce nu mi-a spus?

Kacey se încruntă.

— E vina mea, zice. Am făcut-o să jure. I-am spus că singura persoană căreia nu trebuie să-i spună nimic ești tu.

— Așa că m-a mințit.

— Ashley m-a salvat, Mickey. Mi-a dat să mănânc. Mi-a dat un loc curat unde să mă spăl. Mi-a dat un pat unde să dorm. Ea sau Ron m-au dus cu mașina la clinică de două ori pe zi. Au avut grijă de mine. Ashley mi-a vorbit tot timpul despre sarcină. M-a făcut să mă entuziasmez la gândul că voi avea un copil.

Știi că a devenit credincioasă, că ea și Ron merg acum la biserică. Și-și cresc copiii în spirit religios. M-au ajutat foarte mult, m-au luat cu ei la biserică duminica. Și acolo am găsit câte ceva de lucru, gen curățat la subsol și băi. M-au plătit în mâncare, iar eu duceam mâncarea la Ashley acasă. Toată lumea se purta drăguț cu mine la biserică. M-au făcut să mă simt ca acasă. Știau cu toții de copil și îmi spuneau mereu că sunt mândri de mine, că făceam ceea ce trebuie. Acolo am simțit că sunt respectată.

Acolo m-am simțit bine. Am simțit că pentru ei, sunt un fel de eroină.

Dar îmi era tare frică, Mick. În fiecare noapte, înainte de a adormi, mă gândeam la bebeluș și la ceea ce-i făcusem deja. Îmi era teamă că i-am făcut rău. Mi-era rușine. Mă uram. Cu fiecare doză de metadonă pe care o luam, mă uram și mai tare. Știu ce înseamnă sevrajul. L-am experimentat timp de cincisprezece ani și sunt o femeie matură.

Respiră sacadat.

— Mă gândeam la Thomas, adaugă ea. Nu mă puteam abține, mă gândeam tot timpul la el.

Din câte îmi amintesc, e prima oară când o aud rostind numele pe care i l-am dat fiului meu.

Kacey plânge acum în hohote, bolborosește ceva cu voce spartă și înaltă. Rămân pe loc și o privesc.

Într-un final, se mai calmează. Continuă să povestească:

— Petrecerea aniversară a mătușii Lynn a fost la începutul lui noiembrie.

— Nu-mi spune că ai fost și tu acolo, zic eu.

Se uită la mine mirată. Se încruntă.

— De ce? mă întreabă.

— Pentru că i-am văzut după două săptămâni, îi răspund. De Ziua Recunoștinței. Pe toți O'Brienii. Știau că te caut și m-au mințit. De ce?

Kacey trage aer adânc în piept. Încearcă să-și măsoare cuvintele. Să decidă ce să spună și ce să treacă sub tăcere. Încă o pot citi cu ușurință.

— Uite care-i treaba, zice într-un târziu, O'Brienii nu au încredere în tine.

Scot un singur hohot de râs aspru.

— În mine? Ei nu au încredere în *mine*? Dar e taman pe dos. Asta e cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o în viața mea.

— Nu te-ai dat niciodată cu ei, spune Kacey. Ești polițistă. Și… începe ea, dar se oprește.

Se abține să continue.

— Și ce? întreb eu. Hai odată, spune!

— Și toată lumea știe că l-ai luat pe Thomas.

Râd.

— Așa spun ei despre mine?

— Ăsta e adevărul, indiferent de circumstanțe, zice Kacey. Ei știu cu toții că l-ai luat pe Thomas.

Mă gândesc la expresiile de pe fețele lor, în ziua aceea, acasă la Ashley. Mă gândesc cum arătau toți O'Brienii. Se foiau, se purtau formal și ciudat cu mine. Bățoși, atunci când îi abordam. Știau cu toții ce se întâmpla cu Kacey. Și nimeni nu scosese o vorbă. Un sentiment de umilință se împrăștie în mine din centrul pieptului în sus, o senzație pe care o recunosc din copilărie, atât de puternică, încât aproape că izbucnesc în plâns. E sentimentul pe care l-am avut întotdeauna când am fost în preajma O'Brienilor. Că sunt un outsider, un copil găsit, cineva care nu are ce căuta acolo, printre ei.

Mă ridic brusc și mă îndrept spre colțul camerei. Stau cu spatele la Kacey.

— Și eu fac parte din familie, rostesc într-un târziu.

O aud pe Kacey cum respiră. Cântărește în minte ce ar putea să-mi spună. Când vorbește, o face pe un ton delicat:

— Cred că niciunul dintre ei nu s-a gândit că-ți pasă de mine.

Îmi dreg glasul. Ajunge, îmi spun în sinea mea. Ajunge!

— Bobby era și el acolo? o întreb.

— Unde?

— La petrecerea lui Lynn.

Mă răsucesc cu fața către Kacey. Dă din cap.

— Da, Bobby era și el acolo.

Și tu cum arătai la față?

Se cutremură. Poate că am fost prea nesimțitoare.

— Vrei să zici dacă mai aveam semne de la bătaie? Mda. Mai aveam. I-am spus că mă bătuse un fost iubit. Nu i-am spus cine.

— Așa se explică.

— Ce?

— I-am spus lui Bobby că te-ai încurcat cu un tip pe nume Dock. Presupun că a pus lucrurile cap la cap. Pentru că, după aceea, Bobby a luat problema în propriile mâini.

Kacey se stăpânește să nu zâmbească.

— Vorbești serios? A făcut Bobby asta pentru mine?

Ridic din umeri. Nu aprob reacția ei, satisfacția pe care o afișează.

— Întotdeauna l-am plăcut pe Bobby, zice Kacey.

— Eu nu.

În tot timpul cât am vorbit, Kacey a stat pe pat în șezut. Acum se întinde cu greu pe o parte. Își lasă capul pe pernă. A obosit.

— Ce s-a întâmplat la petrecere? o întreb într-un târziu. La petrecerea aniversară a lui Lynn.

— Ashley m-a întrebat dacă aveam ceva împotrivă s-o invite pe Gee. Știi că Lynn și Gee se vizitează. N-o mai văzusem de ani buni pe Gee, dar i-am răspuns că nu, n-aveam nimic împotrivă. Unul dintre pașii pe care trebuie să-i faci spre vindecare este să cauți să-ți repari greșelile, iar eu am multe greșeli de reparat, așa că m-am gândit că aș putea la fel de bine să încep cu Gee.

În seara aceea, la petrecerea lui Lynn, Gee s-a purtat extraordinar. Sigur, era țâfnoasă, ca de obicei, dar în rest a fost drăguță. Mi-a spus că arăt bine. M-a întrebat ce am de gând să fac mai departe. I-am spus că fac tratament cu metadonă și că nu iau alte droguri. M-a încurajat că procedez cum trebuie. Mi-a zis să continui. „Numai să n-o dai naibii în bară”, așa a zis, fiindcă Gee e Gee, și n-ai ce-i face.

Spre sfârșitul petrecerii m-am hotărât să-i spun de copil. Mai devreme sau mai târziu, avea oricum să afle. Așa că era mai bine să-i dau eu vestea. Am ieșit cu ea din casă și am rămas împreună cât a așteptat să vină autobuzul.

„Gee”, i-am zis, „am ceva să-ți spun.”

S-a întors cu fața spre mine și mi-a aruncat o privire îngrozită.

„Oh, nu!” a spus. „Te rog, nu-mi spune ce bănuiesc eu!”

Am început să mă simt agitată. Mâinile îmi tremurau. Transpiram.

„Ce bănuiești c-o să-ți spun?” am întrebat-o.

Și-a închis ochii. Și s-a pornit să repete: „Nu, nu.”

„Sunt însărcinată”, am spus.

Și Gee a început să plângă. Tu ai văzut-o vreodată plângând pe Gee? Eu n-am văzut-o în viața mea. Și-a luat capul în mâini. N-am știut ce să fac. Mi-am așezat mâna pe spatele ei.

Dar de cum am atins-o, s-a răsucit brusc și mi-a îndepărtat mâna. Și-a pierdut cumpătul, Mickey. A început să țipe tare de tot la mine. Am crezut că o să mă lovească. Mi-a spus că a terminat-o definitiv cu mine. Mi-a zis: „Cine o să fie mama bebelușului ăstuia atunci când o să te apuci din nou de rahatul ăla?” Mi-a zis că a terminat cu îngrijitul copiilor altora. Și că și tu te-ai săturat. Că ai și așa suficiente griji ca să te mai ocupi de încă un bastard de-al meu. Exact așa a zis. *Bastard.*

Kacey face o pauză preț de o clipă, în așteptarea reacției mele, înainte de a continua:

— „N-o să stau să mă uit cum îi faci tu copilului ceea ce ți-a făcut mama ta ție”, așa mi-a zis Gee. Auzi ce-ți spun? mă întreabă Kacey.

Dau din cap.

— Dar de înțeles, înțelegi? insistă ea.

— Ce să înțeleg? o întreb.

— Știam eu că n-o să observi, Mick. Dar eu mă mai gândisem la asta înainte. „Ce ți-a făcut ție”, așa a zis Gee. Nu *ție și lui Mickey.* Nu *vouă.* Nu *amândurora.* Numai *mie.*

Așa că am întrebat-o pe Gee: „Cum adică ce mi-a făcut mie?” Și mi-a răspuns că mama s-a drogat în timp ce era însărcinată cu mine.

„Dar nu și cu Mickey?” am întrebat-o eu.

Și Mick, pe Dumnezeu, îți jur că a zâmbit!

„Nu și cu Mickey”, a zis ea, pe un ton de parcă era satisfăcută să-mi arunce vorbele alea în față. „Lisa s-a apucat de rahatul ăla după ce s-a născut Mickey.”

Las să treacă un moment, ca să absorb informația.

Și pe urmă spun:

— Oh, Kacey. Poate că Gee te-a mințit. Poate că a încercat să te sperie. Nu m-aș mira deloc dacă ar fi așa.

Dar întrebarea rămâne și plutește pe deasupra noastră.

Kacey clatină din cap.

— Și eu am vrut să cred că mă mințise, admite ea.

M-am gândit la asta în timp ce mă îndepărtam de Gee. Ea continua să strige după mine: „Îmi pare rău pentru copilul ăla! Îmi pare rău pentru copilul ăla nenăscut!” Toată noaptea, numai la asta m-am gândit. Nu am putut să dorm.

Ashley nu a știut ce se întâmplase între mine și Gee. Nu a știut nimic. I-am lăsat un bilet, i-am scris că voi fi bine. Și pe urmă m-am furișat afară când toți cei din casă încă mai dormeau.

Am luat autobuzul până în Fishtown. Am mers acasă la Gee. M-am gândit că e la muncă. Și nu m-am înșelat. Am bătut de câteva ori la ușă, dar nimeni n-a venit să-mi deschidă.

Nu mai aveam de ani de zile cheile de la casă, dar știi și tu că poarta de la alee se deschide dacă dai în ea suficient de tare, așa că am desfăcut lacătul și am mers pe alee până în spatele casei. Ușa din spate era încuiată. Am spart geamul și am intrat în casă.

Știu că am făcut ceva greșit. Dar nu-mi pasă.

Am coborât la subsol. Voiam să aflu dacă ceea ce-mi spusese Gee era adevărat. Pentru mine, era foarte important să știu.

Mai ții minte dulapul acela cu acte pe care Gee îl ține la subsol? În sertarul din fund am găsit o mapă pe care scria *Fetele.*

Am deschis-o. Conținea o mulțime de documente. Certificatul tău de naștere era acolo: Michaela Fitzpatrick, o fotografie de-a ta din maternitate, datele despre greutatea și lungimea la naștere și așa mai departe, plus alte câteva hârtii care confirmau că ești într-o stare bună de sănătate. Și cam atât.

Dosarul meu era diferit. Am găsit în el certificatul de naștere, ca la tine, dar documentele de externare erau diferite de ale tale și arătau ca un manual de instrucțiuni. *Îngrijirea nou-născutului dependent de substanțe halucinogene.* Scria acolo că era posibil să fiu mai iritabilă decât alți nou-născuți. Că era posibil să plâng mai mult. Și mai era o rețetă de fenobarbital. Așa că pot să spun că m-am drogat încă de la naștere.

Cunosc genul acesta de documente, îmi vine să spun. Am primit unele similare atunci când am primit custodia lui Thomas.

Tac.

Kacey își continuă povestea:

— Am scotocit mai departe prin dulap. Și am găsit alte lucruri. Am găsit o mapă marcată *Dan Fitzpatrick.*

Dau din cap.

— Știai și tu de asta, zice Kacey.

Dau din nou din cap.

— Le-ai găsit. Felicitările și cecurile.

— Da, le-am găsit, spun eu.

— Asta e bine, zice Kacey.

Cade un timp pe gânduri.

— Le-am lăsat acolo intenționat, adaugă ea. M-am gândit că dacă vei veni să mă cauți, o să dai de ele.

— Voiam să plec cât mai iute de acolo, continuă Kacey. Voiam să ies din casa aia. Am luat cu mine toate documentele mele de la maternitate și una

dintre felicitările de la tata. O felicitare pe care mi-a trimis-o când am împlinit șaisprezece ani.

Am lăsat casa răscolită. N-am încercat să ascund de Gee faptul că scotocisem pe-acolo. Nu-mi păsa de nimic. Am ieșit pe alee și am plecat. Am mers pe jos pe strada Girard tot drumul până la ieșirea spre 95 South, și acolo am făcut autostopul până la adresa expeditorului înscrisă pe felicitarea pe care o aveam cu mine. N-aveam idee dacă tata mai locuia acolo, dar eram disperată.

Asta se întâmpla la începutul lui noiembrie. De atunci, locuiesc la el. Tata are grijă de mine. Are grijă să nu duc lipsă de nimic. Să avem un cămin bun și eu, și fetița, atunci când se va naște.

Se uită la mine și pentru prima oară sesizez o urmă de teamă în expresia ei.

— O să avem tot ce ne trebuie, zice ea.

Iar eu îi răspund:

— Da, Kacey, te cred.

Kacey nu mi-o cere, dar, dintr-odată, simt că ar trebui să-l vadă pe Thomas.

Ne îndreptăm în liniște spre dormitorul lui. Deschid încet ușa. Lumina difuză de pe hol se revarsă în cameră. La lumina aceea deslușim silueta întinsă în pat, maldărul de pături, cearșafuri și perne și, încolăcit printre ele, pe fiul meu.

Kacey îmi aruncă o privire rugătoare, iar eu dau din cap, acordându-i permisiunea.

Merge la picioarele patului și se ghemuiește acolo, își așază mâinile pe genunchi și îl privește pe Thomas. Rămâne mult timp nemișcată.

În copilărie, aveam în casă cinci cărți. Una dintre ele era Biblia. Alta, o istorie a Philadelphiei. Două erau cărți cu Nancy Drew păstrate de Gee de când era mică. Iar a cincea era o antologie veche cu *Basmele* Fraților Grimm, cu ilustrații fantastice și înspăimântătoare cu vrăjitoare și păduri. Aceeași carte pe care i-am făcut-o eu cadou lui Thomas anul acesta de Crăciun.

Din acest volum, povestea care îmi plăcuse cel mai mult era cea a Fluierașului din Hamelin. Mă înfricoșase felul în care personajul apăruse de nu se știe unde pentru a-i ademeni pe copii și a-i duce departe. Mă speriase și neputința părinților, felul în care orașul îi lăsase de izbelițe, iar ei, la rândul lor, își lăsaseră de izbelițe copiii.

Unde ajunseseră acei copii? mă întrebam. Cum fusese viața lor după ce plecaseră? Suferiseră? Le fusese frig? Le fusese dor de familiile lor?

Mă gândesc la povestea asta în fiecare zi când sunt la muncă. Îmi imaginez că drogul e Fluierașul. Îmi imaginez starea de transă pe care o creează: văd transa asta în fiecare zi la muncă, văd cum îi manipulează pe toți, cum îi vrăjește, îi subjugă, îi momește. Îmi imaginez cum ar arăta orașul Hamelin după ce povestea se termină, după ce copiii, muzica și Fluierașul dispar. O aud: tăcerea îngrozitoare care se așterne.

Acum, când o privesc pe Kacey stând ghemuită și plină de căință la picioarele patului, întrevăd, deși încă foarte vag, posibilitatea ca într-o zi să se întoarcă pentru a-și cere drepturile.

Și pe urmă mă uit la Thomas și figura lui îmi amintește, ca de fiecare dată, de amenințarea permanentă a despărțirii, a pierderii definitive. O amenințare care planează, prevestitoare de rele, ca o melodie cu sunete ascuțite, cântată în surdină, pe care numai copiii o pot auzi.

Revin împreună cu Kacey în dormitorul meu, la laptopul așezat pe pat.

Arată din nou cu degetul spre Eddie Lafferty.

— Tipul ăsta venea tot timpul pe la noi pe vremea când trăiam cu Connor. Înainte să mă las de droguri, când totul era în ceață. Totuși, îmi amintesc de el fiindcă îmi vorbea. Era prietenos. Îmi vorbea și mă măsura din priviri. M-am gândit că poate voia să facă sex cu mine, dar nu mi-a cerut asta niciodată. Dispărea, de obicei, împreună cu Connor. Nu știu unde mergeau și ce făceau. Am presupus că venea la noi ca să se drogheze. Connor făcea trafic. Încă mai face, cred.

— Încearcă să-ți amintești mai multe, îi cer eu.

Se uită în tavan, apoi își coboară privirea.

— Nu pot, zice ea.

— Încearcă, totuși.

— Nu-mi amintesc multe lucruri pe care le-am făcut la viața mea, spune Kacey.

Tăcem amândouă.

— Am putea să-l rugăm, zice brusc Kacey.

Mă uit la ea incredulă.

— Pe cine? Pe Connor? Dock? Vrei să-l rogi pe Dock să te ajute după tot ce ți-a făcut?

— Mda. Știu că e greu de crezut, dar să știi că e un tip destul de cumsecade. Cel puțin pe mine m-a tratat mai bine decât toți ceilalți tipi cu care am fost.

— Kacey, obiectez eu, individul ăsta te-a bătut.

Face o pauză de gândire.

— Pun totuși pariu că pot să-l fac să vorbească, zice într-un final.

Clatin din cap.

— Nici să nu te gândești!

Se întoarce cu spatele la mine.

— O să ne hotărâm ce facem mâine-dimineață, spun eu. Avem amândouă nevoie de somn.

Kacey dă din cap.

— OK, cedează ea. Atunci cred că e cazul s-o iau din loc.

Totuși, nu se mișcă. Nici eu.

— Te superi dacă trag un pui de somn aici? mă întreabă.

Sting lumina. Ne întindem cu stângăcie pe pat, una lângă alta. Încăperea se cufundă în liniște.

— Mickey, zice brusc Kacey, făcându-mă să tresar.

— Ce-i? întreb eu prea iute. Ce-i?

— Mulțumesc că ai avut grijă de Thomas! Nu ți-am mulțumit niciodată până acum.

Tac, stânjenită.

— Cu plăcere! îi răspund într-un târziu.

— Ce haios, zice Kacey.

— Ce anume ți se pare haios?

— Faptul că în timpul când tu mă căutai, eu încercam să mă ascund de tine.

— Mda, haios. E și ăsta un fel de a spune, răspund după o vreme.

Însă îmi dau seama, după respirația ei, că a adormit deja.

Au trecut șaisprezece ani, jumătate din viețile noastre, de când n-am mai dormit în același pat cu Kacey în camera din spate a casei lui Gee. Îmi amintesc cum, copii fiind, ne spuneam una alteia povești înainte de a adormi sau citeam cărți sau ne uitam în sus la plafoniera care rareori conținea un bec care funcționa. Mai jos de noi, la parter, răsuna vocea aspră a bunicii, care se văita la telefon sau mormăia în barbă despre ticăloșiile cuiva. „Pune-ți mâna pe spatele meu”, așa îmi cerea Kacey, iar eu o ascultam, și asta mă făcea să-mi amintesc cu tandrețe de atingerea mâinii mamei pe propria mea piele. Privind în urmă, cred că prin acest gest încercam să-i insuflu lui Kacey un dram de stimă de sine; cred că vedeam în mâna cu care o apăsam pe spate canalul prin care se scurgea, postum, dragostea mamei noastre; cred că voiam să o imunizez pe sora mea pentru nenumăratele greutăți care o așteptau în viață. În poziția aceea, cu mâna mea așezată pe spatele ei, adormeam amândouă.

Deasupra noastră era un acoperiș plat gudronat, prost echipat pentru răcoarea iernii. Mai sus de el, se întindea cerul nopții peste Philadelphia. Iar dincolo de cer, nu știam ce se află.

Când mă trezesc, a răsărit soarele și telefonul meu sună.

Kacey nu e lângă mine.

Mă salt în șezut.

Iau telefonul în mână. E tata.

— Michaela, zice el, Kacey e cu tine?

Caut peste tot prin apartament. Nici urmă de Kacey. Mă uit pe fereastră. Mașina ei a dispărut de pe alee.

— Poate că e în drum spre tine, încerc eu să îl liniștesc pe tata.

Tăcem însă amândoi. Știm cât de mici sunt șansele.

— O găsesc eu. Cred că știu unde e, îi spun tatei.

Și pe urmă îmi amintesc de Thomas.

I-am promis. Aseară, i-am spus că o să stau cu el. Mi-l imaginez așa cum l-a descris ieri doamna Mahon, alergând la baie, dând drumul la apă în chiuvetă, prefăcându-se că e bolnav, într-o încercare copilărească prost gândită de a-și aduce mama acasă lângă el, și inima mi se frânge.

Și pe urmă mă gândesc la sora mea, care poate că își riscă viața chiar în clipa asta – și pe cea a copilului ei nenăscut – pentru a proteja viețile altora. Și mă mai gândesc la celelalte, la celelalte nenumărate femei de pe străzile din Kensington, ale căror vieți sunt și ele puse în pericol atâta timp cât Eddie Lafferty se află în libertate.

Brusc și surprinzător totodată, mă simt cuprinsă, fără să vreau, de un val ciudat de compasiune pentru Gee, pentru strădaniile ei de a ne asigura îngrijirea permanentă în vremea copilăriei. Cum de rezistase, mă întreb acum, să muncească atât de mult, cu teama continuă a închiderii școlilor noastre planând deasupra capului?

Gândesc. Gândesc.

Și, într-un final, decid că ceea ce se întâmplă azi e mai important decât noi doi, decât nevoile micii

noastre familii. În joc sunt vieți, îmi spun, apoi îmi adun curajul și o sun pe doamna Mahon.

După ce sosește, merg în dormitorul lui Thomas ca să-mi iau la revedere.

Încă doarme. Îl privesc un timp. Apoi mă așez pe pat lângă el. Thomas deschide ochii. Îi închide strâns la loc.

— Thomas, zic eu.

— Nu pleca!

— Thomas, trebuie să plec ca să rezolv ceva. O să stai cu doamna Mahon.

Începe să plângă. Își ține ochii strâns închiși în continuare.

— Nu! repetă el. Scutură din cap. Mi-e rău. Mi-e foarte rău! Cred că o să vomit din nou.

— Îmi pare rău! Dar trebuie neapărat să plec. Nu aș pleca dacă n-ar fi ceva foarte important. Știi asta, nu?

Tace. Stă nemișcat acum și respiră ușor; se preface că a adormit.

— Îți promit că mă întorc repede! îi spun. Îți promit că o să-ți explic totul cândva! O să îți spun de ce a trebuit să plec de acasă așa de des în ultima perioadă. O să-ți explic când vei fi mai mare. Ne-am înțeles?

Se răsucește pe cealaltă parte. Cu spatele la mine. Refuză să mă privească în ochi.

Îl sărut. Îmi așez mâna pe părul lui și o las acolo pentru o clipă. Pe urmă, mă ridic în picioare. Dar dacă greșesc? mă întreb. Dacă am făcut alegerea greșită?

— Te iubesc! îi spun fiului meu.

Și plec.

Ajung în Kensington și parchez pe o stradă laterală aflată nu departe de locuința improvizată a lui Connor McClatchie.

Parcurg rapid strada Madison, mergând către est. Pătrund pe aleea care dă în spatele casei cu cei trei *B*.

În clipa când cotesc, sunt întâmpinată de un mic grup aflat cam la jumătatea distanței dintre mine și capătul aleii. Sunt trei bărbați: doi dintre ei sunt îmbrăcați în salopete de constructori, cu căști de protecție pe cap și bocanci de lucru în picioare. Al treilea poartă un pardesiu lung și o pereche drăguță de blugi.

Observ că stau exact în fața casei lui McClatchie.

Nu știu ce caută bărbații aceștia aici. Mă îndrept spre ei, ceva mai nesigură pe mine decât am fost în urmă cu o clipă.

Mă observă și ei. Se opresc din discuție și se întorc cu fața spre mine.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă bărbatul îmbrăcat în pardesiu.

Mi se adresează pe un ton prietenos. Are un accent puternic de Philly, pare să fie localnic. Arată ca și cum ar fi fost promovat recent într-o funcție importantă.

— Mda, îi răspund eu ezitant, căci nu știu cum să procedez mai departe. O caut pe sora mea, adaug. Cred că s-ar putea să fie înăuntru.

Arăt din cap spre casa în fața căreia stăm.

— Nu este nicio soră înăuntru, răspunde bărbatul plin de voioșie.

Habar n-are cât de familiară a devenit pentru mine fraza asta.

— Sau cel puțin așa sper, continuă el. Pentru că mâine începem demolarea. Tocmai am terminat ultima verificare.

Adevărat, ușa de la intrarea în casă e deschisă.

— Hei, vă simțiți bine, doamnă? mă întreabă unul dintre constructori când vede că rămân tăcută prea mult timp.

— Da, sunt bine, răspund eu vag.

Mă răsucesc pe călcâie, cu fața din nou spre strada Madison, și îmi așez mâinile în șolduri. Nu știu ce să fac. În spatele meu, bărbații își reiau discuția. Înțeleg că vor construi clădiri cu apartamente aici. Care vor fi, probabil, populate cât de curând de oameni de genul lui Lauren Sprights, de tineri care își beau cafeaua la Bomber. Orașul se schimbă, schimbarea este de neoprit. Cei dislocați, dependenții, se mută și își rearanjează viața și își găsesc noi locuri unde să se injecteze, și doar o mică parte din ei se vor vindeca, probabil, cândva.

În clipa aceea, telefonul meu scoate un bip.

Îl scot din buzunar și verific ecranul.

Pe el apare un mesaj: *catedrala de pe Ontario.*

Expeditorul – i-am salvat numărul, deși nu l-am folosit niciodată din noiembrie încoace, atunci când l-am cunoscut în prăvălia domnului Wright – este *Dock.* Connor McClatchie.

Catedrala de pe strada Ontario se numește de fapt Biserica Maicii Domnului cea Ocrotitoare. Dar încă din copilăria mea, din cauza dimensiunilor și a măreției ei, toată lumea i-a spus, pe scurt, *catedrala.* Nu am intrat în ea decât o singură dată, pe când aveam vreo doisprezece ani. O prietenă de-ale lui Kacey ne-a dus acolo după ce rămăseserăm peste noapte la ea. E o biserică masivă: materialele au fost aduse din Europa, așa am auzit vorbindu-se, iar bolta înaltă din interior era menită să le amintească oamenilor de Dumnezeu. S-a închis în urmă cu câțiva ani. Îmi amintesc că citisem despre asta în ziare și că, la vremea aceea, nu acordasem veștii prea mare importanță. Era doar una dintre multele biserici din Philadelphia care s-au închis în ultimii ani.

Catedrala se află la mică distanță de mers de locul unde am lăsat mașina. Urc și demarez.

Ajung, opresc mașina și, pentru prima dată după mult timp, mă uit cu atenție la catedrală. Se află în raza de acțiune a polițiștilor de la secția 25, așa că nu prea am motive să trec pe lângă ea atunci când patrulez. Arată complet diferit de cum se prezenta în perioada ei de glorie. Acum, cele mai multe ferestre sunt sparte. Pe ușile din față a fost postat anunțul *închis în vederea demolării.* În clopotnița de pe latura estică a bisericii nu se mai află niciun clopot. Mă întreb cine l-a furat.

Parchez și urc treptele spre intrarea principală. Încerc toate ușile, dar sunt încuiate. Dau ocol clădirii și găsesc, în spate, o ușă întredeschisă, legată cu un lanț ineficient. Mă aplec și mă strecor pe sub el.

De cum pășesc înăuntru, aud un murmur jos de voci și, instinctiv, mă opresc ca să trag cu urechea, ca să încerc să deslușesc cadența metalică, răgușită a glasului lui Kacey. Dar toate vocile pe care le aud

îmi sunt necunoscute. Nu vorbește nimeni tare, și totuși cuvintele răsună cu putere, stârnind ecouri între podeaua spartă, pereți și tavanul înalt. Fraze rostite în șoaptă plutesc spre mine prin răceala sălii:

„E doar. Așa am zis și eu. Deunăzi. Până ce."

Percep două mirosuri: pe unul dintre ele îl recunosc după ani buni de mers la biserică. E mirosul hârtiei subțiri a cărților sfinte, mirosul de praf al pernițelor de catifea pe care îngenunchează credincioșii. E un miros cald, un miros plăcut, mirosul unui bazar de Crăciun, al unei scene cu Nașterea Domnului, al semnului crucii. Celălalt e mirosul distinct al unui loc peste care au pus, temporar, stăpânire oameni lipsiți de resurse, care n-au unde să meargă în altă parte. Cunosc bine și acest miros. Două raze de soare, drepte ca niște ace, pătrund prin găurile din acoperiș și străpung spațiul principal al bisericii. Navă, așa se numește. Cuvântul îmi vine imediat în minte, însoțit de imaginea sorei Josepha, profesoara mea favorită din școala elementară, cea care ne descrisese părțile componente ale unei biserici. *Nava. Altarul. Absida. Capela. Baptisteriul.* Și, favorita mea: *sacristia.* N-am uitat niciunul dintre acești termeni.

Lumina din biserică devine treptat difuză. Încep să zăresc oamenii care stau în strane. Stau acolo răbdători, de parcă ar aștepta să înceapă slujba. Unii dorm. Alții se mișcă. Unii stau în picioare. Alții sunt așezați în jilțurile asemănătoare cu tronurile rezervate de obicei membrilor corului. Sunt probabil douăzeci sau treizeci de oameni în biserică. Poate mai mulți.

Plânsetul unui bebeluș străpunge brusc aerul și toată lumea amuțește. După o clipă, murmurul se reia. Momentan, sunt distrasă de la ceea ce se petrece în jur de dorința de a găsi copilul, de a-l lua în brațe și a pleca de acolo cu el, fără să mă mai întorc vreodată.

O femeie trece pe lângă mine în drumul ei spre vreun loc anume, mă lovește ușor și mă face să tresar.

— Ai grijă! zice ea, iar eu îmi cer scuze.

Și pe urmă îi spun:

— Fiți amabilă, pot să vă întreb ceva?

Femeia se oprește din mers și rămâne o clipă cu spatele, după care se răsucește spre mine

— Ați văzut-o cumva pe Kacey? o întreb. Sau pe Connie? Ori pe Dock?

Ne aflăm în zona cea mai întunecată a bisericii și abia dacă îi pot deslușii trăsăturile feței. Îi văd totuși corpul. Și îmi dau seama că îngheață când mă aude rostind acele nume. Mă măsoară din priviri.

— Încearcă sus, răspunde ea într-un târziu.

Arată în direcția unei uși care a fost scoasă din țâțâni. A fost zidită într-un perete situat în dreapta unui prag întunecat. Iar dincolo de el, se întrevede vag o scară.

Încep să urc treptele, așa că vocile din sala principală a catedralei se estompează. Nu știu încotro mă îndrept, însă aerul se răcește tot mai tare pe măsură ce înaintez. Scot telefonul și îl folosesc ca să luminez treptele din fața mea. Din când în când, percep mișcări ușoare pe la picioarele mele, în stânga și în dreapta. Șoareci sau, poate, gândaci; ori poate e doar rezultatul a patru ani de acumulare de praf.

Scara este acoperită de un covor putrezit care înăbușă zgomotul făcut de picioare. Număr treptele. Douăzeci. Patruzeci. Trec de un palier. Trec de o ușă încuiată, încerc să o deschid, o împing și cu umărul, pentru orice eventualitate, însă nu cedează.

După șaizeci de trepte, o lumină slabă începe să se infiltreze pe scară. În stânga mea, o ușă dublă are în partea de sus două deschizături unde presupun că au fost vitralii, sparte acum, cu cioburile împrăștiate pe jos. De cealaltă parte a ușii se aud voci.

Încerc mânerul. Îl răsucesc.

Deschid ușa cât de silențios pot și prima persoană de care dau cu ochii e Kacey.

Stă rezemată de o balustradă înaltă până la mijloc și spațiul deschis al catedralei se întinde până jos, dincolo de ea. Suntem, acum îmi dau seama, în zona corului; bănuiesc că au urcat aici fiindcă este un loc mai ferit.

Connor McClatchie discută cu sora mea. Îi văd fața din profil; el pare că nu mi-a sesizat prezența. În apropierea lor se mai află cineva, un bărbat, sau așa cred, care stă și el cu spatele la mine.

Kacey îmi observă prezența.

Știu că celălalt bărbat este Eddie Lafferty încă dinainte să se răsucească spre mine. Îi recunosc capul chel, postura, înălțimea. Îmi amintesc ușoara lui gârbovire. „Probleme cu spatele”, așa îmi explicase.

Îmi țin mâna pe pistol. Pe negândite, îl scot din toc. Îl îndrept în direcția grupului.

— Mâinile sus! rostesc tare și răspicat. Mâinile la vedere!

Îmi dau seama că-mi folosesc vocea de la muncă, acea cadență specifică pe care am împrumutat-o de la Kacey, de la Paula, de la toate fetele cu care am crescut, o voce marcată de o duritate care mi-a fost de mare ajutor în școală, la serviciu, în viață. Dintr-odată, mă gândesc că poate vocea asta nu le vine nici lor în mod natural. Poate că și ele au adoptat-o, chiar dacă dintr-o nevoie diferită.

Cei doi bărbați se întorc spre mine. Lafferty și McClatchie.

Lui Lafferty îi ia o secundă ca să mă identifice. Nu port uniformă și prezența mea e desprinsă din context. Nu am făcut duș, am o privire sălbatică și mi-am strâns părul într-un nod la ceafă. Sunt obosită și încordată.

— Uau! face Lafferty.

Zâmbește, sau măcar așa încearcă. Își ridică ascultător brațele în aer.

— Tu ești, Mickey?

— Mâinile sus! îi cer lui McClatchie, care se conformează și el până la urmă. Și îndepărtează-te de ea! îi ordon, arătând cu capul spre Kacey.

Nu-mi place să îl văd stând așa de aproape de sora mea, la distanță de un braț de ea. Kacey e rezemată de balustradă și, deși n-am idee la ce înălțime ne aflăm, nu vreau s-o văd prăvălindu-se de sus pe podeaua navei. Mai jos de noi continuă să răsune murmur de pași, de tuse și de voci, acum indescifrabile, lipsite de sens.

— Unde să mă duc? mă întreabă McClatchie pe un ton sec.

E și mai slab decât atunci când ne-am întâlnit ultima dată.

— La perete, îi răspund gesticulând cu capul spre dreapta.

Merge într-acolo. Se reazămă cu spatele de zid. Își saltă un picior și-l sprijină de perete.

Eddie Lafferty îmi zâmbește în continuare, bolnăvicios, scârbos, ca și cum și-ar scormoni mintea pentru a veni cu cine știe ce explicație absurdă, cine știe ce justificare a prezenței sale aici.

— Și tu lucrezi sub acoperire? este soluția pe care o găsește.

Nu-i răspund. Nu vreau să-l privesc în ochi. Dar nici să-mi iau privirea de pe el. Nu știu la cine să mă concentrez: la McClatchie sau la Lafferty, în spatele căruia stă Kacey. Observ că sora mea îmi spune ceva pe mutește.

Îmi mijesc ochii, mă uit la ea pe după urechea dreaptă a lui Lafferty. Kacey dă din cap înspre McClatchie. Buzele ei se mișcă și formează cuvinte pe care nu le înțeleg. *El* și încă ceva. Și pe urmă *Eu.*

Sunt în continuare cu ochii pe gura lui Kacey, când sesizez cum corpul lui Lafferty se încordează în felul acela specific polițiștilor care se pregătesc să atace. În clipa următoare, se repede spre mine și mă dărâmă la pământ. Arma mi se descarcă o dată și fărâmițează o porțiune de tavan, după care alunecă pe podeaua mochetată.

Mai jos de noi, o femeie scoate un țipăt, apoi în catedrală se așterne liniștea.

Lafferty stă deasupra mea, mă călărește cu picioarele de o parte și de alta a torsului. McClatchie se îndepărtează de zid și ridică pistolul căzut pe jos.

Stau întinsă, fără să mă pot mișca. Gâfâi. De jos, de pe podea, studiez tavanul arcuit al catedralei. Pe el zăresc vag semnul lăsat de glonț. Un norișor de praf de ipsos se scoboară lent printr-o rază de lumină. Tavanul, pictat cândva bleu-ciel, se scorojește acum. Colțul cel mai apropiat de mine e ocupat de un cuib de păsări.

Împușcătura încă îmi răsună în urechi. În rest, catedrala e la fel de tăcută ca un mormânt.

Mă gândesc la fiul meu. Mă întreb ce se va alege de el dacă îmi voi găsi astăzi sfârșitul. Mă gândesc la alegerile făcute de mama și conștientizez, în chip dureros, că noi două nu suntem, la urma urmei, foarte diferite. Diferă doar natura adicțiilor noastre: a ei era narcotică, bine definită, clară; a mea este amorfă, dar nu mai puțin nesănătoasă. Bazată probabil pe autosuficiență, aroganță și mândrie.

Thomas, îmi spun acum fără rost, îmi pare atât de rău că te-am părăsit!

Trec câteva secunde lungi până să-i arunc o privire lui McClatchie. A apucat strâns în mână pistolul meu, luat de pe podea, însă nu-l ține așa cum trebuie. Brusc, îmi dau seama că nu știe ce face. Încep să mă gândesc cum aș putea folosi asta în propriul avantaj, când îl aud, deodată, cum îi ordonă lui Lafferty:

— În genunchi!

Lafferty se uită la el uluit.

— Glumești, spune el.

— Ba nu, răspunde McClatchie. În genunchi, am zis!

Lafferty se conformează, încă incredul.

— Ține-ți brațele la vedere! rostește McClatchie.

Se uită apoi spre locul unde stau întinsă la podea.

— E bine așa? mă întreabă.

Îmi ridic capul. M-am lovit destul de tare la frunte atunci când Lafferty s-a năpustit asupra mea și încă mai văd stele verzi. Mă doare și gâtul.

— Tu! Ridică-te! îmi spune McClatchie.

Arunc o privire spre Kacey, care dă iute din cap. Mă salt de jos.

Și pe urmă McClatchie face un șir de gesturi de neînțeles: cu pistolul ațintit în continuare spre Lafferty, se apropie încet de mine până ce ajungem să stăm umăr la umăr. Îmi dă arma.

— Tu te descurci mai bine cu asta, îmi zice. Eu habar n-am ce mama naibii fac!

De cum iau arma și o îndrept spre Lafferty, McClatchie își duce mâinile la ceafă și respiră adânc. Merge spre balustrada de la marginea corului, se reazămă în coate și se uită în jos spre nava bisericii.

De pe scara din spatele nostru se aude zgomot de pași. Încordată, îndrept pistolul ba spre Lafferty, ba spre scări.

Ușa e împinsă de perete. Mike DiPaolo și Davis Nguyen își fac apariția, cu armele în mâini.

— Lasă pistolul! îmi spune calm DiPaolo, iar eu îl ascult și așez arma pe podea.

Nu înțeleg ce se petrece.

Preț de o clipă, mă gândesc că Lafferty este cel care a cerut întăriri, ceea ce mi-ar îngreuna în mod considerabil sarcina de a oferi explicații.

— Atenție, tipul e periculos, îi previn pe cei doi, iar Lafferty dă să protesteze, însă Kacey își ridică brusc glasul și îl acoperă.

— Truman Dawes e cel care v-a trimis aici? îi întreabă ea pe DiPaolo și Nguyen.

— Tu cine ești? zice DiPaolo.

Și el, și Nguyen își țin în continuare armele în mâini și le îndreaptă, pe rând, către noi trei. Îmi imaginez în ce stare de confuzie se află.

— Numele meu este Kacey Fitzpatrick. Sunt sora ei, adaugă ea arătând din cap spre mine. Eu l-am contactat pe Truman Dawes. Iar el, adaugă Kacey gesticulând spre Lafferty, e bărbatul pe care-l căutați.

Nguyen și DiPaolo sună și cer întăriri. Ne iau pe toți patru – pe mine, Kacey, Lafferty și McClatchie – și ne duc la secție, fiecare în altă mașină.

Ne țin separat și pe urmă ne interoghează.

Le povestesc celor doi tot ce știu, de la început până la sfârșit. Nu las nimic pe dinafară. Le spun despre Cleare. Le spun despre Kacey. Despre Thomas. Le spun despre Lafferty și le relatez ce am aflat despre el de la Kacey. Le povestesc până și despre Truman și despre comportamentul meu jenant față de el.

Pentru prima oară în viața mea, spun adevărul, tot adevărul. Iar după aceea, cei doi se retrag.

Trec câteva ore. Sunt lihnită de foame, am nevoie la baie și în viața mea nu am tânjit așa de tare după un pahar cu apă. Mă foiesc, deloc în largul meu. Nu m-am mai aflat niciodată de partea asta a legii.

Într-un târziu, DiPaolo intră în încăperea unde sunt ținută. Pare obosit. Dă din cap spre mine, gânditor, cu mâinile în buzunare.

— El e. Lafferty e vinovatul, îmi zice.

Îmi întinde fără vorbă fotografia unei femei tinere și zâmbitoare, îmbrăcată într-o rochie drăguță.

— O recunoști? mă întreabă.

Îmi ia o clipă, dar, dintr-odată, mă simt purtată înapoi pe Șine, în octombrie, aplecată deasupra unui trunchi de copac căzut la pământ, uitându-mă la victima numărul unu. Îmi amintesc că îl văd lângă mine pe Lafferty și mă cutremur. Mă gândesc la fața victimei, așa cum arăta în ziua aceea: chinuită, tulburată. Mă gândesc la punctele roșii din jurul ochilor ei. La felul violent în care a murit. Mă gândesc la reacția lui Lafferty. Impasibilă. Distantă.

— Cine e? întreb.

— Sasha Lowe Lafferty, zice DiPaolo. Ultima dintre fostele soții ale lui Eddie Lafferty.

— Nu se poate! exclam.

DiPaolo dă din cap.

Mă uit din nou la poză. Îmi amintesc ce îmi spusese Lafferty despre a treia lui soție, despre cât de tânără era. „Imatură. Poate că asta fost problema.”

— Era dependentă, continuă DiPaolo. Se droga zilnic. Restul familiei întrerupsese contactul cu ea cu un an înainte. Nu mai vorbiseră și nu o mai văzuseră de atunci. Ajunsese să nu mai țină legătura decât cu Lafferty.

Tace.

— Și bănuiesc că de asta nimeni nu i-a raportat dispariția, adaugă el.

— Iisuse! exclam.

Țin în continuare poza în mână. Mă bucur să o văd pe femeia moartă într-un alt moment din viața ei. Închid iute ochii. Îi redeschid. Las imaginea femeii zâmbitoare să înlocuiască în mintea mea versiunea chinuită, moartă, a Sashei Lowe Lafferty, pe care am purtat-o în mine de când am descoperit-o.

— Unde crezi că s-au cunoscut? mă întreabă DiPaolo.

Știu răspunsul.

— În Wildwood.

DiPaolo încuviințează.

— Iisuse! repet eu.

DiPaolo pare acum să ezite un pic. Apoi continuă:

— Ai întrebat de Simon Cleare.

Îmi adun puterile. Dau din cap.

— Vreau să știi că am făcut cercetări, zice DiPaolo. Am luat în considerare ce mi-ai povestit atunci la Duke’s. După întâlnirea noastră, am însărcinat un polițist să-l urmărească mai multe zile la rând. Și într-adevăr, în ziua a doua, Cleare a mers în Kensington în mijlocul unei zile de lucru, fără a fi în misiune.

— OK, spun eu.

DiPaolo mă privește.

— Cleare are o problemă, Mickey. A mers acolo din același motiv pentru care merge toată lumea în Kensington. A cumpărat o mie de miligrame de

oxidonă de la un individ cunoscut de poliție. Știm că deocamdată nu folosește heroină, însă probabil că asta va urma. Cum de-și permite atâta oxidonă dintr-un salariu de polițist…

Lasă fraza suspendată în aer. Fluieră.

Mă uit în jos, la masa din fața mea.

— Înțeleg, spun. Are sens.

Mă gândesc la ce-mi zisese Simon pe vremea când eram mai tânără. La tatuajul de pe gamba lui. „Am trecut și eu printr-o astfel de fază", așa îmi spusese atunci când îi mărturisisem că mă tem pentru viața lui Kacey.

Cuvinte care, la vremea aceea, îmi aduseseră atât de multă alinare.

După ce suntem lăsate să plecăm, ies împreună cu Kacey pe ușa din față a secției de poliție. Mi-am lăsat mașina la catedrală, la trei kilometri distanță. Tot acolo e și mașina împrumutată de Kacey de la tata.

Apropo de tata: îl sun imediat ce pot, ca să-l anunț că sora mea e bine. Și că va ajunge curând acasă.

— Și tu? mă întreabă el.

— Eu ce?

— Tu ești bine?

— Da, îi răspund. Sunt OK.

De fapt, mă simt ușurată. Merg umăr la umăr cu Kacey și mă uit în jur. Kensingtonul arată altfel, oarecum schimbat, sau poate că eu observ acum lucruri care înainte mi-au scăpat. Din multe puncte de vedere e un cartier drăguț, cu cvartale frumoase, bine întreținute, și clădiri care au reușit să reziste haosului acaparator, clădiri cu bunici care nu au părăsit, și nici nu vor părăsi vreodată cartierul, care își mătură verandele în fiecare dimineață, apoi și pe cele ale vecinilor, și uneori chiar și strada, deși primăria nu aprobă asemenea demersuri. Trecem de o stradă, în dreapta noastră, cu luminițe albe de Crăciun atârnate deasupra.

Kacey începe să îmi povestească ce s-a întâmplat.

Și ea mersese mai întâi la casa cu cei trei *B,* ultimul loc în care știa că se adăpostește Connor McClatchie. Găsise casa goală și pregătită de demolare, așa că revenise pe Ave și întrebase în dreapta și în stânga. Și aflase, destul de repede, unde se aciuise McClatchie.

A luat mașina și s-a îndreptat într-acolo. Voia să-l pună la curent pe Connor cu cele aflate. Și să-l întrebe ce știa despre Eddie Lafferty.

— Nu-mi vine să cred că te-ai dus după el, o întrerup eu. Ce-a fost în capul tău?

— Ți-am spus că dacă afla că Eddie Lafferty ar putea fi ucigașul acelor femei, Connor n-avea să

înghită o asemenea poveste. Îl cunosc bine.

Clatin din cap. Remarc, dintr-odată, că sora mea e nesigură pe picioare și palidă la față. Își ține mâinile peste pântec. Este însărcinată în șase luni și pare că se resimte. Nu știu dacă va fi în stare să ducă sarcina până la capăt. Insistă că se simte bine, dar o văd cum merge aplecată un pic în față. Oare de când nu și-a mai luat doza de metadonă?

— Ești bine? o întreb.

— Da, îmi răspunde Kacey încordată.

Continuăm să mergem în tăcere. Și pe urmă zice:

— Connor e în stare de lucruri urâte. Dar nu e un om complet rău. Aproape nimeni nu e.

Nu am nimic de obiectat la asta. Mi-o amintesc pe doamna Mahon, mișcându-și ușor mâna în aer, înainte și înapoi pe deasupra tablei de șah. „Toate piesele sunt și bune, și rele.” Poate că există ceva adevăr în afirmația asta. Totuși, nu pot să nu-l urăsc pe Connor McClatchie pentru ce i-a făcut sorei mele. Și știu, fără niciun dubiu, că nu-l voi putea ierta niciodată.

— Connor mi-a povestit că Lafferty l-a abordat vara trecută, continuă Kacey. I-a spus că e polițist. Și că îl va proteja în schimbul unei cote din încasări. De acolo l-am recunoscut. De asta se fereau de mine când făceau afaceri. Pentru că Lafferty lua mită de la Connor.

— Nenorocitul naibii! îmi scapă brusc.

— Despre cine vorbești?

— Despre amândoi. Sunt niște nenorociți amândoi.

În minte îmi vine un gând: oare Ahearn mi-l repartizase pe Lafferty drept partener ca să scormonească după mizerii pe seama mea? În urmă cu șase luni, aș fi zis că ideea e absurdă. Acum, nu mai sunt așa de sigură.

— Și Ahearn e un nenorocit, adaug. Pun pariu că era la curent. Poate că-și trăgea și el partea.

Kacey izbucnește în râs.

— Ce-i? o întreb. De ce râzi?

— Nu cred că te-am mai auzit vreodată înjurând.

— Oh! Ei bine, uite că înjur.

— Să știi că ai dreptate, zice Kacey. Connor mi-a spus că Lafferty nu era singurul polițist care lua mită. Și că e o practică obișnuită.

— Asta o cred.

— Dar Connor nu știa nimic despre femei, continuă Kacey. Chiar n-avea idee. Nu știa că Lafferty fusese văzut cu cele patru victime. Nu știa ce se vorbea în Kensington despre el. Când i-am spus, și-a ieșit din minți. A dat cu pumnul în zid.

— Ce nobil din partea lui! remarc eu.

— Să știi că așa e el uneori, spune Kacey gânditoare. După aceea, dat fiind că avea numărul lui Lafferty, l-a sunat imediat. I-a spus că avea o propunere de afacere pentru el pe care voia să o discute față în față, la catedrală. Când Lafferty a ajuns acolo, ți-am trimis mesaj de pe telefonul lui Connor, zice Kacey. Și pe urmă, i-am trimis mesaj și lui Truman Dawes.

— Cum de aveai numărul lui Truman? o întreb.

— Oh, mi l-a dat acum câțiva ani. Cred că nici nu erai cu el în ziua aia. M-a întâlnit pe Ave într-un moment când eram terminată, fără niciun ban în buzunar, și mi-a dat cartea lui de vizită. Mi-a spus că dacă voi avea vreodată nevoie de ceva sau dacă voi vrea să mă las de droguri, să îl sun. Am memorat numărul.

— Da, e genul de lucruri pe care le face, zic eu.

— E un om bun, nu-i așa? spune Kacey.

— Da, este.

Zâmbește, în totală necunoștință de cauză.

Și, dintr-odată, mă copleșește gândul la pericolul la care ne-a expus pe toți. Pe Truman. Pe mine. Pe Thomas. Pe ea însăși. Și pe copilul pe care îl poartă în pântec.

Mă opresc din mers și mă răsucesc spre ea.

— Fir-ar a naibii de treabă, Kacey! mă răstesc.

Tresare.

— Ce e? Nu mai striga așa!

— Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Cum ai putut să mă pui într-o asemenea situație? Am un fiu,

trebuie să mă gândesc la el.

Tace. Ne îndepărtăm una de alta și ne reluăm mersul. Cu coada ochiului, o văd pe Kacey cum începe să tremure. Dinții îi clănțănesc în gură.

Ajungem la o intersecție și mă opresc ca să las mașinile să treacă. Dar Kacey continuă să meargă. Intră orbește în trafic. O mașină se oprește, scârțâind din roți. Cea din spate aproape că o izbește. Claxoane răsună din toate părțile.

— Kacey! strig după ea.

Nu se întoarce spre mine. Bat din picior nerăbdătoare în fața trotuarului. Mașinile nu încetinesc. Aștept până ce, în sfârșit, pot traversa, și pornesc la trap. Kacey e cu cincisprezece metri în față. Cotește pe Ave și, pe moment, o pierd din ochi.

Când ajung pe Ave, cotesc și eu la stânga, așa cum a făcut Kacey, și o văd la douăzeci de metri în față, ghemuită la pământ, cu coatele pe genunchi și capul în mâini. Burta îi atârnă în jos, spre trotuar. Nu-mi dau prea bine seama ce face de la distanța la care mă aflu, dar am impresia că plânge.

Încetinesc pasul. Mă apropii cu grijă. Suntem exact la intersecția unde Kacey și Paula obișnuiau să lucreze, în fața localului lui Alonzo, și am senzația că dacă voi spune sau voi face ceva greșit, risc să o pierd pentru totdeauna: Kensington Avenue o va lua înapoi, o va îndepărta de mine. Kacey se va scufunda în pământ și va dispărea.

Rămân câteva momente lângă ea. Hohotește și corpul i se zguduie. Plânge atât de tare, încât rămâne fără suflare. Nu-și ridică ochii.

— Kacey, îi spun.

Într-un târziu, îmi așez mâna pe umărul ei.

Dă din brațe violent, ca o morișcă, și îmi îndepărtează mâna.

Mă aplec până ce ajung la nivelul ochilor ei. Pietonii trec pe lângă noi.

— Ce s-a întâmplat? o întreb. Kacey?

Își saltă capul, în fine, și mă privește. Drept în ochi. Zice:

— Cară-te *naibii* de aici!

Mă îndrept de spate.

— Ce mama dracului vrei să spui, Kacey? Ce ai cu mine? Ce am făcut?

Se saltă în picioare. Își împinge în față pieptul și burta. Îmi adun toate puterile ca să-i fac față.

— Știai, zice ea. Poate că n-ai știut de Lafferty, însă știai de rahaturile astea. Știai că se întâmplă. Imposibil să nu fi aflat.

Mă zburlesc.

— Ba n-am știut! îi răspund. Nu mi-a spus nimeni.

Scoate un hohot de râs răsunător.

— *Eu* ți-am spus! Eu! Sora ta. Ți-am spus că Simon Cleare a profitat de mine atunci când nu am fost în stare să-l refuz. Și nu m-ai crezut. Mi-ai spus că mint.

— Nu e același lucru, o contrazic eu. Atunci am greșit. Dar acum e altceva.

Kacey îmi aruncă un zâmbet trist.

— Ce e Simon? mă întreabă ea. Ce e? Polițist, cumva?

Închid ochii. Trag aer în piept.

— Pentru că eu așa credeam, că-i polițist, zice Kacey.

Mă privește lung, iscoditor.

Și pe urmă se uită pe lângă mine, spre micul local al lui Alonzo. Încremenește. Mă răsucesc și eu, ca să văd la ce se uită, dar nimeni nu-i acolo. Și știu, fără să o întreb, că și-o imaginează pe Paula Mulroney stând acolo, cu un picior îndoit în spate și sprijinit de zid, sfidătoare, zâmbitoare, cu atitudinea ei obișnuită.

— Erau prietenele mele, zice încet Kacey. Toate. Chiar și cele pe care nu le cunoșteam.

— Îmi pare rău! rostesc într-un final.

Nu-mi răspunde.

— Îmi pare rău, Kacey! repet eu.

Dar trenul El trece acum pe deasupra capetelor noastre și nu știu dacă sora mea m-a auzit sau nu.

LISTA

Sean Geoghehan; Kimberly Gummer; Kimberly Brewer, mama și unchiul lui Kimberly Brewer; Britt-Anne Conover; Jeremy Haskill; doi dintre băieții mai mici ai familiei DiPaolantonio; Chuck Bierce; Maureen Howard; Kaylee Zanella; Chris Carter și John Marks (victime, la o zi distanță, ale aceluiași lot greșit, după cum susțin unii); Carlo, al cărui nume de familie n-am reușit niciodată să-l rețin; iubitul lui Taylor Bowes și, un an mai târziu, Taylor Bowes însăși; Pete Stockton; nepoata foștilor noștri vecini; Hayley Driscoll; Shayna Pietrewski; Pat Bowman; Sean Bowman; Shawn Williams; Juan Moya; Toni Chapman; Dooney Jacobs și mama lui; Melissa Gill; Meghan Morrow; Meghan Hanover; Meghan Chisholm; Meghan Greene; Hank Chambliss; Tim și Paul Flores; Robby Symons; Ricky Todd; Brian Aldridge; Mike Ashman; Cheryl Sokol; Sandra Broach; Lisa Morales; Mary Lynch; Mary Bridges și nepoata ei de soră, de aceeași vârstă cu ea, și prietena ei; tatăl și unchiul lui Mikey Hughes; doi frați ai bunicilor cu care ne vedem rareori. Verișoara noastră Tracy. Verișoara noastră Shannon. Mama noastră. Mama noastră. Mama noastră. Copii cu toții, toți plecați de lângă noi. Oameni ce promiteau, oameni dependenți și de care depindeau alții, oameni care iubeau și erau iubiți, înșirați unul după altul de-a lungul unui râu fără izvor și fără gură de vărsare, un râu lung și luminos al sufletelor pierdute.

ACUM

În unele zile, petrec ore în șir pe laptop pentru a vedea ce au scris oamenii în memoria celor dispăruți dintre noi. On-line-ul le-a reținut pe toate: pagini de Facebook, website-uri ale firmelor de pompe funebre, bloguri. Decedații sunt fantome digitale și ultimele lor postări sunt îngropate sub un val uriaș de regrete, de *Odihnească-se în pace,* de lupte interne între prieteni și dușmani care susțin că jumătate dintre oamenii care apar pe pagina respectivă au conturi *fictive.* Ce o mai fi însemnând și asta! Iubitele postează urări de genul *La mulți ani. Scumpule!* la doi ani după moartea lui, ca și cum internetul ar fi o bilă de cristal, o tablă Ouija, un portal spre viața de apoi. Ceea ce, într-un fel, presupun că și este.

Am căpătat obiceiul de-a vizita aceste pagini încă de la prima oră a zilei, precum și paginile prietenilor și membrilor familiei celor decedați. Mă întreb cum face față mama. Și verific. Cum face față cel mai bun prieten? Dar iubitul? (În general, iubiții sunt cei care-și văd primii de viață: văd pe profilurile lor fotografii cu cuplul fericit, pozând într-o oglindă; urmează apoi un selfie și, mai încolo, o poză cu noua femeie din viața lui.) Uneori, prietenii se exprimă cu amărăciune, *miai promis kyle. Jur că dacă mai moare cineva, de ce kyle. rip.* Oamenii care se luptă cu dependența sunt cei mai duri cu cei aidoma lor. *TOT NORD-ESTU' DIN PHILLY ÎI PLIN DE DROGAȚI NENOROCIȚI,* așa declamă un individ, și sunt convinsă că l-am reținut cândva pentru trafic. În poze, are ochii sticloși și nefocalizați.

Atunci când mă gândesc la Kacey, când mă întreb dacă va găsi în sinea ei puterea și norocul și perseverența de a scăpa de droguri și a rămâne abstinentă, la aceste suflete mă gândesc mai întâi. Mă gândesc la cât de puține dintre ele reușesc să o

scoată la capăt. Mă gândesc la Fluieraș, la întreg orașul Hamelin, abandonat și condamnat, la șocul resimțit după plecarea Fluierașului și a copiilor.

Însă pe urmă o privesc pe Kacey – care vine acum să mă viziteze aproape în fiecare duminică și care stă, în clipa aceasta, pe canapeaua mea, care a împlinit 189 de zile de când a renunțat la droguri – și îmi spun că poate se va afla și ea printre acei câțiva. Veteranul unui război, rănit, dar încă în viață. Poate că sora mea ne va supraviețui tuturor, poate că va trăi până la o sută cinci ani. Poate că totul va fi bine pentru Kacey.

Faptul de a lăsa speranța să revină pare deopotrivă un lucru bun și greșit. La fel ca permisiunea acordată lui Thomas de a se urca la mine în pat, când ar trebui să doarmă în camera lui.

La fel ca ideea de a-i da voie să o cunoască pe femeia care l-a adus pe această lume.

La fel ca încălcarea unui jurământ de loialitate atunci când știi că un secret trebuie dezvăluit.

Mi-am predat uniforma. Thomas a fost fericit să nu o mai vadă. În ziua când am făcut asta, mi-am adunat tot curajul și l-am sunat pe Truman Dawes. Până ce a răspuns, mi-am ținut respirația.

— Sunt Mickey, am zis.

— Știu cine e, mi-a răspuns el.

— Am vrut doar să îți spun că mi-am dat demisia. Am plecat din poliție.

Truman a tăcut câteva clipe.

— Felicitări! a zis el într-un final.

— Și mai voiam să-ți spun că-mi pare rău! am continuat.

Am închis ochii.

— Îmi pare rău pentru felul cum m-am purtat cu tine în anul care a trecut! Nu meritai un asemenea tratament!

I-am auzit respirația în telefon.

— Apreciez, a spus Truman.

Dar după aceea m-a anunțat că o să închidă, fiindcă trebuia să se ocupe de mama lui, care avea nevoie de el, și în vocea lui am deslușit faptul că se săturase de mine, că îl pierdusem pentru totdeauna.

Se mai întâmplă, îmi spun. Se mai întâmplă câteodată.

Departamentul de Poliție din Philadelphia, făcut de râs la nivel național, neagă că ar avea o problemă majoră. Eu însă știu că nu e așa, Kacey știe și ea, și la fel și femeile din Kensington. Așa încât am sunat-o pe Lauren Spright și i-am spus că am să-i ofer niște informații, sub rezerva anonimatului. Povestea a fost difuzată la radio în ziua următoare. „Violența sexuală nu e un lucru neobișnuit printre polițiștii din Kensington”, așa a început reporterul emisiunea, iar eu am închis radioul. N-am vrut să ascult.

În unele zile, încă mă mai trezesc cu sentimentul bolnăvicios că am făcut un lucru îngrozitor de rău. Îmi fac griji că am trădat încrederea oamenilor care m-au protejat în toți acești ani, care mi-au păzit mereu spatele – câteodată, la modul cel mai propriu.

Mă gândesc la nenumărații oameni onorabili care lucrează pentru organizație. Truman a lucrat la Departamentul de Poliție din Philadelphia. Mike DiPaolo încă mai lucrează. Davis Nguyen. Gloria Peters. Până și Denise Chambers, care m-a sunat personal de curând pentru a-și cere scuze.

Însă pe lângă ei mai sunt și cei aidoma lui Lafferty, oamenii răi. Sunt rari, ce-i drept, dar fiecare dintre noi a cunoscut măcar unul la viața lui.

Cazurile cele mai grave, cred eu – și, totodată, poate și cele mai periculoase –, sunt reprezentate de prietenii celor ca Lafferty. Oameni de genul sergentului Ahearn, care știa probabil de ani de zile ce se petrecea în Kensington. Poate că fusese și el implicat – cine știe? Și nu va fi niciodată concediat, interogat sau sancționat disciplinar. Își va continua nestingherit rutina zilnică, va merge la serviciu și va abuza nepăsător de putere în moduri care vor avea efecte de durată asupra indivizilor și comunităților, asupra întregului oraș Philadelphia.

De Ahearnii acestei lumi mi-e cel mai teamă.

Deocamdată, nu am job. Presupun că, având în vedere cele întâmplate, aș fi putut să angajez un avocat ca să dau în judecată Departamentul de Poliție din Philadelphia, numai că nu îmi stă în caracter așa ceva.

Pentru moment, trăiesc din ajutorul de șomaj. Lucrez la firma de vânzări de mașini din Frankford a unchiului Rich, mă ocup de hârțogăraie și răspund la telefoane. Sunt plătită cash, la negru. Cu acest program mai regulat, am găsit o bonă adevărată, o persoană de încredere, care să vină să stea cu Thomas de două ori pe săptămână. Lunea și miercurea, îl iau pe Thomas cu mine la firma lui Rich. Iar vinerea, îl las în grija doamnei Mahon.

Nu este un aranjament perfect, dar deocamdată funcționează. Anul viitor, Thomas va merge la grădiniță și totul se va schimba din nou. Poate că mă voi înscrie la niște cursuri la colegiul comunitar. Poate că voi reuși, până la urmă, să obțin o diplomă.

Poate că voi ajunge profesoară de istorie, ca domnișoara Powell. Poate.

Și atunci, îmi spun, voi înrăma diploma, îi voi face o copie și i-o voi trimite lui Gee.

E o dimineață de marți, la mijlocul lunii aprilie. Deschid toate ferestrele din apartament. O furtună tocmai a trecut peste oraș și aerul are acel miros bogat, inconfundabil, de primăvară, iarbă udă și pământ reavăn. Cafeaua e pregătită în bucătărie. Noua bonă a lui Thomas va ajunge curând. Fiul meu este în camera lui acum, se joacă cu piesele de Lego. Mi-am luat o zi liberă de la firma de vânzări de mașini.

Bona sosește și-mi iau la revedere de la Thomas, după care cobor și sun la ușa doamnei Mahon.

— Gata? o întreb când deschide ușa.

Urcăm amândouă în mașină. Ne îndreptăm spre Wilmington.

E o ieșire stabilită de mult timp.

Semințele au fost sădite într-o zi de ianuarie, când le-am invitat pe Kacey și pe doamna Mahon la cină. Prima noastră cină împreună s-a transformat în întâlniri săptămânale. Acum, în fiecare duminică, după ce îl ducem pe Thomas la culcare, ne uităm toate trei la televizor la câte o prostioară, la orice nouă comedie este difuzată. Lui Kacey îi plac comediile. Alteori, urmărim o emisiune cu crime – așa continuă să îi spună Kacey, în ciuda evenimentelor recente –, care este aproape întotdeauna despre o femeie dată dispărută și care a fost aproape întotdeauna ucisă de un soț sau un iubit abuziv. Gazda emisiunii narează povestea cu un calm alarmant: „Urma să fie ultima ocazie când familia Miller avea să-și vadă fiica.”

— El a făcut-o, comentează de obicei Kacey, referindu-se la soț. Sunt sigură. Ce Dumnezeu, uitați-vă la el!

Câteodată, victimele sunt sărace. Alteori, sunt femei bogate, blonde, cu înfățișare impecabilă, cu soți doctori sau avocați.

Femeile acestea bogate îmi par niște versiuni mature ale fetițelor văzute la spectacolul cu

Spărgătorul de nuci, unicul la care fusesem, împreună cu Kacey, cu zeci de ani în urmă. Fetițe blonde, cu părul strâns în coc. Fetițe îmbrăcate în rochițe divers colorate, ca niște păsări rare, ca niște balerine. Fetițe iubite.

La fiecare cină de duminică, sora mea ne pune să jurăm că vom veni s-o vizităm la spital după nașterea fetiței.

— Vreau să am vizitatori, zice ea. Mi-e teamă că n-o să vină nimeni! O să veniți amândouă, nu-i așa?

O asigurăm că da.

Opresc mașina în parcarea spitalului.

Copilul s-a născut ieri. Încă nu are nume.

Tata mi-a spus că deocamdată e ținut la secția de terapie intensivă neonatală pentru o evaluare completă.

Kacey își poate vedea fiica ori de câte ori dorește. A cooperat cu doctorii. Toată lumea știe că bebelușul este monitorizat pentru semne de sevraj.

Doamna Mahon mă privește înainte de a coborî din mașină. Își așază o mână peste mâna mea. O apasă ferm.

— O să fie dificil pentru tine, Mickey. O să-ți amintească de Thomas și de chinurile prin care a trecut el. O să te superi iar foarte tare pe Kacey.

Dau din cap în semn de aprobare.

— Totuși, gândește-te: ea face tot ce-i stă în putință, zice doamna Mahon. Să nu uiți: sora ta face tot ce poate.

Am o amintire cu mama pe care nu i-am împărtășit-o niciodată lui Kacey. Când eram mică, mi s-a părut a fi prea prețioasă: m-am temut că dacă îi dădeam glas, ar putea dispărea.

În amintirea aceasta, nu pot vedea fața mamei. Nu-mi amintesc decât vocea ei dulce care-mi vorbea în timp ce făceam baie. Ne jucam împreună. Primiserăm în dar de Paști niște ouă de plastic și mi se permisese să le iau în cadă cu mine. Ouăle erau

galbene și portocalii și albastre și verzi și erau despicate în mijloc în două jumătăți. Le desfăceam și le reasamblam în culori diferite: galben cu albastru, verde cu portocaliu. Total aiurea. „Oh nu, oh nu!” zicea mama. „Pune-le la loc din nou!” Și, din nu știu ce motiv, ăsta mi se părea cel mai amuzant lucru de pe lume. „Prostuțo!” îmi repeta mama. A fost ultima dată când cineva m-a alintat cu un epitet atât de copilăresc. Îmi amintesc mirosul mamei și mirosul săpunului, care aducea a parfum de flori în lumina soarelui.

Când eram mai tânără, obișnuiam să mă gândesc că această singură amintire fusese cea care mă salvase să nu împărtășesc soarta lui Kacey, cea care mă făcuse să fiu cine sunt, iar pe Kacey o făcuse să fie cine este. Sunetul glasului mamei, pe care încă îl aud, blândețea lui, pe care am interpretat-o întotdeauna drept o dovadă a iubirii ei pentru mine. Conștientizarea faptului că pe lume exista o persoană care mă iubea mai mult decât orice. Într-un fel, și acum mai cred că e adevărat.

Intrăm în spital și primim amândouă ecusoane de vizitatori. Sunăm la o mică sonerie și ni se permite să pătrundem în salon. Mergem în urma unei asistente medicale pe nume Renee S.

În capătul coridorului, cea pe care o zărim prima este Kacey. S-a dat deja jos din pat. Tata stă lângă ea. Se uită amândoi printr-un geam la ceea ce presupun că este sala de terapie intensivă neonatală.

— Ai vizitatori, anunță Renee S. Pe un ton vesel.

Kacey se întoarce către noi.

— Ați venit, zice ea.

Renee își trece legitimația printr-un dispozitiv care deblochează ușa. O doctoriță ne salută în grabă în drum spre ieșire.

În interiorul sălii de terapie intensivă e întuneric și liniște. În fundal, se aude zgomot alb.

În dreapta ușii sunt două lavoare, iar deasupra lor, un afiș care ne instruiește să ne spălăm pe mâini.

Ne conformăm cu toții. Cât timp Kacey se freacă pe mâini, arunc priviri în jur. Încăperea are un culoar central care desparte două șiruri de incubatoare din plexiglas, câte patru pe fiecare latură. Mașinăriile și monitoarele pâlpâie constant, dar silențios. În capătul opus al sălii, puțin mai izolat, se află postul de lucru, mai bine luminat, al unei asistente medicale.

În încăpere sunt două asistente, ambele ocupate: una schimbă scutecul unui bebeluș, cealaltă introduce date în computerul așezat pe un pupitru cu rotile care îi ajunge până la talie. O femeie mai vârstnică, o voluntară sau o bunică, stă lângă noi, cu un nou-născut în brațe, într-un balansoar pe care îl leagănă încetișor. Ne zâmbește, dar fără a spune nimic.

Care dintre bebeluși, mă întreb, este fiica lui Kacey?

Sora mea închide robinetul de la lavoar. Se răsucește pe călcâie și traversează sala spre unul dintre incubatoare.

Bebe Fitzpatrick, așa stă scris pe etichetă.

Înăuntrul incubatorului este o bebelușă. Doarme, are ochii închiși și umflați după efortul făcut ca să se nască. Genele îi flutură ușor și își răsucește fața perfectă de la stânga la dreapta.

Ne adunăm toți patru în jurul incubatorului ca s-o privim.

— Iat-o! zice Kacey.

— Iat-o! repet eu.

— Nu știu ce nume să-i dau, spune Kacey.

Se uită rugător la mine.

— Mă tot gândesc că așa i se va spune tot restul vieții și nu mă pot hotărî, adaugă ea.

Încăperea e cufundată într-o tăcere aproape deplină și toate zgomotele par să vină de undeva de foarte departe, ca de sub apă. Dar, dintr-odată, din spatele nostru răsună un țipăt înalt, un urlet de durere.

Thomas, îmi spun din reflex.

Ne întoarcem toți patru în direcția vocii. Țipătul se aude din nou.

Este un sunet pe care nu îl voi uita niciodată: plânsul de nou-născut al fiului meu. De câte ori pe noapte m-a sculat din somn? Chiar și atunci când era treaz, tresăream de teamă atunci când își încrunta micuț-a frunte.

Mă uit la Kacey și o văd cum a încremenit ca o statuie, nemișcată, cu ochii ațintiți în gol.

— Ești bine? o întreb, iar ea dă din cap.

Bebelușul care plânge e la un metru și jumătate distanță de noi. Vedem cum o asistentă își face imediat apariția, se apleacă peste incubator și ia în brațe un copilaș învelit într-o pătură și cu o căciuliță pe cap.

Unde o fi mama lui? mă întreb.

— Gata, zice asistenta. Șșșt, gata!

Îl așază pe bebeluș pe umăr și începe să-l legene. Mă gândesc la mama. Mă gândesc la Thomas. Corpul meu își amintește cum era ținut în brațe și cum ținea un bebeluș în brațe.

Asistenta îl bate ferm pe bebeluș peste scutec. Îi pune o suzetă în gură.

Copilul continuă însă să plângă: scoate mici urlete cu sughițuri, înalte ca un ciripit de pasăre, imposibil de alinat.

Asistenta îl așază înapoi în incubator și îl desfașă. Îi verifică scutecul. Îl înfașă strâns la loc. Îl ia din nou în brațe. Bebelușul nu încetează cu plânsul.

O altă asistentă vine și se uită la graficul atârnat la marginea incubatorului.

— Oh, zice ea. E momentul. Mă duc să o aduc, adaugă, și se îndreaptă spre celălalt capăt al încăperii.

Lângă mine, sora mea e și acum încremenită în loc. O aud cum respiră, ușor și iute și superficial. Instinctiv, își așază cu blândețe o mână pe capul fiicei sale adormite, încă nenumite.

A doua asistentă revine cu o pipetă.

Prima asistentă îl așază pe bebeluș, care plânge în continuare, în incubator.

Pipeta este coborâtă. Copilul întoarce capul spre ea, spre medicament. Îl caută. Și-l amintește.

Deschide gura. Bea.

Mulțumiri

Mulțumiri celor care mi-au împărtășit de-a lungul anilor din experiențele lor personale legate de diverse teme abordate în acest roman, și în special Indiei, lui Matt, David, José, Kristei Killen și femeilor de la Thea Bowman Center.

Mulțumiri fotografului Jeffrey Stockbridge, care și-a dedicat o mare parte din viață imortalizării Kensingtonului și care mi-a făcut cunoștință pentru întâia oară cu cartierul, în 2009. Fără demersul său, acest roman nu ar fi fost scris.

Mulțumiri lui Nathalie Weaver, părintelui Michael Duffy și personalului de la St. Francis Inn pentru prietenia arătată, pentru serviciile în beneficiul comunității și pentru ocazia pe care mi-ați oferit-o de a vă cunoaște organizația. Mulțumiri și pentru Women in Transition și Mighty Writers, alte două organizații care oferă orașului Philadelphia și rezidenților săi un ajutor indispensabil.

Mulțumiri lui Zoe Van Orsdol, Signe Espinoza, dr. Charles O'Brien, Nathaniel Popkin, Marjorie Dust și lui Clarence pentru sprijinul acordat la documentarea pentru acest roman și pentru alte proiecte literare asociate, precum și Jessicăi Soffer și lui Mac Casey pentru lecturarea primelor ciorne și observațiile făcute.

Mulțumiri, de asemenea, autorilor următoarelor cărți, din care am extras informații utile pentru romanul meu: *Voices of Kensington: Vanishing Mills, Vanishing Neighborhoods,* de Jean Sede, cu ilustrații foto de Nancy Hellebrand; *Silk Stockings and Socialism: Philadelphia's Radical Hosiery Workers from the Jazz Age to the New Deal,* de Sharon Meconnell-Sidorick; *Work Sigths: Industrial Philadelphia, 1890–1950,* de Philip Scranton și Walter Licht; *Whitetown USA,* de Peter Binzen; și *WPA Guide to Philadelphia.*

Mulțumiri lui Seth Fishman și echipei de la Gernert; lui Sarah Megrath, Jynne Dilling Martin, Kate Stark și echipei de la Riverhead; și lui Ellen Goldsmith-Vein și echipei de la Gotham, pentru îndrumările profesioniste și pentru prietenia voastră.

Mulțumiri membrilor numeroasei mele familii, prietenilor și celor care m-au ajutat la creșterea și îngrijirea copiilor și mi-au facilitat astfel scrierea acestei cărți. Vă rămân veșnic recunoscătoare!

Liz Moore este autoarea apreciatelor romane *The Words of Every Song, Heft* și *The Unseen World.* După publicarea primei sale cărți, Liz a obținut un masterat în ficțiune de la Hunter College. Locuiește în Philadelphia, predă scriere creativă la Temple University și este laureată a Medici Book Club Prize, Philadelphia's Athenaeum Literary Award și Rome Prize în Literature.

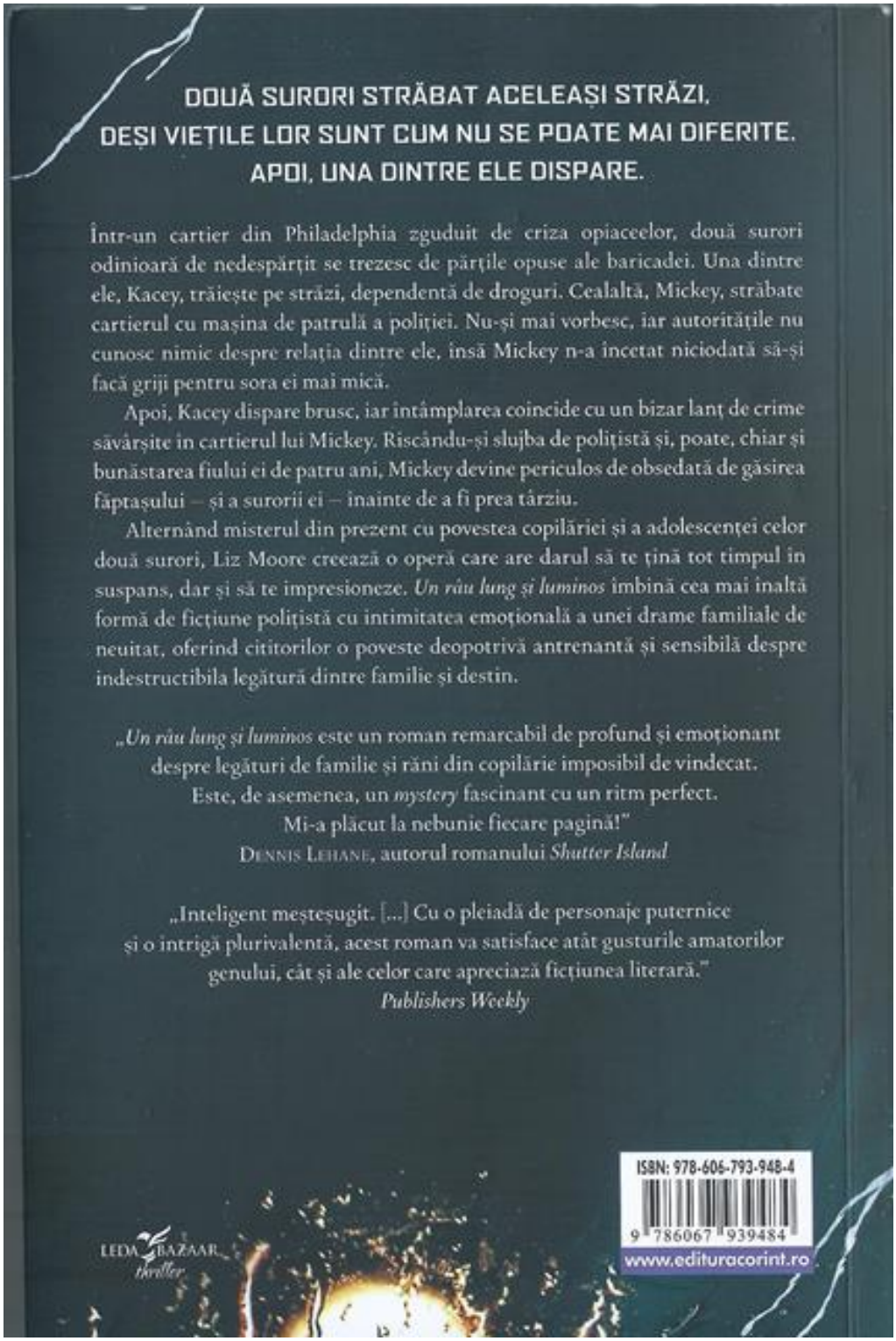
DOUĂ SURORI STRĂBAT ACELEAȘI STRĂZI,
DEȘI VIEȚILE LOR SUNT CUM NU SE POATE MAI DIFERITE.
APOI, UNA DINTRE ELE DISPARE.
Într-un cartier din Philadelphia zguduit de criza opiaceelor, două surori odinioară de nedespărțit se trezesc de părțile opuse ale baricadei. Una dintre ele, Kacey, trăiește pe străzi, dependentă de droguri. Cealaltă, Mickey, străbate cartierul cu mașina de patrulă a poliției. Nu-și mai vorbesc, iar autoritățile nu cunosc nimic despre relația dintre ele, însă Mickey n-a încetat niciodată să-și facă griji pentru sora ei mai mică.
Apoi, Kacey dispare brusc, iar întâmplarea coincide cu un bizar lanț de crime săvârșite în cartierul lui Mickey. Riscându-și slujba de polițistă și, poate, chiar și bunăstarea fiului ei de patru ani, Mickey devine periculos de obsedată de găsirea făptașului – și a surorii ei – înainte de a fi prea târziu.
Alternând misterul din prezent cu povestea copilăriei și a adolescenței celor două surori, Liz Moore creează o operă care are darul să te țină tot timpul în suspans, dar și să te impresioneze. *Un râu lung și luminos* îmbină cea mai înaltă formă de ficțiune polițistă cu intimitatea emoțională a unei drame familiale de neuitat, oferind cititorilor o poveste deopotrivă antrenantă și sensibilă despre indestructibila legătură dintre familie și destin.
„*Un râu lung și luminos* este un roman remarcabil de profund și emoționant despre legături de familie și răni din copilărie imposibil de vindecat. Este, de asemenea, un *mystery* fascinant cu un ritm perfect. Mi-a plăcut la nebunie fiecare pagină!"
DENNIS LEHANE, autorul romanului *Shutter Island*
„Inteligent meșteșugit. [...] Cu o pleiadă de personaje puternice și o intrigă plurivalentă, acest roman va satisface atât gusturile amatorilor genului, cât și ale celor care apreciază ficțiunea literară."
Publishers Weekly
LEDA BAZAAR thriller
ISBN: 978-606-793-948-4
9 786067 939484
www.edituracorint.ro

{1} Trupe rock americane (n. red.).

{2} Medicament american ce conține o doză mare de paracetamol (n. red.).

{3} Oxicodona (vândută sub numele de OxyContin) este un analgezic opiaceu semi-sintetic derivat din tebaină, fiind utilizat în tratamentul durerilor severe (n. red.).

{4} Famisall: *Fam(ily)-is-all*, numele personajului (n. red.).

{5} Acronim pentru Free Application for Federal Student Aid, formular pentru bursă federală oferită elevilor de liceu sau studenților care nu-și pot plăti taxele de școlarizare (n. red.).

Table of Contents

LISTA	5
ACUM	6
ATUNCI	20
ACUM	28
ATUNCI	48
ACUM	57
ATUNCI	68
ACUM	95
ATUNCI	160
ACUM	180
ATUNCI	187
ACUM	194
ATUNCI	323
ACUM	346
LISTA	439
ACUM	440
Mulțumiri	451